

СТИВ БЕРИ

ПАРИЖКА ВЕНДЕТА

Част 5 от „Котън Малоун“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2010

chitanka.info

*На Джина Сентрело, Либи Макгайър, Ким Хоуви,
Синди Мъри, Кристин Кабело, Каръл Лоуенстейн и Рейчъл
Кайнд*

С благодарност и дълбока признателност

*Парите нямат родина, финансистите са
лишени от достойнство и патриотизъм;
единственият им стремеж е печалбата.*

Наполеон Бонапарт

*Историята сочи, че финансовите магнати
прибягват до всякакви измами, интриги и
насилие, за да контролират правителствата си.*

Джеймс Мадисън

*Ако имам възможност да печатам пари и
да контролирам тяхното разпространение,
изобщо няма да ме интересува кой пише
законите.*

*Майер Амшел
Ротшилд*

ПРОЛОГ

Платото Гиза, Египет

Август 1799 г.

Генерал Наполеон Бонапарт слезе от коня и вдигна глава към пирамидата. Зад нея се издигаха още две, но тази беше най-величествената.

Каква чудесна награда за победата му!

Вчерашният поход на юг от Кайро през ниви, прорязани от кални напоителни канали, а после по преките пътеки сред пясъците, беше завършил успешно. Придружаваха го двеста въоръжени мъже, тъй като проникването толкова навътре в територията на Египет беше трудно и опасно начинание. В момента контингентът се намираше в лагер на около километър и половина от пирамидите. Дългият ден се беше оказал изключително горещ и той нарочно изчака залеза, за да се насочи насам.

Преди петнайсет месеца корабите му бяха акостирали близо до Александрия. Бяха стоварили на брега 34 000 войници, 1000 оръдия, 700 коня и 100 000 броя снаряди. Армията му светкавично се бе насочила на юг и бе превзела столицата Кайро, лишавайки врага от възможността да окаже някаква съпротива. После, недалеч оттук, бяха разбили и разпръснали мамелюците във величава битка, която той нарече „Битката за пирамидите“. Яхнали великолепно обличени бойци, бивши турски роби, които бяха управлявали Египет петстотин години, представляваха внушителна гледка. Наполеон все още усещаше острата миризма на барут и чуваше грохота на оръдията, острия пукот на мускетите и писъците на умиращите. Неговите бойци, повечето от които ветерани от кампанията в Италия, се бяха сражавали храбро. Бе загубил двеста французи, а бе пленил буквално цялата вражеска армия, завладявайки Долен Египет. Или, както беше написал един репортер: *Шена французи покориха една четвърт от света.*

Това не беше съвсем вярно, но звучеше чудесно.

Египтяните го наричаха Султан Ел Кебир, което според тях беше израз на почит и уважение. През 14-те месеца, докато управляваше тази страна в ролята на главнокомандващ, той беше установил, че обича пустинята така, както други обичат морето. Харесваше му и начинът на живот на египтяните, които ценяха силата на характера далеч повече от материалните придобивки.

Освен това вярваха и в Провидението.

Като него.

— Добре дошъл, генерале! — поздрави го с обичайния си жизнерадостен тон Гаспар Монж. — Каква прекрасна вечер за вашата визита!

Наполеон харесваше този заядлив математик, син на амбулантен търговец, когото Господ беше дарил с широко лице, дълбоко разположени очи и месест нос. Макар и учен, Монж не се разделяше с пушката и манерката, еднакво влюбен и в революцията, и в сраженията. Той беше един от сто и шейсетте учени и артисти — *мъдреците* — както ги наричаше пресата, които бяха тръгнали с него от Франция. Целта му бе не само да завладява чужди територии, но и да се учи. Както беше правил неговият кумир Александър Велики по време на славния си поход към Персия. При покоряването на Италия Монж беше изпълнявал функциите на главен разпределител на плячката и Наполеон му се доверяваше.

До известна степен.

— Като дете много исках да стана учен, Гаспар — отвърна той. — По време на революцията в Париж дори посещавах лекции по химия. Но, уви, обстоятелствата ме превърнаха в офицер.

Някакъв египтянин го изчака да свали кожената торба от седлото и отведе коня му. Двата с Монж останаха сами сред танцуващите във въздуха пращинки край величествената пирамида.

— Преди няколко дни изчислих, че с камъните от тези пирамиди може да се построи триметрова стена около Париж, дебела около метър.

Монж се замисли за момент, после кимна.

— Възможно е, генерале.

— Говориш като математик, който се съмнява във всичко — усмихна се Наполеон.

— Нищо подобно. Просто ми е интересен начинът, по който гледаш на тези съоръжения. Не ги свързваш с фараони и гробници, не обръщаш внимание на гениалната им от инженерна гледна точка конструкция. Вместо това мислиш как могат да бъдат полезни за страната ни.

— Просто не мога да мисля по друг начин.

След заминаването му Франция бе започнала буквално да се разпада. Някога могъщият ѝ флот беше разбит на пух и прах от англичаните и той бе попаднал в пълна изолация тук, в Египет. Управляващата Директория бе готова да воюва с всяко кралство по света, превръщайки в свои заклетни врагове Испания, Прусия, Австрия и Холандия. За неговите членове военният конфликт беше път към заздравяване на властта и единствен начин за попълване на почти опразнената държавна хазна.

Странно.

Републиката се бе оказала пълен провал.

В един от малкото европейски вестници, озовал се отвъд Средиземно море, се твърдеше, че възкачването на поредния Луи на френския трон е само въпрос на време.

Той трябваше да се прибере у дома.

Рухваше всичко, в което вярваше.

— Франция се нуждае от теб — промълви Монж.

— Сега говориш като истински революционер — отбеляза Наполеон.

— Ами аз съм си точно такъв — засмя се приятелят му.

Преди седем години други революционери бяха щурмували двореца „Тюйлери“ и бяха детронирали Луи XVI. Самият Наполеон беше служил вярно на новата република и се бе сражавал за Тулон. След това го бяха повишили в бригаден генерал, после бе станал главнокомандващ Източната армия, а накрая комендант на Италия. Оттам беше предприел поход на север, бе покорил Австрия и се бе върнал в Париж като национален герой. А днес, едва трийсетгодишен, беше главнокомандващ Ориенталската армия, завладяла Египет.

Но съдбата му беше да управлява Франция.

— Какво изобилие от чудеса — промълви с възхищение той, загледан в пирамидите.

Докато идваха насам, бе забелязал групата работници, които почистваха почти затъналия в пясъците сфинкс. Той лично беше заповядал изкопаването на строгия пазител и остана доволен от работата им.

— Тази пирамида е най-близо до Кайро и я наричаме Първата — рече Монж и посочи следващата. — Онази там е Втората, а най-отдалечената е Третата. Ако някога успеем да разчетем йероглифите, може би ще научим и истинските им имена.

Наполеон кимна. Никой не разбираше какво означават странните знаци, с които бяха изписани почти всички древни паметници. Беше наредил да ги прекопират и в резултат художниците му вече привършваха запасите от моливи, които си носеха от Франция. Но тук се намеси изобретателността на Монж, който започна да прави нещо като моливи от разтопеното олово на куршумите, прикрепяйки го към тънки тръстикови пръчици от Нил.

— В това може би се крие нещо — промълви той и видя как Монж кима разбиращо.

И двамата си мислеха за странния черен каменен къс, наскоро открит в Розета. Върху него бяха издълбани надписи на три езика: йероглифи на древноегипетски, на старогръцки и на демотски — езика, който се използваше в днешен Египет. Месец по-рано Наполеон беше присъствал на заседанието в Института за Египет, който беше създал специално за своите *мъдречи*. Именно тогава беше съобщено за откритието.

Но истинските проучвания все още предстояха.

— Започваме да правим системни проучвания на тези места — добави Монж. — Досега тук само са грабили, но ние ще направим каталог на всичко, което открием.

Още една революционна идея, помисли си Наполеон. Съвсем в стила на Монж.

— Заведи ме вътре — заповяда той.

Приятелят му пое по стълбите към платформата на северната страна на пирамидата, която се издигаше на двайсетина метра над земята. Наполеон вече беше идвал тук преди месеци, когато за пръв път разгледаха пирамидите. Тогава обаче отказа да влезе, тъй като не искаше да пълзи пред очите на подчинените си. Сега обаче го направи, промъквайки се в нещо като коридор, висок и широк около метър,

спускащ се плавно към сърцето на пирамидата. Кожената торба висеше на врата му. Не след дълго стигнаха до друг коридор, който се издигаше нагоре към осветен кръг в далечния край. Там вече можеха да се изправят. Магията на мястото ги изпълни с благоговение. Осветеният от газените лампи таван беше висок почти десет метра. Подът беше направен от масивни гранитни блокове, стените опираха в огромни носещи греди, образуващи тесен свод.

— Какво величие! — прошепна Наполеон.

— Нарекохме това място Голямата галерия.

— Напълно подходящо — кимна той.

В основите на страничните стени бяха изсечени каменни ниши с широчина половин метър, които опасваха цялата галерия. Между тях имаше широк около метър стръмен проход, но без стъпала.

— Той там горе ли е?

— Да, генерале. Пристигна преди час и аз го отведох в Царската камера.

Наполеон опипа кожената торба на шията си.

— Изчакай ме отвън — заповяда той.

Монж се обърна, после спря.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш сам?

Наполеон не можеше да откъсне поглед от вътрешността на Голямата галерия. Според местните предания хората, дръзнали да влязат в коридорите на древната пирамида, излизаха от нея като богове. Това беше мястото на „прераждането“ или „утробата на тайнството“. Тук властваше мъдростта — както Бог властва в сърцата на хората. Неговите *мъдреци* продължаваха да се питат какъв подтик бе породил херкулесовите усилия, необходими за издигането на пирамидите, но за него имаше само едно обяснение: натрапчивото желание за замяна на тленното с безбрежността на просветлението. Неговите учени продължаваха да твърдят, че това е най-съвършената постройка на света, истинският Ноев ковчег, от който вероятно произлизат езиците, азбуките, мерките и теглилките.

Наполеон не мислеше така.

За него това беше пътят към вечността.

— Единствено аз мога да го направя — промълви най-сетне той.

Монж си тръгна.

Наполеон изтръска прахта от униформата си и пое нагоре по стръмния проход. Според изчисленията му той бе дълъг около сто и двайсет метра. Когато ги преодоля, пред очите му се появи високо стъпало, което водеше към коридор със значително по-нисък таван. От него се влизаше в преддверие с три стени от дялан гранит. Четвъртата липсваше. Оттам се влизаше в Царската камера. Стените ѝ бяха изградени от прецизно изсечени блокове от червен камък, разстоянието между които беше по-малко от косъм. Самата камера представляваше правоъгълник, чиято широчина беше половината от дължината му. Монж беше на мнение, че размерите на камерата имат пряка връзка с проверени от времето постоянни математически величини.

И сигурно беше прав.

Таванът на десет метра над главата му беше изработен от гранитни плочи. Светлината се процеждаше от две хоризонтални шахти, които пресичаха пирамидата от север на юг. В камерата нямаше нищо друго освен гранитен саркофаг без капак, пред който се беше изправила тъмна човешка фигура. Монж беше споменал за следите от древните сечива, които все още личаха по закръгления ръб на саркофага. А после бе посочил, че широчината му е с около сантиметър по-голяма от издълбаните в гранита коридори. Което означаваше, че е бил поставен тук *преди* довършването на пирамидата.

Мъжът пред саркофага бавно се обърна.

Безформената му фигура беше скрита под широко наметало, главата му бе увита с вълнен тюрбан, от рамото му висеше дълго парче плат. Чертите на лицето му издаваха египетски произход, но високото чело, високите скули и месестият нос носеха следите и на други култури.

Наполеон се взря в прорязаното от дълбоки бръчки лице.

— Донесе ли оракула? — попита мъжът.

— Тук е — кимна Наполеон и опипа кожената торба на шията си.

* * *

Той излезе навън след около час. Нощта вече властваше над долината Гиза. Беше предупредил египтянина да изчака в пирамидата,

докато се отдалечат.

Изтръска прахта от униформата си и намести торбата на шията си. Насочи се към стълбата, опитвайки се да контролира емоциите си. Но преживяното през последния час дълбоко го беше разтърсило.

Монж го чакаше на пясъка и държеше юздите на коня му.

— Доволен ли си от визитата, генерале?

Наполеон се взря в лицето му.

— Слушай много внимателно, Гаспар. Не споменавай пред никого за тази вечер, разбираш ли? Не искам никой да знае, че съм идвал тук.

Приятелят му се стресна от тона, с който бяха изречени тези думи.

— Не исках да те обидя, но...

— Край, точка! — вдигна ръка Наполеон. — Забрави за всичко, което се случи тук. Ясен ли съм?

Математикът кимна и вдигна глава към платформата в горния край на стълбата. Там се беше изправил египтянинът, който търпеливо чакаше да си тръгнат.

— Застреляй го! — прошепна Наполеон.

Забелязал шока, изписан върху лицето на приятеля му, той се повдигна на пръсти и прошепна в ухото му:

— Нали обичаш да си играеш с пушката? Нали искаш да бъдеш воин? Е, сега му е времето. Войниците изпълняват заповедите на своите командири. Аз не искам този мъж да си тръгне отук. Ако нямаш кураж, ще си носиш последствията. Предупреждавам те, че ако утре този човек все още е жив, нашата славна мисия в името на Републиката ще бъде помрачена от трагичната загуба на един отличен математик!

В очите на Монж се появи страх.

— Много са нещата, които ни свързват — добави с твърд глас Наполеон. — Ние сме наистина близки приятели, братя в името на така наречената Република. Не би посмял да не изпълниш заповедта ми, нали?

Той отстъпи крачка назад и се метна на коня.

— Отивам си у дома, Гаспар. Във Франция. Там е моята съдба. Може би твоята е тук, на това забравено от бога място.

ПЪРВА ЧАСТ

Копенхаген

23 декември, неделя, 0:40 ч.

В наши дни

Курушумът се заби в лявото рамо на Котън Малоун.

Той стисна зъби да преодолее болката и насочи вниманието си към площада, по който бягаха хора, ехтяха клаксони и скърцаха автомобилни гуми. Морските пехотинци пред американското посолство отсреща реагираха на хаоса, но бяха твърде далеч, за да му окажат помощ. Наоколо лежаха трупове. Осем, може би десет? Не, повече. Млада двойка лежеше на няколко крачки от него. Сгърченият мъж гледаше в небето с широко отворени очи, лицето му беше застинало в шок. Жената лежеше по очи в локва кръв. Малоун засече двамата въоръжени мъже и ги ликвидира с по един курушум в главата, но не забеляза третия, който го простреля и в момента се опитваше да се смеси с полудялата тълпа.

Каква ужасна болка, господи! Лицето му се разкриви от страх. Направи опит да вдигне дясната си ръка, но краката му започнаха да се подгъват. Беретата в дланта му сякаш тежеше цял тон.

Болката замъгляваше съзнанието му. Напълни дробовете си с въздух с привкус на сярата и най-сетне успя да увие пръст около спусъка. Последва остро изщракване, но без изстрел.

Странно.

Направи още един опит да стреля. Ушите му се изпълниха с пронизителното свистене на автомобилни гуми.

После светът се превърна в едно черно петно.

Той се събуди и направи опит да прогони кошмара. Същият, който го измъчваше повече от две години.

Часовникът на нощното шкафче показваше 0:43 ч. Лежеше в спалнята си на четвъртия етаж, нощната лампа светеше. Сънят го беше оборил, преди да я изгаси. Нещо го беше събудило. Някакъв звук, който сякаш беше част от кошмара в Мексико Сити. Но имаше и друг шум.

Отново го долови.

Три проскърцвания в бърза последователност.

Къщата му беше строена през XVII век, но бе напълно ремонтирана преди няколко месеца. Новата стълба между втория и третия етаж издаваше точно определени звуци на някои от полираните стъпала, безпогрешни като тоновете на пиано.

Което означаваше, че някой се качва по нея.

Малоун посегна под леглото и издърпа скритата там раница. Навик, останал му от времето, когато работеше в специалния отдел „Магелан“. Дясната му ръка напипа грапавата ръкохватка на беретата — същата, която беше използвал в Мексико Сити. Беше заредена, с патрон в цевта.

Още един навик, който май щеше да се окаже полезен.

Той стана от леглото и безшумно излезе от спалнята.

Апартаментът му на четвъртия етаж бе по-малък от 100 квадратни метра — освен спалнята имаше кабинет, малка кухня и баня, плюс няколко шкафа. От осветения в момента кабинет се излизаше направо на стълбите. Книжарницата заемаше целия приземен етаж, а вторият и третият се използваха за склад и за офиси.

Малоун се измъкна през вратата.

Движеше се абсолютно безшумно по дебелия пътеки. Все още беше облечен с вчерашните дрехи. Снощи бе работил до късно, тъй като беше последната събота преди Коледа. Чувстваше се добре, завръщайки се към книжарската дейност. Всъщност това беше официалната му професия. Защо тогава държеше зареден пистолет, а всичките му сетива предупреждаваха за близка опасност?

Надникна предпазливо през парапета. Стълбите се спускаха до междинната площадка, после се виеха надолу. Снощи беше загасил осветлението на долните етажи, но оттук не можеше да го включи. Не се беше сетил за допълнителен ключ на последния етаж по време на ремонта. Слава богу, че беше поставил железния парапет.

Направи още една крачка напред, възседна парапета и се плъзна надолу. Така си спести издайническото проскърцване на стъпалата.

Предпазливо надникна надолу. Нищо. Мрак и тишина.

Плъзна се до следващата площадка. Помещенията на третия етаж бяха слабо осветени от жълтеникавата светлина на уличните лампи на Хобро Плац, проникваща през широките прозорци. Тук държеше книгите, които всекидневно изкупуваше на смешна цена. Изненадващо много хора проявяваха желание да се отърват от своите стари библиотеки и караха книгите си в книжарницата направо с кашони. „Купуваш за десет цента, продаваш за едно евро“. Това бе мотото на всички антиквари. Правиш ли го както трябва, печелиш пари. А като бонус получаваш и по някое рядко издание, скрито сред обикновените книги. Такива екземпляри Малоун държеше в специално заключено помещение на втория етаж. От това следваше, че ако някой е проникнал в къщата и не е разбил вратата на втория етаж, той със сигурност се намира някъде в отвореното пространство на третия.

Малоун се плъзна по последния парапет и зае позиция встрани от вратата на третия етаж. Помещението отвъд нея беше с размери 12 на 6 метра и бе пълно с купища кашони.

— Какво искаш? — подвикна той, залепил гръб за стената.

Все още не беше сигурен дали не се беше събудил от натрапчивия кошмар. Дванайсет години стаж като специален агент на Министерството на правосъдието със сигурност беше предостатъчно време за развитието на трайна параноя. А събитията през последните две седмици също му се бяха отразили. Не ги беше търсил, но се включи в тях просто защото такава беше цената на истината.

— Чуй какво ще ти кажа — отчетливо добави той. — Сега ще се върна горе. Ако искаш нещо от мен, ела там. Ако не, просто се махай по дяволите!

Тишина.

Той се обърна и пое нагоре по стълбите.

— Дойдох да се видим — прозвуча мъжки глас откъм склада.

Малоун спря и светкавично анализира гласа. Принадлежеше на млад мъж на около трийсет. Несъмнено американец. Спокоен и разумен.

— А защо влизаш с взлом в магазина ми?

— Налагаше се.

Гласът прозвуча съвсем близо, вероятно от другата страна на вратата. Малоун отлепи гръб от стената и вдигна пистолета. На прага се появи тъмна сянка.

Среден на ръст слаб мъж, облечен в дълго палто. Късо подстригана коса. Отпуснати покрай тялото ръце. Празни. Лицето оставаше в сянка.

— Име! — изръмжа Малоун, продължавайки да го държи на мушка.

— Сам Колинс.

— Какво искаш?

— Хенрик Торвалдсен е в беда.

— Нещо ново?

— Идват хора да го убият.

— Какви хора?

— Трябва да отидем при Торвалдсен.

Малоун продължаваше да го държи на мушка с пръст върху спусъка. Беше твърдо решен да стреля и при най-малкото подозрително движение от страна на Сам Колинс. Но усетът, който беше придобил след дългогодишната си оперативна работа, му нашепваше, че този младеж казва истината.

— Какви хора? — настоя въпреки това той.

— Трябва да отидем при него!

Секунда по-късно отдолу прозвуча трясък на счупени стъкла.

— О, между другото, същите тези хора преследват и мен — подхвърли с необичайно спокоен тон Колинс.

Бастия, Корсика

1:05 ч.

Греъм Ашби стоеше в горния край на Плас дю Дюжон и се любуваше на спокойното пристанище. Наоколо къщи в пастелни тонове бяха струпани сред стари църкви, над които доминираше древната каменна кула, превърнала се в негова наблюдателница. Собствената му яхта „Архимед“ се намираще на триста-четиристотин метра по-надолу, закотвена отвъд вълнолома на Порт Вю. Очите му със задоволство се плъзнаха по стройния ѝ осветен силует, очертан на фона на сребрилата вода. Втората зимна нощ беше встъпила в правата си и над Бастия полъхваше студен северен вятър. Два дни преди Коледа градът тънеше в празнично спокойствие.

Някогашният център на военна и административна дейност „Тера Нова“ се бе превърнал в богат квартал с разкошни апартаменти и луксозни магазини от двете страни на калдъръмените улички. Преди няколко години той почти беше решил да инвестира в строителство, но в крайна сметка се отказа. Недвижимите имоти по средиземноморското крайбрежие вече не носеха някогашната възвръщаемост.

Погледна на север към Жьоте дю Драгон; изкуственият кей не съществуваше преди няколко десетилетия. За изграждането му строителите бяха унищожили огромна скала с форма на лъвска глава на входа на пристанището, която днес можеше да се види само на гравюри от XIX век. Два часа по-рано, докато „Архимед“ се плъзгаше в защитените води на залива, той откри неосветената кула на замъка, построена от губернаторите на Генуа през XIV век. Сега стоеше тук и се питаше дали тази нощ ще бъде решителната.

Надяваше се да е така.

Корсика не беше сред любимите му места. Една сякаш изникнала от морето планина с площ от 14 240 квадратни километра, дълга 185 и широка 83 километра, с крайбрежие от над 1000 километра. Релефът ѝ се характеризираше с алпийски върхове,

дълбоки пропасти, борови гори, ледникови езера, пасища и плодородни долини, имаше дори и нещо като пустиня. През годините островът бе попадал под владичеството на кого ли не — гърци, картагенци, римляни, арагонци, италианци, англичани и французи, но никой не беше успял да покори бунтовническия му дух.

Това беше една от причините, поради които Ашби се въздържа от инвестиции. Този френски „департамент“ беше твърде неспокоен, за да привлече капиталите му.

Бастия била основана от трудолюбивите генуезци през 1380 г. Те изградили крепостните стени, от които днес беше останала само каменната кула. Градът бил столица на острова до 1791 г., когато Наполеон решил, че родното му място Аячо в южната част е по-подходящо за тази роля. Ашби беше наясно, че местните жители все още не бяха простили за това на дребничкия император.

Закопча елегантното си палто „Армани“ и приближи каменния парапет. Ризата, панталоните и пуловерът стояха отлично на петдесет и осем годишния мъж. Обличаше се само от „Кингстън и Найт“ — както бяха постъпвали баща му и дядо му. Вчера един лондонски бръснар се беше трудил около половин час върху гъстата му сива коса, отстранявайки белите кичури, които го състаряваха. Ашби се гордееше с младежкия си вид и жизненост. Докато гледаше тъмната Бастия и още по-тъмното Тиренско море, отново изпита задоволството на преуспял човек.

Погледна часовника си. Беше дошъл, за да разкрие една мистерия, измъчвала иманярите от различни страни в продължение на повече от шейсет години.

По каменните стъпала вдясно от него проехтяха стъпки. През деня тук беше пълно с туристи, които щракаха с фотоапарати или просто се наслаждаваха на гледката. Но през нощта беше пусто.

От здрача изплува фигурата на мъж. Дребен, с гъста коса. Две дълбоки бръчки започваха встрани от носа му и стигаха до устните. Кожата му беше с цвят на орех. Побелелите мустаци я правеха да изглежда още по-тъмна. Беше облечен като духовник. Полите на черното расо шумоляха.

— Извинявам се за закъснението, лорд Ашби. Не можах да се освободя по-рано.

— Свещеник? — попита Ашби, кимайки към расото.

— Прецених, че това е най-подходящото облекло за вечерта. Никой не задава въпроси на свещениците. — Мъжът дишаше учестено от изкачването.

Ашби беше избрал часа на срещата с изключително внимание, съгласувайки пристигането си на острова с английска прецизност. Но половинчасовото закъснение обърка програмата му.

— Мразя нелюбезността, но понякога е по-добре нещата да се изясняват директно, очи в очи — хладно рече той и насочи показалец в лицето на новодошлия. — Вие сте лъжец, господине!

— Признавам, че е така — отвърна нисичкият мъж.

— Вие ми струвате време и пари, а това са неща, които не обичам да губя!

— За съжаление на мен ми липсват и двете, лорд Ашби. — Мъжът се поколеба за момент. — Но аз знаех, че имате нужда от помощта ми.

Последния път Ашби бе допуснал този човек да научи доста неща. Беше грешка.

Нещо се случило на 15 септември 1943 г. В Корсика се появил малък кораб, на борда на който имало шест сандъка, натоварени в Италия. Според някои те били потопени в морето близо до Бастия, други бяха на мнение, че са били свалени на брега. Всички бяха единодушни, че въпросните сандъци били придружавани от петима немци. Четирима от тях били изправени пред военен трибунал и разстреляни, защото оставили съкровището на място, което скоро щяло да бъде окупирано от Съюзниците. Петият бил оправдан, но не знаел точното място. Търсил го безуспешно до края на живота си.

Както и много други хора.

— Лъжата е единственото оръжие, с което разполагам — уточни корсиканецът. — Благодарение на нея успявам да държа на разстояние влиятелни хора като вас.

— Вижте какво, старче...

— Позволявам си да отбележа, че не съм много по-стар от вас. Макар че нямам лошата слава, на която се радвате вие.

Ашби прие забележката с леко кимване. Добре разбираше какво означава репутацията. В продължение на три столетия семейството му бе държало контролния пакет на една от най-старите кредитни институции в Англия, а в момента Ашби беше нейният едноличен

собственик. Преди време британската преса го беше нарекла типичен аристократ, описвайки с възхищение блестящите му сиви очи, римския нос и леко ироничната му усмивка. Неотдавна някакъв репортер го бе нарекъл внушителен, друг го окачестви като смугъл и надменен. Намекът за мургавата кожа изобщо не го вълнуваше, защото тя беше наследство от майка му, наполовина туркиня. Повече го тревожеха опитите да бъде представен като мрачен и необщителен.

— Не бива да са страхувате от мен, уважаеми господине — подхвърли той.

— Надявам се — усмихна се корсиканецът. — Насилието няма да доведе до нищо. В крайна сметка вие търсите златото на Ромел, а аз може би знам къде е скрито.

Тоя тип е не само наблюдателен, но и доста нагъл, помисли си Ашби. Освен това е възхитителен лъжец.

— Май ме изпързляхте — отбеляза на глас той.

— Защото ме притискате прекалено много — засмя се мъжът. — Не мога да си позволя да привличам внимание. Островът е твърде малък, а аз искам да запазя дела си, в случай че открием съкровището.

Корсиканецът си вадеше хляба като дребен чиновник в местната управа на острова, което обаче му осигуряваше свободен достъп до разнообразна информация.

— А кой би пожелал да ни отнеме онова, което открием? — пожелала да узнае Ашби.

— Доста от местните хора, които продължават да търсят съкровището. Има и други от Франция и Италия. Мнозина са загинали заради това съкровище.

Глупакът явно предпочиташе да протака разговора, използвайки догадки и предположения.

Ашби нямаше време за губене. Махна с ръка и откъм стълбите се появи мъж с дълго палто в графитен цвят, което се сливаше с гъстата му посивяла коса. Слабо лице с издадена брадичка, пронизителен поглед. Насочи се към корсиканеца и спря на крачка от него.

— Това е мистър Гилдхол — представи го Ашби. — Може би си го спомняте от последната ни среща.

Корсиканецът понечи да се здрависа, но Гилдхол не извади ръце от джобовете на палтото.

— Спомням си го. Той усмихва ли се някога?

Ашби поклати глава.

— Преди години мистър Гилдхол беше замесен в свада, при която пострадаха лицето и шията му. Както виждате, успя да се възстанови, но някои нерви бяха поразени. Затова част от лицевите му мускули не функционират и той не може да се усмихва.

— А какво се случи на човека, който му нанесе тези поражения?

— Отличен въпрос. Мисля, че умря със счупен врат.

Ашби направи малка пауза, после се извърна към Гилдхол.

— Какво откри?

Мъжът извади малка книга от джоба на палтото си. На слабата светлина заглавието ѝ се четеше доста трудно. „Наполеон: от Тюйлери до Света Елена“. Беше на френски, един от безбройните мемоари, появили се след смъртта на императора през 1821 г.

— Как... Как се сдобихте с това? — заекна корсиканецът.

— Докато вие ме караете да чакам тук, на върха на кулата, мистър Гилдхол претърси дома ви — усмихна се Ашби. — Не съм чак такъв глупак.

— Поредните тъпи мемоари — сви рамене корсиканецът. — Аз обичам да чета за Наполеон.

— Така каза и съучастникът ви.

Сега вече успя да привлече пълното внимание на събеседника си.

— Проведохме дълъг разговор, на който присъства и мистър Гилдхол.

— Как разбрахте за Густав?

— Не беше особено трудно — сви рамене Ашби. — Вие с него отдавна търсите златото на Ромел и несъмнено сте сред хората, които разполагат с най-много информация.

— Какво му направихте?

Въпросът беше изпълнен с тревога.

— Нищо, човече. Нима ви приличам на бандит? Аз произхождам от семейство на стари аристократи. Лорд на Нейно Величество кралицата и уважаван финансист, а не гангстер. Разбира се, вашият Густав също ме излъга...

Гилдхол направи светкавично движение и сграбчи дребния корсиканец за рамото и единия крак, който се подаваше изпод расото. Вдигна го във въздуха, преметна го през парапета и уви пръсти около

глезените му. Тялото увисна с главата надолу, на двайсетина метра от калдъръма на уличката долу. Расото заплющя на нощния ветрец.

Ашби направи крачка напред и надникна през парапета.

— За съжаление мистър Гилдхол няма моите задръжки по отношение на насието — спокойно подхвърли той. — Моля да отбележите, че и при най-малкия звук от ваша страна той ще ви пусне. Разбирате ли?

Видя енергичното кимане в мрака.

— Добре. А сега ние с вас ще проведем един сериозен разговор.

Копенхаген

Малоун втренчено гледаше неясната фигура на Сам Колинс. Долу продължаваха да се трошат стъкла.

— Искат да ме убият — прошепна Колинс.

— Ако случайно не си забелязал, аз също съм насочил пистолет в главата ти!

— Хенрик ме изпрати при вас, сър.

Малоун трябваше да избира между опасността на крачка от него и онази два етажа по-долу. Бавно свали пистолета.

— И ти докара тези долу след себе си, а?

— Нуждая се от помощта ви. Хенрик ми каза да ви потърся.

До слуха му достигнаха три глухи пропуквания. Изстрели през заглушител. После входната врата с трясък се отвори. По дъсчения под прозвучаха тежки стъпки.

— Влизай там! — прошепна Малоун и махна към склада с дулото на пистолета.

Скриха се зад висока купчина кашони. Малоун си даваше сметка, че неизвестните нападатели ще поемат директно към последния етаж, привлечени от светлината. А когато открият, че там няма никой, ще започнат претърсването. Бедата беше, че нямаше никаква представа за броя на неканените гости.

Внимателно надникна иззад кашоните и успя да зърне сянката на площадката, която бързо изчезна нагоре. Направи знак на младия мъж да го последва, прекоси на бегом коридора и яхна месинговия парапет към следващата площадка. Колинс повтори действията му. Така стигнаха до последния парапет преди приземния етаж, на който се намираше книжарницата.

Колинс се насочи към него, но Малоун стисна ръката му и поклати глава. Фактът, че младият мъж бе готов да извърши подобна глупост, сочеше две неща: или наистина бе неопитен, или се преструваше, и то дяволски добре. Малоун не знаеше кое от двете, но нямаше време за губене, тъй като някъде горе имаше въоръжен човек.

Направи знак на Колинс да свали палтото си.

Върху мургавото лице на младия мъж се изписа моментно колебание. После той леко кимна и безшумно се съблече. Малоун смачка палтото на топка, възседна парапета и се плъзна надолу. Спря на метър от площадката, стисна пистолета и хвърли кълбото.

Разнесоха се няколко пропуквания и вързопът се разтърси от куршумите, които го пронизаха. Позицията на стрелеца бе ясна — вдясно, близо до витрината, където бяха разположени полиците с историческа и музикална литература.

Малоун се отпусна на едно коляно и стреля в тази посока.

— Сега! — извика той на Колинс, който, явно разбрал какво се иска от него, бързо скочи от стълбите и се шмугна зад близкия плот.

Даващ си сметка, че скоро ще имат още компания, Малоун пропълзя наляво. За късмет не бяха в капан, тъй като при последния ремонт беше настоял плотът да бъде отворен от двете страни. Пистолетът му нямаше заглушител и той се надяваше, че някой навън е чул изстрела. За съжаление Хобро Плац обикновено беше пуст от полунощ до зазоряване.

Той стигна до далечния край на плота и приклепна. Колинс направи същото. Малоун закова очи в стълбището, очаквайки неизбежното. Няколко секунди по-късно забеляза тъмната сянка на втория нападател, която се показва иззад ъгъла с насочен пистолет.

Малоун го простреля в ръката. Разнесе се тежко изпъшкване и пистолетът изчезна. Другият нападател прикри придвижването му към вътрешността на книжарницата със серия от няколко бързи изстрела.

Очертаваше се патова ситуация. Малоун беше въоръжен, непознатите — също. Те със сигурност разполагаха с повече муниции, тъй като той не бе успял да вземе резервния пълнител на беретата си. За късмет онези насреща нямаше как да го знаят.

— Трябва да ги предизвикаме — прошепна Колинс.

— А колко са?

— Май само двама.

— Няма как да сме сигурни — поклати глава Малоун и в съзнанието му отново изплуваха кошмарите. Един-единствен път в живота си беше допуснал грешката да не преброи до три.

— Не можем да седим и да чакаме!

— Бих могъл да те предам на онези двамата и да се върна в леглото! — мрачно го изгледа Малоун.

— Можете, но няма да го направите.

— Не бъди толкова сигурен.

Все още помнеше думите на младия мъж. *Хенрик Торвалдсен е в беда.*

Колинс се плъзна край него и свали пожарогасителя от стената. Измъкна предпазителя, напусна укритието на плота и започна да пръска във въздуха, по посока на нападателите. Преди Малоун да успее да го спре, той вече беше намерил укритие зад една от полиците с книги.

Нелош ход, но...

Отговорът беше четири бързи изстрела. Куршумите пронизаха мъглата и се забиха в дървото и каменната облицовка. Малоун отговори с единичен изстрел. Разнесе се трясък на разбито стъкло. Чу бързи, отдалечаващи се стъпки. Студеният въздух го блъсна в лицето. Нападателите бяха изчезнали през витрината.

Колинс свали пожарогасителя.

— Избягаха — подвикна той.

Малоун искаше да бъде сигурен. Приведен ниско над земята, той напусна укритието на плота и се прехвърли зад близката полица. Продължи нататък и скоро стигна до последния ред. Оттам успя да зърне пушека, излитащ през разбитата витрина в мразовития въздух. Поклати глава. Поредната бъркотия.

— Тези бяха професионалисти — изправи се зад гърба му Колинс.

— Откъде знаеш?

— Знам кой ги е изпратил — отвърна младият мъж и остави пожарогасителя на пода.

— Кой?

— Хенрик ще обясни — поклати глава Колинс.

Малоун се насочи към плота, вдигна слушалката и набра Кристиангаде — наследственото имение на Торвалдсен, на 15 километра северно от Копенхаген. Сигналът „свободно“ прозвуча няколко пъти. Обикновено вдигаше Джеспър, личният камериер на Торвалдсен, независимо от часа на обаждането. Телефонът продължаваше да дава свободно. Нещо не беше наред.

Малоун остави слушалката и реши да се подготви.

— Качи се горе — обърна се към Колинс той. — На леглото ми има една раница. Вземи я.

Сам се обърна и пое по стълбите.

Колата на Малоун беше паркирана няколко пресечки по-надолу, на Кристианбург, непосредствено до стените на Стария град. Той се наведе и взе един джиесем от долния рафт на плота.

— Да вървим.

Въпреки трудностите, които създаваше спътникът ѝ, Елиза Ларок предчувстваше успеха. Тя искрено се надяваше, че набързо организираното презокеанско пътуване няма да се окаже загуба на време.

— Казва се „Парижки клуб“ — подхвърли на френски тя.

Новият „Гълфстрийм Г650“ преодоляваше с лекота километрите над Северния Атлантически океан на височина 15 000 метра. Тя се гордеше с последната си луксозна играчка — една от първите, излезли от завода производител. Просторният салон побираше осемнайсет пътници, за всеки от които имаше удобно кожено кресло. Имаше още бар, голяма тоалетна, махагонова облицовка и свръхскоростен интернет чрез постоянна сателитна връзка. Реактивната машина, която летеше на голяма височина и с висока скорост, беше изключително здрава и надеждна. Струваше си всяко евро от трийсет и седемте милиона, които Елиза беше платила за нея.

— Познавам тази организация — отвърна на родния ѝ език Робърт Мастрояни. — Неформална група финансисти от най-богатите страни на света, които се занимават с реструктуриране, облекчаване и опрощаване на кредити и финансова помощ за държави, които имат трудности с покриването на задълженията си. Докато работех в Международния валутен фонд, ние често прибягвахме до услугите им.

Този факт ѝ беше известен.

— Клубът е основан през 1956 година, след преговорите между фалиралата Аржентина и нейните кредитори — кимна тя. — Оттогава продължават да се събират на всеки шест седмици във френското Министерство на икономиката, финансите и промишлеността, като заседанията се ръководят от висш служител на френското Министерство на финансите. Но аз нямам предвид тази организация...

— Още една от твоите загадки? — вдигна вежди Мастрояни.

— А ти защо се държиш толкова враждебно?

— Може би защото знам, че това те дразни.

Беше се свързала с Мастоляни вчера в Ню Йорк. Той не остана очарован, но все пак се съгласи да вечерят заедно. А после прие предложението ѝ за този полет през Атлантика.

Което я изненада.

Това или щеше да бъде последният разговор между тях, или началото на още много такива.

— Продължавай, Елиза, слушам те. Вероятно защото нямам друг избор — точно според плановете ти.

— Защо тогава прие поканата ми да летиш с мен?

— Защото, така или иначе, пак щеше да ме потърсиш. Предпочитам да си изясним нещата окончателно, а и получавам удобен и безплатен транспорт до дома. Затова продължавай, ако обичаш.

Тя потисна гнева си и обяви:

— Историята е доказала една проста истина: когато едно правителство не може да поеме предизвикателството на войната, то е готово на всичко. Включително да погази законите и просперитета на своите граждани.

Слушателят ѝ отпи глътка шампанско от високата чаша.

— Ще ти предложи и още една истина — продължи тя. — Войните винаги са били финансирани от дълговете. Колкото по-голяма е заплахата, толкова по-тежък е дългът.

— Знам продължението, Елиза — махна с ръка той. — За да започне война, държавата трябва да има насреща си реален враг.

— Разбира се, *magnifico*. Но такъв винаги се намира.

Той се усмихна. Използването на родния му език беше покана за промяна в твърдото му поведение.

— Ако врагът е налице, но му липсва военна мощ, парите могат да помогнат за нейното изграждане — добави Елиза. — А ако не е налице, все някой ще го намери.

— Дяволски зловеци разсъждения както винаги — засмя се Мастоляни.

— Които не са ти присъщи, така ли?

— Точно така, Елиза, не са ми присъщи! — хладно я изгледа той.

Беше с четири-пет години по-възрастен от нея, също толкова богат, и с един особен, макар и понякога доста груб чар. Току-що бяха хапнали сочно телешко филе с гарнитура от юконски картофи и хрупкав зелен фасул. Тя знаеше, че той не държи на изтънчените

блюда и избягва чесъна, лютия пипер и подправките — нещо необичайно за италианците, но съвсем в реда на нещата за този наистина необикновен човек. Но коя беше Елиза, за да го съди? Нима самата тя не притежаваше куп странности?

— Става въпрос за друг парижки клуб — каза тя. — Много по-стар, основан още по времето на Наполеон.

— Не си споменавала този факт — изненадано я погледна той.

— А ти не си проявявал интерес.

— Може ли да бъда откровен?

— Разбира се.

— Аз не те харесвам. Или по-точно не харесвам твоите бизнес интереси и твоите сътрудници. Те са груби и безцеремонни в сделките, а думата им не означава нищо. Някои твои инвестиции са в най-добрия случай съмнителни, а в най-лошия — направо престъпни. Вече почти година ме преследваш с приказки за нечувани печалби, но без да предоставяш някакви конкретни факти. Това вероятно се дължи на корсиканската ти кръв, която просто не можеш да контролираш.

Майка ѝ беше корсиканка, а баща ѝ — французин. Бяха се оженили млади и бяха живели заедно повече от петдесет години. Днес и двамата бяха покойници, а тя бе единствената им наследница. Предразсъдъците относно произхода ѝ не бяха нищо ново — беше се сблъсквала с тях безброй пъти — но това съвсем не означаваше, че ги приема спокойно.

Тя стана от мястото си и вдигна чиниите от обяда.

— Не искам да ме обслужваш! — хвана ръката ѝ Матрояни.

Тя не хареса нито тона, нито докосването му, но не оказа съпротива. Вместо това се усмихна и премина на италиански:

— Ти си мой гост. Това е най-нормалното нещо на света.

Той пусна ръката ѝ.

Екипажът ѝ се състоеше само от двамата пилоти, затворени в пилотската кабина. Това беше причината да сервира сама. Беше ред на десерта, който тя извади от малкия хладилник. Две парчета шоколадова торта, любимата на Матрояни. Беше ги купила от манхатънския ресторант, в който вечеряха предишната вечер.

Поднесе десерта и забеляза как физиономията му се променя.

Настани се срещу него и кръстоса крака.

— Няма значение дали харесваш мен, или моите компании, Робърт — започна без увъртания тя. — Сегашният ни разговор няма нищо общо с тях. Правя ти делово предложение и се надявам да го харесаш. Направила съм избора си много внимателно. Спряла съм се на петима души. Аз съм шестата, а ти ще бъдеш седмият.

— Питам се какво толкова обсъждаше със сервитьора снощи — посочи сладкишите той.

Игнорираше я, играейки някаква своя игра.

— Просто забелязах, че много ти хареса десертът.

Той посегна към сребърната вилица. Очевидно неодобрението му засягаше само нея, но не и храната, луксозния самолет и възможностите да се спечелят пари.

— Искаш ли да чуеш една история? — попита тя. — За Египет от 1798 година, завладян от Наполеон Бонапарт, когато е бил само генерал.

— Давай — кимна Матрояни, насочил вниманието си към шоколадовата глазура. — Знам, че и бездруго няма да ме оставиш на мира.

Лично Наполеон водеше колоната френски войници, проникнала дълбоко в южната част на страната. Намираха се в околностите на Ел Бейда, на няколко часа път от следващото населено място. Денят беше горещ и душен, точно като предишните. Вчера арабите бяха осъществили коварна атака срещу авангарда им, командван от генерал Десе. Той се беше разминал на косъм от плен, но при нападението бе загинал един капитан, а адютантът му бе попаднал в ръцете на врага. Арабите поискаха откуп, но останаха недоволни от размера на онова, което им беше предложено, и застреляха нещастния младеж. Египет се оказа доста коварна територия — лесна за завладяване, но трудна за подчинение. Съпротивата срещу агресорите нарастваше.

Очите му попаднаха на жена с окървавено лице, изправена встрани от пращия път. В едната си ръка държеше пеленаче, а другата беше протегнала напред сякаш за да се предпази. Какво търси тук, в горещата пустиня?

Приближиха се. Използвайки помощта на преводач, Наполеон научи, че нещастницата е била ослепена от собствения си съпруг. Защо? — пожелала да узнае той, потръпвайки от ужас. Вместо да се оплаква, жената просто помоли някой да се погрижи за бебето ѝ, което изглеждаше на прага на смъртта. Наполеон заповяда да ѝ дадат хляб и вода.

Секунди след като заповедта му беше изпълнена, иззад близката дюна изскочи разгневен мъж. Очите му блестяха от омраза. Войниците вдигнаха пушките си. Мъжът се втурна напред и дръпна водата и хляба от ръцете на жената.

— Недейте! — изкрещя той. — Тя е прелюбодейка, опозорила честта ми! Това бебе е доказателство за вината ѝ!

Наполеон слезе от коня.

— Вие сте луд, мосю — рече той. — Напълно луд!

— Тя е моя съпруга и аз мога да правя с нея каквото си искам!

В следващия миг, още преди Наполеон да успее да реагира, в ръката на мъжа проблесна дълъг нож, който потъна в гърлото на жената. Настъпни объркване. Мъжът се възползва от него, грабна бебето и с всички сили го захвърли в краката си. Екна изстрел, в гърдите му цъфна алено петно и той се свлече на напуканата земя. Изгубил самообладание, капитан Льо Мирор беше сложил край на спектакъла.

Войниците бяха шокирани. Наполеон също не можеше да се отърси от смайването. Няколко напрегнати мига по-късно той се овладя и заповяда да продължат похода. Но преди да яхне коня, очите му попаднаха на нещо, изпаднало от широките дрехи на мъртвия.

Навит на руло папирус, здраво завързан с конец, Наполеон се наведе и го вдигна.

Издаде заповед за пренощуване, след като колоната бе стигнала до сараите на един от най-опасните му противници — египетски шейх, който още преди месеци се беше оттеглил в пустинята заедно с малката си армия, оставяйки цялата си собственост в ръцете на французите. Излегнал се на кадифените възглавници върху дебелия килим, Наполеон все още не можеше да се отърве от спомена за кошмарната случка, която се беше разиграла на прашния път.

По-късно му казаха, че мъжът бе извършил грях, убивайки жена си, и ако Бог бе искал да спаси неверницата, тя вече щяла да бъде настанена в нечий милосърден дом. Но това не се беше случило, а според арабските закони съпругът не може да бъде наказан за извършеното двойно убийство.

— Значи ние постъпихме добре, като го наказахме — обяви той.

Нощта беше тиха и спокойна. Реши да разгледа папируса, изпаднал от дрехите на убития. От учените знаеше, че местните хора редовно плякосват свещените храмове, продават или унищожават съкровищата в тях. Каква загуба, въздъхна той. Беше дошъл да разкрие миналото на тази страна, а не да я съсипе.

Развърза конца и разгърна папируса. Той съдържаеше четири листа с гъсто изписан текст, най-вероятно на гръцки. Наполеон владееше свободно корсикански и можеше да чете на френски, макар и с известни затруднения. Останалите езици бяха пълна загадка за него.

Заповяда да извикат един от преводачите.

— Това е коптски — обяви мъжът.

— Можеш ли да го прочетеш?

— Разбира се, генерале.

— Каква ужасна история! — промълви Матростройни. — Нима е възможно да убиеш така едно пеленаче?

— Такава е била действителността — въздъхна Елиза. — Завладяването на Египет е било съпътствано от кръв и насилие. Но трябва да подчертая, че причината за нашия разговор са именно събитията, разиграли се там.

Колата напусна Копенхаген и се отправи на север по крайбрежната магистрала. Сам Колинс мълчаливо наблюдаваше мъжа зад волана.

Котън Малоун беше точно такъв, какъвто си го представяше — твърд, решителен, реагиращ на всяка ситуация по подходящия начин. Дори физически отговаряше на описанието, което беше получил: висок, русокос и с хладна усмивка, която не разкриваше никакви емоции. Бяха го информирали за 12-те години стаж като специален агент в Министерството на правосъдието, за дипломата му на юрист от Джорджтаунския университет, за невероятната му памет и любовта му към книгите. Но преди броени минути Колинс беше станал свидетел на нещо, за което никой не можеше да го предупреди. А именно за куража и самообладанието, с които този човек беше действал под пряк обстрел.

— Кой си ти? — попита Малоун.

Колинс си даваше сметка, че трябва да отговори честно на въпроса. Ясно усещаше подозрението на Малоун, което беше напълно основателно. Как другояче да реагира на някакъв непознат, който прониква с взлом в къщата му, а после там се появяват и други въоръжени мъже?

— Аз съм агент на Сикрет Сървис — отвърна той. — Или поне бях допреди няколко дни. Подозирам, че вече съм уволнен.

— Защо?

— Защото никой от преките ми шефове не пожела да ме изслуша. Опитах се няколко пъти, но без успех.

— За разлика от Хенрик?

— Вие откъде... — започна Колинс, но после се овладя и млъкна.

— Някои хора спасяват бездомни животни, а хобито на Хенрик е да спасява хора. Защо търсиш помощта му?

— Кой казва, че я търся?

— Спокойно, не се притеснявай. Някога и аз бях едно от бездомните животни.

— Бих казал, че той се нуждае от помощ — добави Колинс. — Защото ме потърси.

Малоун включи на пета и маздата се стрелна по магистралата, която следваше бреговата ивица на протока Йоресунд.

— Никога не съм работил като охрана на Белия дом — пожела да уточни Колинс. — Бях служител в Отдела за валутно-финансови измами.

Винаги беше гледал с насмешка на холивудския стереотип агенти с тъмни костюми, слънчеви очила и миниатюрни слушалки в ухото, които обграждаха президента. Повечето служители на Сикрет Сървис работеха на бюро и главната им задача беше да охраняват американската финансова система. Именно такава била първоначалната идея за създаването на службата, появила се на бял свят още по време на Гражданската война, за да се бори с фалшификаторите на пари. Едва след убийството на Уилям Маккинли трийсет и пет години по-късно тя бе поела и отговорността за охраната на президентите.

— Защо дойде в моята книжарница? — попита Малоун.

— Вчера пристигнах в града и Хенрик ми препоръча хотел. Веднага разбрах, че нещо не е наред. Той искаше да стоя далеч от имението му.

— От колко време си в Дания?

— От една седмица. Но теб те нямаше. Върна се едва преди няколко дни.

— Знаеш доста неща за мен.

— Не съвсем. Знам, че си Котън Малоун. Бивш морски офицер, работил в отдела „Магелан“, понастоящем в оставка.

Малоун му хвърли кос поглед, който ясно показваше, че търпението му се изчерпва. Никак не обичаше заобиколните отговори на открито поставен въпрос.

— Поддържам и собствен уебсайт в интернет — добави Колинс. — По принцип ние нямаме право на това, но аз си го позволих. Мотото му е „Световната финансова криза като капиталистически заговор“. Казва се Moneywash.com.

— Доколкото разбирам, началниците ти имат проблем с хобито ти — отбеляза Малоун.

— Аз нямам. Живея в Америка и имам право да изразявам мнението си.

— Но не и да използваш значката си на федерален агент.

— И те казват същото — умърлушено призна Колинс.

— Какво пишеш в този сайт?

— Истината. Най-вече за финансистите от калибъра на Майер Амшел Ротшилд.

— Като се възползваш от правата, които ти дава Първата поправка?

— Какво значение има? Този човек дори не е американец. Просто господар, разполагащ с купища пари. Петимата му синове се оказват още по-добри от него, защото притежават забележителното качество да превръщат дълговете в огромни състояния. Те са личните банкери на повечето короновани особи в Европа. Достатъчно е да щракнеш с пръсти, за да се появят. С едната ръка ти предлагат пари, а с другата си ги прибират обратно, но с тлъста лихва.

— Но нали това е част и от американския начин на живот?

— Те не са били банкери. Банките оперират със средства, набрани от частни вложители или от правителството. А тези са работили с лични капитали, които предлагали с безбожна лихва.

— И какво толкова?

Колинс недоволно се размърда на седалката.

— Именно подобно отношение им е позволило да избягват наказанието за своята неморална дейност. Всеки казва: „Какво толкова? Те имат право да печелят пари“. Но всъщност нямат, защото са натрупали състоянието си от финансирането на войни. Известно ли ти е?

Малоун не отговори.

— Обикновено финансирали и двете страни в конфликта. Пет пари не давали за средствата, които отпускат. Интересували ги привилегиите, които могат да превърнат в печалба. Минни концесии, монополни права, митнически облекчения. Понякога се стигало дотам, че дори можели да използват някои мита като гаранции.

— Но това е ставало преди стотици години. Какво значение има днес?

— Има, защото нещата се повтарят.

Малоун намали пред един по-остър завой.

— Откъде знаеш?

— Не всички милиардери са добронамерени като Бил Гейтс.

— Разполагаш ли с имена, имаш ли доказателства?

Младият мъж не отговори.

— Нямаш, нали? — притисна го Малоун. — Разполагаш само с някакви смахнати конспиративни теории, които си имал глупостта да пуснеш в интернет и заради които са те уволнили.

— Не са смахнати теории — разпалено отвърна Колинс. — Ако бяха такива, нямаше да ме преследват! Онези мъже дойдоха в къщата ти, за да ме убият!

— Казваш го, сякаш се радваш.

— Това доказва, че съм прав!

— Я карай поред и започвай да разказваш.

— Хотелската стая ме задушаваше и реших да се поразходя. Двама души се лепнаха зад мен. Опитах се да им се изплъзна, но не се получи. Тогава се насочих към къщата ти. Хенрик каза да чакам в хотела, докато ми се обади. Но когато забелязах преследвачите си, реших да позвъня в Кристиангаде. Джеспър каза да те намеря на всяка цена и аз тръгнах към книжарницата.

— Как проникна вътре?

— Поиграх си с ключалката на задната врата. Стана лесно. Би трябвало да си сложиш алармена инсталация.

— Прецених, че няма смисъл — поклати глава Малоун. — Който е решил да краде стари книги, да заповяда.

— А тази покана важи ли и за хора, които са решили да те убият?

— Всъщност те искаха да убият теб. Между другото, постъпката ти беше доста глупава. Като нищо можех да те застрелям.

— Знаех, че няма да го направиш.

— Радвам се, защото аз самият не го знаех.

Изминаха няколко километра в мълчание. Сам разпозна района, тъй като беше пътувал насам вече няколко пъти. Намираха се съвсем близо до Кристиангаде.

— Торвалдсен е закъсал здравата — глухо промълви той. — Но човекът, когото преследва, реагира пръв.

— Хенрик не е глупак.

- Може би. Но всеки си намира майстора.
- На колко години си?
- На трийсет и две — озадачено го погледна Колинс.
- И колко време работиш в Сикрет Сървис?
- Четири години.

Инстинктивно усети накъде бие Малоун. Защо Хенрик се е свързал с млад и неопитен агент на Сикрет Сървис, който на всичкото отгоре поддържа незаконен уебсайт?

— Това е дълга история — промърмори той.

— Аз имам време — рече Малоун.

— Не, нямаш. Торвалдсен е попаднал във взривоопасна ситуация. Трябва му помощ.

— Кой говори чрез устата ти? — стрелна го с очи Малоун. — Агентът или привърженикът на конспиративните теории?

После той натисна педала на газта и маздата се стрелна по правия участък на магистралата. Вдясно тъмнееха морските води, а на хоризонта мигаха далечните светлини на Швеция.

— Говори приятелят му.

— Явно не познаваш Хенрик — поклати глава Малоун. — Той не се страхува от нищо.

— Всеки се страхува от нещо.

— Ти от какво се страхуваш?

Младият мъж се замисли. През последните няколко месеца постоянно си беше задавал същия въпрос.

— Страхувам се от човека, когото преследва Торвалдсен — искрено отвърна той.

— Ще ми кажеш ли някакво име?

— Лорд Греъм Ашби.

Корсика

Ашби се върна на борда на „Архимед“ в компанията на корсиканеца. След като бе успял да привлече пълното му внимание на върха на крепостната кула, мъжът вече не му създаваше проблеми.

— Заведи го в салона и го настани удобно — заповяда на Гилдхол той и изкачи трите стъпала от тиково дърво към осветения басейн. Все още държеше в ръка книгата от дома на корсиканеца.

Миг по-късно се появи капитанът на яхтата.

— Потегляй на север покрай брега с пълна скорост — заповяда му Ашби.

Капитанът кимна и се оттегли.

Стройният черен корпус на „Архимед“ беше дълъг седемдесет метра. Двата мощни дизелови двигателя развиваха максимална скорост от двайсет и пет възела. Яхтата можеше да прекоси Атлантическия океан без зареждане с напълно задоволителните двайсет и два възела в час. Върху шестте палуби бяха разположени три апартамента, отделен апартамент за собственика, офис, модерна кухня, сауна, фитнес зала и всички останали удобства на един луксозен кораб.

Отдолу долетя грохотът на двигателите.

В главата му отново изплува онази септемврийска нощ на 1943 г.

Метеорологичната прогноза предвиждаше хубаво време и тихо море. Рибарската флотилия на Бастиа дремеше в пристанището. Само една моторна гемия пореше спокойните води на залива. Според някои тя плаваше към Кейп Суд и река Голо в южния край на Кейп Корс — дълъг и тесен горист полуостров в най-северната точка на Корсика. Други бяха на мнение, че гемията се е насочила към няколко различни точки на североизточното крайбрежие. В момента, в който започна обстрелът на двата американски изстребителя Р-39, на борда имаше четирима германски войници. Хвърлената бомба се взриви на няколко метра от гемията. Пилотите се оттеглиха, без да я потопят. Някъде в този район бяха скрити шест големи дървени сандъка. Четиримата

германски войници успяха да се спасят на брега, подпомогнати от пети, който ги чакаше там.

„Архимед“ се плъзна напред.

Щяха да са там след не повече от трийсет минути.

Ашби се изкачи на горната палуба и влезе в големия салон, обзаведен с бяла кожена мебел и дебел берберски килим в кремав цвят. Имението му в Англия от XVI век беше претърпкано с антикварни вещи, но тук предпочиташе модерното обзавеждане.

Корсиканецът седеше на едно от канапетата с чаша питие в ръка.

— Харесва ли ви ромът? — попита Ашби.

Мъжът мълчаливо кимна, очевидно все още разтърсен от развоя на събитията.

— Това е любимата ми напитка. Правят го само от прясно изстискан сок.

Яхтата бързо набра скорост. Острият ѝ нос пореше водата.

Ашби хвърли книгата за Наполеон на коженото канапе до гостата си.

— След последния ни разговор свърших доста работа — започна той. — Няма да ви отегчавам с подробности, но вече съм сигурен, че златото на Ромел е пристигнало тук, придружавано от четирима войници. Още един ги е чакал на брега. Те скрили съкровището, но не разкрили местонахождението му, преди да бъдат разстреляни от Гестапо като дезертъори. За съжаление петият не е знаел местонахождението на сандъците. Оттогава местните ги търсят, като същевременно разпространяват фалшива информация. Съществуват десетки противоречиви версии, които само усилват объркването. Една от тях ми предложихте и вие при последния ни разговор. — Той замълча за момент, после добави: — Същото направи и Густав...

Той си наля два пръста ром и седна на канапето срещу корсиканеца. Разделяше ги ниска масичка с дървени крака и стъклен плот. После взе книгата, разтвори я и продължи:

— А сега искам помощта ви, за да решим този малък ребус.

— Ако можех, отдавна щях да го направя.

Ашби се усмихна.

— Четох някъде, че когато Наполеон станал император, първата му работа била да изхвърли всички корсиканци от администрацията на острова. Смятал, че не може да им има доверие.

— Наполеон също е бил корсиканец.

— Точно така, но вие сте лъжец, господине. Прекрасно знаете как да решите този ребус и аз ви моля да започваме.

Корсиканецът опразни чашата си.

— Не биваше да се захващам с вас — каза той.

— Но харесвате парите ми, нали? — сви рамене Ашби. — Аз също не би трябвало да се занимавам с вас.

— Направихте опит да ме убиете горе на кулата!

— Не — усмихна се Ашби. — Просто исках да привлека цялото ви внимание.

Корсиканецът не беше впечатлен.

— Дойдохте при мен, защото знаехте, че само аз мога да ви дам отговорите — каза той.

— Сега е времето да го направите.

През последните две години беше изследвал всички възможни версии, разпитвайки малцината косвени свидетели, които все още бяха живи. В резултат бе научил само едно: никой всъщност не беше сигурен, че златото на Ромел изобщо съществува. Историите за транспортирането му от Африка към Германия изобилстваха с пропуски и противоречия. Според най-достоверната от тях всичко започнало в тунизийското градче Габес, на около сто и петдесет километра от либийската граница. Там бил разквартируван щабът на Африканския корпус. Германците съобщили на трите хиляди евреи, населяващи градчето, че ще пощадят живота им срещу „шейсет центнера злато“. Евреите получили четирийсет и осем часа за събиране на откупа. Златото било натоварено в шест дървени сандъка, които отплавали с кораб за Италия. Там Гестапо поело нещата в свои ръце. Четирима войници получили заповед да придружат съкровището до Корсика. Никой не знаел какво точно съдържат сандъците, но евреите в Габес и околностите му били доста богати. Местната синагога била място за поклонение в продължение на стотици години и получавала щедри дарения — най-вече скъпоценности.

Дали там е имало злато? Никой не можеше да каже. Въпреки това получило прозвището „Златото на Ромел“, то бе и е смятано за едно от най-значителните съкровища, останали от времето на Втората световна война.

Корсиканецът протегна празната си чаша и Ашби се надигна да я напълни. Стори го щедро, кехлибарената течност стигна почти до ръба. Гостът отпи една солидна глътка.

— Зная за шифъра — промърмори Ашби. — Наистина гениален и изключително удобен за тайни послания. Доколкото ми е известно, го наричат „Възелът на маврите“...

За откривател на шифъра се смяташе Паскал Паоли, борец за независимостта на Корсика от XVIII век, днес национален герой. Той открил начин за тайна и сигурна комуникация със сподвижниците си, адаптирайки метода на маврите, които в продължение на векове подлагали острова на пиратските си набези.

— За целта са нужни две еднакви книги — поясни Ашби. — Едната остава при вас, а другата отива при лицето, с което искате да комуникирате. От вашата подбирате точните думи на посланието, които са кодирани с цифри. Те отбелязват номерата на съответните страници, редове и думи. Сами по себе си цифрите не означават нищо, ако не притежавате подходящата книга.

Ашби остави чашата си на масата, извади от джоба си лист хартия и го сложи върху стъкления плот.

— Тук са цифрите, които ви предадох при последната ни среща. Пленникът му придърпа листчето.

XCV	ССХХХVI	СХХVIII	СХСIV	XXXII	
IV		XXXI	XXVI	XVIII	IX
VII		VI		X	II
XI					

— Нищо не ми говорят — каза корсиканецът.

— Стига вече! — поклати глава Ашби. — Крайно време е да прекратите тези игри. Прекрасно знаете, че това са координатите на скритото злато.

— Тази вечер проявявате към мен пълно неуважение, лорд Ашби! — най-сетне избухна корсиканецът. — Провесихте ме надолу с главата от онази кула, нарекохте ме лъжец, а после заявихте, че Густав също ви е излъгал! Да, аз разполагах с тази книга. Но цифрите, които

лежат пред мен, нямат нищо общо с нея. В момента пътуваме към място, което не си направихте труда да споменете пред мен. Ромът ви е отличен, яхтата ви е страхотна, но въпреки това аз настоявам за обяснение!

През целия си съзнателен живот Ашби беше издирвал съкровища. Въпреки традициите в семейството си той предпочиташе приключението пред финансовите операции със сигурна печалба. Често се случваше да открие отговорите с цената на върховни усилия. Понякога плащаше на информатори, а понякога — както в сегашния случай — просто попадеше на верния отговор.

— С най-голямо удоволствие ще дам обяснения — кимна той.

Дания, 1:50 ч.

Хенрик Торвалдсен провери пълнителя и внимателно остави бойната карабина на масата. Седеше под солидните букови греди на тавана в банкетната зала на имението. Древните ризници и картините по стените излъчваха благородство. Около тази маса се бяха събирали прадедите му в продължение на четиристотин години.

До Коледа оставаха три дни. Колко време беше изминало от деня, в който Кай се беше качил на масата? Може би трийсет.

— Слез оттам, Кай! — заповяда съпругата му. — Веднага!

Момчето притича по дългата плоскост, докосвайки с длани позлатените гърбове на високите столове, наредени край нея. Торвалдсен гледаше как синът му заобиколя позлатената украса в средата на масата и скача в прегръдките му.

— И двамата сте невъзможни! — укорително каза съпругата му. — Абсолютно невъзможни!

— Коледа е, Лизет. Нека детето си поиграе. — Малкият се сгуши в скута му. — Той е само на седем, а тази маса е тук от векове.

— Нис ще дойде ли тази година, татко?

Кай беше влюбен в пакостливия елф, който според легендата беше облечен в сиви вълнени дрехи, шапка с пискюл, червени чорапи и бели дървени обувки. Той живееше на таваните на стари ферми и обичаше да си прави шеги.

— За всеки случай трябва да приготвим малко овесена каша.

Торвалдсен се усмихна. Беше чувал приказката от майка си, когато беше на годините на Кай. Според нея на Бъдни вечер на стълбите трябва да се остави купа с овесена каша, която ще умилостиви пакостливия елф. Разбира се, това беше още преди нацистите да избият почти всички мъже от фамилията Торвалдсен, включително баща му.

— Ще приготвим овесена каша — обеща Лизет. — А към нея ще прибавим печена гъска, червено зеле, картофи и оризов пудинг с канела.

— С вълшебния бадем? — прошепна Кай.

— Да, съкровище — разроши кестенявата коса на момчето съпругата му. — С вълшебния бадем. А ти трябва да го откриеш.

Двамата с Лизет не пропускаха да скрият бадема на място, където момчето може да го намери. Самият Торвалдсен обичаше Коледа, тъй като, макар и евреин, баща му изповядваше християнството и семейството не пропускаше нито един празник. Всяка година Лизет украсяваше елхата с ръчно направени играчки от клечки и слама, която по традиция показваха на детето чак след вечерята на Бъдни вечер, на която пееха коледни песни.

Боже, колко много обичаше Коледа! До смъртта на Лизет. А после, след убийството на Кай преди две години, празникът изгуби всякакво значение за него. Оттогава времето се превърна в изтезание. Всяка година сядаше тук, начело на голямата маса, и мълчаливо се питаше защо животът е толкова жесток.

Тази година нещата бяха по-различни.

Протегна ръка и погали черния метал на пушката. В Дания бойните карабини бяха забранени, но той отдавна не се интересуваше от законите.

Възмездие. Това искаше.

Седеше сред дълбоката тишина. Всичките четирийсет и една стаи на имението Кристиангаде тънеха в мрак. Напоследък мракът все повече го привличаше. Той скриваше деформирания му гръбнак, никой не можеше да види лицето му с цвят на обгорял орех. Не беше нужно да подстригва буйната си посребрена коса и рунтавите вежди. В мрака само сетивата имаха значение.

А неговите бяха изострени. Очите му обходиха потъналата в мрак зала, спомените отново го завладяха. Виждаше Кай навсякъде. Лизет — също. Беше човек с огромно богатство, власт и влияние. Единици бяха държавните глави и коронованите особи, които си позволяваха да отхвърлят исканията му. Колекцията му от порцелан бе сред най-добрите в света. Макар да не изповядваше юдаизма, той беше

верен приятел на Израел. Миналата година беше рискувал всичко, за да провали плановете на един зловец фанатик да унищожи тази благословена страна. В същото време подпомагаше благотворителни каузи в различни части на света с милионите на фамиленото богатство.

Той обаче беше последният Торвалдсен. Имаше няколко далечни роднини, но и те бяха дяволски малко. Оцелялата през вековете фамилия беше на път да изчезне. Но не преди възмездието.

Той долови отварянето на входната врата, последвано от стъпки по коридора. Невидим стенен часовник отмери два след полунощ. Стъпките спряха на няколко метра от него.

— Току-що се включиха сензорите — обяви мъжки глас.

Джеспър беше с него от дълги години, бе свидетел на радостите и болката, съпътстващи живота му. И ги беше преживял заедно с него.

— Къде? — попита Хенрик.

— Югоизточният квадрат, близо до бреговата ивица. Двама нарушители, които се насочват насам.

— Не си длъжен да го правиш — обади се с тих глас Торвалдсен.

— Трябва да се приготвим.

Възрастният мъж се усмихна. Беше доволен, че старият му приятел не може да го види. През последните две години се беше борил с противоречиви чувства, бе участвал в проекти и каузи, които само временно му позволяваха да забрави гнева и болката, които се бяха превърнали в постоянни негови спътници.

— Нещо от Сам? — попита той.

— Нищо след последното му обаждане. Но Малоун звъня два пъти. Не вдигнах, както ми нареди.

Което означаваше, че Малоун е направил точно онова, което очакваше от него. Беше подготвил капана с изключително внимание. А сега възнамеряваше да го щракне с нужната прецизност.

— Време е да посрещнем гостите — каза Торвалдсен и протегна ръка към карабината.

Елиза се наведе напред, за да привлече вниманието на Робърт Мастрояни.

— Между 1689-а и 1815-а Англия води войни в продължение на шейсет и три години. Това означава една година сражения на всеки две, които обаче се използват главно за подготовка на следващата война. Можеш ли да си представиш за какви разходи става въпрос? И това съвсем не е изключение. По онова време цяла Европа живее на бойни начала.

— Искаш да кажеш, че много хора са трупали печалби от това състояние на нещата — отбеляза Мастрояни.

— Точно така. Няма значение кой печели и кой губи, защото правителствата на воюващите страни затъват в дългове, а финансистите получават още по-големи привилегии. Днес същото правят фармацевтичните компании. Лекуват само симптомите, но не и болестта. И трупат огромни печалби.

Мастрояни довърши шоколадовата торта.

— Аз притежавам акции в три от най-големите фармацевтични концерна — каза той.

— Следователно си наясно, че говоря истината.

Тя не свалеше предизвикателния си поглед от лицето му. Мастрояни го издържа, без да мигне, но явно реши да не се конфронтира с нея.

— Тортата беше великолепна — обади се най-сетне той. — Жалко, че свърши.

— Донесла съм ти още едно парче.

— Е, това вече е подкуп.

— Искам да участваш в предстоящите събития.

— Защо?

— Хората като теб са рядка стока. Разполагаш с голямо богатство, власт и влияние. Притежаваш интелект и изобретателен ум. Със сигурност както и на всички нас ти е писнало да споделяш отличните си резултати с алчните и некомпетентни правителства.

— Какво предстои да се случи, Елиза? Посвети ме в тайнството. Но тя не можеше да стигне толкова далеч. Все още не.

— Нека ти отговоря чрез още някои интересни подробности за Наполеон. Знаеш ли много за него?

— Знам, че е бил нисък. Носел е смешна шапка, а едната му ръка винаги е била скрита под палтото.

— Знаеш ли, че за него са написани повече книги, отколкото за всяка друга историческа личност? С изключение може би на Исус Христос.

— Не знаех, че проявяваш интерес към историята.

— А пък аз не допусках, че можеш да бъдеш такъв инат.

Тя познаваше Мастрояни от няколко години, но не като приятел, а само като бизнес партньор. Той беше собственик на най-големия завод за алуминий в света, имаше силни позиции в автомобилостроенето, авиационната промишленост и, както сам беше отбелязал, във фармацевтиката.

— Омръзна ми да ме притискат — промърмори той. — Особено пък жена, която иска нещо, но не ми казва какво и защо.

Елиза реши, че също може да подмине казаното без коментар.

— Харесва ми написаното от Флобер: *Историята е предсказание, обърнато към миналото* — подхвърли тя.

— Тези думи могат да принадлежат само на французин — усмихна се Мастрояни. — Винаги съм се дразнил от начина, по който французите решават всичките си конфликти на вчерашното бойно поле. Сякаш точните отговори се крият единствено в славното минало.

— Понякога се дразни и моята корсиканска половина — кимна Елиза. — Но едно от вчерашните бойни полета наистина предлага поуки.

— В такъв случай ми разкажи за Наполеон — въздъхна той.

Тя продължи само защото упоритият италианец беше идеалният кандидат за член на клуба. Никога не би позволила гордостта ѝ да попречи на внимателното планиране.

— Наполеон изградил невиждана от римско време империя. Седемдесет милиона души били под едноличната му власт. Приемал с еднаква лекота миризмата и на барут, и на пергамент. Фактически сам се провъзгласил за император. Представяш ли си? Едва трийсет и пет годишен, той пренебрегнал папата и сложил на главата си

императорската корона. — Елиза направи многозначителна пауза. — Но въпреки невероятното си его Наполеон изградил за себе си само два малки мемориала, които вече не съществуват.

— Ами всички онези сгради и паметници, които е построил? — попита Мастоляни.

— Нито една от тях не е била издигната в негова чест и не носи неговото име. Повечето останали недовършени години след смъртта му. Той лично се противопоставил на намеренията на парижките управници да прекръстят площад „Конкорд“ на площад „Наполеон“.

Тя забеляза, че това е нещо ново за Мастоляни. Слава богу, вече беше крайно време.

— В Рим заповядал разчистването на Форумата и Палатинския хълм и реставрирането на Пантеона, без да има дори една паметна плоча, която да напомня за доброто му дело. По същия начин постъпил и в безброй други европейски градове. Не е ли странно?

Мастоляни проми небцето си от десерта с няколко глътки минерална вода.

— Но има и още нещо — продължи Елиза. — Наполеон отказвал да задлъжнява. Той презирал финансистите и ги обвинявал за голяма част от затрудненията, които преживявала Френската република. Разбира се, нямал нищо против да измъква пари, да ги харчи и дори да ги оставя на депозит в банките. Но никога не вземал заеми. В това отношение бил различен от всички владетели преди и след него.

— Нелоша политика — кимна Мастоляни. — Всички банкери са пиявици.

— Ти би ли желал да се отървеш от тях?

Тя разбра, че подобна перспектива е приятна за Мастоляни, но той предпочете да не отговори.

— И Наполеон е бил на твоето мнение — продължи тя. — Категорично отхвърлил американското предложение да купи Ню Орлиънс, но после им продал цялата територия на Луизиана и с получените пари превъоръжил армията си. Всеки друг владетел на негово място би предпочел да запази територията и да изтегли кредит от същите тези пиявици, за да води войни.

— Наполеон отдавна е мъртъв, а светът се промени — въздъхна Мастоляни. — Днес икономиката се крепи единствено върху кредитите.

— Не е така, Робърт — поклати глава Елиза. — Онова, което Наполеон е научил от древния папирус, за който ти споменах, все още е в сила.

Тя забеляза, че е пробудила интереса му.

— Но аз не мога да се възползвам от него, преди да приема предложението ти, така ли? — подхвърли той.

Елиза почувства, че започва да контролира положението.

— Мога да споделя с теб и още нещо — отвърна тя. — То може би ще ти помогне да вземеш решение.

— Как да откажа на жена, която не харесвам, но която въпреки това ми предлага безплатен полет до дома и ме гощава с крехко телешко, отлично шампанско и невероятна шоколадова торта?

— Пак ще те попитам, Робърт: защо си тук, след като не ме харесваш?

Очите му потърсиха нейните.

— Защото съм заинтригуван и ти го знаеш. Да, аз наистина бих желал да се отърва от bankerите и алчните политици!

Елиза стана, пристъпи към страничното кожено канапе и отвори чантичката си „Луи Вюитон“. В ръцете ѝ се появи малка книга с кожени корици, издадена през 1822 г. „Книгата на Съдбата, притежавана и използвана от Наполеон Бонапарт“.

— Даде ми я корсиканската ми баба, която я получила от своята баба — поясни тя и постави малкото томче на масата. — Вярваш ли в пророчества?

— Едва ли.

— Но това тук е уникално. Предполага се, че е намерено от един от съратниците на Наполеон в гробница в Долината на царете близо до Луксор. Наполеон се консултирал с коптски духовник, който устно превел йероглифите пред един от личните му секретари. Той от своя страна го записал на немски (в името на секретността), а после го дал на Наполеон. — Елиза направи кратка пауза и въздъхна. — Разбира се, всичко това е лъжа...

— Защо ли не съм изненадан? — засмя се Матрострояни.

— Оригиналният папирус действително е открит в Египет. Но за разлика от онзи, за който споменах по-рано...

— И отказа да споделиш съдържанието му — вметна Матрострояни.

— Това ще стане само при определени условия.

— Много е тайнствен този твой Парижки клуб — усмихна се гостът ѝ.

— Длъжна съм да бъда внимателна — отвърна тя и посочи книгата на масичката. — Оригиналният текст е бил на гръцки и най-вероятно е бил съхраняван в Александрийската библиотека. Там е имало стотици хиляди подобни ръкописи, унищожени през пети век след Христа. Наполеон е поискал превод, но не на немски. Той не е владеел този език. По принцип е бил зле с чуждите езици. Заповядал е съдържанието на папируса да бъде преведено на корсикански. Никога не се разделял с тази книга и я държал в специално дървено сандъче. То изчезнало по време на злощастната битка при Лайпциг през 1815 година. Говори се, че Наполеон рискувал живота си, за да си го върне. Книгата била намерена от пруски офицер, който я продал на пленен френски генерал, разпознал я като лично притежание на императора. Той възнамерявал да я върне на господаря си, но смъртта го изпреварила. В крайна сметка сандъчето попаднало в ръцете на Мария-Луиза, втората съпруга на Наполеон, която отказала да го последва на заточението на остров Света Елена. След смъртта на императора през 1821 година някакъв немец на име Киршхофер твърди, че императрицата му предала ръкописа с разрешението да го публикува.

Елиза внимателно разтвори книгата.

— Погледни посвещението: **НА НЕЙНО ИМПЕРАТОРСКО ВИСОЧЕСТВО, БИВШАТА ИМПЕРАТРИЦА НА ФРАНЦИЯ.**

Мастрояни запази каменното изражение на лицето си.

— Искаш ли да опитаме? — попита тя.

— Какво?

— Да предскажем бъдещето ти.

Първоначалната преценка на Малоун се оказа правилна. Сам Колинс действително беше малко над трийсет. Неспкойно лице, наивно и същевременно решително, рядка, късо подстригана червеникаворуса коса, прилепнала като перушина към главата му. Говореше с лек австралийски или новозеландски акцент, но дикцията и синтаксисът бяха типично американски. Беше от онези нервни и амбициозни млади мъже, които много държаха да бъдат приемани като петдесетгодишни. Преди време и самият Малоун беше такъв.

С една забележка.

Всички те, включително Малоун, не бяха натрупали грешките, които ги очакваха през следващите двацет години.

Сам Колинс очевидно беше обърнал гръб на кариерата си в Сикрет Сървис, а Малоун знаеше от личен опит, че когато се провалиш в някоя агенция за сигурност, останалите никога няма да ти подадат ръка.

Маздата направи остър завой и пое по пътя, който водеше навътре в сушата. Земята между магистралата и морето през следващите няколко километра принадлежеше на Хенрик Торвалдсен. Шестнайсет декара от нея се оказаха собственост на самия Малоун, който ги получи като неочакван подарък от датския си приятел.

— Няма да ми кажеш защо си в Дания, нали? — подхвърли той.

— Нека първо решим проблемите на Торвалдсен — отвърна Колинс. — Сигурен съм, че той ще отговори на всичките ти въпроси.

— Още инструкции от страна на Хенрик?

— Да — кимна след кратко колебание Колинс. — Нареди ми да ти отговоря така, в случай че попиташ.

Малоун мразеше да го манипулират, но навиците на Торвалдсен бяха такива. Трябваше да се съобразява с тях, ако иска да научи нещо.

Намали скоростта и колата се плъзна през отворените крила на портала с две бели къщички отстрани. Имението Кристиангаде беше построено преди четиристотин години в края на XVII век от един от предците на Торвалдсен, който изобретателно беше използвал тоновете

торф за гориво за производството на фин порцелан. През XIX век компанията „Аделгат Гласверке“ била обявена за официален доставчик на стъкло и порцелан за датския кралски двор — привилегия, която беше запазила и до днес. Нейната продукция беше еталон за високо качество на целия европейски пазар.

Малоун пое по затревената алея с оголени дървета от двете страни. Сградата беше образец на типичен датски барок — три етажа от облицован с тухли варовик, над които се издигаше меден покрив. Едното крило гледаше към сушата, а другото към морето. Всички прозорци бяха тъмни — нещо нормално за късния нощен час.

Но входната врата беше откритата. Което беше необичайно.

Малоун паркира, слезе от колата и тръгна към входа с пистолет в ръка. Колинс го последва. Топлият въздух в къщата бе натежал от аромата на пури и на варени домати. Миризма, която Малоун познаваше добре от предишните чести посещения през последните две години.

— Хенрик? — подвикна Колинс.

Малоун рязко се обърна.

— Да не си полудял?

— Те трябва да знаят, че сме тук.

— Кои те?

— Онези, които са оставили вратата отворена.

— Именно. Затова си затваряй устата!

Малоун прекоси гладките плочи на антрето и стъпи на излъскания паркет в коридора, който извиваше покрай билиардната и оранжерията и свършваше пред кабинета на приземния етаж, частично осветен от бледите лъчи на зимната луна, които проникваха през прозорците. Трябваше да провери нещо. Тръгна към резбования шкаф за оръжие в дъното, изработен от същото кленово дърво като останалите мебели в салона. Добре знаеше, че в него са подредени поне една дузина ловни пушки, няколко пистолета, арбалет и три бойни карабини. Остъклените вратички на шкафа бяха отворени.

От него липсваха една бойна карабина и две ловни пушки. Докосна един от револверите: „Уелби“ с 20-сантиметрова цев, едно от любимите оръжия на Торвалдсен. Последните екземпляри от него бяха произведени през 1945 г. В ноздрите го удари острата миризма на

оръжейна смазка. Провери барабана. Оказа се напълно зареден с шест патрона. Торвалдсен не обичаше да излага незаредени оръжия.

Подаде го на Колинс и едва чуто прошепна:

— Надявам се, че умееш да боравиш с това.

Колинс кимна. Напуснаха помещението през най-близката врата. Малоун пое по един коридор и не след дълго стигнаха до нещо като пресечка. От двете му страни се виждаха солидни врати, на голямо разстояние една от друга. Което означаваше, че помещенията зад тях са доста просторни. В дъното се виждаше врата с фронтон, през която се влизаше в спалнята на собственика. Торвалдсен мразеше стълбите и отдавна се беше преместил да спи на партерния етаж.

Малоун пристъпи към вратата и внимателно завъртя топката на бравата. Резбованата врата безшумно се отвори.

Той надникна в помещението. Различи очертанията на тежките мебели. Подът беше покрит с дебел килим, чийто външен край се намираше най-малко на пет крачки от вратата. Малоун напрегна взор по посока на леглото. Издутината между завивките може би означаваше спящо тяло. Но нещо не беше наред. Вниманието му привлече движение вдясно. На прага се появи неясна фигура.

Светлина заля стаята. Той вдигна ръка да предпази очите си и успя да зърне Торвалдсен с пушка в ръка. Дулото беше насочено в гърдите му.

Миг по-късно от гардероба се появи Джеспър с пистолет в ръка.

Едва сега Малоун забеляза телата. Двама души лежах на пода зад широкото легло.

— Взеха ме за глупак! — съобщи Торвалдсен.

Малоун не беше особено възхитен от капана. На мишката никога не ѝ е забавно.

— Има ли причини да съм тук? — попита той.

— Беше изчезнал някъде — отвърна Торвалдсен и свали оръжието.

— Лични проблеми.

— Говорих със Стефани и тя ми разказа всичко. Съжалявам, Котън, сигурно е било ужасно.

Малоун оцени загрижеността на приятеля си.

— Всичко е приключено и забравено — увери го той.

Датчанинът се отпусна на леглото и отметна завивките. Отдолу бяха струпани възглавници.

— За съжаление тези неща никога не приключват — въздъхна той.

Малоун посочи трупите.

— Тези ли нападаха книжарницата ми?

Торвалдсен поклати глава и се извърна към Колинс.

— Добре ли си, Сам?

— Да. Котън ми помогна да се измъкна.

Малоун отбеляза болката в очите на приятеля си.

— Отне ми две години, Котън — прошепна Торвалдсен. — Но най-после успях да открия убийците на сина си.

— Наполеон вярвал във всякакви предсказания и пророчества — продължи разказа си Елиза. — Такива са всички корсиканци. Веднъж баща му казал, че съдбата на всеки е *написана на небето*. И бил прав.

Мастрояни не изглеждаше впечатлен. Но тя не се отказваше лесно.

— Първата му съпруга Жозефин била креолка от Мартиника, където били популярни вуду и други магии. Преди да напусне острова и да отплава за Франция, тя отишла при пророчица, която ѝ предсказала много неща: че ще се омъжи млада, ще бъде нещастна, а след като овдолее, ще стане по-важна дори от кралицата на Франция. — Елиза замълча, после тихо добави: — Тя се омъжила на петнайсет, страдала много, овдовяла рано, а после станала не кралица, а императрица на Франция.

— Отново типичното за французите връщане към миналото — сви рамене Мастрояни.

— Може би. Майка ми живя според предсказанията в тази книга. Отначало и аз бях като теб, но постепенно се промених.

Тя разтвори тънката книжка.

— Търсят се отговори на трийсет и два въпроса, някои от които са съвсем прости. *Ще доживея ли до дълбока старост? Ще се възстанови ли болният? Имам ли врагове и колко са те? Ще получа ли наследство?* Но има и други, доста по-сложни. За тях е позволено да си помислиш, преди да ги формулираш, а дори и да промениш някои думи. — Тя плъзна томчето към него. — Избери си един въпрос. Най-добре нещо, на което знаеш отговора. Изпробвай силата му.

Мастрояни сви рамене и развеселено намигна.

— И бездруго няма какво да правиш — подтикна го Елиза.

Той се предаде и започна да разглежда списъка. След известно време показалецът му се спря върху листа.

— Този. *Ще имам ли син или дъщеря?*

Тя знаеше, че се беше оженил за трети път преди около година. Съпругата му беше с двайсетина години по-млада от него. Мароканка,

ако не грешеше.

— Нямах представа. Бременна ли е?

— Да видим какво ще каже оракулът.

Леко потрепване на веждата издаде подозренията му.

Елиза побърза да му подаде бележник и писалка.

— Начертай няколко вертикални линии на страницата, но да не бъдат по-малко от дванайсет. После можеш да спреш, когато пожелаеш.

Той я погледна странно.

— Така става — увери го тя.

Мастрояни се подчини.

|||||

— А сега начертай още четири реда вертикални линии, по една на ред, точно под първия. Не мисли, а просто го направи.

— Най-малко дванайсет?

— Не. Колкото пожелаеш.

Очите ѝ проследиха движението на писалката.

— Сега преброй пет реда. Ако се получи чифт, сложи две точки отстрани. Ако е тек — една.

Той помисли за момент и направи изчисленията, завършвайки с колона от пет реда точки.

●
●
●●

Тя разгледа резултатите.

— Два тека, три чифта. Това достатъчно произволно ли е за теб?

Той кимна.

— Избрал си трийсет и втория въпрос — разтвори книгата Елиза и посочи с пръст трийсет и втория ред в дъното. — Тук в началото на страницата са записани възможностите на точките. В колоната на твоя избор — два чифта и три тека — отговорът е „Р“.

Прелисти книгата и откри страницата, която започваше с главно Р.

— Страницата с отговорите съдържа същата комбинация на точките. Отговорът на оракула е на третия ред от горе надолу.

Мастрояни бавно пое разтворената книга. На лицето му се изписа удивление.

— Изумително! — прошепна той.

Тя си позволи едва забележима усмивка.

— „Ще ти се роди син, който ще ти създава много грижи, ако не получи своевременни корекции“ — прочете на глас Мастрояни. — Всъщност ще имам син. Научихме го едва преди няколко дни. Последните изследвания показаха, че той развива физически недъг, който лекарите искат да отстранят още преди раждането. Операцията е рискована и за майката, и за детето. Не сме споделили проблема с никого, защото лечението все още се обсъжда. — Смайването бавно напусна лицето му. — Как е възможно това?

— Съдба.

— Може ли да опитам още веднъж?

— Оракулът предупреждава да не се задава повече от един въпрос на ден — поклати глава тя. — Не се препоръчва и задаването на един и същ въпрос в рамките на един лунен цикъл. По-точни са въпросите, зададени на лунна светлина. Нали малко след полунощ се насочихме на изток, към слънцето?

— Което означава, че предстои раждането на нов ден.

Тя само се усмихна.

— Признавам, че наистина съм силно впечатлен, Елиза. Възможните отговори на моя въпрос са трийсет и два, но въпреки това аз случайно избрах онзи, който ме задоволява.

Тя придърпа бележника и го отвори на нова страница.

— Днес не съм се съветвала с оракула. Нека опитам.

Пръстът ѝ спря на въпрос №28.

Ще успее ли в сегашните си начинания?

— Това за мен ли се отнася? — попита с променен тон Матрострояни.

— Да — кимна тя. — Дойдох в Ню Йорк специално за теб. — В очите ѝ се появи решителност. — Ти си перфектният избор за нашия екип. Мислих много и се спрях на теб.

— Ти си безскрупулна жена, Елиза — въздъхна той. — Дори още по-лошо — безскрупулна жена с план!

— Животът е труден — сви рамене тя. — Цената на петрола скача неконтролируемо, инфлацията се заменя от рецесия и обратно. Правителствата са безпомощни. Или печатат пари, което увеличава инфлацията, или затягат коланите по посока на рецесията. Стабилността е само спомен от миналото. Но аз открих начин да се справя с всичко това.

— Дали ще проработи?

— Вярвам, че да.

Смуглото му лице се опъна, в очите му най-сетне проблесна решителност. Предприемачът у него беше наясно с проблемите, пред които бяха изправени хора като нея. Светът наистина се променяше. Нещо трябваше да се направи. А тя може би наистина имаше решението.

— Първоначалната вноска за членство е дващест милиона евро — добави Елиза.

— Няма проблем — сви рамене той. — Но предполагам, че имаш и други източници на приходи.

— Милиарди — кимна тя. — Чисти и непокътнати.

— Добре — рече Матрострояни и посочи тънката книжка. — Хайде, направи го. Накарай оракула да отговори на въпроса ти.

Тя хвана писалката и начерта пет реда вертикални линии, после преброи всеки ред. Всичките бяха четни числа. След консултация с

графиката се оказа, че отговорът е на буквата Q. Тя прелисти страниците и намери посланието.

Забеляза нетърпението му и на лицето ѝ се появи лека усмивка. Най-после беше успяла да привлече цялото му внимание.

— Искаш ли да ти го прочета?

Той кимна.

— *Провери внимателно позицията на набелязания партньор. Действай без страх, ако тя отговаря на твоята. И двамата ще бъдете щастливи.*

— Оракулът май знае какво смятам да направя — промърмори той.

Тя замълча. Тишината в кабината се нарушаваше само от равномерно свистене на реактивните двигатели. Скептичният италианец беше научил току-що нещо, което тя винаги бе знаела благодарение на своите майка и баба корсиканки: потеклото бе наистина от изключително значение.

Мастрояни протегна ръка и тя я стисна. Дланта му беше леко изпотена.

— Разчитай на мен в това, което си намислила.

— Все още ли не ме харесваш? — пожела да узнае тя.

— Нека си спестим мнението ми по този въпрос.

Малоун реши да се поразходи, за да си проветри главата. Съдебното заседание започна рано и продължи без почивка чак до обяд. Не изпитваше глад, но беше жаден. Видя кафенето в далечния край на площада и се насочи натам. Тази задача беше лесна и различна от останалите. Трябваше да се увери с очите си, че наркопласьорът убиец ще получи заслужена присъда. Жертвата — агент на АБН от Аризона — беше екзекутирана в северната част на Мексико. Впоследствие се оказа, че е бил личен приятел на президента на САЩ Дани Даниълс — факт, на който се дължеше специалното внимание на Вашингтон към съдебния процес. Делото продължаваше вече четвърти ден, присъдата се очакваше най-късно утре. Обвинението беше свършило добра работа, доказателствата бяха многобройни и неоспорими. По частен път Малоун беше научил, че обвиняемият се намира във война с мексиканските си конкуренти, за които съдебният процес беше отличен начин да се отърват от един опасен съперник.

Някъде наблизо се разнесе камбанен звън, почти неразличим сред грохота на Мексико Сити. По затревения площад се разхождаха хора, други седяха под сянката на разцъфналите дървета, чиито ярки цветове смекчаваха мрачната сивота на околните сгради. Фонтан от син мрамор изхвърляше тънки струи пенлива вода в топлия въздух.

До слуха му достигна пропукване, последвано от още едно.

Монахинята в черни дрехи на петдесетина метра от него рухна на земята. Нови две пропуквания. Друга жена се просна по очи.

Разнесоха се писъци на ужас. Хората по площада се разбягаха, сякаш дочули сигнал за предстояща бомбардировка. Очите му се спряха на група момиченца в строги сиви униформи. Още монахини. Жени с ярки поли, мъже в тъмни делови костюми. Всички бягаха, обзети от паника.

Малоун огледа площада, по който продължаваха да падат тела. В крайна сметка успя да засече стрелците — двама мъже на

петдесетина метра от него. Единият беше на коляно, другият — прав.

Той бръкна под сакото си за беретата. Мексиканците му бяха разрешили да я задържи по време на престоя си. Прицели се и натисна спусъка. Повали и двамата с по един изстрел в главата. Видя още тела по земята. Никой на никого не помагаше. Всички бягаха. Малоун свали пистолета.

В същия момент екна единичен изстрел. Нещо разтърси лявото му рамо. Отначало не усети нищо, после мощен електрически заряд прониза тялото му и достигна мозъка. Испита агонизиращата болка, която познаваше. Бяха го простреляли. Иззад редицата храсти се появи фигурата на мъж. Къдравата коса под килната настрани омачкана шапка беше единственото нещо, което направи впечатление на Малоун.

Болката се усили. Кръвта от раненото рамо бързо попиваше в ризата му. Нали задачата беше безопасна, по дяволите? Присъствие в съдебната зала и нищо повече. В душата му нахлу гняв, решителността му се завърна. Очите на нападателя гледаха дръзко, устата му беше разтеглена в иронична усмивка. Явно се колебаеше дали да довърши започнатото, или просто да избяга. В крайна сметка реши второто и се обърна.

Малоун усещаше, че губи равновесие, но стисна зъби и натисна спусъка.

И до ден-днешен не помнеше дали всъщност беше натиснал спусъка. По-късно му казаха, че е стрелял три пъти. Два от куршумите бяха попаднали в целта, ликвидирайки нападателя на място.

Крайният резултат? Седем убити и девет ранени.

Сред жертвите бяха младият дипломат Кай Торвалдсен от датското посолство и мексиканската прокурорка Елена Рамирес Рико, които обяждали в кафене на площада.

Десет седмици по-късно в Атланта се появи възрастен мъж с изкривен гръбнак, който пожела да се срещне с него. Малоун го покани в кабинета си, без да има никаква представа как Хенрик Торвалдсен е успял да го открие.

— Дойдох да се срещна с човека, който ликвидира убиеца на сина ми — рече Торвалдсен.

— Защо?

— За да ви благодаря.

— Можехте просто да се обадите по телефона.

— Научих, че и вие сте били на косъм от смъртта.

Малоун само сви рамене.

— Научих още, че напускате държавната си служба и сте си подали оставката като военен.

— Знаете доста много.

— Знанието е най-големият лукс на този свят.

Малоун не беше впечатлен.

— Благодаря за потупването по рамото — рече той. — За съжаление там имам една дупка, която продължава да ме боли. А сега бихте ли си тръгнали, моля?

Торвалдсен не помръдна от мястото си на канапето. Очите му шареха из разхвърляната дневна и съседните стаи, които се виждаха през арките без врати. Претърканите с книги полици бяха толкова много, че напълно скриваха стените.

— Много обичам книгите — каза гостът. — Цял живот ги колекционирам.

— Какво искате?

— Мислили ли сте за бъдещето си?

— Май ще отворя антикварна книжарница — отвърна Малоун и посочи помещението. — Имам достатъчно стока.

— Отлична идея — кимна Торвалдсен. — Аз продавам една, стига да ви хареса.

Малоун реши, че може да се включи в играта. Но нещо в странните светли точки в очите на по-възрастния мъж му подсказваше, че той говори сериозно. Жилестите му ръце започнаха да ровят из джобовете на сакото. На канапето се появи визитна картичка.

— Това е личният ми телефон. Ако проявявате интерес, обадете ми се.

Това се беше случило преди две години. В момента Малоун гледаше втренчено лицето на Хенрик Торвалдсен. Ролите им се бяха разменили. Приятелят му беше този, който се нуждаеше от помощ.

Торвалдсен седеше на ръба на леглото. Карабината лежеше в скута му, лицето му беше загрижено.

— Пак сънувах Мексико Сити — обади се Малоун. — Все същият кошмар. Не мога да застрелям третия нападател, и толкоз!

— Но го направи.

— Насън не мога, но не знам защо.

Торвалдсен се извърна към Сам Колинс.

— Добре ли си?

— Отидох право при мистър Малоун, както ми наредихте...

— Наричай го Котън.

— Добре. Котън се погрижи за тях.

— Но книжарницата ми отново е унищожена — вметна Малоун.

— Застрахована е — възрази Торвалдсен.

— Защо тези хора преследваха Сам? — погледна го в очите Малоун.

— Надявах се, че няма да го направят. Идеята беше, че ще преследват мен, и затова го изпратих в града. Но те явно са били на крачка пред мен.

— Какви ги вършиш, Хенрик?

— Издирването ми продължи цели две години. Бях сигурен, че има още нещо, свързано с онзи инцидент в Мексико Сити. Касапницата не беше терористичен акт, а предумишлено убийство.

Малоун замълча в очакване.

— Този млад човек е изключително умен — продължи Торвалдсен, насочвайки пръст към Колинс. — Но началниците му просто не го разбират.

Малоун забеляза сълзите, които проблеснаха под клепачите на приятеля му. Това никога не се беше случвало.

— Той много ми липсва, Котън — прошепна възрастният мъж, без да отделя очи от лицето на Колинс.

Малоун пристъпи напред и сложи ръка на рамото му.

— Защо трябваше да умре? — тихо добави Торвалдсен.

— Ти ми кажи — отвърна Малоун. — Защо умря Кай?

— Как се чувстваш, тате?

Торвалдсен очакваше с нетърпение седмичното обаждане на Кай. Харесваше му, че синът му продължава да го нарича „тате“, въпреки че беше вече на трийсет и пет и бе част от елитния дипломатически корпус на Дания.

— Добре съм, сине. Чувствам се малко самотен в огромната къща, но Джеспър прави всичко възможно да ми разнообрази живота. Редовно се караме за поддръжката на градината, защото той обича да подрязва всичко. Голям инат е!

— Но в крайна сметка винаги е прав, нали? Ние с теб отдавна го знаем.

— Това никога няма да му го призная — засмя се Торвалдсен. — Как вървят нещата отвъд океана?

Кай беше поискал назначение в Мексико Сити и датското Външно министерство беше удовлетворило молбата му. Още от юношеска възраст синът му проявяваше голям интерес към ацтеките и тяхната култура.

— Мексико е невероятна страна. Объркана, нервна и хаотична, но същевременно предизвикателна и много романтична. Радвам се, че съм тук.

— А какво става с младата дама, с която си се запознал?

— Елена е прекрасна!

Елена Рамирес Рико работеше в специалния следствен екип към главната прокуратура на Мексико Сити. Кай беше споменал за професията ѝ съвсем бегло, предпочитайки да говори за самата нея. Явно сериозно се бе увлякъл.

— Трябва да я доведеш на гости.

— Вече говорихме по този въпрос. Най-вероятно ще стане за Коледа.

— Чудесно! Сигурен съм, че ще ѝ хареса как датчаните празнуват Коледа, но не и времето...

— Тя ми показа много археологически обекти. Познава много добре историята на страната си.

— По всичко личи, че я харесваш.

— Така е, тате. Напомня ми за мама. Същата топлина, същата усмивка...

— *Значи трябва да е много красива.*

— Елена Рамирес Рико е била обвинител по дела за престъпления, свързани с културното наследство — поясни Торвалдсен. — Главно кражби на произведения на изкуството, които са много разпространени в Мексико. Предстояло ѝ да обвини двама души — испанец и англичанин. Важни играчи в бизнеса с крадени произведения на изкуството. Убита е в навечерието на процеса.

— Но защо са я убили? — вдигна вежди Малоун. — Делото би трябвало да продължи с друг прокурор...

— Така и станало — кимна Торвалдсен. — Но новият прокурор свалил обвиненията.

Той погледна приятеля си в очите сякаш за да се увери, че разбира за какво става въпрос.

— Кои са били обвиняемите? — попита Малоун.

— Испанецът се казва Армандо Кабрал. А англичанинът е лорд Грeъм Ашби.

Корсика

Ашби седеше на канапето и отпиваше от чашата с ром, наблюдавайки корсиканеца срещу себе си. „Архимед“ продължаваше да плава на север, следвайки скалистата крайбрежна ивица на Кап Корс.

— Четиримата германци са оставили нещо на петия — каза най-сетне той. — Дълго време се е смятало, че това е само слух, но аз открих, че е истина.

— Благодарение на информацията, която аз ви предоставих преди няколко месеца — обади се корсиканецът.

— Така е — кимна Ашби. — У теб бяха липсващите парченца от пъзела. Затова щедро споделих всичко, което знаех, и ти предложих процент. А ти прие.

— Така беше. Но не открих нищо. Защо водим този разговор? Защо съм пленник?

— Пленник ли? Нищо подобно. Просто правим едно кратко приятелско пътешествие с моята яхта.

— Приятелите не прибегват до насилие помежду си.

— Но и не се лъжат.

Ашби беше влязъл в контакт с корсиканеца преди повече от година, когато научи за контактите му с петия германец. Според легендата, един от четиримата войници, екзекутирани от Хитлер, кодирал местонахождението на съкровището и се опитал да използва информацията, за да сключи сделка. За негово нещастие нацистите не приели пазарлъка или просто го измамили. Корсиканецът насреща му, който със сигурност се опитваше да разбере докъде ще стигне всичко, беше попаднал на онова, което беше останало след смъртта на нещастния германски войник — невинна книжка за живота на Наполеон, която четял в килията си, преди да бъде екзекутиран.

— Този човек е научил за „Възелът на маврите“. И така създаде онези писма — добави Ашби и посочи масата. — А след войната петият участник ги открил в конфискуваните германски архиви. За

съжаление той не успял да научи заглавието на книгата — нещо, което, колкото и невероятно да звучи, си направил ти... Аз от своя страна отново открих писмата и при последната ни среща ти ги показах, като по този начин ти доказах своята добронамереност. Ти обаче не спомена, че знаеш заглавието на книгата.

— Кой казва, че го знам?

— Густав.

По лицето на корсиканеца се изписа ужас.

— Какво му причинихте? — отново попита той.

— Платих му за информацията и нищо друго. Густав е приказлив човек и поразителен оптимист. В момента е доста богат.

Ашби млъкна и зачака реакцията.

На прага се изправи Гилдхол и кимна. Това означаваше, че са близо до целта на пътуването. Двигателите заглъхнаха и яхтата намали ход. Ашби му направи знак да се оттегли.

— А ако аз дешифрирам „Възелът на маврите“? — попита корсиканецът, явно успял да направи връзката.

— Ще станеш богат.

— Колко богат?

— Един милион евро.

— Съкровището струва стократно повече! — засмя се той.

— Ако изобщо съществува — възрази Ашби и стана от канапето.

— Самият ти допускаш, че всичко може да се окаже една легенда.

Той отиде към другия край на салона, взе една черна торба и изсипа съдържанието ѝ на масата. Пачки евро.

— Един милион, всичките за теб — каза англичанинът. — И приключваш с издирванията.

Корсиканецът се наведе и затвори тънката книжка.

— Вие сте страшно убедителен, лорд Ашби.

— Всеки си има цена.

— Римските цифри са ясни. На най-горния ред са номерата на страниците. На средния е броят на редовете, а най-отдолу е посочена позицията на думата. Трите реда са свързани по диагонал.

IV	XXXI	XXVI	XVIII	IX
VII	VI	X	II	XI

Ашби мълчаливо наблюдаваше как корсиканецът разгръща старата книга и намира страница 95, ред 4, дума 7.

— „Санта“ — промърмори той. — Дума без смисъл. Но ако към нея прибавим съседните две думи, получаваме „Кулата «Санта Мария»“.

Изчисленията бяха повторени още четири пъти.

Кулата Санта Мария, манастир, гробище, маркер, Меневал.

— Добре подбрана книга — констатира Ашби. — Текстът обхваща заточението на Наполеон на остров Света Елена, плюс ранните му години в Корсика. Всички думи са тук. Онзи германец никак не е бил глупав.

— Тайната му е останала неразкрита цели шейсет години — кимна корсиканецът и се облегна назад. — Но сега тя е пред очите ни.

Приятелската усмивка на Ашби имаше за цел да разведри атмосферата.

Корсиканецът сведе поглед към парите.

— Вие със сигурност сте богат човек, лорд Ашби — каза той. — Защо ви е това съкровище?

— А ти защо питаш?

— Издирвате го просто ей така, за удоволствие?

В главата на Ашби изплуваха тайните планове, свързани с добре пресметнат риск.

— Изгубените неща винаги са ме интересували — отвърна той.

Яхтата спря.

— А аз търся за пари — усмихна се корсиканецът и вдигна пачка евро. — Не притежавам такава голяма яхта като вашата.

Ашби с облекчение установи, че тревогата по време на плаването му от Франция най-после започва да се стопява. Целта беше близо. Но той изобщо не беше сигурен, че цената си струва. Това е проблемът при изгубените неща — понякога целта не оправдава средствата.

Сегашният пример беше типично доказателство.

Никой не знаеше дали шестте дървени сандъка чакат да бъдат открити и какво има в тях. Може би щеше да се окаже, че съдържат сребърни съдове и няколко златни бижута. Нацистите грабели каквото

им попадне. Но той не се интересуваше от дреболии, а корсиканецът грешеше. Съкровището му трябваше, и то страшно много.

— Къде сме? — най-последно попита гостът.

— На север от Макинаджо.

Районът на Кап Корс над Бастия беше осеян със стари наблюдателни кули, изоставени манастири и римски църкви. Най-северната му част беше обявена за национален резерват, с малко пътища и още по-малко хора. Там беше царството на чайките и кормораните. Ашби си беше направил труда да проучи географията на мястото. Кулата „Санта Мария“ представляваше полусрутена триетажна сграда, която се издигаше в морето, на няколко метра от брега. Била построена от генуезците през XVI в. като наблюдателен пост. На стотина метра от брега се намиреше параклисът „Санта Мария“, построен през XI век. Някогашен манастир, днес той беше туристическа атракция.

Кулата „Санта Мария“, манастир, гробище, маркер, Меневал.

Ашби погледна часовника си.

Още не. След малко.

— Изпий си питието — подхвърли той и посочи чашата пред корсиканеца. — А след като приключиш, ще се качим на лодката, която ще ни отведе на брега. Дойде времето да приберем златото на Ромел.

Дания

Сам гледаше Торвалдсен с дълбока тревога. Спомнил си думите на своя инструктор в Сикрет Сървис: „Развълнуваш ли човека, той започва да мисли. Ядосаш ли го, той се прецаква“.

А Торвалдсен беше ядосан.

— Тази вечер ти уби двама души — изтъкна Малоун.

— Ние знаехме, че ще се стигне до това.

— Кои „ние“?

— Джеспър и аз.

Сам погледна към мълчаливия Джеспър, който очевидно беше съгласен с тези думи.

— Бяхме готови и чакахме — добави Торвалдсен. — Миналата седмица се опитах да те откроя, но ти не беше в града. Радвам се, че се върна, защото искам да се погрижиш за Сам.

— Как разбра за Кабрал и Ашби?

— От частните детективи, които наех. Работиха почти две години.

— Никога не си споменаваха за тях.

— Не засягаха отношенията ми с теб.

— Ти си мой приятел. Мисля, че ги засяга.

— Може би си прав — кимна Торвалдсен. — Но аз избрах да действам сам. Преди няколко месеца научих, че Ашби се е опитал да подкупи Елена Рико. Тя отказала, а той наел хора да я застрелят. Нея, Кай и още много други, за да прикрие истинската причина за престъплението.

— Доста крайно решение — отбеляза Малоун.

— Но достатъчно ясно като послание към наследника на Рико, който проявява доста по-голяма сговорчивост.

Сам мълчеше и слушаше, смаян от промяната в живота си. Само преди две седмици той беше незначителен агент в Сикрет Сървис и се занимаваше с проследяването на съмнителни парични преводи, безнадеждно затънал в огромния лабиринт на електронните база

данни. На практика това бяха проверки на сведенията, получени от оперативни агенти. Самият той отдавна мечтаеше да се включи в оперативната работа, но никой не му предлагаше подобен шанс. Беше убеден, че може да се справи — за това свидетелстваше поведението му в книжарницата на Малоун, но сега, гледайки трупове на пода, изпита известни съмнения. Дали би могъл да убие тези хора, както го бяха направили Торвалдсен и Джеспър?

Безмълвно наблюдаваше как Джеспър разгъва два големи чувала до трупове. Фактически той никога не беше виждал застреляни хора. Не беше подушвал ръждивия мирис на кръвта, не беше надзъртал в безжизнено изцъкдени очи. Дали можеше да се оправи с трупове, както го направи Джеспър, напъхвайки ги в чувалите спокойно и с някакво хладно безразличие?

— Кой е Греъм Ашби? — попита Малоун. — Сам ми спомена нещо за него, доколкото разбрах, по твое настояване.

В гласа му се долавяше загриженост и раздразнение.

— Аз мога да отговоря — обади се Сам. — Ашби е много богат, от стар английски род, наследник на огромно състояние. Никой не може да каже на колко възлиза то, защото повечето от активите му са скрити. Преди няколко години е било разкрито участието му в „Търсачи на изгубени антики“, група хора, които крадат вече откраднати произведения на изкуството и ги търгуват помежду си.

— Помня — кимна Малоун. — Заговори се за тях, когато откриха Кехлибарената зала.

— Заедно с още куп изгубени съкровища, намерени при претърсването на домовете на участниците — кимна Сам. — Ашби бил замесен, но нищо не било доказано. Армандо Кабрал работил за един от тях. Тези хора се занимавали с реалното колекционерство. — Той направи кратка пауза и добави: — Или с кражбите, в зависимост от гледната точка.

Малоун започна да включва.

— Ашби е имал неприятности, свързани с „колекционерството“ в Мексико Сити, така ли?

— Именно — кимна Торвалдсен. — Делото набирано сила. Елена Рамирес Рико била на прав път. Успяла да направи връзката между Кабрал и Ашби и затова се стигнало до решението да бъде ликвидирана.

— Има и още — подхвърли Сам.

Малоун се извърна към него.

— Ашби е свързан и с друга тайна групировка, която работи в по-големи мащаби.

— Твърдение на оперативния агент или заключение на уебдизайнера? — недоверчиво го погледна Малоун.

— Това е истината — тръсна глава Сам. — Главната им цел е да предизвикат хаос в световната финансова система.

— Което се случва и без тяхна помощ — отбеляза Малоун.

— Ясно е, че ме смяташ за побъркан, но икономиката е много силно оръжие. Може би най-мощното оръжие за масово унищожение.

— Откъде знаеш за тази конспиративна група?

— Някои от нас се интересуват накъде върви светът. Един мой познат в Париж разкри тази афера. Все още са в началото, пробват се на различните валутни пазари. Дребна работа, забележима само за хората, които следят нещата отблизо.

— Такива като теб и приятелите ти, а? Вероятно сте предупредили началниците си, но те не са ви обърнали внимание. Предполагам, че не сте им предложили достатъчно доказателства.

— Точно така — кимна Сам. — Но те наистина действат и Ашби е един от тях.

— Запознах се със Сам преди около година, Котън — намеси се Торвалдсен. — Попаднах на неговия уебсайт и нестандартните му теории, най-вече на мнението му за Ашби. Много неща изглеждат убедителни. — Възрастният мъж се обърна към Сам и се усмихна. — Той е умен и амбициозен. Но ти със сигурност умееш да забелязваш подобни качества, нали?

— Добре, добре — ухили се Малоун. — И аз съм бил млад. Предполагам, че Ашби знае за интереса ти към него, а също и за Сам.

— Не мога да твърдя — поклати глава Торвалдсен. — Гостите ни тази вечер са били изпратени от Кабрал, когото умишлено провокирах. Не бях сигурен, че мишената ще бъде Сам. Надявах се, че гневът на Кабрал ще бъде насочен към мен, но за по-сигурно казах на Сам да се обърне към теб в случай на нужда.

Джеспър започна да влачи единия от чувалите към вратата.

— Дошли са с яхта — добави Торвалдсен. — Утре ще я открият изоставена някъде в Йоресунд, далеч оттук.

— А сега какво мислиш да правиш? — попита Малоун.

Торвалдсен изведнъж задиша учестено и Сам разтревожено го погледна.

— Ашби предпочита да се сдобива със съкровища и произведения на изкуството, които или са неизвестни, непотърсени, или крадени — отвърна накрая Торвалдсен. — По този начин избягва юридическите битки, адвокатите и най-вече пресата. Аз си направих труда да проуча „Търсачи на изгубени антики“. Оказа се, че действат отдавна и го правят доста умно, като крадат онова, което вече е откраднато. Човекът на Ашби се казва Гилдхол и още работи за него. Непосредствено след разкриването на „Търсачите“ Кабрал бил нает от Ашби за изпълнението на някои по-специфични задачи, а именно прибирането на неща, останали извън полезрението на специализираните органи. Ашби притежава техния списък, който е наистина внушителен. Но той може би вече се е заел с нещо много по-мощно. — Торвалдсен се извърна към Сам. — Твоята информация е много полезна. До този момент не виждам грешка в анализите ти за Ашби.

— Но не виждаш и финансова конспирация, така ли? — подхвърли Малоун.

— Ашби има приятели навсякъде — сви рамене датчанинът. — Нищо чудно, тъй като е собственик на една от най-големите английски банки. Честно казано, моето разследване се ограничава само до връзките му с Кабрал...

— Но защо са тези игри? — прекъсна го Малоун. — Защо просто не го убие? Така ще сложите точка на всичко.

Отговорът беше очевиден за Сам.

— Защото ми *вярвате* — забързано рече той. — Защото знаете, че конспирация съществува!

Лицето на Торвалдсен светна от задоволство за пръв път от доста време насам.

— Никога не съм казвал, че не ти вярвам.

— Какво знаеш, Хенрик? — попита Малоун. — Ти никога не действаш на тъмно. Каж ми какво криеш!

— Сам, помогни на Джеспър да пренесе втория труп до лодката — обърна се към Колинс Торвалдсен. — Моят приятел остарява, макар да не го признава. Вече не е пъргав както някога.

На Сам не му стана много приятно, но си даде сметка, че Торвалдсен иска да говори с Малоун насаме. Все пак беше външен човек и не можеше да има претенции. И тук, както в Сикрет Сървис, той беше дребна риба. Беше изпълнил молбата на Торвалдсен да се свърже с Малоун, но и му беше помогнал при неутрализирането на нападателите в книжарницата. Тоест беше доказал, че има качества. В първия момент понечи да протестира, но после се отказа. През последната година беше казал твърде много неща на началниците си във Вашингтон, което бе достатъчно, за да го уволнят. Отчаяно му се искаше да участва в плановете на Торвалдсен. Преглътна гордостта си и се подчини.

Когато Джеспър се върна, той пристъпи към него.

— Нека ти помогна.

Малоун проследи с очи първия му опит да се докосне до труп в найлонов чувал, после подхвърли:

— Какво още знаеш за финансовата групировка, която спомена преди малко?

— Приятелят ми във Франция със сигурност знае повече — отговори Сам.

— Тя има ли си име?

— Да. Парижкият клуб.

Корсика

Ашби стъпи на мръсния пясъчен бряг на Кап Корс. На хоризонта на изток мигаха светлините на Елба. На двайсетина метра от него, блискава от вълните, тъмнееше кулата „Санта Мария“. Развалините под нея излъчваха безнадеждност. Въздухът беше мек. Температурата не падаше под 18 градуса — една от причините, които привличаха туристите на острова и през зимата.

— В манастира ли отиваме? — попита корсиканецът.

Ашби вдигна ръка и лодката се отдалечи към „Архимед“, пуснал котва близо до брега. По-късно щеше да се свърже с нея по радиостанцията, която носеше със себе си.

— Разбира се — отвърна на въпроса той. — Според картата е някъде тук, съвсем наблизно.

Поеха по едва забележимата пътечка, като стъпваха внимателно сред остри скали. В ноздрите го удари характерния аромат на розмарин, лавандула, див чай, хвойна, смола и мирта. Далеч по-слаб по това време на годината, но приятен. През пролетта и лятото той властваше над целия остров, потънал в розови и жълти цветове. В главата му изплуваха думите на Наполеон по време на първото му заточение на Елба — когато духа западният вятър, той носи аромата на родната Корсика. Представи си, че е един от пиратите маври, нападали тези брегове в продължение на столетия и използвали скалите, за да не могат да открият следите им. За да се защитят от набезите им, генуезците построили множество наблюдателни кули. „Санта Мария“ беше една от тях — кръгла, висока около двайсет метра, с четириметрови каменни стени. В долната ѝ част били резервоарите за вода, в средата — жилищните помещения, а най-горе — наблюдателният пост и бойната площадка. Едно забележително строително постижение.

Беше му приятно да върви по стъпките на историята. През една тъмна нощ на 1943 г. петима мъже бяха осъществили една необикновена мисия, чийто замисъл и значение Ашби успя да схване

едва през последните три седмици. За съжаление на успеха на операцията бяха попречили действията на глупака, който в момента крачеше пред него. На това трябваше да се сложи край. Тук, още тази вечер. Предстояха далеч по-важни събития.

Изкачиха нисък хълм и навлязоха в горичка от дъбове, орехи и маслини. Отвсякъде ги обграждаше дълбока тишина. Не след дълго пред очите им се появи тъмният силует на параклиса „Санта Мария“. Манастирът около него беше построен през XI век — висок, тъмносив правоъгълник от слюдест гранит с дъсчен покрив и камбанария.

— Къде отиваме? — закова се на място корсиканецът. — Никога не съм идвал тук.

— Не познаваш този национален паметник? — подхвърли Ашби. — Всички жители на острова идват тук.

— Аз живея на юг. Там си имаме други природни забележителности.

— Казаха ми, че зад манастира има гробище — продължи Ашби и посочи вляво.

После пое напред по осветената от луната пътека. Наоколо не се виждаха никакви светлини. Най-близкото село се намиреше на километри оттук.

Заобиколиха древната постройка и се отправиха към високия железен портал на гробището. Проучванията му сочеха, че средновековните жители на Кап Корс се радвали на доста голяма свобода, предоставена им от генуезките им господари. Населяващи северните части на острова, покрити с негостоприемни планини, те бяха печелили както от французите, така и от италианците. Властта държали две стари фамилии — Да Джентиле и Да Маре. В гробовете зад манастира от стотици години почиваха тленните останки на мнозина от тях.

Внезапно в мрака пред тях блеснаха три ярки снопа светлина. Електрически фенерчета.

— Кой е там? — извика корсиканецът.

Един от сноповете се повдигна нагоре и освети каменното лице на Гилдхол.

— Какво става? — рязко се извърна корсиканецът.

— Ще ти покажа — отвърна Ашби и му направи знак да върви напред.

Тръгнаха между множеството надгробни камъни, покрити с мъх. Спряха пред правоъгълен изкоп, осветен от фенерчетата. До Гилдхол стояха двама по-млади мъже с лопати в ръце. Ашби включи собственото си фенерче и го насочи към надгробния камък, но който пишеше *Меневал*.

— Член на фамилията Да Маре, живял през XVII век — поясни той. — Четиримата немски войници използвали гроба му за скривалище. Тук били закопани шест дървени сандъка, точно както пише във „Възелът на маврите“: *кулата „Санта Мария“, манастирът, гробището, маркер, Меневал*.

Лъчът на фенерчето му се насочи към прясно разкопания гроб. Беше празен.

— Няма сандъци, няма Меневал. Имаш ли някакво обяснение? Корсиканецът не отговори.

Ашби насочи лъча на фенерчето си към мъжете с лопатите.

— Тези господа отдавна работят за мен. Бащите и чичовците им преди тях — също. Те са ми абсолютно верни. Самнър?

Встрани от тях се включи ново фенерче и от мрака изплуваха фигурите на още двама души.

— Густав! — стреснато прошепна корсиканецът, разпознал лицето на съзаклятника си. — Какво правиш тук?!

— Доведе ме този човек, казва се Самнър.

— Ти ме предаде, Густав!

— На мое място и ти щеше да постъпиш по същия начин — сви рамене мъжът.

— Прав си — горчиво се усмихна корсиканецът. — Но ние станахме богати!

Отбелязал, че двамата разговарят на корсикански, Ашби се намеси на техния език:

— Извинявам се за неудобството, което ви причиних, но се нуждаехме от уединение, за да си свършим работата. Разбира се, преди това исках да разбера дали има нещо, което можем да открием.

— Сам виждате, че тук няма никакви сандъци, лорд Ашби — каза корсиканецът и посочи разкопания гроб. — Опасенията ви, че няма никакво съкровище, се оказаха верни.

— Естествено, че няма, след като вие двамата сте го изнесли.

— Това е прекалено! Абсолютна лъжа!

Но времето за лъжи беше отминало.

— Три години търся златото на Ромел — сухо рече Ашби. — Това ми струваше време и пари. Преди шест месеца най-сетне успях да открия семейството на петия германец. Оказа се, че човекът е доживял до дълбока старост и е починал преди десет години в Бавария. Съпругата му ме допусна в дома си, разбира се, срещу известно възнаграждение. Римските цифри се оказаха между вещите му.

— Не сме ви предали, лорд Ашби — настоя корсиканецът.

— Самнър, моля те да информираш господата какво си открил — все така хладно каза Ашби.

Тъмната фигура посочи с фенерчето Густав.

— Шест сандъка, заровени в двора на тоя мошеник — заяви Самнър, замълча за момент и добави: — Пълни със златни кюлчета, маркирани с пречупени кръстове.

Ашби замълча, наслаждавайки се на новината. До този момент не знаеше какво има в сандъците. Докато предлагаше гостоприемството си на корсиканеца, Самнър Мъри и синовете му бяха открили къщата на Густав в покрайнините на Бастиа, доказвайки правотата на подозренията му. Докато яхтата плаваше на север, фамилията Мъри беше поела по крайбрежната магистрала, а мистър Гилдхол си беше направил труда да разкопае гроба.

— Аз бях честен с вас — обърна се към двамата лъжци Ашби. — Предложих ви процент от намереното и щях да изпълня обещанието си. Но вие предпочетохте да ме измамите, следователно не ви дължа нищо. Оттеглям предложението си за един милион евро.

Беше си направил труда да се запознае с прочутата корсиканска вендета — кървавата вражда между местните фамилии, след която оставаха трупове като след гражданска война. Обикновено започвала от дребни спорове за чест и продължавала в течение на десетилетия. Да Джентиле и Да Маре се бяха избивали в продължение на векове. Част от жертвите на тази война лежах тук наоколо. Официално вендетата вече не съществуваше, но корсиканската политика продължаваше да прибягва до нея. Насилието и убийствата бяха ежедневие, а политическата тактика дори си имаше име: „Уреждане на сметки“.

Дойде времето и тази сметка да бъде уредена.

— При нормални обстоятелства щяхте да си имате работа с адвокатите ми — подхвърли той.

— Ще ни съдите ли? — изненадано го погледна корсиканецът.

— Не, разбира се.

— Слава богу, защото вече започвах да се чудя — ухили се дребничкият мъж. — Не можем ли да постигнем някакво споразумение? Ние все пак предоставихме част от отговора. Не можем ли задържим парите, които вече ни дадохте?

— Това би означавало да ви простя измамата.

— Измамата е в кръвта ми — сви рамене корсиканецът. — Безсилен съм пред нея. Какво ще кажете за половината сума?

Ашби видя как Гилдхол бавно се отдалечава от двамата мъже. Самнър и синовете му вече го бяха направили, усещайки какво ще последва.

— Половината ми се струва много — промърмори той. — Какво ще кажете за...

В нощния въздух проехтяха два приглушени изстрела. Корсиканците се олюляха и рухнаха в разкопания гроб с пробити от куршумите на Гилдхол черепи. Сметката беше уредена.

— Заровете ги и направете необходимото за заличаване на следите — сухо нареди Ашби. Знаеше, че мъжете от фамилията Мъри щяха да се справят. — Колко време ще ни трябва да приберем златото? — обърна се той към Гилдхол.

— Вече го прибрахме. Натоварено е в камионетката.

— Отлично. Прехвърлете го на „Архимед“. Трябва веднага да отплаваме, защото утре имам друга работа.

Дания

Малоун и Торвалдсен напуснаха спалнята и се насочиха към главното фоайе на Кристиангаде, откъдето изкачиха дървената стълба и тръгнаха по широк коридор, украсен с антики и произведения на изкуството, повечето датски. Малоун вече знаеше къде отиват.

В стаята на Кай.

Уютно помещение с висок таван, стени в пастелни тонове и английско легло с балдахин.

— Той го наричаше „място за мислене“ — промълви Торвалдсен, докато включваше осветлението. — Стаята е преустройвана няколко пъти. Отначало беше детска, после стана момчешка, младежко убежище и накрая място за уединение на зрял мъж. Лизет много обичаше да я променя.

Малоун знаеше, че темата за някогашната му съпруга е табу. За двете години приятелство я бяха засегнали един-два пъти, но съвсем бегло. Портретът ѝ остана долу в хола, а снимките ѝ бяха разпръснати из цялата къща. По всичко личеше, че бе разрешено само визуално докосване до спомена за нея. За пръв път го допускаха и в стаята на Кай.

— Често се отбивам тук — промълви Торвалдсен.

Малоун усети, че трябва да каже нещо.

— Здравословно ли е за теб?

— Вероятно не. Но трябва да се хвана за нещо. Тази стая е единственото, което ми остана от него.

Малоун трябваше да разбере какво става. Мълчеше и просто чакаше. Потънал в мъквата си, приятелят му се наведе над скрина, отрупан със семейни снимки.

— Той беше убит, Котън. Застрелян като куче в разцвета на силите си — ей така, за нищо.

— С какви доказателства разполагаш?

— Кабрал е наел четирима стрелци. Трима от тях са били на онзи площад...

— Където аз ги убих! — добави Малоун с неочаквана за себе си страст.

— Точно така — обърна се да го погледне Торвалдсен. — А аз открих четвъртия. Той ми разказа какво си направил, защото те е видял. Гръмнал си двама. Той трябвало да покрива третия — онзи, който те е ранил. Но избягал от площада в момента, в който си започнал да стреляш. След това, уплашен до смърт от Кабрал, изчезнал от света.

— А защо не дадеш Кабрал под съд?

— Не е нужно, защото е мъртъв.

Изведнъж му просветна.

— Той е един от трупове в онези чували?

Торвалдсен кимна.

— Появи се тук, за да ме ликвидира.

— Разкажи ми и останалото — простичко рече Малоун, усетил, че историята не приключва дотук.

— Не исках да говоря пред Сам. Той е твърде нетърпелив. Вярва, че е прав, и иска отмъщение. Или по-скоро иска да се докаже. Никак не ми е приятно, че щеше да пострада.

Торвалдсен отново се загледа в снимките. Лицето му се сгърчи от силата на емоциите.

— Какво откри? — тихо попита Малоун.

— Нещо, което не очаквах.

* * *

Сам се качи в лодката, докато Джеспър завързваше другата за кърмата. Леденият скандинавски въздух пареше лицето му. Бяха извадили трупове от чувалите, преди да ги натоварят на другата лодка. Бавно потеглиха към средата на залива. Джеспър вече му беше казал, че силното течение ще я отнесе към Швеция, където щяха да я открият някъде след изгрев-слънце.

Какво тежка нощ, господи! Колко много неща се случиха! Още преди три дни Торвалдсен бе предвидил, че ситуацията ще ескалира. И наистина стана така.

— Правиш много неща за Хенрик — извика той, опитвайки се да заглуши грохота на извънбордовия двигател.

— Хер Торвалдсен е правил много неща за мен.

— Не мислиш ли, че убийството на хора е малко прекалено?

— Не и ако го заслужават.

Водата се къдреше от ледения северен вятър. За щастие Джеспър го беше снабдил с дебело вълнено палто, шал и подплатени ръкавици.

— Той възнамерява да убие Кабрал и Ашби, нали?

— Сеньор Кабрал е мъртъв.

— Кога се случи това? — объркано попита Сам.

Джеспър махна към лодката, която теглеха на буксир, и отвърна:

— Той подцени хер Торвалдсен.

Сам погледна замислено тъмните очертания на лодката с двата трупа. Не му беше приятно, че го отпратиха. Много искаше да разбере какво обсъждат Торвалдсен и Малоун. Джеспър не отговори на въпроса за Ашби и едва ли щеше да го направи. Би означавало да наруши абсолютната си лоялност към възрастния датчанин. Но мълчанието му беше достатъчно красноречиво.

* * *

— Ашби е на лов за съкровище, издирвано от много хора — заяви Торвалдсен.

— И какво от това?

— Има значение. Не знам точно какво, но има.

Малоун изчака продължението.

— Младият Сам е прав за конспирацията. Не съм му казал, но моите разследвания потвърдиха, че е имало няколко срещи между петима души в Париж.

— Неговият Парижки клуб?

Торвалдсен сви рамене.

— Всеки може да се среща с когото пожелае — отбеляза Малоун. А после видя ситните капчици пот, които бяха избили по челото на приятеля му, въпреки че в стаята не беше топло.

— Не и тези хора. Вече се уверих, че постоянно експериментират. Миналата година разклатиха банковата система на

Русия. Умишлено свалиха цената на акциите в Аржентина, изкупили ги евтино, а после ги продадоха с огромна печалба. Същото направиха в Колумбия и Индонезия, но в по-скромни мащаби. Сякаш пробват къде и как да нанесат големия си удар.

— Какви поражения могат да причинят? Повечето страни разполагат с достатъчно средства да защитят своите финансови системи.

— Не е точно така, Котън. Малко правителства могат да си позволят този лукс. Особено когато онези, които атакуват системата, знаят какво правят. Обърни внимание какви страни са подбрали — с репресивни режими, ограничена или никаква демокрация, централизирана власт и липса на граждански права.

— Мислиш, че това има значение?

— Да. Аз съм ги проверил. Тези хора са добре образовани. — Торвалдсен замълча за момент и с мрачна ирония добави: — И добре ръководени... Елена Рико бе взела на прицел Ашби и Кабрал. Научих доста за Грeъм Ашби. Той не би организирал убийството ѝ по толкова показен начин, но задачата е била възложена на партньора му, който е действал посвоему. Предполагам, че Ашби не е останал доволен от касапницата на онзи площад, но не е имал избор.

Малоун не хареса празнотата в стомаха си, която се увеличаваше с всяка секунда.

— Ще го убиеш като Кабрал, така ли? — попита той.

Погледът на Торвалдсен остана закован в снимките.

— Ашби не знае за нападението тази вечер. Кабрал не е искал Ашби да разбере, че е разкрит, и затова е дошъл лично.

Изрече думите машинално, сякаш всичко беше решено. Но Малоун усети, че има и още нещо.

— Какво всъщност става, Хенрик?

— Сложна история, Котън. История, която започва още в деня, в който умира Наполеон.

Ашби ликуваше. Златото на Ромел беше на сигурно място в трюмовете на „Архимед“. По груба сметка стойността му беше някъде между шейсет и седемдесет милиона евро, а може би и сто, предвид поскъпването му на международните пазари. Прогнозата на лъжливия корсиканец се беше оказала точна. Планираше да го разтовари в Ирландия и да го остави на съхранение в някоя от банките си, далеч от очите на британските инспектори. Не беше необходимо да го обръща в кеш. Поне засега. Цената му продължаваше да се покачва, освен това златото винаги си е добра инвестиция. В момента той притежаваше достатъчно количество от него, за да финансира евентуална бъдеща операция.

Общо взето, нощта беше отлична. Ашби се насочи към големия салон на яхтата. Чашата с рома на корсиканеца все още стоеше на масичката между кожените канапета. Ашби я взе, излезе на палубата и я хвърли в морето. Беше отвратен от мисълта, че може да пие от същата чаша, която беше използвал онзи лъжец и измамник. Наглият тип беше планирал да задигне златото плюс неговия милион евро. И дори когато осъзна, че е разкрит, пак продължи да лъже.

— Сър?

Обърна се. Гилдхол стоеше на вратата на салона.

— Тя е на телефона.

Очакваше обаждането ѝ. Влезе в съседната стая — уютно и добре затоплено помещение с полирана ламперия, удобни меки мебели и шкафове с инкрустации. Седна на едно от креслата и вдигна слушалката.

— Добър вечер, Греъм — прозвуча гласът на Елиза Ларок.

— Още ли си във въздуха? — попита на френски той.

— Да. Но полетът се оказа много приятен. Синьор Мастроаяни се съгласи да подпише съглашението. Ще депозира парите незабавно, така че очаквай трансфер.

— Инстинктът не те подведе, а?

— Той ще бъде отлично попълнение. Проведохме един много хубав разговор.

Ако не друго, Елиза Ларок умееше да убеждава. Беше се появила в английското му имение и цели три дни бе излагала различните съблазнителни възможности. Проверката показа, че тя произхожда от стара и много богата фамилия. Корсиканските ѝ предци бяха сред първите аристократи, които благоразумно избягали от Френската революция, а после се върнали в най-подходящия момент. Икономиката беше нейната страст. Притежаваше научни степени от три европейски университета и управляваше лично семейните концерни, действащи на пазара на безжичните комуникации, петролодобива и недвижимите имоти. Според списание „Форбс“ състоянието ѝ надхвърляше двайсет милиарда. Лично той смяташе тази цифра за прекалено висока, но не пропусна да отбележи факта, че Ларок никога не я беше опровергала. Тя живееше в Париж и в семейното имение, разположено в долината на Лоара. Никога не се беше омъжвала — според него още един странен факт. Твърдеше, че любимите ѝ неща в живота са класическата живопис и съвременната музика. Още една странна комбинация.

Недостатъци? Преди всичко готовността ѝ към насилие. Според нея насилието беше отговор на всички възникнали проблеми.

Самият той нямаше нищо против да прибягва до него — събитията от тази нощ го доказаха, но по принцип предпочиташе да се въздържа.

— Как върви уикендът ти? — попита Ларок.

— Наслаждавам се на едно много приятно плаване в Средиземно море. Обичам яхтата си. Кара ме да изпитвам дълбоко удоволствие, но за съжаление я използвам доста рядко.

— За мен подобно удоволствие е прекалено бавно, Греъм.

Всеки от тях обичаше играчките си. Ларок обожаваше самолетите. Доказателство беше новият Гълфстрийм, с който наскоро се беше сдобила.

— Ще присъстваш ли на заседанието в понеделник? — попита Елиза.

— В момента плаваме към Марсилия, откъдето ще взема самолета.

— Значи ще се видим там.

Ашби остави слушалката.

След като той внесе своята първоначална членска вноска за участие в групата ѝ в размер на двацет милиона евро, двамата с Ларок направиха чудесен екип. За съжаление през четирите години, които последваха, финансовият му портфейл значително изтъня и това го принуди да се обърне към дълбоките фамилни резерви. Дядо му без съмнение би го нахокал за рискования ход, докато баща му щеше да вдигне рамене и да каже: „Ами вземай, след като се налага“. Това раздвоение бе в основата на сегашната му финансова предпазливост. И двамата отдавна бяха покойници, но стремежът му да удовлетвори желанията и на двамата оставаше.

След изобличаването на „Търсачи на изгубени антики“ той направи всичко възможно да блокира действията на Европол. За щастие доказателствата бяха недостатъчни, а неговите връзки — доста силни. Личната му колекция остана неразкрита и все още беше на негово разположение. За съжаление обаче тя никога нямаше да бъде включена в активите му.

Слава богу, сега държеше в ръцете си значително количество злато. И това решаваше проблемите. Поне за близкото бъдеще.

На стола до него лежеше книгата на корсиканеца „Наполеон: от Тюйлери до Света Елена“. Един от стюардите я беше пренесъл от салона заедно с куфарчето банкноти.

Взе я в ръце. Как е възможно едно напълно незабележимо дете от скромно корсиканско семейство да стигне до такова величие? В разцвета си френската империя разполагала с 600-хилядна армия, поданиците ѝ били над 70 милиона, а под нейна окупация се намирили Германия, Италия, Испания, Прусия и Австрия. Вследствие на завоевателните войни Наполеон натрупал най-голямото богатство, познато на човешката история. Той бе грабил по безпрецедентен начин абсолютно всичко ценно, притежавано от окупираните държави — благородни метали, картини, скулптури, бижута, кралски одежди и атрибути, килими, монети. Всичко със стойност било конфискувано в полза на Франция.

След Ватерло голяма част от тези съкровища били върнати на притежателите им. Но не всички. Онова, което останало, постепенно се превърнало в легенда.

Ашби отвори книгата на страницата, която беше отбелязал преди няколко дни. Густав му я беше отстъпил доброволно, след като получи аванс от обещаните един милион евро. Авторът Луи Етиен сен Дьони бил прислужник на Наполеон в периода 1806–1821 г. Той придружил по своя воля господаря си в изгнание — първо на Елба, а по-късно и на Света Елена. Поддържал архива на императора, известен с нечетливия си почерк. Наполеон диктувал, а той записвал голяма част от неговите спомени. Почти всички документи на Света Елена били дело на неговата ръка. Ашби прояви голям интерес към мемоарите на Сен Дьони, които изчете от край до край още по време на плаването си от Франция. Вниманието му беше привлечено от един откъс, който в момента искаше да намери.

Негово Величество мразеше Света Елена — една английска точка върху картата на света, къс скала, брулена от ветровете и дъждовете. Мнението му за острова затвор беше категорично: „Мрачно и непривлекателно място. Трябваше да си остана в Египет“.

Въпреки страданията и трудностите на заточението той се крепеше от спомените за славното минало. „Направих всичко, за да превърна французите в първа нация на планетата. Имах амбицията те да надминат персите, гърците и римляните не само във военното дело, но и в областта на науката и изкуството. Франция се превърна в най-красивата и плодородна земя на планетата, готова да поеме управлението на света като древния Рим. И със сигурност щях да успея, ако не ми пречеха заговорници, конспиратори и хора с пари, но без морал. Не беше малко, че успях да управлявам по-голямата част от Европа, подчинявайки я на общи закони. С течение на времето, ръководени от едно справедливо, мъдро и просветено правителство, народите щяха да се обединят в общо семейство. Всеки отделен гражданин щеше да бъде подчинен на общите закони според личните си качества без никакви привилегии. Но имаше хора, на които това не се харесваше. Най-вече на лихварите, които експлоатират

безумието и алчността на останалите. Моята главна цел беше винаги да освободя Франция от дълговете, но те искаха обратното — да я натикат още по-дълбоко в пропастта. Заемите, които отпускат, не са предназначени за посрещане на текущите разходи, независимо дали са граждански или военни. Човек трябва да осъзнава докъде водят те, за да разбере опасността. Аз се борех срещу тях. Ако бях успял, финансистите никога не биха притежавали възможността да притискат правителствата и щяха да бъдат подчинени на обществото, а не на банкерите. Но ръката, която дава, винаги е по-силна от ръката, която взема. Парите нямат родина. Финансистите не са патриоти и нямат чувство за достойнство. Единствената им цел е печалбата.“

Ашби никога не си беше давал сметка за категорично отрицателното отношение на Наполеон към лихварството. Френските управници преди и след него охотно се бяха отдавали на изкушението да трупат дългове, което в крайна сметка ги беше довело до провал. А Наполеон бе против него. Което по ирония на съдбата също беше предопределило неговия край.

Вниманието му беше привлечено от друг пасаж в книгата. Прелисти жълтите шумолящи страници и откри въведението на един професор от Сорбоната, написано през 1922 г.

Сен Дьони умира през 1856 г. Град Санс получава в наследство част от материалите, в които той прославя своя император — това са два тома на Фльори дьо Шабулон със забележки в полетата, направени от Наполеон; два атласа с негови поправки, написани с молив; едно голямо фолио с военната му кампания в Италия, копие на „Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа“, плюс някои лични вещи — шинел с еполети, кокарда от фуражка, парче от ковчега на Света Елена и клонче върба от дървото, растящо над гроба на императора. Последните му думи са многозначителни: „Дъщерите ми винаги трябва да помнят,

че императорът е бил мой благодетел, а следователно и техен. Почти всичко, което притежавам, дължа на неговото благоволение“.

Ашби имаше представа за част от нещата, които Сен Дьони е оставил на град Санс. За двата тома на издателството, за атласите и фолиото за военната кампания в Италия. Но „Кралството на Меровингите“? Това беше ново. Дали в тази книга не се съдържаха отговорите, от които се нуждае?

Дания

Торвалдсен дойде в стаята на Кай, за да почерпи сила. Времето за решителни действия беше настъпило. Бе планирал действията си дълго, бе внимавал за всеки детайл и вероятни ходове. Сега оставаше само да привлече Котън Малоун на своя страна. В един момент се изкуши да повика старата си приятелка Касиопея Вит, но после се отказа. Тя със сигурност щеше да се опита да го спре, да му посочи и други начини. Докато Малоун щеше да го разбере, особено след като научи за събитията, които се бяха разиграли през последните две седмици.

— Наполеон умира на пети май 1821 година, малко след шест вечерта — обърна се към Малоун той. — По думите на един наблюдател — „угасна като пламъка на газена лампа“. Погребват го на Света Елена, но през 1840-а ексхумират тялото му и го пренасят в Париж, където е погребан в Дома на инвалидите. Някои твърдят, че е бил отровен, други смятат, че е умрял от естествена смърт. Но това няма значение.

Очите му попаднаха на кълбото от върви, поставено на най-горната полица. Беше хвърчилото, което двамата с Кай бяха вдигнали във въздуха през един летен следобед. Отдавна, много отдавна. В душата му потрепна радост — рядко спохождащо го чувство, което го накара да се почувства прекрасно и същевременно неудобно. С усилие на волята той се овладя и продължи:

— Наполеон е плякосвал с необяснима страст. На път за Египет завладява Малта, откъдето граби монети, произведения на изкуството, сребро, скъпоценности и злато за пет милиона франка от Ордена на Малтийските рицари. Историята твърди, че цялото съкровище отива на дъното на морето по време на битката в залива Абукир. Странно е как кръщаваме някои сражения, сякаш са били драматургичен епос. Така става и след морската битка през август 1798 година, когато англичаните разбиват френската флота. В нея загиват хиляда и

седемстотин моряци, но въпреки това ние я кръщаваме като обикновен роман.

Направи кратка пауза, после продължи:

— Твърди се, че малтийското съкровище се намира на един от потопените кораби, но никой не знае дали действително е така. Подобни истории колкото щеш — грабежи на жилища, замъци и на цели национални съкровища. Включително и на Ватикана. Но Наполеон е единственият, който на практика успява да отмъкне богатството на Църквата. Част от него се връща във Франция по официален път, друга — не. Подробни описи не съществуват. От Ватикана и до ден-днешен твърдят, че много от задигнатите предмети не са описани никъде.

Докато говореше, Торвалдсен правеше опит да прогони призраците в тази свещена стая, напомнящи му за куп пропуснати възможности. Цял живот беше мечтал Кай да наследи грижата за благополучието на фамилията, но той бе предпочел държавната служба. На млади години Торвалдсен също беше имал подобни желания, но в крайна сметка се бе задоволил с едно околосветско пътешествие. Тогава светът изглеждаше различен. Никой не стреляше по хората, докато обядват.

— След смъртта си Наполеон оставя дълго и подробно завещание, изпълнено с различни финансови клаузи. Общата сума е около три милиона франка. Но повечето от тези клаузи остават неизпълнени, тъй като парите липсват. Наполеон е детрониран и умира в заточение. Разполага само със средствата, които е взел със себе си на Света Елена. Но когато човек чете завещанието му, остава с впечатление, че този човек е много богат. Да не забравяме, че е било решено той никога да не напусне острова жив.

— Не мога да разбера защо англичаните просто не са го убили — промърмори Малоун. — Той е очевидна заплаха. Бяга от първото си заточение на Елба и предизвиква хаос в цяла Европа.

— Вярно е. Много хора се чудят защо се предава доброволно в ръцете на англичаните. Първоначалното му желание било да замине за Америка и почти го пуснали. Ти си прав — той наистина бил заплаха. Никой не искал нова война, но убийството му би създавало други проблеми. Наполеон бил обожаван от много хора — както французи, така и англичани. Разбира се, има и друго обяснение...

За миг зърна отражението си в огледалото и се изненада от енергията, която излъчваха очите му.

— Говори се, че англичаните искали да научат една от най-големите му тайни. Става въпрос за огромно съкровище, чрез което Наполеон е финансирал многобройните си войни. Затова го оставили жив.

— За да се пазарят с него?

— По-вероятно в очакване да допусне грешка и да научат местонахождението на съкровището — сви рамене Торвалдсен.

— Чел съм за заточението му на Света Елена — каза Малоун. — Бил в непрекъснат конфликт с коменданта на острова Хъдзън Лоу. Включително и по незначителния проблем как да се обръщат към него. Лоу го наричал генерал, докато всички останали се обръщали към него с Ваше Величество. Дори след смъртта му Лоу отказва да изпишат на надгробната плоча титлата „император“, предлагайки политически неутралното Наполеон Бонапарт. По тази причина бил погребан в необозначен гроб.

— Наполеон със сигурност е бил противоречива фигура — кимна Торвалдсен. — Но завещанието му било изключително точно и ясно, написано само три седмици преди смъртта му. В специална клауза оставя на прислужника си Сен Дьони сто хиляди франка и собствения си екземпляр от „Кралството на Меровингите“, плюс още четиристотин тома от личната си библиотека. Те трябвало да бъдат предадени на сина му, след като навърши шестнайсет. Но синът на Наполеон доживял едва до двацет и една и завършил живота си почти като затворник в Австрия. Никога не видял библиотеката на баща си.

В гласа му се промъкна раздразнение. Въпреки всичките си залитания и грешки Наполеон бе обичал сина си — факт, за който съществуваха много писмени доказателства. Бе се развел с любимата си Жозефин и се бе оженил за Мария-Луиза Австрийска с единствената цел да се сдобие със законен наследник. Когато го заточили на Света Елена, момчето било едва четиригодишно.

— Говори се, че между тези книги се крие ключът към съкровището на Наполеон, измислен лично от него. По всичко личи, че единствено той е знаел къде е скрито то. Но със сигурност е било огромно.

Той отново замълча.

— Наполеон е имал план, на който е разчитал, Котън. Ти си прав за конфликта с Лоу на Света Елена, но това също е било част от плана му. Сен Дьони бил най-верният му слуга и аз съм готов да се обзаложа, че Наполеон му е имал пълно доверие.

— Какво общо има това с Греъм Ашби?

— Ашби се е заел да открие съкровището на Наполеон.

— Откъде знаеш?

— Достатъчно е да кажа, че знам. На практика Ашби отчаяно се нуждае от него. Или, по-точно казано, от него се нуждае прословутият Парижки клуб. Негов основател е жена на име Елиза Ларок. Тя разполага с информация, която би могла да доведе до откриване на съкровището. — Той премести поглед към леглото, в което Кай беше спал през целия си живот.

— На кого е нужно всичко това? — попита Малоун. — Не можеш ли просто да оставиш нещата такива, каквито са?

— Нужно ли беше да откриеш баща си? — контрира Торвалдсен.

— Да, но не се налагаше да убивам.

— И все пак искаше да го откриеш.

— Изтекло е много време, Хенрик. Трябва да се сложи точка.

Гласът му прозвуча отрезвяващо.

— На погребението на Кай се заклех, че ще разкрия истината за случилото се през онзи ден — глухо промълви Торвалдсен.

— *Заминавам за Мексико — съобщи му Кай. — Ще бъда заместник-консул.*

Торвалдсен забеляза вълнението в очите му, но беше длъжен да попита:

— *И кога ще свърши всичко това? Аз искам да поемеш фамилия бизнес.*

— *Едва ли ще ме оставиш да вземам самостоятелни решения.*

Торвалдсен се възхищаваше на стройното тяло и широките, изпънати по войнишки рамене на сина си. Очите му бяха същите като неговите — яркосини и на пръв поглед момчешки, но при внимателно взирание обезпокоително зрели. В много отношения приличаше и на Лизет. Понякога му се струваше, че отново разговаря с нея.

— Ще ти позволя да вземаш решения — увери го той. — Аз възнамерявам да се оттегля.

— Ти никога няма да се оттеглиш, татко — поклати глава Кай.

Беше научил сина си на всичко, което знаеше от своя баща. На някои хора просто им личеше какво искат от живота. А синът му го познаваше добре.

— Какво ще кажеш за още една година държавна служба? — попита той. — Само една, след което се прибирам у дома. Това устройва ли те?

В душата му нахлуха угризения. *Още една година.* Извърна се към Малоун.

— Армандо Кабрал уби единственото ми дете, Котън. Сега най-сетне е мъртъв. Но и Греъм Ашби ще си плати.

— Ами тогава убий и него и сложи точка.

— Не, не е достатъчно. Преди да го убия, искам да му отнема всичко скъпо. Искам да го видя унижен и опозорен. Искам да изпита болката, която аз изпитвам всеки ден. — Замълча за момент, после добави: — Но за всичко това се нуждая от помощта ти.

— Имаш я. — Малоун протегна ръка и потупа приятеля си по рамото. — А какво ще правиш със Сам и неговия Парижки клуб?

— Ще се оправим и с тях. Не можем да ги оставим. Трябва да разберем какво са замислили. Сам е получил голяма част от информацията си от някакъв приятел в Париж. Искам двамата да се срещнете с него и да научите каквото можете.

— А после ще избиеш и членовете на клуба, така ли?

— Не. По-скоро ще се присъединя към тях.

ВТОРА ЧАСТ

Париж, Франция

13:23 ч.

Малоун обичаше Париж. За него този град бе приятно съчетание между старото и новото и кипеше от живот. Често беше идвал тук, особено когато работеше за „Магелан“. Познаваше много добре улиците, най-вече в старата част на града. Но не беше особено щастлив от сегашната си задача.

— Как се запозна с този човек? — обърна се към Сам той.

Бяха пристигнали със сутрешния полет от Копенхаген до летище „Шарл дьо Гол“. Оттам взеха такси до шумния и кипящ от живот Латински квартал, получил наименованието си преди много години заради забраната да се използват други езици близо до университета. Наполеон беше отменил задължението да се говори само на латински, но името беше останало. Официално кварталът бе получил името Пети район и се бе превърнал в рай за художниците и интелектуалците. Калдъръмените му улички гъмжаха от студентите в близката Сорбона, хиляди туристи бяха привлечени от приятната атмосфера и многобройните магазини, кафенета, галерии, книжарници и нощни клубове.

— Преди няколко години се запознахме в интернет — отвърна Сам.

Джими Фодрел бил американец, пристигнал в Париж да учи икономика и останал да живее тук. Преди три години създал уебсайта „Грийдуоч“, който бързо станал популярен сред привържениците на конспиративните теории по света. В последно време вниманието му било насочено главно към дейността на Парижкия клуб.

Нищо не се знае, му бе казал преди време Торвалдсен. Фодрел получава информация отнякъде, а в нея може би има неща, които могат да ни бъдат от полза.

Безсилен да възрази срещу подобна логика, Малоун се беше съгласил да дойде тук.

— А какво прави с нея?

Стояха пред ниската църквичка „Сен Жулиен льо Повър“, една от най-старите в Париж. Вдясно от нея започваше Рю Галанд с живописно боядисаните си стари къщи, която стигаше до Левия бряг. Вляво, отвъд оживения булевард и спокойните води на Сена, се издигаше величествената „Нотр Дам“, пред която се тълпяха туристи.

— Не знам — отвърна Сам. — Публикува я в своя уебсайт като доказателство за наличието на световна икономическа конспирация.

— Което го затруднява да си намери истинска работа, нали?

Обърнаха гръб на църквата и се насочиха към Сена по добре поддържаната алея, огряна от зимното слънце. Студеният вятър гонеше сухите листа по паважа. Сам беше поискал среща с Фодрел по електронната поща. След серия разменени имейли получи инструкци да отидат на Рю дьо ла Бюшери номер 37. С известна изненада Малоун установи, че на този адрес има не друго, а книжарница.

„Шекспир и компания“. Името, разбира се, му беше познато. То принадлежеше на една от най-известните парижки антикварни книжарници и фигурираше във всички справочници. Създадена преди повече от петдесет години от някакъв американец, който я нарекъл на прочутото парижко магазинче на Силвия Бийч от началото на ХХ век. Любезността на въпросната дама и възможността за безплатно използване на всичко, изложено по полиците, превърнало магазинчето ѝ в дом за плеяда световноизвестни писатели — Хемингуей, Паунд, Фицджералд, Стайн, Джойс. Съществуващото днес копие на прочутата книжарница далеч не се радваше на подобна слава, но въпреки това беше успяло да се впише в бохемския дух на града.

— Приятелят ти е човек на книгите? — попита Малоун.

— Веднъж ми беше споменал за това място — отвърна Сам. — Живял известно време тук, непосредствено след като пристигнал в Париж. Собственикът държал няколко легла между полиците с книги във вътрешните помещения. Срещу използването им искал гостът да работи в магазина и да прочита поне една книга дневно. Лично на мен това ми се струва малко шантаво.

Малоун се усмихна.

Беше чел за подобни „пансионни“, преди години дори се беше отбивал тук, въпреки че предпочиташе една друга антикварна

книжарница — само на две пресечки по-нагоре, от която се беше сдобил с няколко отлични оригинални издания.

Погледна към еkleктичната дървена фасада, боядисана в ярки цветове. Стори му се, че стои малко нестабилно върху каменните си основи. Под прозорците с решетки имаше няколко реда дървени пейки, а през вратата се точеше непрекъснат поток от посетители — нещо съвсем нормално само четирийсет и осем часа преди Коледа.

— Трябва да се качим на втория етаж и да потърсим „огледалото на любовта“, каквото и да означава това — поясни Сам.

Вътре всичко бе старо. Таванът се крепеше на проядени букови греди, а подът беше покрит с напукани плочки. Край стените имаше натежали от книги полици, други бяха струпани направо на пода. Светлината идваше от голите крушки на евтини бронзови полилеи. Пред полиците се блъскаха хора, облечени в зимни палта и увити с шалове.

Поеха по дървеното, боядисано в червено стълбище към горния етаж. Там, сред детските книжки, той видя продълговатото стенно огледало, отрупано със снимки и написани на ръка бележки, които изразяваха благодарността на хората, приютени за известно време под покрива на този „пансион“. Всички без изключение излъчваха искрена обич и преклонение пред собственика, предложил им едно наистина уникално преживяване. Вниманието на Малоун беше привлечено от една яркорозова картичка.

Сам, спомни си разговора ни от миналата година.
Онзи, когото споменах, беше прав.
Провери книгата му в раздел „Бизнес“.

— Това трябва да е някаква шега! — промърмори Малоун. — Този човек да не е луд?

— Винаги си е бил параноик. Прие да контактува с мен едва след като провери дали действително работя в Сикрет Сървис. Но само с парола, която непрекъснато сменяше.

Малоун започваше да се чуди дали начинанието си струва труда. Но все пак тръгна напред, решил да провери предчувствията си. Шмугна се през ниска и тясна врата, над която се мъдреше странният

надпис НЕ БЪДИ НЕГОСТОПРИЕМЕН КЪМ НЕПОЗНАТИТЕ, ОСВЕН АКО НЕ СА МАСКИРАНИ АНГЕЛИ, а после пристъпи към решетъчния прозорец.

Бе забелязал мъжа малко след като напуснаха площада пред църквата и поеха към магазина. Висок и слаб като вейка, с торбести панталони в цвят каки, моряшко яке и черни обувки. Вървеше на трийсетина метра след тях и спря пред някакво кафене в мига, в който стигнаха книжарницата.

В момента се насочваше към входа под тях.

— Фодрел знае ли как изглеждаш? — извърна се към Сам той.

— Да, изпратих му снимка.

— Предполагам, че той не ти е отвърнал със същото.

— Изобщо не съм му искал.

— А кой е този, който се е оказал прав? — попита Малоун, спомнил си за бележката на огледалото.

Лондон

14:20 ч.

Ашби се насочи към Уестминстърското абатство заедно с тълпата туристи, изсипала се от няколко автобуса. По гърба му полазиха тръпки. Винаги ставаше така, когато влизаше в този свещен храм — най-яркото свидетелство за хилядолетната история на Англия. Някога бенедиктински манастир, днес то беше седалище на правителството и сърцето на Англиканската църква. С изключение на двама, тук бяха короновани всички британски владетели от времето на Уилям Завоевателя насам. Неприятно му беше единствено френското влияние, което се усещаше навсякъде в сградата. Но то беше разбираемо, тъй като тя беше строена по модела на големите френски катедрали в Реймс, Амиен и Сен Шапел. Много му харесваше определението, дадено от един британски наблюдател:

Велика френска идея, изразена на отличен английски.

Плати входния билет на портала и последва тълпата посетители към Ъгъла на поетите, където се издигаха статуите на Шекспир, Уърдсуърт, Милтън и Лонгфелоу. Около тях се виждаха още много величия — Тенисън, Дикенс, Киплинг, Харди и Браунинг. Очите му внимателно пробягаха по навалищата и се спряха на мъж с кариран костюм и кашмирена вратовръзка, който стоеше пред гроба на Чосър. На ръцете си носеше кафяви кожени ръкавици, а големите му крака бяха обути в скъпи мокасини „Гучи“.

Ашби спря до него и насочи възхитен поглед към петстотингодишната гробница.

— Познавате ли Годфри Нелър? — попита той.

Мъжът го дари с внимателен поглед на зачервените си сълзящи очи, от които го побиха тръпки.

— Мисля, че да — кимна той. — Велик придворен художник от осемнайсети век. Доколкото ми е известно, е бил погребан в Туикънам.

Ключовата дума „Туикънам“ беше изречена с интересен и малко напрегнат ирландски акцент.

— Научих, че Нелър е изпитвал дълбока привързаност към това място — подхвърли Ашби. — Въпреки мемориала в негова чест близо до източната врата.

— Точно така — кимна мъжът. — Доколкото си спомням, точните му думи са били: „Бог ми е свидетел, че няма да позволя да ме погребат в Уестминстър, защото там лежат само глупци“.

Цитатът беше доказателство, че беше говорил по телефона именно с този човек. Но тогава гласът му беше друг — по-гърлен, по-малко носов и без акцент.

— Добър ден, лорд Ашби — усмихна се непознатият.

— А как е вашето име?

— Да речем, Годфри. В чест на великия художник. Бил е абсолютно прав в преценката си за душите, погребани тук. Сред тях действително има много глупци.

Ашби внимателно огледа грубите черти на лицето му, сплескания нос, тънките устни и прошарената брада. Но вниманието му отново беше привлечено от зачервените, безжизнени като на влечуго очи, полускрити под рунтави вежди.

— Мога да ви уверя, че това не е истинската ми външност — небрежно подхвърли непознатият. — Няма смисъл да я запомняте.

Ашби се запита защо си е направил труда да се маскира при тези очи, които нямаше как да останат незабелязани. После спокойно отговори:

— Имам навик да оглеждам хората, с които правя бизнес.

— Аз пък предпочитам да не знам нищо за клиентите си. Вие обаче сте изключение, лорд Ашби. Знам много неща за вас. Вие сте единствен акционер на една от най-солидните банкови институции в Англия, богат човек, който се радва на живота. Дори кралицата се вслушва в съветите ви.

— Предполагам, че и вие се радвате на не по-малко вълнуващ живот.

Непознатият се усмихна, разкривайки голяма празнина между предните си зъби.

— Единствената ми цел е да задоволя вашите желания, милорд.

Ашби не хареса сарказма в тези думи, но ги подмина без внимание.

— Готов ли сте да изпълните онова, за което говорихме? — попита той.

Мъжът продължаваше да стои с лице към редицата паметници, като повечето от посетителите.

— Зависи дали приемате условията ми.

Ашби бръкна в джоба си и извади връзка ключове.

— От хангара са — поясни той. — Самолетът е вътре, зареден и готов за полет. Белгийска регистрация на несъществуващ собственик.

Годфри пое ключовете.

— И?

Погледът на кехлибареножълтите зачервени очи притесни Ашби. В ръката му се появи лист хартия.

— Номерът и кодът на банковата сметка в Швейцария, както поискахте. В нея е внесена половината сума. Останалото ще бъде преведено след изпълнението на задачата.

— Пожелайте нещата да бъдат приключени в рамките на два дни, тоест до Коледа. Някаква промяна?

— Не — поклати глава Ашби.

— Тогава нещата със сигурност ще претърпят промяна — кимна Годфри и прибра листчето в джоба си.

— Това е идеята.

Мъжът се засмя и тръгна към вътрешността на катедралата. След няколко крачки спря пред каменна плоча, на която беше отбелязана датата на смъртта — някъде през 1669 г.

— Сър Робърт Стейпълтън — посочи я той. — Чували ли сте за него?

— Поет, удостоен с рицарско звание от Чарлс Втори — кимна Ашби.

— Доколкото си спомням, французин, бенедиктински монах, който приел протестантската вяра и станал слуга на короната. Част от личния антураж на Чарлс.

— Добре познавате историята на Англия — отбеляза Ашби.

— Бил опортюнист и много амбициозен — продължи Годфри. — Никакви принципи не го спирани, за да постигне целите си. Като вас, лорд Ашби.

— И като вас.

— Едва ли — отново се усмихна непознатият. — Вече подчертах, че съм само наемник.

— Който взема доста скъпо.

— Добрата работа се заплаща. Значи след два дни ще бъда там. А вие не забравяйте да изпълните и другата част от ангажимента си.

Ашби проследи с очи мъжа, нарекъл себе си Годфри, който бързо изчезна по посока на южната галерия. През живота си беше контактувал с какви ли не хора, но поведението на този абсолютно аморален тип продължаваше да го притеснява. Нямаше представа от колко време той пребивава в Англия. Първото му обаждане бе преди седмица, а детайлите по бъдещата сделка бяха обсъдени след поредица от подобни обаждания в различни часове на денонощието. Ашби нямаше проблеми да уреди своята част от сделката и търпеливо чакаше потвърждение, че и Годфри е направил същото.

Сега вече знаеше. Два дни.

Долината на Лоара

14:45 ч.

Лимузината отведе Торвалдсен на юг от Париж, към спокойните хълмисти долини, засадени с лозя. Замъкът се издигаше като кораб на брега на криволичещата Шер, чиито мътни води се вливаха в попълноводната Лоара на около петнайсет километра по-надолу. Прелестната фасада от тухли, дялан камък, бойници и кули граничеше с приказното. Нямаше и следа от грубата и мрачна сграда, предназначена за отбрана, нито пък замъкът беше оставен да се руши. Обратно, от цялата му фасада се излъчваше средновековно величие.

Въведоха го в главния салон с великолепни орехови мебели, впечатляващи с майсторската си изработка. От тавана висяха два огромни канделабри от ковано желязо. На облицованите с ламперия стени бяха окачени няколко прекрасни платна от Лезюер, картина на Вандайк и три-четири маслени портрета, очевидно принадлежащи на предишни собственици. Домакинята седеше насреща му в изящно кожено кресло в стил „Анри II“. Имаше очарователен глас, спокойни маниери и запомнящи се черти. От това, което знаеше за Елиза Ларок, Торвалдсен можеше да заключи, че насреща му седи жена с ясна представа за живота, но същевременно упорита и леко вманиачена. Можеше само да се надява, че последното е вярно.

— Малко съм изненадана от посещението ви — каза тя.

Усмивката ѝ изглеждаше искрена, но някак машинална.

— Познавам семейството ви от много години — отвърна той.

— А аз познавам вашия порцелан. В трапезарията имаме една хубава колекция от тях. Два кръга с черта отдолу — знак за върховно качество.

Той прие комплимента с леко сведена глава.

— За тази репутация семейството ми е работило в продължение на столетия.

Тъмните ѝ очи излъчваха странна смесица от любопитство и предпазливост. Очевидно изпитваше притеснение, но правеше всичко

възможно да го прикрие. Агентите му го бяха предупредили за пристигането ѝ и я бяха проследили от „Орли“ дотук, за да бъдат сигурни. Веднага след това той бе потеглил насам, оставяйки Малоун и Сам да правят своите проучвания в Париж.

— Признавам, че ви приех от любопитство, хер Торвалдсен — каза на английски Елиза. — Снощи пристигнах от Ню Йорк и се чувствам доста уморена, за да приемам гости.

Той наблюдаваше лицето ѝ и най-вече ъгълчетата на устата, които се разтеглиха в поредната усмивка на опитен манипулатор.

— Предполагам, че това е фамилното ви име — подхвърли той, опитвайки се да я извади от равновесие. И не пропусна да отбележи мимолетната гримаса на раздразнение.

— Да, построено е през шестнайсети век — кимна Елиза. — Замъкът е копие на „Шенонсо“, който се намира съвсем наблизо и е прекрасен архитектурен паметник.

Очите му с възхищение се насочиха към камината на отсрещната стена, облицована с тъмен дъб. За разлика от повечето френски къщи, които познаваше и които бяха голи и студени, тази беше съвсем различна.

— Вероятно си давате сметка, че моите финансови възможности са значително по-големи от вашите, мадам Ларок — смени темата той. — Може би с около десет милиарда евро.

Продължаваше да изучава високите ѝ скули, сериозните очи и решителната извивка на устата. Беше убеден, че умишлено е търсила контраста между млечнобялата кожа на лицето и абаносовия цвят на косата. Който предвид годините ѝ едва ли беше естествен. Без съмнение бе привлекателна жена, умна, самоуверена и свикнала да заповядва.

— А защо смятате, че очевидното ви богатство представлява интерес за мен?

Той направи малка пауза, за да прекъсне естествения ход на разговора, после мрачно отвърна:

— Вие ме обидихте, госпожо.

— Как е възможно? — изненадано го погледна тя. — Та ние току-що се запознахме!

— Аз контролирам една от най-големите и преуспяващи корпорации в Европа. Страничният ми бизнес включва добив на

петрол и газ, телекомуникации и машиностроене по всички точки на света. За мен работят осемдесет хиляди души, а годишната ми печалба е по-голяма от цялото ви състояние. Но въпреки това вие си позволихте да ме обидите!

— Изяснете се, хер Торвалдсен.

Беше я извадил от равновесие. В това се състоеше прелестта на внезапното нападение — предимството винаги е на страната на атакуващия. И преди две години в Мексико, и сега.

— Искам да бъда включен в плановете ви! — отсече с категоричен тон той.

— В кои плановете?

— През изтеклата нощ не бях на борда на вашия самолет, но мога да предположа какво се е случило там — хладно отвърна Торвалдсен. — Отправили сте покана към Робърт Мастрояни, който, между другото, е мой приятел. Но към мен подобна покана липсва!

— За какво говорите?

— За Парижкия клуб. — Реши да не ѝ предлага лукса на отговор и продължи: — Вие сте наследница на стар и славен род. По права линия произхождате от Карло Андреа Поцо ди Борго, роден на осми март 1764 година близо до Аячо, Корсика. Той се превръща в заклет враг на Наполеон Бонапарт и майсторски манипулира международната политика във вреда на императора. Класическа корсиканска вендета. Оръжието му не са оръдия и бомби, а изтънчени дипломатически интриги. Но такава е съдбата на човечеството. — Той замълча за момент, давайки ѝ възможност да възприеме чутото. — Не се безпокойте, аз не съм ви враг, а точно обратното. Възхищавам се на онова, което вършите, и искам да стана част от него.

— Ако за момент приемем, че в думите ви има и частица истина, защо трябва да удовлетворя вашето желание?

Гласът ѝ беше ленив и спокоен, без следа от тревога.

Чертите на Торвалдсен се смекчиха.

— Отговорът на този въпрос е много прост.

Тя очаквателно го погледна.

— Имате пробив в сигурността — спокойно обясни той.

Париж

Малоун последва Сам надолу по стълбите и двамата са насочиха към претрупаните полици от раздел „Бизнес“.

— От многобройните имейли на Фодрел ми стана ясно, че той е заклет противник на системата на Управлението на Федералния резерв, която нарича „чудовищна конспирация“, тласкаща Америка към гибел. Само малка част от доводите му са разумни, останалото е просто лудост.

— Радвам се, че имаш някакви граници — усмихна се Малоун.

— Не съм фанатикът, за когото ме вземаш. Просто допускам, че има хора, които манипулират нашата финансова система. От алчност, а не защото се стремят да завладеят света. Те искат да забогатеят или да останат богати. За целта кроят планове, които със сигурност ще се отразят зле на икономиката на отделните държави.

Малоун не изрази несъгласие, но му трябваха доказателства. Преди да си тръгнат от Кристиангаде, бе разгледал сайтовете на Сам и на Фодрел. Заключениеята в тях бяха горе-долу еднакви, само че тези на Фодрел бяха по-категорични и по-мрачни.

— Всъщност какво точно търсим? — попита той и хвана Сам за рамото.

— Бележката горе сочи, че става въпрос за книга, написана от известен финансов експерт, който споделя някои от изводите, до които сме стигнали с Фодрел. Успях да я прочета още преди няколко месеца.

Малоун пусна рамото му и го остави да рови по полиците.

Опитното му око пробяга по заглавията — повечето от тях никога не би купил за книжарницата си, дори и да му ги предложеха на безценица. Но фактът, че бяха изложени тук, на Левия бряг на Сена, очевидно беше вдигнал цената им.

— Ето я.

Сам измъкна една книга с меки корици голям формат, озаглавена „Създанието от остров Джекил: различен поглед към Управлението на Федералния резерв“.

— Със сигурност е тук благодарение на Фодрел — каза Сам. — Няма начин да е попаднала случайно.

Прогонени от студа навън, в книжарницата влизаха все повече посетители. Малоун небрежно оглеждаше лицата им, но не забеляза Кльощавия. Знаеше какво става, но реши, че изчакването е най-добрата стратегия за момента.

Издърпа книгата от ръцете на Сам и я прелисти. Почти веднага откри лист хартия, прегънат между страниците.

Обратно при огледалото

Той поклати глава. Върнаха се на втория етаж и се възряха в розовото листче, залепено за огледалото.

Кафе Д'Аржан, Рю Данте 34 Трийсет минути

Малоун отново пристъпи към прозореца. Чинарите на улицата бяха с оголени клони, а сенките им вече се удължаваха в късия зимен ден. Преди три години беше завел Гари в Музея на международния шпионаж във Вашингтон, отстъпвайки пред желанието на момчето да научи повече за професията на баща си. Музеят се оказа много интересен и те прекараха много добре. На излизане дори си купиха книга — „Практически наръчник за шпионажа“, която предлагаше доста лекомислена гледна точка за тази необикновена професия. В главата „Как да се пазим от вятъра“ се описваха начините за осъществяване на незабележим контакт.

И така, той чакаше, знаейки какво ще последва. Сам се приближи до него. Вратата долу се хлопна и на тротоара се появи Кльощавия, който държеше в ръце книга, която много приличаше на онази, която бяха разлиствали преди малко.

— Стар номер, който вече никой не използва — подхвърли Малоун. — Явно твоят приятел си пада по шпионските филми.

— Бил е тук?

— Интересуваше се от нас още преди да влезем, а после и той влезе — поясни Малоун. — Предполагам, че се е крил между стелажите, докато намерим книгата. Знаел е как изглеждаш от снимката, която си му изпратил. Сметнал е, че и аз изглеждам добре, качил се е тук преди нас, а само преди минути отново е слязъл долу.

— Мислиш, че онзи там е Фодрел? — посочи с пръст Сам.

— Че кой друг може да бъде?

* * *

Елиза застана нащрек. Оказа се, че Торвалдсен не само познава бизнеса ѝ, но и знае неща, които бяха неизвестни за нея.

— Пробив в сигурността? — вдигна вежди тя.

— Един от членовете на вашия Парижки клуб явно не е този, за когото се представя.

— Не съм казала, че такъв клуб съществува.

— Тогава няма за какво да говорим — надигна се Торвалдсен. — Беше ми приятно да посетя имението ви. Ако някой ден посетите Дания, ще ми бъде приятно да ви поканя в моето, казва се Кристиангаде. А сега ще ви оставя да си починете след дългия полет.

— Винаги ли сте толкова надут? — подхвърли с предпазлива усмивка Елиза.

— До Коледа остават само два дни, но въпреки това си направих труда да се появя тук — сви рамене Торвалдсен. — Вие твърдите, че няма за какво да говорим и аз си тръгвам. Проблемът в сигурността ви скоро ще проличи. Дано пораженията не са големи.

Подборът на членовете беше направен много внимателно. Само седем, включително самата Елиза. Всеки от избраните беше потвърдил съгласието си с начална вноска от двайсет милиона евро и беше положил клетва за конфиденциалност. Първите действия в Африка и Латинска Америка бяха донесли безпрецедентни печалби, които затвърдиха решимостта на членовете. Парите са най-доброто средство за укрепването на всяка конспирация. И въпреки това този датчанин, който притежаваше огромно богатство и влияние, очевидно беше успял да разбере много неща.

— Наистина ли проявявате интерес, хер Торвалдсен? — подхвърли Елиза.

В очите му се мярна особено пламъче. Явно беше успяла да докосне някаква скрита струна. Изкривеният гръбнак и сгънатите колене го правеха да изглежда по-нисък, отколкото беше. Торбестият пуловер, широките кадифени панталони и черните маратонки вероятно бяха опит за прикриване на физическите недъзи. Гъстата му посребрена коса беше дълга и разрошена, веждите — рунтави, а бръчките по лицето му много дълбоки. Лесно можеха да го вземат за обикновен бездомник, но може би точно това бе и целта му.

— Хайде да оставим преструвките — рече той. — Тук съм по съвсем конкретен повод, с надеждата да стигнем до взаимноизгодно споразумение.

— В такъв случай да поговорим.

Нетърпението напусна лицето му и той седна отново.

— Направих доста задълбочени проучвания, за да стигна до вашия Парижки клуб.

— Какво пробуди интереса ви към него?

— Поредицата от майсторски манипулации на определени валутни пазари. Беше ясно, че не се дължат на случайни обстоятелства. Разбира се, в интернет има сайтове, които твърдят, че знаят далеч повече от мен за вашите операции.

— Чела съм някои от тях — кимна Елиза. — Но вие сте наясно, че това са пълни глупости.

— Така е — кимна Торвалдсен. — Един от тях все пак привлече вниманието ми. Нарича се „Грийдуоч“ и попаденията му са доста точни. Най-много ми хареса цитатът от Шерлок Холмс на първата страница: „Няма нищо по-измамно от очевидните факти“.

Елиза познаваше не само сайта, но и собственика му. Торвалдсен беше прав. Преди около три седмици тя беше заповядала ответни действия именно заради точните му попадения. Дали човекът насреща ѝ знаеше и за тях? Защо иначе би споменал именно този уебсайт?

Торвалдсен извади от джоба на панталоните си сгънат лист хартия и ѝ го подаде.

— Разпечатах го вчера от „Грийдуоч“.

Елиза разгърна листа.

Ако подложим на анализ сегашното систематично завладяване на независими държави по света, със сигурност ще открием, че зад агресията стои огромна сила, включваща икономика, медии, военни и политици. Аз ще се опитам да докажа, че тази сила е създадена от световните финансови магнати, начело на които стои истинският Антихрист от плът и кръв. Неговото име е Елиза Ларок, чиято цел е да управлява света посредством скритите икономически лостове на фамилията ѝ, изградени в продължение на столетия.

Кредитирането на правителствата е най-сигурният и печеливш бизнес. Но обединяването на финансистите, липсата на конкуренция между тях и манипулирането на валутните пазари в тяхна обща полза представлява голяма опасност. Ларок и нейните партньори са изградили йерархична структура, която се занимава с придобиване или изкупуване на акции от всичко ценно на световните пазари. Например те могат да притежават „Кока-кола“ и „Пепси-кола“ и от върха на своя Олимп да наблюдават как тези компании се борят една срещу друга на пазара. Благодарение обаче на капиталистическата система и нейните тайни регулационни механизми това остава незабелязано за широката публика. Контролирайки правителствата в западните страни, тези хора контролират целия западен свят. Ако проследим развоя на глобалната политика, ще установим, че демократично избраните лидери в редица страни се сменят, но политиката е подчинена на интересите на богатите и затова повече или по-малко остава същата. Съществуват признаци в подкрепа на факта, че светът се управлява от една невидима организация. Събраните от мен доказателства недвусмислено сочат, че лидерът на тази организация е Елиза Ларок. Тук имам предвид конспирация от глобален мащаб, обхващаща почти всички страни по света.

— Антихрист? — усмихна се Елиза.

— Остър език и смели, но в общи линии правилни заключения — кимна Торвалдсен.

— Последното нещо, което искам, е да управлявам света, повярвайте ми. Свързано е с прекалено много проблеми.

— Вярвам ви. Достатъчно е да го манипулирате във ваша полза. Има ли значение, че може да се получи някакъв политически провал? Важна е печалбата. — Торвалдсен замълча за момент, после добави: — Това е причината да съм тук. Искам част от печалбата.

— Вие едва ли се нуждаете от пари — отбеляза тя.

— Нито пък вие. Но въпросът е друг, нали?

— А какво сте готов да предложите срещу тази печалба?

— Един от членовете ви има финансови проблеми. Портфолиото му е разтеглено до крайност, затънал е в дългове. Начинът му на живот изисква огромен приток на капитали, с които не разполага. Серия от лоши инвестиции, прекалено много ангажименти и немарливост са го довели до ръба на фалита.

— Какво ви кара да се интересувате от него?

— Нищо. Но за да привлече вашето внимание, ще трябва да ви предложи нещо, което не знаете. И то е свързано с този човек.

— А защо трябва да ме интересуват проблемите му?

— Защото именно от него изтича информацията за вашия клуб.

По гърба ѝ пролазиха тръпки. Ако един от избраниците ѝ решише да продаде останалите, грандиозните ѝ планове действително можеха да рухнат.

— Кой е той? — пожела да узнае тя.

— Лорд Греъм Ашби.

Англия

Ашби се върна в Сейлън Хол, където го чакаше късен обяд. Бащиното му имение беше класическа крепост, разположена сред двеста и четирийсет декара гъста гора. Фамилията Ашби го притежаваше от 1660 г.

Той влезе в трапезарията и зае обичайното си място в северния край на голямата маса, точно под портрета на своя працядо, шестия херцог Ашби и близък довереник на кралица Виктория I. В студения декемврийски въздух зад прозорците танцуваха първите снежинки, които, както се надяваше Ашби, бяха прелюдия към коледния сняг.

— Чух, че си се прибрал.

Той вдигна глава. Каролайн беше облечена в дълъг копринен пенъоар, през процепа на който се мяркаха голите ѝ бедра. Златистият му цвят хармонираше с дългата ѝ къдрава коса.

— Виждам, че си облечена като добра любовница.

— Нали това ми е работата? — усмихна се тя. — Да задоволявам прищевките на господаря си.

Той харесваше взаимоотношенията им, отдавна отегчен от добродетелната си съпруга. Тя живееше в Лондон, апартаментът ѝ беше задръстен от пирамиди, под които лежеше с часове, надявайки се, че магическата им сила ще прочисти душата ѝ. Понякога му се искаше там да избухне пожар, който да я изпепели заедно с тях, но, уви, това не се случваше. За щастие нямаха деца и отдавна се бяха отчуждили — факт, който обясняваше многобройните любовници в живота му. Последната беше Каролайн. И тя се бе задържала най-дълго в леглото му.

Причините бяха три. Първо, тя беше необикновено красива. Никога през живота си не беше срещал толкова добри физически качества, събрани на едно място. Второ, беше умна. Притежаваше дипломи от Единбургския университет и от Лондонския университетски колеж — първата по средновековна литература, а втората — по приложна древна история. Една от дипломните ѝ работи

беше на тема „Епохата на Наполеон и влиянието ѝ върху съвременната политическа мисъл, особено върху обединяването на Европа“. И накрая, той наистина харесваше тази жена. Чувствеността ѝ го възбуждаше така, както не си бе представял, че е възможно.

— Снощи ми липсваше — подхвърли тя, сядайки на масата.

— Бях на яхтата.

— По работа или за удоволствие?

Тази жена си знаеше мястото и това му харесваше. Никаква ревност, никакви изисквания. Странно, но той не ѝ изневеряваше. Често се питаше дали и тя му е също толкова вярна. Същевременно си даваше сметка, че личната свобода има винаги две страни. Всеки от тях можеше да прави онова, което му харесва.

— Работа както винаги — отвърна Ашби.

Появи се прислужникът, който мълчаливо постави една чиния пред него. С удоволствие установи, че в нея лежи сърцевината на крехка целина, увита в шунка и полята с любимия му сос тартар.

Разтвори салфетката на коленете си и хвана вилицата.

— Не, благодаря — отклони прислужника Каролайн. — Не съм гладна.

Ашби започна да яде, въпреки че долови лекия сарказъм в гласа ѝ.

— Ти си голямо момиче — каза той. — Предполагам, че наистина не си гладна.

Тя беше пълновластна господарка на имението, многобройната прислуга беше изцяло на нейно разположение. Съпругата му отдавна не идваше тук, и слава богу. За разлика от нея Каролайн се отнасяше с хората много добре и се грижеше за замъка, за което Ашби ѝ бе благодарен.

— Хапнах преди два часа — обясни тя.

Той довърши целината и с удоволствие прие основното ястие, което му беше сервирано. Печена яребица със сладък сос. Кимна и направи знак да му донесат допълнително масло за кифличките.

— Намери ли проклетото злато? — попита най-сетне тя.

Той умишлено мълчеше за успеха си в Корсика, чакайки я да го попита. Това също беше част от приятните им взаимоотношения. Знаеше, че и тя ги харесва.

— Точно там, където ти посочи — кимна Ашби и посегна към вилицата.

Именно Каролайн беше открила връзката между книгата и римските цифри. А преди няколко седмици беше приключила своето кратко проучване в Барселона, където бе открила и „Възелът на маврите“. Той беше адски доволен от помощта ѝ и сега знаеше какво се очаква от него.

— Отделил съм ти няколко кюлчета.

Лицето ѝ светна от задоволство.

— Аз пък ще се погрижа да прекараш една много приятна вечер — обеща тя.

— Наистина имам нужда от известно разпускане.

Тя се приближи до него, пенъорът ѝ се разтвори точно толкова, колкото беше необходимо.

— Надявам се, че паричните ти проблеми най-после са решени.

— Да, поне за близкото бъдеще. Приблизителната стойност на златото е някъде около сто милиона евро.

— А на моите кюлчета?

— Около милион. А може би и повече, ако вечерта ми бъде наистина приятна.

— Какво ще кажеш за специално облекло? — усмихна се тя. — Ученичката, повикана в кабинета на директора? Това винаги ни е било приятно.

Той се чувстваше добре. След две катастрофални години нещата най-после започваха да се оправят. Неприятностите започнаха с почти фаталната небрежност на Амандо Кабрал в Мексико. Слава богу, че той все пак успя да реши проблема. Но после комбинацията от лоши инвестиции, свити от кризата пазари и небрежност му бяха стрували милиони. След което се появи спасителното предложение на Елиза Ларок, направено в подходящия момент. Той изпита огромни трудности, за да събере задължителната вноска от двайсет милиона евро, но все пак успя.

А сега най-сетне можеше да диша по-спокойно.

— Имам изненада за теб — обяви Каролайн.

Тази жена беше наистина невероятна. Странна комбинация между уличница и човек на науката, тя бе дяволски добра и в двете роли.

- Чакам — усмихна се Ашби.
- Мисля, че открих нова връзка.
- Само мислиш? — попита той, забелязал тържествуващата ѝ усмивка.
- Всъщност съм сигурна.

Париж

Сам последва Малоун, който бързо излезе на улицата. Фодрел беше обърнал гръб на Сена и крачеше бързо към лабиринта от тесни улички на Латинския квартал, все така задръстени от развълнувани туристи.

— В такава тълпа няма начин да разбереш дали си следен — каза Малоун. — Но ние ще се държим на разстояние от него, защото вече познава лицата ни.

— Не му личи да се притеснява — отбеляза Сам. — Нито веднъж не се обърна.

— Мисли се за по-умен от всички останали.

— Дали е тръгнал към Кафе Д'Аржан?

— Че накъде другаде?

Продължиха напред с умерена крачка и скоро се озоваха на оживен пазар. От двете им страни улицата беше отрупана със сергии със сирене, зеленчуци, плодове, шоколад и най-различни деликатеси. Сам обърна внимание на прясната риба върху блеснал от слънцето лед. Имаше и различни видове месо в охладени тави. Малко по-нататък магазинче за сладолед предлагаше италианско джелато в различни цветове и изкусителни аромати.

Фодрел продължаваше да крачи на трийсетина метра пред тях.

— Какво знаеш за този човек? — попита Малоун.

— Почти нищо. Преди около година сам се лепна за мен.

— Което е още една причина Сикрет Сървис да не одобрява онова, с което се занимаваш. Твърде много откачалки, прекалено голям риск.

— Тогава защо сме тук?

— Защото Хенрик иска да установим контакт. Ти ми кажи причината.

— Винаги ли си толкова подозрителен?

— Това е здравословен навик. От онези, които удължават живота.

Минаха покрай още кафенета, художествени галерии, бутици и магазинчета за сувенири. Сам потръпваше от възбуда. Най-последно изпълняваше оперативна задача.

— Да се разделим — предложи Малоун. — Така по-трудно ще ни засече, ако, разбира се, изобщо си направи труда да погледне назад.

Сам се насочи към противоположния край на уличката. През последната си година в колежа, малко преди да се дипломира като счетоводител, беше привлякъл вниманието на един от държавните ловци на мозъци, които обикаляха университетите. Той му предложи да постъпи в Сикрет Сървис. Подаде молба за постъпване веднага след като завърши и беше подложен на поредица от тестове, включително детектор на лъжата, пълно изследване за физическа годност, преглед на очите и тест за наркотици.

След което го отхвърлиха.

Вторият си опит направи пет години по-късно, след като натрупа стаж като счетоводител в няколко големи компании, една от които се оказа замесена в скандал за икономически шпионаж. В тренировъчния център на Сикрет Сървис го научиха да борава с огнестрелно оръжие и да използва физическа сила. Усвои техниките за оказване на спешна медицинска помощ, съхраняване на улики, разкриване на престъпления и дори начините за оцеляване в открити води. След това го назначиха на щат в оперативното бюро във Филадельфия, където се занимаваше с фалшиви кредитни карти, кражби на самоличност и банкови измами.

Резултатът беше известен. Специалните агенти изкарват първите шест-седем години от стажа си в някое от оперативните бюро. После, в зависимост от постигнатите резултати, ги прехвърлят в някое от звената за охрана, където работят още четири-пет години. После повечето от тях се връщат на оперативна работа, а други получават назначение в централата, тренировъчния център или някоя друга служба във Вашингтон. Самият Сам имаше шансове да бъде изпратен и в чужбина, тъй като владееше френски и испански.

Отегчението и скуката го бяха накарали да се обърне към интернет. Личният уебсайт му даде възможност да изследва областите, в които би желал да работи като оперативен агент. Разследването на електронни измами нямаше почти нищо общо с опазването на световната финансова система. Той беше изключително доволен от

възможността свободно да изразява мнението си във форума към сайта, но тази странична дейност доведе до ситуация, която никой агент не може да си позволи. Да привлече вниманието. Това му докара две мъмрения, на които не обърна внимание. Третия път, само преди две седмици, беше извикан на официален разпит. Именно това го накара да хване първия самолет за Копенхаген и да се свърже с Торвалдсен. И ето го сега в най-живописния квартал на Париж, проследява заподозрян в студения декемврийски ден.

Фодрел се насочи към едно от многобройните бистра, над вратата на което висеше табела с надпис „Кафе Д’Аржан“. Сам забави крачка и се обърна да потърси с поглед Малоун. Откри го дващестина крачки зад себе си. Фодрел хлътна в кафенето и миг по-късно се появи на една от масичките до витрината.

— След цялата тази параноя, този взе че цъфна на витрината пред очите на целия свят — отбеляза Малоун.

Сам все още беше облечен с палтото, ръкавиците и шала, които снощи му беше дал Джеспър. Двата трупа продължаваха да са пред очите му. Джеспър се беше освободил от тях без церемонии, сякаш убиването беше част от всекидневните му задължения. Не беше изключено това да важеше с пълна сила и за Хенрик Торвалдсен. На практика Сам не знаеше почти нищо за възрастния датчанин, с изключение на интереса, който беше проявил към неговите идеи. Което беше повече от достатъчно.

— Хайде — подкани го Малоун.

Секунди по-късно се озоваха в ярко осветеното кафе, обзаведено в стила на 50-те години. Което означаваше изобилие от хромирано желязо, винилови тапицерии и неоново осветление. Вътре беше шумно и задимено. Сам срещна погледа на Фодрел, който очевидно ги беше разпознал и явно изпитваше задоволство от собствената си анонимност.

Малоун се насочи право към него и седна на един от столовете с винилова тапицерия.

— Позабавлява ли се? — попита той.

— Как разбрахте кой съм? — отвърна с въпрос Фодрел.

— Поне да беше скрил това — каза Малоун и посочи книгата в скута му. — Предлагам да зарежем театъра и да обсъдим положението.

* * *

Часовникът над камината отбеляза три и половина. Точността му беше потвърдена от още няколко часовника, пръснати на различни места из замъка. Торвалдсен беше доволен, че успя да притисне Елиза Ларок и да ѝ остави твърде малък шанс за маневри.

— Лорд Ашби е фалирал — спокойно обяви той.

— Имате ли доказателства?

— Никога не говоря, без да имам доказателства.

— Обяснете ми за пробива в сигурността.

— Как според вас съм научил онова, което знам?

— Ашби? — стрелна го изпитателно тя.

— Непряко — поклати глава Торвалдсен. — Никога не съм го срещал лично, нито пък съм говорил с него. Но той е разговарял с други хора, към които се е обърнал за финансова помощ. Те са поискали гаранции срещу евентуален кредит и той им е предложил нещо необичайно. Нещо, което доказва по безспорен начин в какво се е забъркал. Бил е доста словоохотлив по въпроса за бъдещите печалби.

— Няма ли най-сетне да посочите конкретни имена? — сбърчи вежди Елиза.

— А защо да го правя? — изпъна рамене Торвалдсен. — Каква ми е ползата?

Вече беше убеден, че жената насреща му няма друг избор, освен да приеме офертата.

— Вие наистина сте проблем, хер Торвалдсен.

— Точно така — усмихна се той.

— Но въпреки това започвам да ви харесвам.

— Надявам се, че ще намерим допирни точки — кимна той. — Вече споменах, че съм си направил труда да ви проуча подробно. Най-много бях заинтригуван от вашия родственик Поцо ди Борго. Личната му вендета срещу Наполеон е била използвана превъзходно от англичаните и руснаците. Страшно много ми допаднаха думите му, изречени през 1811 г. по повод раждането на императорския наследник: *Наполеон е титан, който с лекота прегъва могъщите дъбове на вековната гора. Но някой ден тези дървета ще се освободят от покорното си робство и ще се изправят. И тогава*

титанът ще рухне в калта. Пророчески думи. Точно това се е случило.

Торвалдсен разбираше, че тази жена черпи сила от своите предци и се гордее с тях. В това отношение си приличаха.

— Ди Борго си остава докрай корсикански патриот за разлика от Наполеон — каза Елиза. — Той обича родината си и винаги защитава интересите ѝ. Когато Наполеон най-сетне завладява Корсика и я присъединява към Франция, името на Ди Борго не фигурира в списъка на лицата, получили политическа амнистия. Това го принуждава да избяга. Наполеон го преследва из цяла Европа, но той успява да му се изплъзне.

— Като същевременно подготвя свалянето на императора — кимна Торвалдсен. — И го прави по забележителен начин.

Беше проучил подробно стратегията на Поцо ди Борго, успял да осъществи натиск върху френския двор и правителство и да пробуди ревността между многобройните братя и сестри на Наполеон, която в един момент станала причина за раждането на опозицията във Франция. Едновременно с това Ди Борго бил служител на британското посолство във Виена и постепенно се превърнал в персона грата за австрийските политически кръгове. Шансът дошъл с назначението му на руска дипломатическа служба в качеството му на комисар в пруската армия. Постепенно станал дясна ръка на цар Александър в отношенията му с Франция и успял да го убеди да не сключва примирие с Наполеон. В продължение на дванайсет години Ди Борго умело поддържал огъня на интригите във френските политически среди, знаейки, че Наполеон може да воюва и да спечели дори на много фронтове едновременно. В крайна сметка постигнал целта си, но въпреки невероятния си живот и огромните успехи останал почти незабелязан от историята. Умрял през 1842 г. с психично разстройство, но невероятно богат. Наследството било разпределено между племенниците му, един от които бил прадядото на Елиза Ларок. С течение на времето то се увеличило стократно, превръщайки се в едно от най-големите фамилни богатства в Европа.

— Ди Борго довежда докрай своята вендета — каза Торвалдсен. — Въпросът е дали омразата му към Наполеон не е имала и друга, подалечна цел.

В студените очи на Елиза се появи искрица на уважение.

— Защо не споделите това, което вече знаете? — попита тя.

— Вие търсите скритото съкровище на Наполеон. Това е причината да приемете в клуба си лорд Ашби. Защото той е *колекционер*, ако мога да използвам тази дума.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Май съм допуснала сериозна грешка, че не съм ви потърсила по-рано.

— За щастие аз не съм злопамятен — сви рамене Торвалдсен.

Париж

Търпението на Малоун бързо се изчерпваше.

— Дай да зарежем глупавите игри на котка и мишка! — мрачно промърмори той. — Кой, по дяволите, те преследва?

— Няма те представя колко много хора съм ядосал!

— Глупости! — махна с ръка Малоун. — На никого не му пука. Влязох в сайта ти, но той е пълен боклук. Между другото, не е зле да потърсиш някое добро лекарство срещу параноя.

Фодрел рязко се завъртя към Сам.

— Нали каза, че някой проявява интерес? Че е широко скроен... Ама май не е този!

— Хайде, просветли ме — рече Малоун.

Тънките устни на Фодрел се разтеглиха в усмивка, разкривайки един златен зъб.

— Преди това възнамерявам да похапна — обяви той и махна на преминаващия сервитьор.

Малоун изслуша поръчката му — телешки бърберици на тиган със сос от горчица, и усети как стомахът му започва да се бунтува. Искрено се надяваше да приключат разговора преди пристигането на храната. Самият той отказа да си поръча каквото и да било.

— Аз ще взема телешка пържола — внезапно се обади Сам.

— Защо? — изненадано го погледна Малоун.

— Защото съм гладен.

Малоун отвратен поклати глава, изчака отдалечаването на сервитьора и отново се обърна към Фодрел.

— Кажи ми, от какво се страхуваш?

— В този град има хора, които знаят всичко за мен.

Малоун си наложи да замълчи. Беше по-добре да остави глупака да дрънка с надеждата, че все пак може да каже нещо важно.

— Те ни карат да ги следваме, макар и несъзнателно — продължи Фодрел. — Те градят политика, за която не знаем нищо. Те

създават потребностите ни и притежават начините за задоволяването им. Ние работим за тях, без да знаем, купуваме техните продукти и...

— Кой са *те*? — прекъсна го Малоун.

— Хора като онези, които работят в Управлението на Федералния резерв. Една от най-мощните групировки в света.

— Защо мислиш така? — попита Малоун, макар да знаеше, че не трябва да задава подобни въпроси.

Фодрел рязко се завъртя към Сам.

— Нали каза, че този човек е печен? Май ще се окаже, че няма понятие за какво става въпрос!

— Виж какво, от няколко години насам работя в Зона петдесет и едно, където се занимавам с аутопсии на извънземни — въздъхна Малоун. — Валутните проблеми са нови за мен.

— Много смешно! — нервно отвърна Фодрел. — Мислиш си, че всичко това е един хубав виц, нали?

— Защо не ми обясниш?

— Федералният резерв прави пари от въздух, а после ги превръща в кредити и начислява лихви. Американските данъкоплатци му дължат трилиони долари. Само годишната лихва върху този дълг, който между другото се контролира от частни инвеститори, е около осем пъти по-голяма от състоянието на най-богатия човек на света. Но тя никога няма да бъде погасена. Много хора стават отвратително богати от този дълг. Цялата работа е абсолютно незаконна. Ако ние с теб започнем да печатаме пари и ги отпуснем като заеми, ще влезем в затвора, нали?

Малоун си спомни част от нещата, които беше прочел в сайта на Фодрел. Президентът Джон Кенеди прави опит да закрие Управлението на Федералния резерв и издава Заповед номер 11110, с която нарежда на правителството да възстанови контрола си върху парите на държавата. Но три седмици по-късно става жертва на атентат. Властта преминава в ръцете на вицепрезидента Линдън Джонсън, който веднага отменя заповедта. Заинтригуван от това твърдение, Малоун си беше направил труда да открие въпросния документ 11110. Оказа се, че той не само не съдържа заповед за закриване на Управлението, а обратно — засилва и укрепва ролята на въпросната институция. Връзка между него и убийството на Кенеди просто не съществуваше. А и Джонсън никога не бе възстановил

неговото действие. Десетилетия по-късно той отишъл в архивите заедно с купища остарели постановления.

Още конспиративни дрънканици, нищо повече.

— Какво знаеш за Парижкия клуб? — реши да премине към същността на въпроса той.

— Достатъчно, за да ме побият тръпки.

* * *

— Запитвали ли сте се някога каква е силата на парите? — попита Елиза, заковала поглед в лицето на Торвалдсен.

— Никога — сви рамене гостът. — Семейството ми ги е трупало в продължение на столетия. Е, известно ми е, че парите носят власт, влияние и комфорт...

— Плюс още много неща — спокойно добави тя. — Отличен пример в това отношение е Югославия.

В очите му блеснаха любопитни пламъчета.

— До осемдесетте години на миналия век в страната е на власт имперско-фашистки режим, който върши престъпления срещу човечеството — продължи тя. — След свободните избори през 1990 г. народът на Сърбия избира социалистическата партия, докато хората от другите югославски републики предпочитат прозападни правителства. Малко по-късно САЩ започват война срещу Сърбия. Но още преди това световната политика вече е отслабила Югославия, която притежава една от най-стабилните икономики в Източна Европа. Войната на САЩ срещу Сърбия и последвалото разпадане на Югославия разбива на пух и прах теорията, че икономиката от социалистически тип може да бъде нещо добро.

— Но Сърбия наистина се управляваше от опасен потиснически режим — отбеляза Торвалдсен.

— Кой твърди това? Медиите? Нима режимът в Сърбия бе по-опасен от този в Северна Корея, Китай или Иран? Но никой не обявява война на тези страни. „Вземаш кутийка кибрит и подпалваш горски пожар“. Това са думите на дипломат от онова време. Агресията срещу Сърбия бе широко подкрепяна от медиите, както и от влиятелни лидери от целия свят. Нищо чудно, че тя продължи повече от десет

години. Крайната цел бе да се изкупи цялата икономика на бивша Югославия, и то на много изгодна цена.

— Това ли се е случило?

— Познавам доста инвеститори, извлекли огромни печалби от тази катастрофа.

— Искате да кажете, че събитията в Сърбия са били дирижирани?

— Образно казано, да. Не активно, а тайно, разбира се. Това доказва, че е напълно възможно да се извлекат облаги от деструктивни ситуации. Политическата и икономическата нестабилност са източник на огромни печалби. Разбира се, ако това състояние има някакъв край. Само тогава има възвръщаемост на инвестициите.

Елиза изпитваше удоволствие от теоретичните дискусии, още повече че рядко ѝ се предлагаше подобна възможност. Не изразяваше нищо инкриминиращо и се придържаше единствено към отдавна известни мнения на икономисти и историци.

— Фамилията Ротшилд били майстори на тази техника, особено през осемнайсети и деветнайсети век — продължи тя. — Израели за всички страни и трупали огромни печалби от непрекъснатите войни в Европа по онова време. Били богати, космополитни и независими. Три много опасни качества. Кралските правителства не били в състояние да ги контролират, а хората ги мразели, защото не носели отговорност пред народа. Същите чувства изпитвали и конституционалистите, тъй като дейността на подобни кланове била секретна.

— Това, което и вие се опитвате да направите?

— Секретността е необходимо условие за успеха на всяка конспирация. Вие положително разбирате как безшумното отпускане или оттегляне на финансови средства моделира определени събития, влияе върху подбора на ключов персонал или просто поддържа диалога с хората, които вземат решения. Благодарение на задкулиското присъствие се избягва общественият гняв, който правилно се насочва към известните политическите фигури.

— Но те също са контролирани.

— Което правите и вие — усмихна се Елиза, след което насочи разговора към конкретната тема. — Предполагам, че сте в състояние да представите доказателства за предателството на лорд Ашби...

— Когато му дойде времето.

— А дотогава аз трябва да приема на доверие обвиненията ви, така ли?

— Предлагам ви да постъпим така: приемате ме във вашия клуб, а после заедно ще установим дали съм ви казал истината. Ако съм лъжец, можете да задържите встъпителната ми такса от двайсет милиона евро.

— Но по този начин ще бъде нарушена секретността ни.

— Тя вече е нарушена.

Внезапната поява на Торвалдсен беше много обезпокоителна, но Елиза започваше да си мисли, че може би тя ще се окаже Божия благословия. Тя наистина вярваше в съдбата, както беше споделила с Матрояни. Нима Хенрик Торвалдсен ще се окаже част от тази съдба?

— Нека ви покажа нещо — предложи тя.

* * *

Сервитьорът се появи с бутилка вода, вино и кошничка хляб. По принцип Малоун не беше особено очарован от френските бистра. Онези, които беше посещавал, бяха неизменно скъпи, с разочароващо меню или и двете заедно.

— Наистина ли харесваш бърбреци на тиган? — обърна се към Фодрел той.

— Че какво им е на бърбреците?

Нямаше смисъл да му обяснява колко е гадно да ядеш орган, чието предназначение е да освобождава организма от урината. Той поклати глава и смени темата.

— Разкажи ми за Парижкия клуб.

— Знаеш ли как е възникнала идеята за него?

Фодрел очевидно се наслаждаваше на по-изгодната си позиция.

— В сайта ти няма много неща по този въпрос — отвърна Малоун.

— Всичко започва от Наполеон. Единственото му желание, след като завладял Европа, било да се оттегли и да се наслаждава на победата си. Събрал неколцина от приближените си и основал Парижкия клуб. Идеята била тези хора да помагат в управлението на

империята. За съжаление тя никога не се реализирала, тъй като той продължил да води войни.

— Ти не твърдеше ли, че е искал да прекрати войните?

— Така е. Но приближените му били на друго мнение. За тях било изгодно Наполеон да воюва, защото това ангажирало цялото му внимание. Имало хора, които са се грижили да му осигуряват враговете. Опитал се да склучи мир с Русия, но царят отказал. Наполеон нахлул в Русия през 1812 година и в резултат изгубил почти цялата си армия. След поражението всичко тръгнало надолу. След три години го свалили от власт.

— Това нищо не ми говори.

Нещо навън привлече вниманието на Фодрел.

— Някакъв проблем? — попита Малоун.

— Не, само проверявам.

— Защо си седнал на показ до прозореца?

— Май не схващаш, а?

Въпросът беше зададен с нарастващо раздражение, но Малоун остана равнодушен.

— Опитвам се да разбера — спокойно отвърна той.

— След като си влязъл в сайта, сигурно вече знаеш, че Елиза Ларок е основала нов Парижки клуб. Същата идея, но в друго време и с други хора. Събират се на Рю Л'Арене. Лично съм ги виждал там. Познавам човек, който работи за един от членовете. Той се свърза с мен по интернет и ми разказа всичко. Тези хора заговорничат с намерението да повторят действията на Ротшилд отпреди двеста години. Същото е искал и Наполеон. Голяма конспирация, целяща създаването на нов световен ред. Икономиката е тяхното оръжие.

По време на разговора Сам седеше мълчаливо, очевидно убеден, че Джими Фодрел се намира на светлинни години от действителността. Малоун обаче не се сдържа и подхвърли:

— Странно, че параноик като теб дори не попита за името ми — обърна се към Фодрел той.

— Котън Малоун — моментално отвърна Кльошавия. — Сам ми го каза в последния си имейл.

— Но ти не знаеш нищо за мен. Представи си, че съм тук, за да те ликвидирам. Нали те са навсякъде и те наблюдават? От интернет

знаят за възгледите ти, знаят какви книги вземаш от библиотеката, а вероятно и кръвната ти група. Да не говорим за близки и приятели.

Фодрел се сви и заглежда околните маси. Решението беше взето няколко секунди по-късно.

— Трябва да вървя! — надигна се той.

— Ами бърбреците, които поръча?

— Ти ги изяж.

След тези думи Фодрел скочи и се втурна към вратата.

— Заслужаваше си го — промърмори Сам.

Малоун проследи с поглед как шантавият им познат напусна заведението, огледа тротоара и се отдалечи. Той също беше готов да си тръгне, по възможност преди да донесат храната. После нещо привлече вниманието му. Двама мъже с тъмни вълнени палта стояха отсреща пред витрината на магазин за сувенири. При появата на Фодрел те пъкнаха ръце в джобовете си и бързо го последваха.

— Тези не са туристи — проследи погледа му Сам.

— Тук си напълно прав.

Сейлън Хол

Ашби поведе Каролайн по лабиринта от коридори на приземния етаж. Не след дълго стигнаха до северното крило на имението и един от многобройните салони, превърнат в кабинет на Каролайн. Вътре върху няколко големи дъбови маси бяха разпръснати книги и документи. Много от книгите бяха на повече от двеста години, купени на висока цена от частни колекции по целия свят, включително и от Австралия. Други бяха просто откраднати от мистър Гилдхол. Всички бяха на една тема: Наполеон.

— На тези сведения попаднах вчера — каза Каролайн, преглеждайки купчините с книги. — В една от книгите, които купихме в Орлеан.

За разлика от него Каролайн владееше отлично както съвременния френски, така и старофренски.

— Става въпрос за трактат от края на деветнайсети век, написан от английски войник, който е служил на Света Елена. Много ми е странно обожанието, което тези хора са изпитвали към Наполеон. То далеч надхвърля уважението към един герой от войната, изпаднал в немилост. А тук става въпрос за английски войник!

Тя му подаде книгата. Хартиени лентички стърчаха измежду орфаните страници.

— Съществуват толкова много подобни разкази, че човек трудно ги приема сериозно. Но този наистина е интересен.

Ашби изгаряше от нетърпение да сподели, че и той е открил нещо.

— В корсиканската книга, която ме отведе до златото, се споменава за Санс.

— Наистина ли? — светна лицето на Каролайн.

— Независимо от мнението ти аз също мога да откривам разни неща.

— Откъде знаеш какво е мнението ми? — усмихна се тя.

— Не е трудно да разбере.

Той ѝ разказа за въведението към книгата и онова, което Сен Дьони беше дарил на град Санс, изрично споменавайки книгата „Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа“.

Веднага забеляза повишения интерес на Каролайн, която се насочи към една от масите и започна да рови из купчините с книги. Когато я видя толкова дълбоко замислена и същевременно така съблазнително облечена, той потръпна от възбуда.

— Ето я — възкликна тя. — Винаги съм знаела, че тази книга е важна. За нея се споменава в завещанието на Наполеон, Раздел шести. „Възлагам на Сен Дьони да предаде на сина ми четиристотин екземпляра от личната ми библиотека в момента, в който навърши шестнайсет. Между тях трябва да бъде и «Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа».“

Продължиха да подреждат пъзела, който едва ли би трябвало да бъде решаван с толкова примитивни средства.

— Сен Дьони е бил лоялен — промълви тя. — Доказано е, че той ревниво е съхранявал четиристотинте тома. Разбира се, никога не е имал шанс да ги предаде на когото трябва. След смъртта на Наполеон живял във Франция, а синът на императора останал в Австрия до смъртта си през 1832 година.

— Сен Дьони умрял през 1856 година — промърмори Ашби, спомнил си част от това, което беше чел. — Цели трийсет и пет години съхранявал книгите, а накрая ги завещал на град Санс.

— Това те възбужда, нали? — лукаво му се усмихна Каролайн.

— Ти ме възбуждаш.

Тя посочи книгата в ръцете му.

— Преди да изпълня с радост задълженията си на любовница, прочети това, което съм отбелязала с първия разделител. Мисля, че то ще усили възбудата ти.

Той разтвори книгата. Парченца изсъхнала кожа от корицата се посипаха на пода.

От няколко месеца абат Буонавита, по-възрастният от двамата свещеници на Света Елена, беше прикован към леглото. Един ден Наполеон изпрати да го доведат при него и му обясни, че ще бъде по-разумно да напусне острова и

да се върне в Европа, тъй като мекият климат в Италия ще бъде по-подходящ за него и със сигурност ще удължи дните му. Императорът беше подготвил специално писмо до императорското семейство, в което настояваше на свещеника да бъде отпусната пенсия в размер на три хиляди франка. Абатът сърдечно му благодари, изразявайки съжаление, че няма да завърши дните си близо до човека, на когото беше отдал живота си. Преди да напусне острова, Буонавита посети Наполеон за последен път. По време на тази среща императорът му даде няколко писма до семейството си и до папата.

— Когато Буонавита напуснал острова, Наполеон вече бил болен и само няколко месеца по-късно починал — каза Каролайн. — Прочетох писмата, изпратени до семейството му. Те се намират в Музея на Корсика. Англичаните контролирали цялата му кореспонденция. Но тези писма им се сторили невинни и те позволили на абата да ги вземе със себе си.

— Какво толкова специално виждаш в тях?

— Искаш ли да ги погледнеш?

— Нима разполагаш с тях? — вдигна вежди Ашби.

— Само със снимките им. Има ли смисъл да пътувам чак до Корсика и да не направя снимки? Щракнах няколко по време на миналогодишното си проучване.

Той спря поглед на чипото носле и извитите вежди, а после го премести върху съблазнителната извивка на гърдите ѝ. Желаше я. Но първо работата.

— Ти ми носиш златни кюлчета, затова и аз ще ти подаря нещо — подхвърли Каролайн и му подаде преснимано писмо в размер на една страница. — Да забелязваш нещо?

Ашби сведе очи към нечетливия почерк.

— Не забравяй, че почеркът на Наполеон е бил ужасен и Сен Дьони е преписвал всичко, излязло изпод перото му. Това е било известно на всички жители на Света Елена. Тук обаче се натъкваме на абсолютно нечетлив текст, който аз сравних с няколко писма, несъмнено написани от Сен Дьони.

Той долови палавите искрици в очите ѝ.

— Написал го е лично Наполеон — обяви Каролайн.

— Важно ли е това?

— Без съмнение. Той е написал тези думи без намесата на Сен Дьони. Кое то им придава особено значение — много по-голямо, отколкото смятах доскоро.

Той продължаваше да разглежда писмото.

— Какво пише в него? Френският ми е доста по-слаб от твоя.

— Писмото е лично. Наполеон пише за горещата обич към сина си. Любопитните англичани не видели нищо нередно в него и го пуснали.

Той си позволи слаба усмивка, която миг по-късно се превърна в смях.

— Защо не обясниш за какво става въпрос, за да си гледаме и другата работа?

Тя издърпа писмото от ръцете му и го сложи на масата, взе линейката и я постави хоризонтално под един от редовете.

DESIR PROFOND DE SAVOIR QUE VOUS

— Ето, виждаш ли? С линейката се вижда много ясно.

И той видя. Няколко букви бяха изписани по-високо от останалите. С мъничко, но съвсем ясно.

— Това е код — поясни Каролайн. — Англичаните на Света Елена изобщо не са го забелязали. Аз обърнах внимание на тези писма веднага след като научих, че Наполеон ги е написал собственоръчно и ги е предал на абата. Само това съдържа повдигнати букви.

— Какво означават те?

— *Psaume trente.*

Това той можеше да си преведе: Псалм трийсети. Но все още не разбираше значението му.

— Съвсем конкретна препратка — поясни тя и разтвори Библията, която лежеше на масата. — „Наклони ухо към мене, побързай да ме избавиш. Бъди ми каменна твърдина, дом за прибежище, за да ме спасиш. Защото Ти си моя каменна планина и моя ограда; заради Твоето име води ме и ме оправяй.“ — Вдигна очи от текста. — Това отговаря съвсем точно на заточението на Наполеон.

Слушай по-нататък. — „Изнури се от скръб животът ми, и годините ми — от въздишки; от моите грехове изнемощя силата ми, и костите ми изсъхнаха. От всичките ми врагове станах за укор дори пред моите съседи и плашило за моите познати; които ме видят на улицата, бягат от мене. Забравен съм в сърцата като мъртъв.“

— Жалбата на един победен човек — отбеляза Ашби.

— Когато е писал това писмо, той е съзнавал, че краят е близо.

Очите му се прехвърлиха на копието от завещанието, което лежеше на масата.

— Значи той оставил книгите на Сен Дьони със заръката да ги пази, докато синът му навърши шестнайсет. После изрично споменал една от тях и изпратил кодирано писмо, в което се самосъжالياва.

— Ключът е в книгата за Меровингите — каза Каролайн.

— Трябва да я открием — кимна той.

Тя пристъпи към него, обви с ръце шията му и го целуна.

— Време е да обърнеш внимание на любовницата си.

Той понечи да каже нещо, но тя опря пръст в устните му.

— После ще ти кажа къде се намира тя.

Париж

Сам не можеше да повярва, че двамата непознати наистина следят Джими Фодрел. Нападките на Малоун преди малко бяха напълно основателни. Чудеше се дали началниците му в Сикрет Сървис имаха подобно мнение и за него? Никога не бе толкова краен, нито бе проявявал подобна параноя, макар че и той споделяше принципите на Фодрел и не се подчиняваше на началниците си. Но това си беше в характера му — подчинението на правилата просто не беше за него.

Двамата с Малоун продължаваха да крачат из тесните улички, пълни с хора, облечени в пуловери и дебели палта. Ресторантьорите пренебрегваха студа и се опитваха да рекламират менюто си направо на тротоарите. Сам поглъщаше миризмите, шумотевицата и оживеното движение, борейки се с хипнотичния им ефект.

— Кой според теб са онези типове? — попита най-сетне той.

— Това е проблемът с оперативната работа, Сам — въздъхна Малоун. — Нищо не се знае със сигурност и човек е принуден да импровизира.

— Дали им помагат и други?

— За съжаление няма как да разберем в този хаос.

На кино и по телевизията героят винаги усеща опасността независимо от тълпата и отдалечеността на обекта си. Но в бълсканицата около тях това наистина нямаше как да стане, докато опасността не изскочеше буквално под носа им. Фодрел продължаваше да крачи напред. На стотина метра по-нататък пешеходната зона свършваше в оживения булевард „Сен Жермен“, по който фучаха коли, такситата и автобуси. Фодрел изчака смяната на светофара и тръгна да прекосява четирите платна на булеварда, заобиколен от тълпа забързани хора. Преследвачите му направиха същото.

— Хайде! — обади се Малоун.

Затичаха се към булеварда и хванаха светофара на жълто. Успяха да се доберат до отсрещната страна в мига, в който лавината от коли

потегли с оглушителен вой.

— Беше доста рисковано — подхвърли Сам.

— Иначе щяхме да ги изпуснем.

Вътрешната страна на тротоара представляваше еднометрова каменна стена, която поддържаше ограда от ковано желязо. Хора с оживени лица крачеха в двете посоки.

Сезонът на празниците беше самотен за Сам, защото нямаше семейство. Последните пет години беше прекарвал Коледа сам, на плажовете на Флорида. Не познаваше родителите си. Беше израснал в института „Кук“ — едно доста претенциозно име за сиропиталище. Постъпи там като току-що проходило дете и го напусна малко след 18-ия си рожден ден.

— *Имам ли избор? — попита той.*

— *Имаш — отвърна Норстръм.*

— *Откога? Тук никога не е имало нищо друго освен строги правила.*

— *Те са за децата. А сега ти си мъж и можеш да живееш както ти харесва.*

— *Значи мога да си тръгна? Довиждане, може би пак ще се видим.*

— *Не ни дължиш нищо, Сам.*

Зарадва се, като го чу, защото нямаше какво да предложи.

— *Изборът ти е прост — добави Норстръм. — Можеш да останеш и да се превърнеш в част от едно по-голямо семейство, можеш и да си тръгнеш.*

Това не беше избор.

— *Искам да си тръгна.*

— *И аз така си помислих.*

— *Благодарен съм ви за всичко, но трябва да вървя. Дойде ми до гуша от...*

— *Правила.*

— *Да. Дойде ми до гуша от правила.*

Знаеше, че много от инструкторите и пазачите бяха израснали тук като сираци. Но едно от правилата им забраняваше да говорят за това. Той обаче вече беше решил да си тръгне и попита направо:

— Вие имахте ли право на избор?

— Да. Но моят избор беше друг.

Сам остана шокиран. Никога не беше предполагал, че по-възрастният мъж също е сирак.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Норстръм.

Стояха на зелената морава между двестагодишните сгради. Той познаваше всеки сантиметър от тях, до последните детайли. Всеки бе длъжен да помага за поддръжката им. Още едно от омразните правила.

— Бъди внимателен, Сам. Мисли, преди да действаш. Светът навън не е гостоприемен като нас тук.

— За такива ли се мислите? Гостоприемни?

— Ние искрено се грижехме за теб — отвърна Норстръм, замълча за миг и добави: — Аз искрено се грижех за теб.

Никога през изминалите осемнайсет години не беше чувал подобно признание от този човек.

— Ти имаш свободолюбив дух, Сам. Това невинаги е лошо. Но наистина внимавай.

Усети искреността на човека, когото познаваше от толкова отдавна.

— Може би ще ти бъде по-лесно да спазваш правилата навън. Бог знае, че животът тук беше предизвикателство за теб.

— Може би ми е в кръвта.

Изрече тези думи с преднамерена лекота, но те само му напомниха, че няма родители, няма наследени качества. Всичко, което познаваше, бе тук, наоколо. А пред него стоеше единственият човек, който беше проявил някаква грижа за него. Протегна ръка — от уважение. Норстръм я стисна.

— През цялото време се надявах, че ще останеш — тихо промълви той. В очите му имаше тъга. — Желая ти всичко хубаво, Сам. Старай се да вършиш добрини.

И той се беше постарал.

Завърши с отличие колежа и в крайна сметка успя да постъпи в Сикрет Сървис. Понякога се питаше дали Норстръм още е жив. От последния им разговор бяха изтекли четиринайсет години. Не му се

обади нито веднъж, защото не искаше да го разочарова. *Надявах се, че ще останеш.* Нямахше как да стане.

Двамата с Малоун свърнаха в тясна пресечка. В дъното се виждаше още една ограда от ковано желязо. Поеха нагам и стигнаха до ъгъла. Пред очите им се появи друга, по-висока стена с назъбен парапет на върха. В камъка беше забит метален прът с пъстро знаме, на което пишеше: *Музей по средновековна история „Клуни“*.

Сградата, която се издигаше отвъд стената, беше в готически стил, с остри кули и стръмен керемиден покрив, осеян с капандури. Фодрел изчезна във входа, следван от двамата непознати.

Малоун забърза нагам.

— Какво правим? — попита Сам.

— Импровизираме.

Малоун беше наясно къде отиват. Музеят „Клуни“ се издигаше на мястото на римски дворец, от който бяха останали само руините на баните. Сегашната сграда била построена през XV век от един бенедиктински абат. През XIX век станала собственост на държавата и в нея изложили внушителна колекция от средновековни произведения на изкуството. Постепенно се превърнала в една от важните парижки забележителности, присъстваща във всички пътеводители. Той два пъти беше влизал тук и добре помнеше разположението на музейните помещения. Два етажа със свързани помежду си зали. Сравнително малки и доста тесни. Място, където не можеш да останеш незабелязан.

Влязоха във вътрешния двор и почти веднага видяха преследвачите на Фодрел, които се насочваха към главния вход на музея. В двора се мотаеха около трийсетина туристи, въоръжени с фотоапарати и камери.

Малоун се поколеба за миг, след което се насочи към същия вход. Сам го последва. Озоваха се в просторно, облицовано с камък преддверие. В единия му край имаше гардероб, а в другия се виждаха стълбите, които водеха към тоалетните. Двамата непознати си купиха билети и поеха нагоре по каменните стъпала към музейните зали. Малоун ги изчака да изчезнат през една тясна врата, след което се насочи към касата. Миг по-късно двамата със Сам изкачиха стълбите и се озоваха в претъпкан с туристи сувенирен магазин. Фодрел не се

виждаше никъде, но двамата му преследвачи вече се насочваха към ниската и тясна врата вляво. Малоун зърна купчина безплатни брошури на английски, в които имаше архитектурен план на сградата. Взе една от тях и бързо я прегледа.

— Хенрик твърди, че имаш фотографска памет — подхвърли Сам. — Вярно ли е?

— По-скоро запомням детайлите — отвърна Малоун и пхна брошурата в джоба си.

— Винаги ли си толкова прецизен?

— Едва ли.

Влязоха в една изложбена зала, осветена както от слънцето през матираните стъкла на прозорците, така и от няколко стратегически разположени прожектора, акцентиращи върху колекции от средновековен порцелан, стъкло и алабастр.

Фодрел и преследвачите му не бяха тук.

Отидоха в следващата зала за керамика. Тъкмо навреме, за да зърнат как двамата непознати я напускат през изхода в другия край. И в тази, както и в предишната, беше пълно с шумни посетители и блясък на светкавици. Според брошурата в джоба на Малоун следваха римските бани.

Насочиха се изхода, през който бяха изчезнали непознатите, и се озоваха в тесен коридор със сини стени, по които бяха окачени алабастрови плакети. След няколко метра се озоваха в просторно преддверие. Няколко каменни стъпала водеха надолу към фригидариума. Те обаче бяха преградени с пластмасова верига, а табелата пред тях съобщаваше, че помещението е затворено за реставрация. Отвъд внушителната готическа арка вдясно се виждаше ярко осветена зала, в която бяха изложени фрагменти от каменни статуи. В средата ѝ имаше подиум, пред който бяха наредени сгъваеми столове. Очевидно бе място за презентации, което преди години е било част от вътрешния двор.

Непознатите свърнаха вляво към вътрешността на музея. Сам и Малоун предпазливо ги последваха. Следващата зала се оказа на два етажа, осветени по естествен начин от остъкления таван, подпрян на грубо издялани каменни колони, високи почти петнайсет метра. Вероятно още един покрит вътрешен двор между сградите, в който

бяха изложени произведения от слонова кост, отломки от капители и още статуи.

Фодрел не се виждаше никъде, но преследвачите му вече крачеха към следващата зала, до която се стигаше по няколко каменни стъпала.

— Тези ме преследват! — изкрещя пронизителен глас, нарушавайки почти библиотечната тишина наоколо.

Малоун проточи врат. До парапета на втория етаж се беше изправила някаква жена и сочеше с пръст към двойката, която вървеше по петите на Фодрел. Беше малко над трийсет, с късо подстригана кестенява коса, облечена в синята униформа на служителка в музея.

— Искат да ме убият! — изпищя жената.

Долината на Лоара

Торвалдсен последва Елиза Ларок към вътрешността на замъка, прекосявайки покрития мост над Шер, чиито води миеха каменните основи. Преди да се появи тук, той си беше направил труда да се запознае с историята на имението. Построено бе в началото на XVI век за нуждите на галантния и цивилизован двор на крал Франсоа I. Архитектурните планове бяха дело на жена и това все още си личеше. Вместо заплаха дебелите защитни стени излъчваха скрита грациозност.

— Семейството ми притежава имението от три века насам — обади се Елиза. — Един от прадедите ми построил централния замък на северния бряг — там, където бяхме допреди малко. Каменният мост е връзката с южния бряг на реката. Друг от собствениците го покрил и го превърнал в галерия.

Тя махна с ръка и той проследи погледа ѝ към продълговатото пространство, дълго около шейсет метра. Подът беше покрит с шахматно подредени бели и черни плочки, дебели дъбови греди поддържаха покрива. Слънчевите лъчи проникваха през симетрично подредените прозорци на галерията.

— По време на войната имението било окупирано от германците — добави Елиза. — Южната врата останала в свободната зона, но вратата в този край била в окупационната зона. Можете да си представите какви проблеми е създавало това.

— Мразя германците — лаконично обяви той.

Тя му хвърли преценяващ поглед.

— Те унищожиха моята страна и моето семейство, опитаха се да ликвидират и моята религия — поясни Торвалдсен. — За подобно нещо не може да има прошка.

Така той ѝ съобщи за еврейския си произход, въпреки че беше наясно с нейната предубеденост към евреите. Проучването му не бе открило никакви причини за това. Едно чувство на неприязън, което изпитват много хора. Но беше открил и още нещо, което можеше да

бъде прибавено към многобройните ѝ странности. Надяваше се обиколката на замъка да включи една от залите, в която висеше портрет, дискретно осветен от два малки халогенни прожектора.

Откри го точно там, където очакваше.

Дълъг и грозен нос под малки и дълбоко разположени очи с лукав поглед, насочен леко встрани. Масивна челюст с издадена брадичка. Конусовидната шапка криеше почти гол череп и му придаваше вид на папа или кардинал. Но този човек бе много повече от това.

— Луи Единайсети — посочи портрета той.

Елиза спря и се обърна.

— Да не би да сте негов почитател?

— Какво казваха за него? „Обичан от простолюдието, мразен от благородниците. Враговете му се страхуват от него, цяла Европа го уважава. Истински крал.“

— Никой не знае дали портретът е автентичен — призна Елиза.
— Но от него се излъчва нещо особено, нали?

Торвалдсен си спомни онова, което беше чел или чувал за лошата слава на Луи XI. Управлявал от 1461 до 1483 г., успявайки да си създаде славата на велик крал. Но в действителност бил безскрупулен човек, който открито се опълчил срещу баща си, отнасял се зле със съпругата си, вярвал на малцина и бил безмилостен. Голямата му мечта била възстановяването на Франция след опустошителната Стогодишна война. Отдал живота си на тази идея, заплашвал, подкупвал и заговорничил с единствената цел да върне изгубените земи на короната. И успял. Това му осигурило подобаващо мястото в историята на Франция.

— Бил е сред първите, които си давали сметка за силата на парите — промълви на глас той. — Предпочитал да купува хората, вместо да се бие с тях.

— Вие наистина знаете много — погледна го с уважение Елиза.
— Луи действително е оценил значението на търговията като политическо оръжие и е поставил основите на модерната национална държава. При нея икономиката е по-важна от армията.

Тя посочи поредната врата. Озоваха се в приятна стая с тапицирани с кожа стени. На прозорците имаше завеси с цвят на портвайн. В солидната ренесансова камина не гореше огън.

Обзавеждането се изчерпваше с няколко дървени маси, около които бяха подредени тапицирани столове. В средата се виждаше стъклена витрина с рамки от неръждаема стомана, която рязко контрастираше с античната атмосфера.

— Инвазията на Наполеон в Египет през 1798 година се оказала военно и политическо фиаско — обясни тя. — Френската република искала победи от своя най-велик генерал и той изпълнявал желанието ѝ. Но управлението на Египет било нещо различно. В него Наполеон се провалил, въпреки че окупацията на тази страна променила световната история. Светът за пръв път се докоснал до великолепието на една загадъчна и забравена цивилизация. Родила се египтологията. *Мъдреците* на Наполеон буквално изровили от пясъците хилядолетната култура на фараоните. Типично за Наполеон — пълни провали, маскирани с частичен успех.

— Говорите като истинска потомка на Поцо ди Борго — отбеляза Торвалдсен.

Елиза сви рамене.

— Въпреки че лежи в „Инвалидите“, покрит със слава, моят праотец е тотално забравен, макар че вероятно е спасил Европа.

Торвалдсен усети, че това е болезнена тема за домакинята, и тактично замълча.

— Докато бил в Египет, Наполеон открил някои наистина безценни неща — продължи след кратка пауза тя и посочи стъклената витрина. — Например онези четири папируса. Намерили ги напълно случайно, след като войниците на Наполеон разстреляли някакъв убиец край пътя. Ако не е бил Поцо ди Борго, той вероятно щял да ги използва за укрепване на властта си над цяла Европа. Но за радост не е получил този шанс.

Агентите на Торвалдсен не му бяха споменали нищо за това. Той не беше жалил средства, за да научи всичко за Ашби, докато по отношение на Елиза Ларок беше поискал само някои конкретни сведения. Дали не беше допуснал грешка?

— Какво има в тези папируси? — небрежно подхвърли той.

— Те са причината за създаването на Парижкия клуб. Дават обяснение на нашите цели и ще насочват усилията ни във върнатата посока.

— Кой ги е писал?

— Никой не знае — сви рамене тя. — Според Наполеон са били част от Александрийската библиотека преди унищожаването ѝ.

— Не се ли предверявате на непознати документи, написани от неизвестни хора?

— Според мен те са нещо като Библията — отвърна Елиза. — Не знаем нищо за произхода ѝ, но въпреки това милиарди човешки същества градят живота си според нейните канони.

— Много добър аргумент — кимна Торвалдсен.

В очите ѝ се появи самоуверен блясък.

— Показах ви нещо много скъпо за мен — промълви тя. — Сега е ваш ред. Покажете ми своите доказателства срещу Ашби.

Париж

В помещението се втурнаха двама служители на музея с измачкани сака и тъмни вратовръзки. От вратовете им висяха служебните табелки. Малоун видя как единият от преследвачите на Фодрел — недодялан тип с разрошена коса, стоварва юмрук в лицето на първия служител. Партньорът му — гном с безизразна физиономия, повали втория с бърза серия от добре премерени ритници. После в ръцете им проблеснаха пистолети. Жената, която предизвика мелето, побърза да изчезне от балкона. Посетителите видяха оръжията и се развикаха. Част от тях побягнаха към изхода, заобикаляйки Сам и Малоун.

От противоположната врата се появиха още двама музейни служители.

Проехтяха изстрели. Ушите на Малоун писнаха от грохота, многократно усилен от каменните стени и покрития с плочки под на залата. Единият от служителите се свлече на пода. Покрай него продължаваха да тичат обзети от паника хора. Другият изчезна от погледа на Малоун. Гнома и Рошавия също.

В съзнанието му изплува вътрешното разположение на сградата.

— Отивам да ги пресрещна — обяви той. — Има само още един път за изход от музея. Ти остани тук.

— Какво да правя?

— Гледай да не те гръмнат.

Охраната на музея вероятно щеше да затвори изходите и да повика полиция. Задачата му беше да задържи стрелците до нейното пристигане.

Обърна се и хукна към главния вход.

* * *

Сам нямаше време за размисъл. Събитията се развиваха с главоломна бързина. Моментално реши, че не може да стои безучастен въпреки заповедта на Малоун, и хукна през изложбената зала с висок остъклен таван към ранения служител, който лежеше по очи сред бързо увеличаваща се локва кръв.

— Добре ли сте? — коленичи до него той.

Отговор нямаше. Оцъклените очи гледаха някъде надалеч. Никога не беше виждал ранен човек. Снощи се беше натъкнал на мъртъвци, но този все още беше жив. В момента обаче нямаше време да се занимава с него.

Вдигна глава и огледа обстановката. Капители, статуи, скулптури. Плюс два изхода. Единият беше залостен с желязно резе, а другият представляваше арка към помещение без прозорци. В далечния край на залата забеляза голям килим на стената, под който се виждаше стълба.

Всички посетители бяха избягали. В музея цареше гробна тишина. Къде, по дяволите, изчезнаха охраната, служителите, полицията? Властите със сигурност вече бяха уведомени. Къде изчезнаха всички?

После долови тропот на бягащи крака, които се приближаваха от мястото, където доскоро стояха двамата с Малоун. Нямаше никакво желание да бъде задържан. Предпочиташе да бъде участник в събитията.

— Идва помощ — каза на ранения той, после се изправи и хукна към стълбите в далечния край на залата.

* * *

Малоун се върна в магазина за сувенири и започна да си пробива път сред обезумялата тълпа, която се блъскаше към изхода. Във въздуха се носеха крясъци на различни езици.

С цената на доста усилия той успя да прекоси залата и влезе в съседното помещение. Според плана на музея там се намираше гардеробът за багаж и стълбата, по която се слизаше от горния етаж. Добирайки се до горната площадка, той щеше да получи възможност

да пресрещне Гнома и Рошавия, които би трябвало да се движат в противоположна посока.

Изкачи дървените стъпала по две наведнъж и се озова в празен коридор. В остъклените витрини покрай стените бяха изложени ризници, саби и ножове. На една от стените беше окачен гоблен, изобразяващ ловна сцена. Витрините бяха заключени, но той се нуждаеше от оръжие. Надяваше се, че управата на музея ще го разбере. Грабна някакъв опрян до стената стол и стовари металния му крак в близката витрина. По пода се посипаха стъкла. Малоун захвърли стола и протегна ръка към един от късите мечове, изложени във витрината. Табелката под него информираше посетителите на музея, че става въпрос за оръжие от XVI век. След миг колебание взе и един ръчен щит, произведен век по-рано. И двата предмета бяха в отлично състояние.

Малоун ги сграбчи с чувството, че е гладиатор, готов за бой. Все пак е по-добре от нищо, помисли си той.

* * *

Сам хукна нагоре по стълбите, докосвайки с длан излъскания бронзов парапет. Спря за миг на площадката, послуша се и решително преодоля останалите стъпала до най-горния етаж на музея.

Никакъв звук. Включително и от залата под краката му.

Стъпваше леко, продължавайки да се държи за парапета. Не знаеше какви ще бъдат следващите му действия. Беше невъоръжен и уплашен до смърт, но Малоун може би се нуждаеше от помощ — точно както предишната вечер в книжарницата.

А оперативните агенти винаги си помагат.

Той се озова горе. Вляво се появи широка арка, от която се влизаше в зала с висок таван и тъмночервени стени. Точно пред него се виждаше входът към друга зала, над която пишеше „Дамата и еднорогът“. Внимателно пристъпи към арката вляво и надникна в червената зала. Проехтяха три изстрела. Куршумите звъннаха в камъка на сантиметри от лицето му и той побърза да се дръпне назад.

Лоша идея. Изтреця още един изстрел и прозорецът вдясно на площадката се пръсна на ситни късчета.

— Хей! — повика го тих глас.

Сам рязко извърна глава надясно. Под арката на входа към залата с експоната „Дамата и еднорогът“ стоеше жената, която беше започнала всичко с писъците си срещу двамата непознати мъже. Късата ѝ коса беше отметната назад, в блестящите ѝ очи се четеше решителност. В протегнатите ѝ длани лежеше пистолет.

В следващия момент тя хвърли оръжието към Сам и той машинално го улови. Лявата му длан стисна ръкохватката, показалецът му се уви около спусъка. Не беше стрелял от последната си тренировка на учебното стрелбище на Сикрет Сървис. Тоест от около четири месеца. Въпреки това изпита неописуемо задоволство. Очите му срещнаха погледа на блестящите ѝ очи. С жест тя го подкани да стреля. Сам напълни дробовете си с въздух, насочи пистолета към арката и натисна спусъка. Някъде във вътрешността на червената стая се разнесе звън на счупени стъкла. Той отново натисна спусъка.

— Поне се опитай да улучиш някого — посъветва го от укритието си жената.

— След като си толкова добра, опитай ти! — троснато отвърна Сам.

— Хвърли ми пистолета, и ще видиш!

Долината на Лоара

Елиза беше сериозно разтревожена от усложненията, възникнали през последните няколко часа. След уговорката да се срещнат отново на следващия ден, Торвалдсен беше заминал за Париж.

В момента тя се нуждаеше от съвет. Беше поръчала да запалят огъня. Палавите пламъчета хвърляха златисти отблясъци върху мотото, издълбано в мраморния плот: „Ще ни запомнят, ако успеем да построим този замък“.

Беше седнала в едно от тапицираните кресла. Вдясно беше стъклената витрина с четирите папируса. Тишината се нарушаваше единствено от пропукването на горящите пънове. Бяха ѝ казали, че тази вечер може да завали сняг. Елиза обичаше зимата. Особено тук, в провинцията, близо до всичко скъпо на сърцето ѝ.

Два дни.

Ашби се подготвяше в Англия. Преди месеци му беше възложила серия от задачи, разчитайки на предполагаемия му опит. Но в момента се питаше дали не му се беше предоверила. Много зависеше от това, което той правеше. Всъщност всичко.

Беше успяла да отклони въпросите на Торвалдсен и не му разреши да разгледа папирусите. Все още не беше заслужил тази привилегия. Както и всички останали членове на клуба. Те съдържаха свята за фамилията ѝ информация, доставена лично от Поцо ди Борго. Неговите агенти ги откраднали от сандъците, предназначени за Света Елена като част от личните вещи на Наполеон. Императорът забелязал липсата им и написал официален протест, но вината беше хвърлена върху английските тъмничари. Освен това никой не се интересувал от тях.

По онова време Наполеон вече бил лишен от всякаква власт. Всички европейски лидери искали само едно — бърза, но естествена смърт за някога всемогъщия император. Никакви съдебни фарсове, никаква екзекуция — събития, които биха го превърнали в мъченик. Заточението на отдалечения остров изглеждало най-добрият начин да

се постигне желаният резултат. И наистина го постигнало. Наполеон действително бавно гаснел. Пет години по-късно бил мъртъв.

Елиза стана и пристъпи към остъклената витрина. Очите ѝ се спряха върху четирите папируса, надеждно скрити в кожените си калъфи. Съдържанието им беше преведено отдавна и тя помнеше наизуст всяка дума. Поцо ди Борго веднага разбрал неговото значение, но той живял в постнаполеоновата епоха. По онова време Франция била разтърсвана от бунтове, изпитвала недоверие към монархията, но все още била неспособна на демокрация. Тогава папирусите били безполезни.

Беше искрена, когато каза на Торвалдсен, че не знае кой е авторът на тези документи. За нея най-важен беше техния смисъл.

Издърпа едно чекмедже до витрината. Вътре се съхраняваше оригиналният превод от коптски на френски. Само след два дни щеше да сподели текста с членовете на Парижкия клуб. Сега просто разпръсна гъсто изписаните на машина листове и потъна за пореден път в тяхната дълбока мъдрост и невероятна простота.

Войната е прогресивна сила, която създава по естествен път неща, които не биха възникнали по друг начин. Свободното мислене и нововъведенията са само две от многобройните положителни последици от войната. Тя действа като активна обществена сила, като средство за стабилизация и зависимост. Вероятността от война гради най-здравия фундамент на всяка власт, чиято тежест нараства правопрпорционално със заплахата от война. Субектите на агресия с готовност ще се оставят да бъдат покорени, ако агресорите им гарантират закрила и сигурност. Авторитетът на властта се стопява и изчезва в момента, в който изчезват заплахата от война или обещанията за закрила и сигурност. Войната осигурява масовото покорство на хората както никоя друга институция. Без война централната власт просто не може да съществува. Управленческите способности на всеки лидер зависят пряко от уменията му да води война. Колективната агресия е позитивна сила, която потушава

недоволството и същевременно осигурява обществена лоялност. Войната е най-добрият способ за канализиране на колективната агресия. Трайният мир е ненужен на централната власт, постоянната и безкрайна война — също. Най-подходяща е заплахата от война, защото тя предлага чувство за външна необходимост, без което не може да съществува никоя централна власт. Временната стабилност може да се роди единствено от подготовката на обществото за поредната война.

Смайващо съвременни мисли на един ум от древността, поклати глава Елиза.

Външната заплаха е необходимо условие за съществуването на централната власт. Тя трябва да бъде достоверна и достатъчно голяма, за да внушава силен страх в обществото. Без този страх властта лесно ще рухне. Преходът на обществото от войната към мира не може да се осъществи, ако владетелят не запълни социологическата и политическата празнота, създадена от липсата на война. Трябва да се намерят заместители на колективната агресия, които да бъдат реални и убедителни.

Елиза постави превода върху витрината.

По времето на Поцо ди Борго, в средата на ХІХ век, нямало подходящи заместители. По тази причина властвала войната. Отначало под формата на регионални конфликти, а после се стигнало до два световни сблъсъка. Днес нещата са различни. Налице са многобройни заместители. Дори прекалено много. Дали беше избрала правилния? Трудно бе да се каже.

Тя седна отново в креслото. Имаше още нещо, което трябваше да узнае. Бе извадила оракула от торбичката непосредствено след отпътуването на Торвалдсен. Сега с трепет разтвори книгата и се подготви с няколко дълбоки вдишвания и издишвания. После прегледа списъка с въпросите и избра онзи, който ѝ се стори най-подходящ:

Какъв ще се окаже приятелят, на когото вярвам и разчитам — верен или коварен? На мястото на думата приятел изписа Торвалдсен, а след това зададе въпроса на глас към пламтящата камина.

Затвори очи, за да се концентрира.

После грабна химикалка, начерта пет реда вертикални линии и започна да попълва комбинацията.

Направи бърза справка със схемата и установи, че отговорът на въпроса се намира на страница Н.

Приятелят ти ще бъде щит срещу всякакви опасности.

Тя затвори очи. Беше се доверила на Греъм Ашби, без да го познава достатъчно. Единственото, което знаеше за него, беше, че е наследник на старо богатство и е известен търсач на съкровища. Но въпреки това му беше дала уникален шанс, предлагайки му неизвестна на никого информация, свързана със семейството ѝ и най-вече с Поцо ди Борго, която би трябвало да помогне за откриването на съкровището на Наполеон.

Ди Борго беше посветил безуспешно последните двайсет години от живота си на тази цел. Вследствие на провала си беше полудял. Но след него бяха останали важни записки, които тя предаде в ръцете на Греъм Ашби. Глупава грешка? Отново си помисли за предсказанието на оракула по отношение на Торвалдсен.

Приятелят ти ще бъде щит срещу всякакви опасности.

Но дали щеше да е така?

Париж

До слуха на Малоун долетяха изстрели. Пет? Или може би шест? Последва трясък на счупено стъкло.

Той прекоси три изложбени зали, пълни с френски произведения на изкуството отпреди хиляда години — цветни олтарни орнаменти, предмети от ковано желязо и гоблени. Малоун пое по коридора вдясно, който беше дълъг близо осем метра и с покрит с дъски под. В едната му стена бяха вградени малки витрини, в които бяха изложени писалки и инструменти. Веднага след тях имаше още една врата, водеща към поредната осветена зала. На другата стена имаше каменна арка, от която се излизаше на балкончето, от което непознатата жена беше извикала за помощ.

В дъното се появи фигурата на мъж. Рошавия. В първия миг той не забеляза Малоун, но когато се обърна и го видя, въоръжен с щит и меч, той стреля. Малоун светкавично вдигна щита пред себе си и приклегна.

Куршумът звънна в метала. В следващия миг Малоун разтвори пръсти и щитът издрънча на пода. Той се претърколи под арката и скочи на крака. В съзнанието му отново изплува схемата на музея.

Откъм коридора прозвучаха тежки стъпки, които се приближаваха. Беше се озовал в зала с още стъклени витрини и църковна утвар. И нямаше избор. Не можеше да се върне, затова се понесе към следващата зала.

* * *

Сам видя как жената улавя пистолета и се изправя. Движенията ѝ бяха бързи и точни. Вратата, зад която беше намерила укритие, се намираще под прав ъгъл от входа към червената зала със стрелците. Тя разтвори крака, прицели се и стреля два пъти.

Разнесе се трясък на счупени стъкла. Още една витрина бе унищожена.

Той предпазливо подаде глава и успя да зърне единия от нападателите, който прекоси залата към защитената страна. Жената също го забеляза и отново натисна спусъка, но мъжът успя да се скрие зад друга витрина.

Всичко пред очите му се залюля. Къде беше охраната? Какво ставаше с полицията?

* * *

Малоун внезапно осъзна, че е допуснал опасна грешка. Според плана в брошурата би трябвало да се е насочил към най-горния етаж на музея, където имаше малко помещение с един вход и изход.

Втурна се нагоре и миг по-късно се озова в готическа зала с централен пилон, от който започваха ветрилообразно разположените греди, поддържащи покрива. Седем на десет метра, без никакви мебели, които да му послужат за прикритие.

Ръката му продължаваше да стиска късия меч, но той беше безполезен срещу човек с пистолет.

Мисли! — заповяда си Малоун.

* * *

Сам се питаше какво смята да направи жената. По всичко личеше, че именно тя е инициатор на престрелката и няма никакво намерение да се откаже.

Екнаха още два изстрела, но не от нейния пистолет.

Давайки си сметка за опасността, той предпазливо надникна от укритието си. Единият от нападателите, който бе заел позиция зад близката витрина, насочи пистолета си в противоположна посока и натисна спусъка. Жената също го видя. Някой ги обстрелваше от друго място. В червената зала изсвистяха още три куршума. Попаднал под кръстосан огън, стрелецът насочи вниманието си към идващата отзад

опасност. Жената моментално се възползва от това. Изчака подходящия момент и отново натисна спусъка.

Стрелецът се втурна към укритието си, но вторият куршум го улучи в гърдите. Тялото му се олюля, а от устата му излетя дрезгав вик. Сам видя как краката му се подгъват и той рухва на пода.

* * *

Малоун тръсна глава и се стегна. Страхът го прониза. Единствената му надежда беше, че нападателят ще подходи към укритието му с крайна предпазливост, защото не знае, че помещението е голо. С малко късмет мечът можеше да му даде няколко секунди предимство, но положението си оставаше изключително опасно.

— Стой! — екна мъжки глас.

Секунда тишина.

— Казах да спреш!

Изтрещя изстрел. Подът се разтърси от падането на тежко тяло. Дали полицията или охраната на музея най-последно се бяха задействали?

— Покажете се, мистър Малоун — обади се същият глас. — Противникът е неутрализиран.

Е, той не беше чак толкова глупав, че да се отзове на поканата. Протегна врат и предпазливо надникна иззад каменната рамка на вратата. Рошавия лежеше по очи на пода, тъмната локвичка под тялото му бързо се разширяваше. На няколко крачки от него стоеше мъж в тъмен костюм. В ръцете си държеше полуавтоматичен зиг-зауер, чието дуло беше насочено към тялото на пода. Малоун машинално отбеляза късо подстриганата гъста коса, острия поглед и атлетичното тяло. Слухът му отчете и безупречния английски с едва доловим южняшки акцент. Но оръжието говореше най-красноречиво. Стандартен модел Р229, на въоръжение в Секрет Сървис. Дулото се стрелна нагоре и спря в гърдите на Малоун.

— Хвърлете меча!

* * *

Сам никога не беше виждал как убиват човек, но изпита огромно облекчение от отстраняването на заплахата.

— Малоун! — извика той, надявайки се, че именно партньорът му бе застрелял този човек.

* * *

Малоун чу гласа на Сам. Продължаваше да стиска меча, но и дулото на зиг-зауера не се отместваше от гърдите му.

— Запазете мълчание — прошепна непознатият. — И хвърлете проклетия меч!

* * *

Сам не получи отговор. Изчака малко, после се обърна към жената. Пистолетът ѝ беше насочен право в главата му.

— Време е ние с теб да си тръгваме — рече тя.

Малоун беше ескортиран през безлюдния музей под дулото на пистолета. Всички бяха избягали, а помещенията най-вероятно бяха запечатани. Престрелката беше доста оживена, но нито полицията, нито охраната на музея се бяха намесили. Защо?

— Какво търси тук Сикрет Сървис? — подхвърли през рамо той, въпреки че въпросът беше излишен. — Видяхте ли един от вашите? Млад и добре изглеждащ мъж, леко припрян. Казва се Сам Колинс.

Не получи отговор. Прекосиха зала с тъмnochервени стени, в която беше изложена още църковна утвар. Три от стъклените витрини бяха разбити. Някой от шефовете на музея щеше да бъде бесен. На пода лежеше още едно окървавено тяло. Гнома.

От изхода насреща започваше дървена стълба към долния етаж. На стената вляво зееше отворена двойна врата, над която се виждаше табела с надпис „Дамата и еднорогът“.

— Натам ли? — посочи Малоун.

Мъжът кимна, наведе дулото към пода и отстъпи крачка назад в червената галерия. Типична агентска предпазливост, усмихна се Малоун. Той влезе в затъмнената зала, в която бяха изложени шест великолепни гоблена, осветени с непряка светлина. При нормални обстоятелства той би им отделил вниманието, което заслужаваха, тъй като те бяха сред най-ценните оригинални музейни експонати от XV век. Вниманието му обаче беше привлечено от самотната фигура, седнала на една от пейките в центъра на залата.

Стефани Нел. Бившата му шефка.

— Виждам, че си успял да унищожис още едно национално съкровище — изправи се тя.

— Този път не бях аз.

— Тъй ли? А кой счупи със стол една от витрините, за да се сдобие с щит и меч?

— Охо, значи си наблюдавала нещата отблизо.

— Французите те издирват.

— Което означава, че съм ти задължен за... — Малоун замълча, после побърза да се поправи: — Не, задължен съм на президента Даниълс. Нали така?

— Той се намеси в момента, в който му докладвах за инцидента — кимна Стефани.

— Какво е състоянието на простреляния служител от охраната?

— Пътува към болницата. Ще прескочи трапа.

— А онзи от татък? Човек на Сикрет Сървис?

— Да — кимна тя. — Под наем.

Той познаваше Стефани от дълго време насам. Цели дванайсет години беше работил с нея в отдел „Магелан“ към Министерството на правосъдието. Дватама бяха преживели заедно немалко прекеждия — особено през последните две години, откогато официално се бе оттеглил.

— Съжалявам за баща ти — промълви тя.

През последните две седмици той почти не беше мислил за него.

— Благодаря за всичко, което направи тогава.

— То трябваше да бъде направено.

— А защо си тук?

— Заради Сам Колинс. Доколкото ми е известно, ти си се срещнал с него.

Малоун седна на съседната пейка и насочи поглед към гоблените. Всеки от тях съдържаше по един тъмносин кръг в средата, изпъстрен с разцъфнали растения в ярки цветове — от тъмночервено до яркорозово. Над тях доминираше фигурата на благородна дама в компанията на еднорог и лъв в различни сцени. Алегорията му беше добре известна. Скрити послания от далечното минало, които напоследък присъстваха в живота му повече от необходимото.

— Сам в беда ли е? — попита той.

— В беда е от мига, в който се е свързал с Торвалдсен.

Тя му разказа за срещата си с Дани Даниълс в Овалния кабинет предишния ден. Президентът на САЩ беше дал да се разбере, че в Копенхаген се случва нещо важно.

— Сикрет Сървис е информирала Даниълс за случая със Сам.

— Това не е ли твърде незначителен въпрос за един президент?

— Не, особено след като се разбра, че и Торвалдсен е замесен.

Уместен отговор.

— Парижкият клуб съществува реално, Котън. Нашите хора го наблюдават вече цяла година. Допреди няколко седмици в поведението им нямаше нищо тревожно. Но аз трябва да разбера какво прави Торвалдсен.

— Нали Сам беше проблемът? Или е Хенрик?

— И двамата.

— Каква връзка правиш между Парижкия клуб и Хенрик?

— За идиотка ли ме вземаш? Седиш си с прахосмукачка в ръка, готов да засмучеш всичко, което ти предложи. Но аз съм тук с друга задача. Трябва да разбера какво е намислил онзи смахнат датчанин.

Малоун прекрасно знаеше, че взаимоотношенията на Стефани и Хенрик се базират на взаимното недоверие, въпреки че в последно време и двамата бяха принудени да разчитат един на друг. Самият той не участваше в борбата за надмощие между тях, като се изключи решението му да помогне на най-добрия си приятел. Затова отговорът му беше искрен.

— Хенрик издирва убиеца на Кай.

— Подозирах, че става въпрос за нещо подобно — поклати глава Стефани. — Но той е на път да провали важна разузнавателна операция, в хода на която неизбежно ще компрометира и изключително полезен агент.

Още късчета от пъзела намериха своето място. Лицето на Малоун се стегна от напрежение.

— Греъм Ашби работи за нас?

— Да — кимна тя. — Доставя ни изключително полезна информация.

Малоун се почувства неловко.

— Но Хенрик ще го убие!

— Ти ще го спреш.

— Невъзможно!

— Нещата са много по-мащабни, Котън. Парижкият клуб планира нещо голямо, но не знаем какво. Поне засега. Начело на групата е жена на име Елиза Ларок. Тя е мозъкът, а Ашби е част от административния ѝ екип. Изпълнява нейните заповеди, но едновременно с това ни информира. В клуба членуват седем от най-богатите хора в света. Ние изобщо не сме сигурни, че всички те знаят за плановете на Ларок.

— Защо не ги предупредите?

— Защото е взето решение да бъдат отстранени едновременно. Затънали са в корупция, подкупи и рекет. Организират мащабни финансови измами с депозити и ценни книжа. Много експерти са на мнение, че сриването на долара на международните пазари се дължи на техните машинации. Ще ги приберем с един удар и това ще бъде нашето послание.

Крайният резултат беше ясен.

— Значи всички отиват зад решетките, с изключение на Ашби — промърмори Малоун.

— Цената трябва бъде платена. Без него нямаше да знаем какво става.

Той отново насочи поглед към един от гоблените. Младата дама в компанията на еднорога и лъва посягаше към чиния със сладкиши. Малък папагал стоеше срещу нея, стиснал друга чиния в ноктите си.

— Имаш ли представа за какво е цялата бъркотия? — попита той.

— Да. Напоследък нашите хора узнаха, че Торвалдсен е пуснал опашка след Ашби и дори подслушва имението му. Това стана възможно само защото Ашби е свалил гарда. Той е сигурен, че с нас всичко е наред, а също и с Елиза Ларок. Няма представа, че Торвалдсен го наблюдава. Но президентът настоява датчанинът да бъде изваден от играта.

— Снощи Хенрик ликвидира двама души. Единият е бил замесен в убийството на Кай.

— Не го обвинявам и няма да се намеся — тръсна глава Стефани. — Но ще го сторя в момента, в който Ашби бъде застрашен.

— Какво планира Парижкният клуб? — пожела да узнае той.

— Там е работата, че Ашби все още не ни е дал информация по този въпрос. Само ни предупреди, че скоро ще се случи нещо. В рамките на няколко дни. Предполагам, че с поведението си цели да увеличи цената си.

— А кои са двамата, които бяха застреляни тук, в музея?

— Сътрудници на Елиза Ларок. Реагираха твърде нервно на виковете на жената, която ги държеше под око. Онази със синята рокля.

— Французите сигурно са бесни.

— Да, положението е сериозно.

— Вината не е моя.

— Вече месец музеят е под наблюдението на Сикрет Сървис. — Тя замълча за момент и добави: — Без никакъв проблем.

— Проблемът беше създаден от онова момиче със синята рокля.

— По време на полета научих, че Елиза Ларок следи отблизо уебсайта „Грийдуоч“. Предполагам, че има връзка с двамата, които са следили вашия човек Фодрел.

— Къде е Сам?

— Прибраха го. Заповядах това да стане в обсега на охранителните камери.

— Полицията?

— Не, момичето със синята рокля — поклати глава тя.

— Не мислиш ли, че би трябвало да му помогнеш?

— Това не е проблем.

Малоун я познаваше добре. Дълги години бяха работили заедно. Той беше един от първоначално назначените дванайсет агенти юристи в „Магелан“, избран лично от Стефани. Ето защо следващият въпрос беше лесен.

— Ти знаеш всичко за нея, нали?

— Не съвсем. Нямах представа какво се готви да направи, но съм дяволски доволна, че го направи.

Поведоха Сам надолу по стълбата — същата, която беше използвал, за да стигне до последния етаж на музея. Джими Фодрел ги чакаше на партера. Жената отключи желязната порта, препречваща пътя им под солидна каменна арка.

Той беше малко изнервен от пистолета. Никога не го бяха държали на мушка по този директен и заплашителен начин, и то от толкова близко разстояние. Но вътре в себе си усещаше, че не е в опасност, а дори обратното — върви по верния път. Реши да го следва докрай, защото искаше да бъде оперативен агент. *Дръж се като такъв, импровизирай*, рече си той. Така би постъпил Малоун.

Фодрел заключи портата зад тях. Озоваха се между тухлени стени, издигащи са на двайсетина метра височина. Няколко прозорчета близо до покрива излъчваха слаба светлина. Беше мрачно и студено като в тъмница. Край една от стените беше издигнато скеле за ремонтни работи.

— Свободен си — обади се жената. — Но аз бих предпочела да останеш.

— Коя си ти?

— Меган Морисън, собственичка на сайта „Грийдуоч“.

— Той не е ли негов? — изненадано попита Сам, сочейки към Фодрел.

— Не — поклати глава жената. — Мой си е.

— Тогава какво прави той тук?

Тя се замисли, очевидно преценявайки какво да сподели.

— Исках да разбереш, че не съм луда. Че наистина има хора, които ме преследват. Наблюдават ме от няколко седмици. Майкъл ми помага за сайта. Аз го кръстих „Фодрел“ и го използвах като примамка.

— Значи ти умишлено ни доведе тук, така ли? — обърна се Сам към човека, наречен Майкъл.

— Не беше особено трудно, нали?

Наистина не беше.

— Аз работя в музея — уточни жената. — Зарадвах се на имейла, в който изрази желание да се видим. Двамата мъже, които бяха застреляни горе, следят Майкъл от няколко седмици. Ако ти го бях казала директно, нямаше да повярваш. Затова реших да ти го покажа. Има и други хора, които почти всеки ден идват да ме проверяват. Сигурни са, че не забелязвам нищо.

— Мои хора биха могли да ти помогнат — предложи той.

— Не искам *твои хора*! — гневно проблеснаха очите ѝ. — Именно *те* ме наблюдават. ФБР, Сикрет Сървис и дявол знае още кой! Но аз искам да контактувам с *теб*! — Гневът я напусна толкова внезапно, колкото се беше появил. — Да се изправим очи в очи.

Сам беше омаян от откровението на тези думи и от обиденото изражение на красивото ѝ лице. Но все пак не изгуби чувството си за реалност.

— Тук бяха застреляни хора — отбеляза той. — Един от охраната беше тежко ранен.

— Неприятно, наистина — кимна Меган. — Но не го започнах аз.

— Напротив, именно ти го започна с крясъците си по онези двамата.

Тя беше дребна, но с тънка талия и пищен бюст. Яркосините ѝ очи излъчваха спокойствие и самоувереност. На практика той беше напрегнатият, който отчаяно се опитваше да скрие несигурността си и овлажнелите от напрежение длани. Зае небрежна поза и направи опит да прецени възможностите си за избор.

— Искам да поговоря с теб насаме, Сам — каза тя. — Онези двамата вървяха по петите на Майкъл, а не след мен. А сега успяхме да се освободим и от американците, които ме наблюдават.

— Те ли застреляха преследвачите на Майкъл?

— Че кой друг? — сви рамене тя.

— Искам да знам кой е изпратил онези двамата, които следвахме дотук! — отсече Сам. — За кого работят?

Тя срещна погледа му открито и дори дръзко. Той усети, че го преценяват. Част от него беше категорично отхвърлена. Надяваше се, че нещо у него все пак ще ѝ се стори привлекателно.

— Ела с мен, и ще ти покажа — обади се най-сетне Меган.

* * *

Малоун мълчаливо слушаше разказа на Стефани за „Грийдуоч“.

— Сайтът е собственост на жената, която започна мелето тук. Казва се Меган Морисън — американка, завършила икономика в Сорбоната. Тя е автор на постановката с онзи младеж, представил се като Фодрел. Под същия псевдоним тя се изявява в сайта си.

— Изиграл ме е някакъв идиот, който яде бърберици — отвратено поклати глава Малоун. — Направо съм жалък.

— А пък аз се радвам, че си се хванал — засмя се Стефани. — Това улесни контакта ми с теб. Даниълс обясни, че Сам поддържа връзка с „Грийдуоч“ вече повече от година. Предупредили го да спре, но той не се подчинил. От няколко месеца парижкото бюро на Сикрет Сървис наблюдава сайта и самата Морисън. Но тя е доста хитра. Онзи, който ви доведе тук, се представя като официален собственик на сайта. През последните две седмици той е обект на отделно наблюдение от Елиза Ларок. Това беше установено от допълнителните проверки на Сикрет Сървис.

— Станалото изобщо не обяснява появата ти тук и защо се занимаваш с всичко това — поклати глава Малоун.

— Подозираме, че въпросният сайт има достъп до вътрешна информация, Ларок — също.

— Но ти едва ли си дошла, за да ми разкажеш за уебсайта. За какво всъщност става въпрос?

— Питър Лайън.

Малоун познаваше много добре това име. Южноафриканец, един от най-издирваните хора в света. Занимаваше се с нелегални доставки на оръжие, политически убийства, тероризъм. Изпълняваше всякакви поръчки.

Когато реши да се оттегли преди две години, Малоун разполагаше с информация, според която Лайън беше свързан с най-малко дузина бомбени атентати, причинили смъртта на стотици хора.

— Още ли е в бизнеса? — попита той.

— Повече от всякога. Ашби се е срещал с него. Ларок планира нещо, в което е замесен и Лайън. Хора като него рядко излизат на повърхността. Може би сега ще получим шанс да го заковем.

— А това, че Ашби задържа информация, не е ли проблем?

— Знам какво си мислиш. Лично аз никога не бих прибегнала до неговата помощ, но операцията се ръководи от други.

— Ясно е, че той играе двойна игра. Не бива да му позволявате да задържа информация.

— Вече няма да я задържа. Преди дванайсет часа операцията беше прехвърлена на моя отдел, ще я ръководя аз. И мога да те уверя, че ще изстискам всичко от мръсника.

— Преди или след като го убие Хенрик?

— Предпочитам преди. Само преди няколко часа в Уестминстър се е състояла среща между Ашби и Лайън. Успяхме да монтираме параболични микрофони.

— Слава богу, че някой все пак мисли — въздъхна Малоун. — А как постъпихте с Лайън?

— Аз одобрих предложението да го допуснем на срещата, без да го проследяваме. Защото, ако усети нещо, моментално ще изчезне. В момента Лайън вероятно изпитва дълбоко задоволство от разговора си с Ашби.

— Радвам се да чуя, че всички са прецакани — усмихна се Малоун.

— Ашби му е предал някакви ключове и е споменал за някакъв двудневен срок. Разполагам със запис на разговора, но в него няма нищо друго съществено. — Стефани замълча за момент, после попита: — А къде се намира веселият датчанин в момента?

— На гости на Елиза Ларок.

Беше сигурен, че новината ще привлече вниманието ѝ.

— Надявам се, че Торвалдсен няма да подплаши и нея — заяви с гневен блясък в очите Стефани. Тази жена винаги държеше да ръководи операциите си по свой начин.

— Бъди сигурна, че той ще направи всичко възможно, за да си отмъсти — увери я Малоун.

— Това няма да стане, докато аз съм тук! — отсече Стефани. — За момента единствено Ашби разполага с информация за намеренията на Лайън и ние не можем да се лишим от него.

— Едва ли е необходимо — отвърна Малоун. — В момента Хенрик прави всичко възможно да проникне в Парижкия клуб. Ако успее, той може да ви бъде много полезен.

Замълчаха. Стефани обмисляше чутото.

— Меган Морисън изведе Сам с насочен пистолет — каза най-сетне тя. — Видях го на охранителните камери, но реших да не се намесвам.

— Момчето няма опит като оперативен агент.

— Но е обучен агент на Сикрет Сървис. Очаквам да реагира според квалификацията си.

— Какъв е неговият случай?

— И ти си като Торвалдсен — поклати глава тя. — Сам е голямо момче и трябва да се оправя без чужда помощ.

— Не отговори на въпроса ми.

— Просто поредната тъжна история. Подхвърлено дете, израсло в сиропиталище.

— Никой не го е осиновил, така ли?

— Нямам представа защо — сви рамене тя.

— Къде е роден?

— В Нова Зеландия, представяш ли си? Пристигнал в Америка, след като навършил осемнайсет, със студентска виза. По-късно получил американско гражданство. Завършил Колумбийския университет трети по успех в курса си. В продължение на няколко години работил като счетоводител, после успял да постъпи в системата на Сикрет Сървис. Общо взето, едно много добро момче.

— Само дете не слуша висшестоящите.

— Ние с теб също сме в тази категория, по дяволите!

Той се усмихна.

— Предполагам, че тази Меган Морисън е безопасна.

— В известна степен — отново сви рамене Стефани. — Торвалдсен е проблемът. Преди две седмици Сам Колинс напуснал Вашингтон, веднага след поредния разпит за въпросния уебсайт. От Сикрет Сървис го проследили чак до Копенхаген. В момента, в който решили да го оставят на мира, научили, че Торвалдсен наблюдава Ашби, и докладвали на президента Даниълс. Усетил, че предстои нещо важно, и се обърна към мен. Отчитайки близките ми отношения с Торвалдсен, той реши да ме включи в играта.

Малоун се усмихна, защото долови сарказма в думите ѝ.

— А дали Елиза Ларок знае, че Меган Морисън е безопасна? — попита той.

Мълчанието на Стефани моментално усили напрежението във въздуха.

— Не знам — най-сетне отвърна тя.

— Тя едва ли е изпратила онези двамата ей така, за удоволствие. Не е зле да се поразровим в тази работа. Като вземем предвид какво се случи днес, Морисън и Сам могат да очакват проблеми.

— Аз ще се оправя със Сам. От теб искам да насочиш вниманието си към Ашби.

— Как, по дяволите, се озовах в центъра на тази бъркотия? — вдигна вежди Малоун.

— Ти ми кажи.

И двамата знаеха отговора, затова Малоун помълча малко, после простиичко попита:

— Какво искаш от мен?

17:15 ч.

След продължително пътуване от долината на Лоара до центъра на Париж лимузината спря пред хотел „Риц“. По пътя Торвалдсен почти не бе свалил телефона от ухото си, за да планира следващите си ходове.

Сега той потръпна от студения следобеден въздух и побърза да влезе в прочутото с антиките си фоайе на хотела. Много обичаше историята за освобождението на „Риц“ от нацистите през 1944 г., станало с прякото участие на Хемингуей. Въръжените с автомати войници от взвода на писателя щурмували хотела и започнали основно претърсване. След като се уверили, че нацистите отдавна са си плюли на петите, те се наредили на бара и започнали да пресушават чаша след чаша сухо мартини. По-късно управата решила да нарече заведението „Барът на Хемингуей“ в чест на прочутия писател.

Торвалдсен бутна вратата и се озова в уютното помещение с топла дървена ламперия, кожени мебели и неповторимата атмосфера на един различен исторически период. По стените висяха рамкирани фотографии, направени лично от Хемингуей. Уютът се подсилваше от тихата музика на пиано.

Той зърна своя човек на една от масичките и с бърза крачка се насочи към него.

Доктор Жозеф Мурад беше преподавател в Сорбоната, уважаван експерт по Европа от епохата на Наполеон. Преди година, узнал за интересите на Ашби, Торвалдсен му беше предложил работа на постоянен хонорар.

— Какво уиски пиеш, обикновено или малцово? — попита той, светкавично отгатнал съдържанието на чашата пред Мурад.

— Просто исках да усетя вкуса на питие за двацет и две евро — отвърна ученият и с усмивка добави: — Освен това знам, че ще бъде за твоя сметка.

— Прав си — кимна Торвалдсен. — А сега разказвай.

Английските му агенти го бяха хванали на телефона в колата и му бяха докладвали за разговора в кабинета на Каролайн Дод, записан от предварително поставените подслушвателни устройства. След като прецени, че тези детайли надхвърлят познанията му, Торвалдсен веднага позвъни на Мурад и му предаде чутото. Половин час по-късно ученият се обади и му предложи да се видят на четири очи.

— Въпросната книга със сигурност се споменава в завещанието на Наполеон — започна той. — Винаги съм се учудвал на този факт. Библиотеката му на Света Елена съдържа над 1600 тома, но той, странно защо, завещава четиристотин от тях на Сен Дьони, изрично споменавайки заглавието „Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа“. Максимата „какво липсва“ в действие.

Торвалдсен замълча, очаквайки обяснението.

— Става въпрос за една теория в археологията — поясни ученият. — „Какво липсва“ означава „какво е важното“. Ще ти дам един пример: ако фундаментите на три статуи са квадратни, а този на четвъртата — кръгъл, именно тя е важната. Правилността на тази максима е доказвана многократно, особено когато става въпрос за церемониални или религиозни произведения на изкуството. Поименното присъствие на въпросната книга в завещанието на Наполеон несъмнено има важно значение.

Последваха подробности от историята на Меровингите. Торвалдсен мълчеше и слушаше. Водачите им, първият от които бил Меровех, от когото взели и името си, обединили франките. После поели на изток и покорили германските си братовчеди. През пети век Кловис разбил римляните, завзел Аквитания и изтласкал визиготите в Испания. После приел християнството и обявил за своя столица Париж — малко градче на бреговете на Сена. Плодородните и удобни за отбрана земи около Париж получили наименованието Франция. Меровингите били странен народ — имали странни обичаи, носели дълги коси и бради и погребвали мъртвите си със златни пчели. Постепенно управляващата фамилия се превърнала в династия, след което се разпаднала със смайваща бързина. През седми век реалната власт била в ръцете на дворцовите администратори — Каролинги, наричащи себе си „управници на двореца“, които постепенно унищожили Меровингите.

— Много легенди, малко история — това е приказката за Меровингите — обобщава Мурад. — Но Наполеон бил силно привлечен от тях. Златните пчели по императорското му наметало са взети от техните атрибути. Меровингите били откровени грабители и отнасяли всичко ценно от завладените земи. Кралят разпределял плячката сред поданиците си. Имал неограничени права да се възползва от нея. Към тази концепция за кралска самоиздръжка се придържали от пети до петнайсети век, а през деветнайсети век Наполеон я възстановил.

— Мислиш ли, че тази книга за Меровингите е ключът към съкровището, което търси Ашби?

— Ще разберем само когато я видим.

— Дали все още съществува?

По време на подслушания разговор в кабинета на Каролайн Дод тя не беше споменала за местонахождението ѝ. Вместо това беше раздразнила любопитството му, отлагайки подробностите за спалнята. За съжаление хората на Торвалдсен не бяха успели да монтират подслушвателни устройства в нея.

— Книгата със сигурност съществува — усмихна се Мурад. — Преди малко си направих труда да проверя. В момента е изложена в Дома на инвалидите, където е погребан Наполеон. Тя е част от дарението на град Санс, направено от Сен Дьони през 1856 година. По-късно книгите са предадени на държавата, но през 1871 година повечето от тях изгарят при големия пожар в „Тюйлери“. След Втората световна война оцелелите екземпляри са събрани в „Инвалидите“. За щастие сред тях е и книгата, за която говорим.

— Можем ли да я разгледаме?

— Не и без да отговориш на дълъг списък от въпроси, които едва ли ще ти бъдат приятни. Французите проявяват силна ревност към националните си съкровища. Научих от един колега, че книгата е изложена в музейната част на „Инвалидите“, но за съжаление залата е затворена за ремонт.

Торвалдсен веднага си даде сметка за препятствията, които трябва да бъдат преодоленни — камери, блиндирани врати, жива охрана. Което едва ли би спряло човек като Греъм Ашби.

— Искам да си готов и да чакаш сигнал — каза той.

— Нещата се развиват по изключително интересен начин — засмя се професорът, отпивайки глътка уиски. — Наполеон със

сигурност е искал да осигури сина си със солидно съкровище. Трупал го дълго време, съвсем като меровингски крал. Но после се проявил като модерен деспот и го скрил на място, известно само на него.

Каква примамка за търсачите на съкровища е всичко това, помисли си Торвалдсен.

— След като Наполеон бил изолиран на сигурно място на Света Елена, в някои английски вестници се появили твърдения, че императорът се „подсигурил“ с огромно съкровище — усмихна се Мурад. — Верен на себе си, той отговорил на обвиненията по типичния за него начин — публикувал подробен списък на „истинските съкровища“, натрупани по време на управлението му. Лувърът, Националната банка, парижката канализация и още много други модерни придобивки. Изключително смел ход от негова страна, признавам.

И действително е бил такъв, помисли си Торвалдсен.

— Можеш ли изобщо да си представиш какво съдържа това скрито съкровище? — попита Мурад. — Говори се за хиляди произведения на изкуството, които не видели бял свят, след като Наполеон ги заграбил. Да не говорим за държавните съкровища и частните колекции, от които също няма никаква следа. Огромни количества злато и сребро. Императорът отнесъл тайната си в гроба, но преди това поверил четиристотин книги от личната си библиотека на най-верния си слуга Луи Етиен Сен Дьони, който обаче едва ли имал представа за значението на една от тях. Той просто изпълнил волята на господаря си. Книгите загубили значението си след смъртта на сина на Наполеон през 1832 година.

— Но не и за Поцо ди Борго — заяви Торвалдсен.

От Мурад той беше научил всичко за прочутия родственик на Елиза Ларок и яростната му вендета срещу Наполеон.

— Той обаче не успял да разреши загадката — отбеляза професорът.

Така е, рече си Торвалдсен. Но една от далечните му наследнички упорито работеше да поправи тази грешка. А Ашби пристигаше в Париж. Торвалдсен вече знаеше какво трябва да направи.

— Ще взема тази книга! — обяви той.

* * *

Сам придружи Меган през страничния вход, от който се излизаше на покрита с чакъл алея, оградена от двете страни с високи дървета. През малък процепа в желязната ограда на музея излязоха на тротоара, по който бяха дошли в музея с Малоун. Прекосиха улицата и се насочиха към близката метростанция. След няколко смени на линиите се озоваха на Плас дьо ла Републик.

— Този квартал се нарича Маре — обясни Меган, след като излязоха от метрото. Беше сменила синята униформа с яке, джинси и ботуши. — Някогашно тресавище, превърнато в жилищен квартал между петнайсети и осемнайсети век. После западнало. Днес отново се съживява.

Той я последва по оживена улица, от двете страни на която се издигаха високи елегантни сгради. Повечето от тях бяха с тесни фасади, но в замяна на това доста дълбоки. Доминираха розовите тухли, белият камък, сивите мраморни плочи и парапетите от ковано желязо. За празничното оживление допринасяха лъскавите бутици, парфюмерии, чайни и модерни художествени галерии.

— Голяма част от тези сгради бяха наскоро реставрирани — поясни Меган. — И мястото отново се оживи.

Сам продължаваше да се опитва да разбере що за птица е жената до него. Очевидно беше готова на всичко, за да докаже правотата си, но в музея беше демонстрирала впечатляващо хладнокръвие. Доста по-голямо от неговото. И това го безпокоеше.

— Някога тук е била централата на парижките тамплиери. Дори Русо е живял в района. Виктор Юго — също. Тук са били затворени Луи Шестнайсети и Мария Антоанета.

— А ние защо сме тук? — спря той.

Тя се обърна към него. Главата ѝ стигаше до адамовата му ябълка.

— Ти си умен човек, Сам. Личи си от уебсайта и имейлите ти. Аз поддържам контакт с доста хора, които мислят като нас, но повечето от тях са откачалки. Но ти не си такъв.

— А ти?

— Сам ще решиш — засмя се тя.

Сам не забравяше, че пистолетът продължава да е под якето ѝ — беше го пхнала там на излизане от музея. Какво ли ще се случи, ако в този момент изведнъж реша да си тръгна? — запита се той. Жената насреща му беше стреляла срещу нападателите в музея с лекота и точност, които показваха, че умее да борави с оръжие.

— Хайде, води — промърмори той.

Свърнаха зад близкия ъгъл и продължиха покрай редицата от модерни сгради. Тук хората бяха по-малко. Някъде отдалеч долиташе грохотът на трафика.

— Ние казваме „стар като планината“, но парижаните предпочитат израза „стар като улиците“ — обясни Меган.

Той вече беше обърнал внимание на сините табелки по ъглите, на които бяха изписани имената на улиците.

— Всички имена имат определено значение. Или са в чест на някого, или съдържат информация за посоката, или сочат името на някой прочут обитател и неговата дейност. Но винаги имат значение.

Спряха на следващата пресечка. На синьо-бялата емайлрана табелка беше изписано Rue I'Araignee.

— Улицата на паяка — преведе си Сам.

— Охо, значи говориш френски.

— Оправям се.

— Разбира се, че се оправяш — тържествено обяви тя. — Но в момента си изправен срещу нещо, което ти е непознато. — Тя посочи тясната пресечка. — Обърни внимание на четвъртата къща.

Той се подчини. Червена тухлена фасада, редици високи тесни прозорци и железни парапети. Входът представляваше широка, украсена със скулптури арка, препречена от тежък позлатен портал.

— Построена е през 1395 година, реставрирана е през 1660-а — обясни Меган. — През 1777-а била обитавана от екип адвокати, чрез които са изпирали френски и испански пари, предназначени за американските революционери. Същите адвокати продавали и оръжие на английската армия срещу официално заверени обещания за доставка на тютюн и колониални стоки. Но след победата американците не изпълнили поетите ангажименти. Велика нация сме, нали?

Той замълча, предпочитайки да изчака продължението.

— Въпросните юристи дали под съд новообразуваната държава и в крайна сметка успели да си получат парите. През 1835 година. Упорити типове, а?

Той запази мълчание.

— През тринайсети век тук някъде се установили и ломбардските лихвари. Шайка негодници. Предлагали пари срещу огромна лихва и не правели компромиси с никого.

Тя отново посочи четвъртата къща, очите ѝ за миг се спряха върху лицето му.

— Тук се събира Парижкия клуб.

18:10 ч.

Малоун тихо почука на тапицираната врата.

Беше пристигнал до „Риц“ с такси от музея. Надяваше се, че Торвалдсен се е върнал от долината на Лоара. Когато зърна приятеля си на вратата, на лицето му се изписа облекчение.

— Замесен ли си в инцидента в „Клуни“? — направо го попита възрастният мъж, след като влязоха в апартамента. — Показаха го по телевизията.

— Бях там, но успях да се измъкна навреме — отвърна той.

— Къде е Сам?

Малоун му разказа накратко за събитията в музея, включително за отвличането на Сам и откритието, че Джими Фодрел всъщност е Меган Морисън. Не каза нищо за появата на Стефани, защото прецени, че ако има някакъв шанс да спре или поне да забави Торвалдсен, може и да не споменава намесата на Вашингтон.

Странно как се обръщат нещата. Обикновено Торвалдсен беше този, който се въздържаше от подробности и въпреки това успяваше да го въвлече в своите машинации.

— Сам добре ли е? — попита възрастният мъж.

— Не знам — реши да излъже Малоун. — Но в момента не мога да направя нищо за него.

Дойде ред на Торвалдсен да разкаже за посещението си при Елиза Ларок.

— Отвратителна кучка, да знаеш — процеди той. — Седях насреща ѝ и разговарях любезно, но през цялото време си мислех за Кай.

— Тя не го е убила.

— Няма да я освободя от отговорност толкова лесно! — тросна се Торвалдсен. — Ашби работи с нея. Тясно свързани са, което ми стига.

Приятелят му беше уморен. Личеше си по очите му.

— Ашби издирва някаква книга, Котън.

Малоун изслуша информацията за завещанието на Наполеон и за „Кралството на Мерovingите“ — книгата, която по всяка вероятност беше изложена в музейната сбирка в „Инвалидите“.

— Трябва да я имам на всяка цена — отсече Торвалдсен.

В главата на по-младия мъж се блъскаха объркани мисли. Стефани искаше Торвалдсен да бъде спрял, но за да го направи, Малоун трябваше да овладее ситуацията — нещо почти неизпълнимо предвид характера на човека срещу него, който дърпаше конците.

— Искаш да я открадна ли? — попита той.

— Няма да е лесно. Някога Домът на инвалидите е бил оръжеен склад и е построен като истинска крепост.

— Не отговори на въпроса ми.

— Да, искам.

— Добре, ще я взема. Но какво ще правиш после? Ще откриеш съкровището? Ще унижиш Ашби? Ще го убиеш? Ще ти стане ли по-леко?

— Всичко, което изреди.

— Ти ми помогна миналата година, когато отвлякоха Гари. Имах нужда от теб и ти се отзова. Сега аз ще направя същото. Но трябва да действаме разумно. Не можеш да убиеш човек просто ей така.

Върху лицето на възрастния мъж се изписа дълбока симпатия.

— Вече го направих. Снощи.

— Не изпитваш ли угризения?

— Ни най-малко. Кабрал уби сина ми и заслужаваше да умре. А Ашби е не по-малко виновен от него. Между другото, може би няма да се наложи да го убивам. Ларок ще свърши тази работа вместо мен.

— Кое то улеснява нещата, така ли?

От Стефани беше научил, че Ашби ще се появи в Париж и още утре ще докладва подробно за онова, което предстоеше да се случи. Макар и да ненавиждаше англичанина за мъката, която беше причинил на Торвалдсен, Малоун си даваше сметка за значението на информацията, свързана със залавянето на човек като Питър Лайън.

— Искам да оставиш нещата в моите ръце, Хенрик — каза той.
— Ще се справя, но по свой начин.

— Мога и сам да взема книгата.

— Защо тогава изобщо съм тук, по дяволите?

Устните на възрастния мъж се разтеглиха в усмивка.

— За да ми помогнеш.

— По моя начин! — отсече Малоун, заковал очи в него.

— Котън, аз искам Ашби! — тръсна глава Торвалдсен.

— Знам. Но нека разберем за какво става въпрос, преди да го убиеш. Вчера сам го каза. Не можем ли да се придържаме към плана?

— Започва да не ми пука какво ще се случи, Котън.

— Тогава защо се занимаваш с Ларок и Парижкия клуб? Виж сметката на Ашби и да приключваме!

Приятелят му замълча.

— А какво става със Сам? — попита най-сетне той. — Тревожа се за него.

— Остави го на мен — отвърна Малоун, припомни си думите на Стефани и добави: — Той е голямо момче и може да се погрижи за себе си. Поне за известно време.

* * *

Сам влезе в апартамента, който според обясненията на Морисън се намиреше в Монпарнас, недалеч от музея „Клуни“ и Люксембургския дворец. Сградата беше стара, но все още излъчваше някакъв чар. Нощта се спусна малко след като излязоха от метрото и тръгнаха пеша.

— Някога тук е живял Ленин — поясни Меган. — Съвсем наблизо, през няколко пресечки. Днес къщата е музей, макар че не мога да си представя кой би желал да го посети.

— Май не си привърженик на комунизма — подхвърли Сам.

— Не съм. В много отношения той е по-лош от капитализма.

Апартаментът представляваше просторно студио на шестия етаж, с миниатюрна кухничка и баня. Идеална студентска квартира. По стените бяха окачени туристически плакати. Ръчно скованите етажерки се огъваха под тежестта на книги и учебници. До един от столовете се търкаляха мъжки обувки и джинси, които бяха твърде голям номер за Морисън.

— Жилището е на един приятел — забеляза интереса му тя, съблече палтото си, измъкна пистолета и небрежно го остави на масата.

В ъгъла бяха разположени три компютъра, свързани със сървър.

— Това е „Грийдуоч“ — посочи ги Меган. — Оттук управлявам сайта, но предпочитам хората да си мислят, че го прави Джими Фодрел.

— В музея бяха ранени хора — промълви той. — Това не е игра.

— Напротив, Сам. Това е една голяма и мръсна игра. В нея участват други хора и именно те са виновни за всичко, което се случи.

— Но я започна ти, като се разкрещя...

— Трябваше да привлече вниманието ви към реалността.

Той разбра, че няма смисъл да спори за очевидни неща, и предпочете да направи онова, на което го бяха учили в Сикрет Сървис — да я остави да говори.

— Разкажи ми за Парижкия клуб.

— Любопитен си, а?

— Знаеш го.

— Така си и помислих. Нали ти казах, че мислим по един и същи начин?

Той не беше чак толкова сигурен, но предпочете да замълчи.

— Доколкото знам, в клуба членуват шестима. Всичките са неприлично богати. Типични алчни копелета. Пет милиарда активи не им стигат. Искат още — шест, може би седем. Познавам човек, който работи за един от тях...

— Собственикът на онези ботуши? — попита Сам, сочейки стола.

— Не, този е друг — усмихна се тя.

— Май не си губиш времето.

— Няма друг начин, ако искаш да оцелееш.

— Коя си ти, по дяволите?

— Жената, която ще те спаси, Сам Колинс.

— Нямам нужда от спасение.

— Напротив, имаш. Какво всъщност търсиш тук? Преди малко ме информира, че шефовете ти са ти забранили да поддържаш уебсайт и да говориш с мен. Но сайтът ти продължава да действа, а ти се появяваш тук с намерението да ме откриеш. Това да не е официална визита?

Той не можеше да й каже истината.

— Не ми обясни нищо за Парижкия клуб.

Меган седна странично на един от столовете с винилова тапицерия. Опря гръб в едната странична облегалка и прехвърли краката си през другата.

— Сам, Сам, Сам — въздъхна тя. — Все още нищо не разбираш. Тези хора кроят големи планове. Те са експерти във финансовите манипулации и действително са решени да извършат всичко онова, за което говорихме — дестабилизация на икономиката, притискане на пазарите, обезценяване на валутите. Помниш ли какво се случи с цените на петрола миналата година? Беше дело на алчни спекуланти, които подлудиха пазара. Хората, за които говорим, не са по-различни.

— Това нищо не ми говори.

Почукването на вратата стресна и двамата. Самоувереността ѝ за пръв път се пропука. Очите ѝ се плъзнаха към пистолета на масата.

— Защо просто не отвориш? — предложи Сам.

Ново почукване. Леко и приятелско.

— Лошите не чукаат — напомни той, подлагайки на изпитание собственото си самообладание. — А това дори не е твоето жилище.

— Бързо напредваш — каза тя и го изгледа проницателно.

— Завършил съм колеж.

Меган стана и се насочи към вратата. На прага стоеше дребна жена в бежово палто. Малко над шейсет, с прошарена коса и блестящи кафяви очи. На шията ѝ беше вързан шал „Бърбъри“. В едната си ръка държеше служебна значка и карта със снимка в кожено калъфче. В другата стискаше берета.

— Аз съм Стефани Нел от американското Министерство на правосъдието, мис Морисън — представи се тя.

*Долината на Лоара**19:00 ч.*

Елиза крачеше напред-назад по дългия коридор и слушаше как зимният вятър блъска в прозорците на замъка. Спомни си всичко, което беше споделила с Ашби в продължение на година, и изпита чувството, че е допуснала огромна грешка.

Историята беше регистрирала огромните кражби, извършени от Наполеон Бонапарт из цяла Европа: огромно количество благородни метали, скъпоценни камъни, антики, картини, книги, скулптури. С една дума всичко, което има някаква стойност. Съществуваха и списъци на откраднатото, но никой не можеше да гарантира тяхната достоверност. Поцо ди Борго получил сведения, че Наполеон скрил голяма част от съкровището на място, известно само на императора. По времето на Наполеон се носели най-различни слухове за баснословното съкровище, но никой не знаел къде точно е било скрито.

Ди Борго го търсил цели двацет години.

Тя спря пред един от прозорците и отпрати поглед в мрака. Под нея се пенеха водите на река Шер. Елиза изпита дълбоко задоволство от топлината и уютата, които я обгръщаха. Над нощницата беше облякла плътен пеньоар, чиято топлина я караше да се чувства добре. Откриването на съкровището беше най-добрият начин да отмъсти за Поцо ди Борго, да затвърди и увеличи наследството на фамилията.

И да приключи с вендетата.

Кланът Ди Борго бил сред най-старите в Корсика. Като дете Поцо бил сред най-близките приятели на Наполеон. Но легендарният революционер Паскуале Паоли изкопал пропаст между тях, като предпочел фамилията Ди Борго пред Бонапарт, която била твърде амбициозна за вкуса му.

Откритата вражда започнала, когато младият Наполеон се кандидатираше за мястото на подполковник в доброволческите сили на Корсика в съперничество с един от братята на Поцо ди Борго.

Недостойните машинации на кликата около Наполеон предизвикали омразата на Ди Борго. Окончателният разрив настъпил през 1792 г., когато фамилията Ди Борго застанала на страната на борците за независимост, а бонапартистите предпочели съюза с Франция. По-късно Поцо ди Борго оглавил гражданското правителство на Корсика. Когато Франция начело с Наполеон окупирала острова, Ди Борго избягал. В продължение на двайсет и три години той неуморно работел за унищожаването на заклетия си враг.

Въпреки опитите да ми затворят устата, да ме ограничат и потискат, няма как да ме изтрият от обществената памет. Френските историци ще бъдат принудени да разгледат имперския период на Франция и да ми отдадат заслуженото.

Арогантността на Наполеон се беше запечатала дълбоко в съзнанието ѝ. Тиранинът очевидно беше забравил стотиците изпепелени села в Русия, Полша, Прусия, Италия и отвъд долините и планините на Иберия. Хилядите екзекутирани военнопленници, стотиците хиляди останали бездомни бежанци, безбройните жени, изнасилени от неговите войници. Ами телата на повече от три милиона войници, оставени да изгният по бойните полета на Европа? Ами милионите ранени или осакатени хора? И унищожените политически институции на няколкостотин страни, разбитата икономическа структура, страхът и ужасът навсякъде, включително и в самата Франция. Тя беше напълно съгласна с великия френски писател Емил Зола, изразено в края на XIX век: *Каква лудост е да се мисли, че може да се попречи да се напише истината за историята.*

А истината за Наполеон?

Унищожаването на германските градове държави, а по-късно обединяването им с Прусия, Бавария и Саксония бе създавало благоприятна почва за зараждането на немския национализъм, който сто години по-късно доведе до възхода на Бисмарк и Хитлер, подпалили две световни войни.

Да ми отдадат заслуженото.

О, да. Точно това щеше да стане. В далечния край на галерията се чу потракването на кожени токове. Тя се обърна да посрещне камериера си. Очакваше това обаждане и знаеше кой е насреща. Прислужникът ѝ подаде телефона и мълчаливо се оттегли.

— Добър вечер, Греъм.

— Имам отлични новини — обяви Ашби. — Проучванията дадоха резултат. Мисля, че открих връзката, която ще ни отведе до съкровището.

Елиза наостри уши.

— Но ще ми трябва известна помощ — добави той.

Тя го изслуша предпазливо и с подозрение, но постепенно се зарази от ентузиазма му.

— Ще ми трябва малко повече информация за „Инвалидите“ — каза в заключение Ашби. — Имаш ли начин да ми я осигуриш?

Умът ѝ светкавично прецени възможностите.

— Да, имам.

— Така си и мислех. Пристигам утре сутринта.

Тя пожела да узнае още някои подробности, после призна:

— Добра работа, Греъм.

— Такава и трябва да бъде.

— А какво ще правим с коледната презентация?

— Ще бъде проведена по план, както настояваше.

Тя искаше да чуе точно това.

— В такъв случай ще се видим в понеделник.

— Непременно.

Пожелаха си „лека нощ“ и прекъснаха разговора.

Торвалдсен беше всял смут в душата ѝ с твърдението, че Ашби е предател. Но до този момент англичанинът изпълняваше безупречно задачите, които му беше възложила. И то добре. Продължаваха да я измъчват съмнения. Два дни. Дотогава ще трябва да жонглира.

* * *

Стефани Нел влезе в студиото, а Меган затвори вратата след нея. Сам скочи на крака. По челото му избиха студени капчици пот.

— Не сме в Съединените щати! — възбудено обяви Меган. — Тук нямате никакви права!

— Наистина е така — кимна Стефани. — Но в момента само аз мога да попреча на парижката полиция да ви арестува. Ако искате, мога да си тръгна и да ги оставя да си свършат работата. А после ще си говорим в ареста.

— Какво съм направила?

— Притежание на оръжие, използване на оръжие на публично място, предизвикване на паника, повреда на държавна собственост, отвличане и въоръжено нападение. Пропускам ли нещо?

— Всички сте абсолютно еднакви — поклати глава Меган.

— Ще го приема като комплимент — усмихна се Стефани и се обърна към Сам. — Излишно е да уточнявам, че си загазил до ушите. Аз обаче разбирам част от проблема. Познавам Хенрик Торвалдсен и съм сигурна, че най-малкото е частично отговорен за появата ти тук.

Сам не познаваше тази жена и не беше склонен да предаде единствения човек, който се отнасяше с уважение към него.

— Ще повторя въпроса на Меган. Какво искате? — хладно рече той.

— Искам съдействието ви. Ако го получа, мис Морисън, ще останете далеч от ареста. А ти, мистър Колинс, може би все още ще имаш шанс в кариерата си.

Сам не хареса снизходителния й тон.

— А ако вече не желая тази кариера?

Тя го дари с един от онези погледи, които бяха типични за началниците му. На хора, които установяват правилата и изискват безпрекословното им изпълнение.

— Нали мечтаеш да бъдеш оперативен агент? Поне така ми казаха от Сикрет Сървис. А аз ти предлагам този шанс, нищо повече.

— Какво искате от мен?

— Зависи от присъстващата тук мис Морисън — отвърна Стефани, обърна се към Меган и добави: — Може и да не повярвате, но аз дойдох, за да ви помогна. Затова предлагам да ми разкажете всичко, което ви е известно. Разбира се, като прескочите брътвежите за световна конспирация, с които баламосват читателите на своя уебсайт.

— Котката си показва ноктите, а?

— И още как.

— Напомняте ми на мама — усмихна се Меган. — И тя се ежеше като вас.

— Намекваш май за годините ми — каза Стефани. — Което съвсем не означава, че съм ти симпатична.

— Пистолетът все още е в твоите ръце.

Стефани ги заобиколи, приближи се към кухненската маса и взе пистолета на Меган.

— В „Клуни“ бяха убити двама души, третият е в болница.

— Онзи от охраната ли? — попита Сам.

— Да — кимна Стефани. — Но ще прескочи трапа.

Новината му донесе огромно облекчение.

— А ти не се ли радваш, мис Морисън?

— Това не е мой проблем — отвърна Меган.

— Ти беше тази, която предизвика стрелбата — напомни й Стефани.

— Не. Аз бях една от мишените.

— Имаш ли представа за кого са работили убитите?

— За Парижкия клуб — отвърна Меган.

— Не е съвсем вярно. Наела ги е Елиза Ларок, за да следят примамката ти.

— Малко си изостанала по завоите.

— В такъв случай ми кажи онова, което не знам.

— Добре, умнице. Как ще реагираш, ако ти кажа, че знам какво ще се случи след два дни?

* * *

Торвалдсен седеше сам в хотелския си апартамент, отпуснал глава върху облегалката на стола. Малоун си беше тръгнал с обещанието още утре да му донесе книгата от „Инвалидите“. В момента Торвалдсен вярваше на приятеля си повече, отколкото на себе си.

Отпи глътка бренди от кристалната чаша и се опита да се отпусне. За щастие призраците в главата му си бяха дали почивка за през нощта. През живота си беше водил много битки, но тази беше различна. Отвъд личното, натрапчива, плашеща... Може би още утре щеше да се изправи очи в очи с Греъм Ашби и този миг щеше да бъде изключително труден. Трябваше да се държи любезно и дори да стисне ръката на човека, който беше убил сина му. Преди да настъпи моментът, не биваше да се издава с нищо.

Отпи още една глътка. В съзнанието му изплуваха мигове от погребението на Кай.

Ковчегът беше затворен поради тежките поражения от куршумите. Но той беше успял да зърне лицето му. Настоя да го види, за да го запомни завинаги. Защото знаеше, че няма да намери покой, докато не получи обяснение за жестоката му смърт.

Днес, две години по-късно, Торвалдсен знаеше истината. Броени часове го деляха от възмездието. Беше излъгал Малоун. Дори да успееше да настрои Елиза Ларок срещу Ашби, той твърдо бе решил да ликвидира мръсника със собствените си ръце. Никой друг нямаше право да го направи. Единствено той.

Именно така беше постъпил снощи, когато спря Джеспър и лично застреля Амандо Кабрал и спътника му. Нима се превръщаше в убиец? Не. Беше отмъстител. Но каква бе всъщност разликата?

Вдигна чашата срещу светлината, наслаждавайки се на цвета на брендите. После отпи нова глътка, този път по-голяма от предишната. Затвори очи. В съзнанието му се появиха разпокъсани спомени, които избледняха за миг, после се върнаха отново. Гладко и безшумно, като сменящи се слайдове. Устните му потръпнаха. Пред очите му изплуваха почти забравени образи. Спомени от предишен живот.

Кай беше погребан в семейното гробище, което беше част от имението. Редом с Лизет и десетки представители на фамилията Торвалдсен, почиващи там от векове. Синът му бе в обикновен сив костюм, с жълта роза на ревера. И Кай, и Лизет обичаха жълтите рози. В ноздрите го бе ударила особената миризма, която се излъчваше от ковчега. Леко кисела, леко влажна. Миризмата на смъртта.

Чувството за самота го връхлетя с нова сила. Опразни кристалната чаша. Тъгата го притисна със смазваща сила. Но съмненията го бяха напуснали. Да, Греъм Ашби щеше да умре от собствената му ръка.

Париж

24 декември, понеделник

11:00 ч.

Малоун влезе в църквата, залепена за страничната стена на „Инвалидите“. Типичната барокова сграда с дорийски колони, единичен фронтон и внушителен позлатен и остъклен купол бе втората по височина постройка в цял Париж. Бе построена от Луи XIV като молитвен храм в прослава на френската монархия, но на по-късен етап Наполеон я бе превърнал в гробница за загиналите по бойните полета. Тук бяха погребани трима от най-прочутите военачалници в историята на Франция — Тюрен, Вобон и Фош. През 1861 г. към тях се присъединил и самият Наполеон, а по-късно там били погребани синът му и двамата му братя.

Вътрешността на храма беше претъпкана с хора въпреки Бъдни вечер и факта, че бяха отворили едва преди час. Табелата на входа предупреждаваше посетителите да свалят шапките си и да говорят тихо, макар че тук отдавна нямаше религиозни служби.

Малоун преспа в „Риц“, възползвайки се от съобразителността на Торвалдсен, който му беше запазил стая. Но вместо жадувания сън беше станал жертва на неспокойни мисли и истински кошмари. Малоун се безпокоеше за Сам, надявайки се, че Стефани е поставила нещата под контрол. Но повече се тревожеше за Торвалдсен. От личен опит знаеше, че вендетата може да струва скъпо, и то не само в пари. Все още не знаеше как да възпре приятеля си, но беше сигурен, че трябва да го направи.

И то бързо.

Той пристъпи към мраморния парапет и вдигна глава към високия купол, откъдето го гледаха евангелисти, апостоли и френски крале. Точно под тях лежеше саркофагът на Наполеон.

Беше добре запознат с подробностите. Останките на императора лежаха в седем ковчега, поставени един в друг. Два оловни, а останалите от махагон, желязо, абанос, дъб и накрая най-външният,

изработен от червен порфир — материала, използван за строежа на римските гробници. С дължина почти четири метра и висок близо два, външният саркофаг бе украсен с лаврови венци и бе поставен върху пиедестал от зелен гранит. Около него на многоцветна мозайка бяха изписани най-великите победи на Наполеон.

Очите му опипаха навалицата във вътрешността на църквата и се спряха върху фигурата на Греъм Ашби. Англичанинът отговаряше на описанието, което му беше дала Стефани. Стоеше встрани от тълпата, облегнат на извития парапет.

Преди час Торвалдсен му бе съобщил, че агентите му са проследили Ашби от Лондон до Париж, а после и дотук. До него стоеше красива жена с дълга разпусната коса. Малоун неволно си помисли за друга блондинка, привлякла вниманието му преди около две седмици. Една от онези погрешни преценки, която почти му коства живота.

Тази блондинка стоеше с опрени в парапета бедра. Извила гръб, тя сочеше нагоре към внушителния антеблеман и обясняваше нещо на Ашби. Това би трябвало да е Каролайн Дод, за която също беше получил сведения от Торвалдсен. Любовница на англичанина, с дипломи по средновековна история и литература. Появата ѝ тук беше доказателство, че Ашби очаква някакво важно откритие.

Шумът се усили и той извърна глава. През отворения портал нахлуваше море от хора.

Погледът му се плъзна с възхищение по мраморните колажи наоколо. Куполът беше стъпил върху величествени коринтски колони, между които се издигаха символите на монархията. Те напомняха на посетителите, че някога мястото е било храм на кралете, а днес се беше превърнало във вечен дом на един велик император.

— Наполеон умира на Света Елена през 1821 година — долетя гласът на някакъв екскурзовод, застанал начело на група немски туристи. — Англичаните го погребват там, в съвсем обикновен гроб и без никакви почести. Но в своята последна воля императорът изрично заявява, че *иска останките му да почиват край бреговете на Сена, сред обикновените хора, които винаги е обичал*. През 1840 година крал Луи-Филип решава да изпълни волята му и го пренася в родината. С този ход той иска да успокои общественото мнение и да помири народа на Франция с неговата история. По това време Наполеон вече се е

превърнал в легенда. И така, на 15 декември 1840 година кралят организира пищна церемония за посрещане на тленните останки на императора в „Инвалидите“. За реконструкцията на църквата и превръщането ѝ в криптата, която виждате, са били нужни двайсет години.

Малоун се отдалечи от мраморния парапет, освобождавайки място на германците, които се стълпиха около него, отпратили погледи към внушителния саркофаг долу. Зад тях напиреха още хора. Той забеляза един мъж, който се присъедини към Ашби. Среден на ръст, с безизразно лице и рядка посивяла коса. Слабата му фигура беше облечена в тъмно палто.

Гилдхол.

От Торвалдсен беше научил някои неща и за него. Тримата се отдалечиха от парапета и се насочиха към изхода.

Импровизирай!

Така постъпват агентите, беше казал той на Сам. Сега поклати глава. Да, точно така.

* * *

Ашби излезе от храма и тръгна покрай извитата външна стена. Не след дълго стигна до дългата колонада с топове отпред, която осъществяваше връзката с Дома на инвалидите. Комплексът се състоеше от две църкви, параден площад, военен музей, вътрешна градина и елегантна еспланада, простираща се на почти километър от северната фасада до бреговете на Сена. Построен през 1670 г. от Луи XIV като пансион и болница за инвалидите от войната, комплексът се състоеше от множество многоетажни сгради, истински шедьоври на френската класика.

Тук историята повтаряше онова, което се беше случило в Уестминстър. Ашби си представи ранното утро на 14 юли 1789 г., когато разгневената тълпа бе помела постове и бе атакувала подземния оръжеен склад, за да разграби пушките и мунициите, с които по-късно бе щурмувала Бастилията и бе дала началото на Великата френска революция. Тези сгради, някога обитавани от седем

хиляди ветерани от войните, днес бяха обикновена туристическа атракция.

— Има ли начин да проникнем в музея? — попита Каролайн.

От снощи насам Ашби беше провел три телефонни разговора с Елиза Ларок. Слава богу, тя беше успяла да се добере до наистина важна информация.

— Мисля, че няма да имаме проблеми — отвърна той.

Излязоха на Парадния площад — калдъръмен правоъгълник с размери шейсет на сто метра, ограден от всички страни с двуетажни галерии. Бронзова статуя на Наполеон охраняваше входа на Църквата на войниците. На това място Дьо Гол беше целунал Чърчил в знак на благодарност за помощта по време на Втората световна война.

Ашби посочи една от строгите фасади — повече впечатляваща, отколкото привлекателна.

— Някогашната трапезария, в която са се хранили ветераните. Сега там се помещава Военният музей. — Ръката му посочи съседната сграда. — Там също е музей. В него се намира онова, което ни интересува.

Фасадата беше оградена със строително скеле. Според сведенията на Ларок в момента се ремонтиреше част от музея. Два етажа с исторически експонати, които щяха да останат затворени до пролетта. Работата включваше обновяване на фасадата и основно преустройство на главния вход. Но днес беше Бъдни вечер. Почивен ден.

* * *

Малоун пое по една от дългите галерии. На всеки три метра имаше по една затворена врата, пред която беше поставено тежко оръдие. Насочи се към източната галерия, подминавайки Църквата на войниците. Зави зад ъгъла и видя временния вход на сградата. Ашби и придружаващите го стояха в противоположния край на Парадния площад, близо до затворената част на музея, в който се съхраняваха исторически предмети от XVII и XVIII век, плюс произведения на изкуството от Луи XIV до Наполеон. Служител в сива униформа

охраняваше временния вход, през който се стигаше до стълбището към третия етаж. Там имаше няколко отворени зали и малка книжарница.

Малоун пое по стълбите, опирайки се на солидния дървен парапет.

Асансьорната шахта на първия етаж беше препречена от две кръстосани дъски. Пред нея имаше няколко палети с разглобено скеле. Встрани се виждаха временни метални врати, боядисани в бяло. Върху тях имаше лепенки с надпис „Вход забранен“. Табелата на стената сочеше, че зад затворените врати се намират изложбените зали, свързани с Наполеон I. Малоун пристъпи към една от тях и натисна бравата. Вратата се отвори.

Беше информиран, че никой не си прави труда да заключва, тъй като вечер цялата сграда се запечатва, а в музейните зали няма нищо особено ценно.

Той направи крачка напред, позволявайки на вратата да се захлопне зад гърба му и да го изолира от външния шум. Много се надяваше, че няма да съжалява за онова, което предстоеше да се случи през следващите няколко минути.

Наполеон лежеше на леглото, втренчил поглед в камината. По лицето му играеха алените отблясъци на огъня. Топлината и тишината го унасяха.

— Идваш ли най-сетне за мен, стари прорицателю? — тихо попита той. На лицето му се появи радостна усмивка, бързо заменена от гняв. — Не! — извика той. — Грешии! Съдбата ми не следва смяната на сезоните! Есента все още не е дошла, а зимата е далеч! Какво? Казваш, че ще бъда предаден от семейството си? Не може да бъде! Те се радват на моето благоразположение... — Замълча, върху лицето му се изписа напрегнато внимание. — Не, това вече е прекалено! Европа не може да ме свали. Името ми е по-силно от съдбата!

Събуден от собствения си глас, Наполеон отвори очи и замаяно се огледа. Треперещите му пръсти докоснаха влажното чело.

— Какъв ужасен сън! — промърмори той.

Сен Дьони се надигна. Верният слуга беше винаги до него. Спеше на пода, на крачка от леглото. Готов да сподели терзанията му.

— Тук съм, сир.

Наполеон потърси ръката му.

— Преди много години, още по време на експедицията в Египет, разговарях с един прорицател, с когото се срещнах при пирамидите. Той предсказа моето падение, предупреди ме за коварството на близките и за неблагодарността на генералите ми.

Потънал в спомените си и все още сънен, той изпитваше нуждата да говори.

— Предсказа ми, че ще имам две съпруги. Първата ще бъде императрица, но друга жена ще я свали от престола. А втората ще ми роди син, но неприятностите ми ще започнат именно от нея. Властта и просперитетът ще ме напуснат, надеждите ще се превърнат в разочарования. Ще бъда свален от власт и заточен на непознато място, между планините и морето...

Наполеон се надигна от постелята, в очите му се четеше страх.

— Заповядах да го застрелят — прошепна той. — Реших, че е глупак, а аз никога не слушам глупаците...

Торвалдсен слушаше Елиза Ларок, която му разказваше сведенията, събрани от семейството ѝ, за личния живот на Наполеон.

— Поцо ди Борго внимателно изследвал всичко, случило се на Света Елена. Онова, което ви разказах, е станало два месеца преди смъртта на Наполеон.

Той слушаше с престолено внимание.

— Наполеон бил изключително суеверен — продължи тя. — Вярвал в съдбата, но същевременно отричал нейната неизбежност. Предпочитал да чуе онова, което му се искало да чуе.

Седяха в една от вътрешните зали на „Гран Вефур“, от която се разкриваше великолепна гледка към градините на Пале Роял. В менюто с гордост беше отбелязано, че ресторантът е създаден през далечната 1784 г., а клиентите му и до днес се хранят сред позлатения декор от XVIII век и изящните, ръчно изрисувани пана. Торвалдсен рядко посещаваше това място, но бе приел поканата на Ларок за един дискретен обяд.

— Но предсказанията на египетския прорицател се сбъднали — добави Ларок. — Жозефин действително станала императрица, а Наполеон се развел с нея, защото тя не можела да му роди наследник.

— Не е ли било заради изневерите ѝ? — подхвърли Торвалдсен.

— Тя действително му е изневерявала, но и той не ѝ е оставал длъжен. В крайна сметка бил запленил от осемнайсетгодишната австрийска херцогиня Мария-Луиза и се оженил за нея. Тя го дарила с така желания наследник.

— Кралска им работа — обади се Торвалдсен.

— Мисля, че Наполеон би се обидил на всеки, който го сравнява с кралска особа.

— В такъв случай е бил глупак — усмихна се той. — Защото е бил кралска особа и нищо повече.

— Късметът му изневерил през 1809 година, скоро след втория му брак, точно според предсказанието. Злощастната кампания в Русия

през 1812 година завършила с тотален крах на непобедимата му дотогава армия. През 1813 година Англия, Прусия, Русия и Австрия се опълчили срещу него. Той бил разбит в Испания и при Лайпциг, загубил Германия и накрая Холандия. През 1814 година паднал Париж и Наполеон абдикирал. Заточили го на Елба, но той избягал и направил опит да си върне Париж от Луи Осемнайсети. В крайна сметка стигнал до своето Ватерло. На 18 юни 1815 година всичко свършило. Императорът бил заточен на остров Света Елена, за да умре там.

— Вие дълбоко мразите този човек, нали?

— Дразня се, че не го познаваме истински. В продължение на петте години от изгнанието си на Света Елена той се занимавал с изграждане на имиджа си. Автобиографията, която написал, прилича повече на научнофантастичен роман, който изкривява историческите факти в негова полза. Всъщност той бил любещ съпруг, който обаче се развел с жена си в момента, в който разбрал, че тя не може да му роди наследник. Генерал, който изпитвал топла обич към своите войници, но в същото време не се поколебал да жертва стотици хиляди от тях. Безстрашен герой, който винаги изоставял хората си в случай на опасност. Лидер, чиято мечта била да превърне Франция във велика сила, но същевременно я тласкал от една война към друга. Ясно е защо го ненавиждам, нали?

Той реши да добави още малко сол към раната.

— Знаете ли, че Наполеон и Жозефин са обядвали в тази зала? Увериха ме, че обстановката е същата, каквато е била през XIX век.

— Знам — усмихна се тя. — Любопитно ми е, че и вие го знаете.

— Наполеон наистина ли е заповядал да убият онзи египетски прорицател?

— Да. Възложил го на един от най-близките си хора — Монж.

— Вярвате ли в мълвата, че императорът е бил отровен?

Той беше чувал, че към храната му били добавяни малки количества арсеник, които с течение на времето съсипали организма му. Съвременните изследвания на оцелели косми от главата му действително доказваха наличието на високи нива от отровата.

— Англичаните не са имали причина да го убиват — засмя се тя. — Практически са искали обратното — да го запазят жив и здрав.

Сервираха им ястията. Неговото беше барбун на тиган с олио и домати, а нейното — крехко пилешко филе с винен сос, поръсено с

настъргано сирене. Изпиха и по чаша мерло.

— Знаете ли историята около ексхумирането на тялото му през 1840 година? — попита Елиза.

Торвалдсен поклати глава.

— Тя показва защо англичаните никога не биха го отровили.

* * *

Малоун предпазливо тръгна към празната галерия. Осветлението беше изключено, а дебелите листове пластмаса на прозорците пропускаха съвсем малко слънчева светлина. Топлият въздух миришеше на прясна боя. Повечето от експонатите и витрините бяха покрити с плат. Покрай стените бяха опрени стълби, а в дъното се издигаше малко скеле. Част от дъсчения под беше демонтирана, а камъкът под него сивееше от прясната замазка.

Никъде не се виждаха камери или сензори. В стъклени витрини от двете му страни бяха изложени униформи, ризници, мечове, ножове, хамути, пушки и пищови. Истински парад на историческото развитие на технологиите, при който всяко поколение усвоява нови методи за по-бързо унищожаване на себеподобните си. Но нито един от изложените експонати не намекваше за ужасите на войната. Те бяха тук, за да подчертаят славата на победите.

Малоун заобиколи поредната дупка в настилката и продължи напред. Гумените му подметки не издаваха абсолютно никакъв шум. Зад гърба си чу, че някой пробваше вратата, през която беше влязъл.

* * *

Изправен на площадката на втория етаж, Ашби гледаше как мистър Гилдхол проверява вратите, водещи към галериите на Наполеон.

Оказа се, че всички са залостени.

— Мислех, че са отворени — обади се Каролайн.

Точно това се твърдеше в информацията на Ларок. Ценните експонати били изнесени още преди няколко седмици. Останали само

предмети с по-ниска стойност, защото складовите площи са ограничени. Строителната фирма се съгласила да работи около експонатите, които били предварително застраховани срещу повреди.

Но въпреки това вратите се оказаха залостени. Ашби не искаше да привлича вниманието на жената долу, нито пък на служителите на музея на горния етаж.

— Разбийте ги, но тихо — заповяда той.

* * *

През октомври 1840 г. на остров Света Елена акостира френската фрегата „Ла Бел Пул“, превознаща войскова част под командването на принц Дьо Жоанвил, третия син на крал Луи-Филип. Английският губернатор на острова Мидълмор изпраща сина си да посрещне кораба, сухоземните батареи на Кралските военноморски сили го поздравяват с двайсет и един топовни салюта. На 15 октомври, двайсет и пет години след пристигането на Наполеон на острова, започва операцията по ексхумацията на тялото му. Французите искат това да бъде извършено от техните моряци, но англичаните държат на своите хора. В крайна сметка задачата е поверена на местни жители, които се отправят към гробището под проливния нощен дъжд, охранявани от английски войници. От заравянето на ковчеза са изминали деветнайсет години, гробът е запечатан с тухли и цимент. Отварянето му се оказва трудна работа. Камъните трябва да се вадят един по един, след като се разбие зидарията, за да се свалят четирите капака на ковчеза.

На ексхумацията присъстват доста хора, живели с Наполеон на Света Елена. Генерал Гурго, генерал Бертран, майсторът на сладкиши Пиерон, камериерът Аршамбо, конярят Новераз, помощникът на Сен Дьони Маршар, а също така и самият Сен Дьони, който никога не се отделил от своя император.

Тялото е увито в останки от бял сатен, които се показват изпод капаците на ковчеза. Под разцепените кавалерийски ботуши стърчат белезникавите пръсти, а краката нагоре остават скрити под бял брич. Между тях е поставена сребърната купа със сърцето му. На ръцете — бели, твърди и свършено запазени, стърчат дълги

нокти. Под разтеглените устни се виждат три зъба, а лицето с плътно затворени клепачи е сиво от наболата брада. Тялото е в забележително добро състояние, сякаш той е заспал.

Всички лични вещи са там, положени върху сатененото ложе. Колекция френски и италиански монети с неговия безстрастен лик, украсени с императорския герб; сребърна сосиера, чиния, ножове, вилицы и лъжици, сребърна манерка, наметало, сабя, самун хляб и бутилка вода.

Всички свалят шапки. Френски свещеник напръсква ковчега със светена вода, рецитирайки под нос Псалм 129: „От дън душа викам към Тебе, Господи“...

Английският лекар иска да изследва тялото с научна цел, но генерал Гурго — едър и червендалест мъж с посивяла брада, решително се противопоставя.

— Не бива. Нашият император е бил подложен на достатъчно недостойни неща.

Всички са наясно, че Лондон и Париж се съгласяват на ексхумацията, само и само за да изгладят различията между двете страни. Френският посланик в Англия е категоричен:

— Не виждам причина за отказ от подобен акт, защото Англия не може да заяви пред света, че иска да държи затворник един труп.

— Ние имаме право да изследваме тялото — възразява английският губернатор Мидълмор.

— По каква причина? — пита Маршар. — Англичаните са присъствали на запечатването на ковчега, техни лекари са направили аутопсията въпреки предсмъртното желание на императора тялото му да остане недокоснато.

Самият Маршар е присъствал на процедурата и от горчивия му тон личи, че не е забравил нарушената воля на покойника.

— Много добре — вдига ръце в престомена капитулация Мидълмор. — Надявам се, че няма да възразите на един малък външен оглед. Предполагам, ще се съгласите, че след толкова дълго време в гроба тялото се намира в забележително добро състояние. А това безспорно изисква малък оглед, нали?

Гурго отстъпва, останалите — също.

Лекарят преглежда краката, корема, ръцете, клепачите и гръдния кош.

— После отново запечатват четирите ковчега на Наполеон от дърво и метал, превъртат ключа на саркофага и всичко е готово за връщането му в Париж — добави Елиза.

— Какво всъщност е искал да открие лекарят? — попита Торвалдсен.

— Нещо, което англичаните напразно търсели, докато Наполеон бил техен затворник — местонахождението на съкровището.

— Помислили са, че е скрито в гроба?

— Може би. В ковчега били поставени множество странни предмети. Някой може би си е помислил, че те съдържат отговора. Твърди се, че това е една от причините англичаните да се съгласят на ексхумацията. За да хвърлят едно око.

— Открили ли са нещо?

— Нищо — отвърна тя, отпи глътка вино и зачака реакцията му.

— Не са търсили където трябва, нали? — попита след кратка пауза Торвалдсен.

— Били са много далеч от истината — кимна Елиза. Започваше да харесва този датчанин.

— А вие, мадам Ларок, сте успели да откриете мястото?

— Имате всички шансове още днес да получите отговор на този въпрос, хер Торвалдсен.

Малоун стигна до залата с реликвите на Наполеон и се зае да разглежда експонатите, свидетелстващи за неговия възход и падение. Куршумът, с който бил ранен при Ратисбон, телескопът, картите и pistolетите му, бастунът, наметалото и дори посмъртната му маска. В малка ниша беше възстановена стаята му на Света Елена, съдържаща дори съвместното легло и балдахина.

В залата се разнесоха стържещи звуци. Някой насилваше металните врати, останали на трийсетина метра зад гърба му.

Беше ги залостил с един от строителните палети, защото бе предвидил, че скоро ще има компания. Бе видял как Ашби напуска църквата и със спокойна крачка се насочва към „Инвалидите“. И се възползва от краткото му забавяне на Парадния площад, за да се шумугне в сградата. Беше убеден, че Ашби също разполага с информацията, която му предостави Стефани. Позвъни ѝ още снощи, веднага след като се раздели с Торвалдсен. Предложи ѝ план, който отговаряше на нуждите ѝ, но същевременно не компрометираще неговия приятел. Доста деликатен, но напълно изпълним план.

Палетът пред залостените врати помръдна, издавайки стържещ звук.

Малоун се обърна точно навреме, за да види появилата се в процепа светлина.

Три сенки се промъкнаха в залата.

Пред него имаше витрина с откритата вратичка, в която бяха изложени сребърни прибори, чашата, която Наполеон беше използвал при Ватерло, кутия за чай от Света Елена и две книги. Табелката под витрината информираше посетителите, че книгите са част от личната библиотека на Наполеон на Света Елена, съдържаща над 1600 екземпляра. Едната от тях бе „Мемоарите и кореспонденцията на Жозефин“, която Наполеон изчел през 1821 г., малко преди смъртта си. По всяка вероятност се е усъмнил в нейната достоверност и се е разстроил от съдържанието ѝ, помисли си Малоун. Другата беше малко томче с кожени корици, разтворено по средата. Табелката

информираше, че става въпрос за „Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа“ — също част от личната библиотека на императора. Именно тя бе изрично спомената в последното му завещание.

Откъм дъното на залата се чуха забързани стъпки.

* * *

Ашби обичаше авантюрите.

Цял живот беше изпитвал удоволствие от приключенските книги и филми, но на практика търсенето на съкровища се състоеше предимно от издирване и разчитане на стари текстове в книги, завещания, кореспонденция, лични записки и дневници или пък в държавни архиви. Тук едно зрънце, там — друго. Никога твърдо и неоспоримо доказателство, което да реши ребуса с един замах. В повечето случаи информацията бе почти несъществуваща или неразгадаема. Разочарованията бяха далеч повече от успехите. Убедително в това отношение беше настоящото издирване. Но то също имаше своите шансове.

Всичко зависеше от съдържанието на книгата, която ги чакаше на няколко метра по-нататък.

Елиза Ларок го беше информирала, че проникването в тази част на музея ще бъде най-лесно именно днес. Работниците почиват за празника, а персоналът на „Инвалидите“ ще бърза да приключи със задълженията си и да се прибере у дома за Коледа. А утре музеят ще има един от малкото си почивни дни през годината.

Мистър Гилдхол ги поведе към вътрешността на разхвърляната галерия. Застоялият въздух тежеше от миризмата на боя и терпентин — още едно доказателство за текущите ремонти.

Той възнамеряваше да напусне Париж веднага след изпълнението на задачата. Американците вече чакаха в Лондон, изгарящи от нетърпение да чуят доклада, който той най-после щеше да бъде в състояние да им предостави. Нямаше причини за по-нататъшно забавяне. Утрешният ден обещавахе да се превърне в една от най-интересните Коледи в живота му.

Мистър Гилдхол спря и Ашби зърна онова, което той вече беше видял.

В стъклената витрина, в която би трябвало да лежат подобрите реликви на Наполеон и най-вече книгата, имаше само едно издание. Другото беше изчезнало, а на мястото му беше опряна картичка. Мигът мълчание му се стори като час. После той преодоля смайването си, направи крачка напред и прочете съдържанието на картичката:

Лорд Ашби, ние ще ви дадем книгата само ако се държите като добро момче.

— Какво означава това? — прошепна Каролайн.

— Предполагам, че е един от начините, по които Елиза Ларок се опитва да ми дърпа юздите.

Той сам се усмихна на безумната надежда, която се долавяше в тази лъжа.

— Там пише *ние*.

— Вероятно има предвид членовете на клуба.

— Но тя ти предаде цялата информация, с която разполагаше, включително и подробностите, свързани с това място. — Думите й прозвучаха по-скоро като въпрос, отколкото като констатация.

— Тя е предпазлива. Вероятно не иска да разполагаме с всичко. Поне засега.

— Не трябваше да се свързваш с нея.

— Нямахме друг начин да си осигурим достъп.

Уловил следващия въпрос в очите й, Ашби побърза да добави:

— Връщаме се в Англия.

Излязоха от галерията. В главата на Ашби се блъскаха най-различни предположения. Каролайн не знаеше нищо за тайното му сътрудничество с Вашингтон, което всъщност бе причината да обвини Ларок и Парижкия клуб за изчезването на книгата. Но истината го плашеше. Американците познаваха бизнеса му.

* * *

Скрит в противоположния край на галерията, Малоун наблюдаваше оттеглянето на Ашби и компания. На лицето му се появи усмивка, когато усети, че англичанинът заблуди Каролайн Дод. Той изчака няколко минути, слезе по задното стълбище и напусна „Инвалидите“ през северната страна. Спря едно такси, прекоси Сена и се насочи към „Гран Вефур“.

Влезе в ресторанта и огледа приятно обзаведената зала, типично френска, в която доминираха стените със златисти тапети и огледалата с позлатени рамки. В дъното зърна Торвалдсен в компанията на красива жена в сив костюм, която седеше с гръб към вратата. Вдигна книгата с двете си ръце и широко се усмихна.

* * *

Торвалдсен моментално разбра, че балансът на силите е променен. Беше получил пълен контрол, но Ашби и Елиза Ларок не бяха разбрали какво става.

Все още не.

Той праметна крак върху крак, облегна се назад и насочи вниманието си към дамата. Беше сигурен, че съвсем скоро ще изплати всичките си дългове.

ТРЕТА ЧАСТ

12:15 ч.

Сам последва Меган Морисън и Стефани Нел, които си купиха билети за посещение на Айфеловата кула. Пред входовете с асансьорите за първата и втората площадка се извиваха огромни опашки, на които трябваше да чакат поне два часа. Но тук, пред южния пилон, почти нямаше хора, тъй като за достигането до първата площадка трябваше да бъдат изкачени 347 стъпала.

— Нямаме време да висим по опашки — обяви Стефани Нел.

Сам и Меган бяха прекарвали нощта в хотел на Левия бряг. Пред стаите им пазеха двама агенти на Сикрет Сървис. След като изслуша информацията на Меган, Стефани проведе няколко телефонни разговора. След като получи потвърждение на част от чутото, тя настоя за охрана.

— Нима оперативните агенти винаги носят едни и същи дрехи? — попита я той, докато изкачваха стъпалата. Вече трети ден носеше дрехите, с които бе пристигнал в Париж.

— Рядко използват смокинги или дизайнерски костюми — отвърна Стефани. — А ти ще трябва да се задоволиш с това, което е на гърба ти.

Достигнаха колона, обозначена с номер 134. Табелката до нея информираше, че се намират на първата площадка на височина 57 метра. Пилоните продължаваха нагоре към втората площадка на височина 115 метра, а после се стесняваха към третата площадка, която беше на 275 метра над земята. Така изглеждаше най-високата кула на Париж — лабиринт от метални конструкции, боядисани в сиво-кафяв цвят — превърнала се в един от прочутите символи на света.

Меган се катереше леко и пъргаво, но него го заболяха прасците. Снощи в хотела тя почти не бе отворила уста, но Сам беше убеден, че е постъпил правилно, като бе напуснал музея с нея. Така получи възможност да работи под прякото ръководство на шефа на „Магелан“.

След още десетина минути изкачване стигнаха горе.

Площадката на първото ниво беше пълна с посетители, които сновяха между магазина за сувенири, пощенския клон, изложбената зала, снейкбара и ресторанта. В дъното бяха асансьорите, които водеха към приземното ниво. До втората площадка оставаха още около 330 стъпала, стръмно издигащи се нагоре. От площадката на първо ниво се разкриваше гледка към площада.

Стефани спря да си почине край парапета. Сам и Меган се присъединиха към нея. Насреща им се намираше голяма остъклена зала, над вратата на която беше изписано ЗАЛА „ГУСТАВ АЙФЕЛ“.

— Утре тук ще се проведе срещата на Парижкия клуб — прошепна Меган на Стефани.

— Сигурна ли си?

Този разговор го водеха от вчера. Явно Стефани се придържаше към старата максима, която гласеше: „Задавай непрекъснато един и същ въпрос и внимавай дали ще получиш един и същ отговор“.

— Виж какво, госпожо Правосъдие — троснато отвърна Меган. — Достатъчно дълго участвах в играта ти, наречена „демонстрация на власт“. Дори се опитах да ти бъда полезна. Но я ми кажи какво търсим тук, ако наистина не ми вярваш?

Стефани не отвърна на предизвикателството. Продължаваше да стои облежната на металния парапет, а очите ѝ опипваха остъклената зала насреща.

— Знам, че утре ще бъдат тук — промълви най-сетне Меган. — Целият клуб ще се събере, за да отпразнува Коледа.

— Доста странно време за среща — отбеляза Сам.

— Отдавна съм разбрала, че тук Коледа е странен празник. Французите не си падат по религиозните тържества. Голяма част напускат града, а останалите отиват на ресторант. Много обичат тортата, която наричат *bûche de Noël*. Има формата на пънче с маслена глазура. Затова не съм изненадана, че членовете на клуба са решили да се срещнат на Коледа.

— А Айфеловата кула е отворена, така ли? — попита Сам.

— От един на обяд.

— Я започни отначало — подкани Стефани.

Меган я погледна ядосано, но се подчини.

— Ларок е наела залата „Густав Айфел“ отсреща. Купонът ще започне в единайсет и ще продължи до четири следобед. Дори е

поръчала обяд. Вероятно е решила, че шейсет метра височина ѝ осигуряват уединението, което търси.

— Охрана? — попита Стефани.

— Откъде да знам. Това е по твоята част.

Стефани явно остана доволна от заядливия ѝ тон.

— Кулата е собственост на общината, но се управлява от дружество, наело частна охранителна фирма, която действа съвместно с полицията и армията.

Сам беше забелязал малкия полицейски участък край южния вход, пред който дежуреха мъже със сериозни лица в камуфлажни униформи и автомати в ръце.

— Аз направих някои проверки — добави Стефани. — За утре в посоченото време залата действително е наета от група хора, които са поискали допълнителна охрана. Общото фоайе ще бъде затворено, а самата кула е затворена до един по обяд. След това тук ще има не по-малко посетители от тези, които виждаме днес.

— Клубът за пръв път се събира извън къщата си в Маре — отбеляза Меган. — Същата, която вчера показах на Сам.

— Мислиш ли, че това има някакво значение? — попита Стефани.

— Разбира се. Този клуб означава неприятности.

* * *

Малоун излезе от „Гран Вефур“ и взе такси за краткото пътуване в южна посока до Лувъра. Там слезе, плати на шофьора и се насочи към стъклената пирамида, която изпълняваше ролята на голяма капандура над входа на музея. Класическата фасада на Лувъра ограждаше площада от три страни, а четвъртата беше заета от арката „Карусел“ — имитация на римска арка с колони от розов мрамор, издигаща се като страж на отворената източна страна.

Стъклената пирамида беше заобиколена от седем триъгълни гранитни басейни. На ръба на една от тях седеше слаб мъж с остри черти и гъста пясъчноруса коса, побеляла на слепоочията. Беше облечен в тъмно вълнено палто, на ръцете си имаше черни ръкавици. Макар че времето беше омекнало в сравнение със сутрешния мраз,

Малоун прецени, че температурата на въздуха едва ли надвишава няколко градуса над нулата. Торвалдсен го беше предупредил, че мъжът ще го чака тук и трябва да се срещне с него веднага след като вземе книгата.

Той се приближи и седна на студения камък.

— Вие сигурно сте Котън Малоун — заговори го на английски професор Мурад.

Следвайки примера на Джими Фодрел, той държеше книгата в ръка напълно открито.

— Току-що я взех от „Инвалидите“ — подаде му я той.

— Лесно ли я откраднахте?

— Стоеше си там и ме чакаше — сви рамене Малоун. — Точно както ми беше обяснено.

Мурад започна да прелиства крехките страници. Малоун знаеше къде ще спре, тъй като вече беше успял да я прегледа в таксито. За пръв път това се случи някъде към средата на томчето, където книгата се разделяше на две. Мястото беше отбелязано с бял лист хартия, върху който бе изписано следното:

CXXXV II CXLII LII LXIII XVII
II VIII IV VIII IX II

Забеляза как професорът бърчи чело и поклаща глава.

— Не го очаквах — промърмори той, духна, за да стопли ръцете си, и отпрати поглед към тълпите туристи, които щурмуваха главния вход на Лувъра.

— Ще ми обясните ли?

— Това е „Възелът на маврите“, любимият шифър на Наполеон. Римските цифри се отнасят до точно определен текст. В случая става въпрос за страница и ред. За да разчетем посланието, ще ни трябва текстът, който е използван, но тук липсва трета редица цифри. Онези, които сочат точната дума на съответния ред.

— Защо ли бях убеден, че тази работа няма да е толкова лесна? — въздъхна Малоун.

— При Наполеон нищо не е лесно — засмя се Мурад. — Обичал е драмата. Музеят насреща е типичен пример. Тук са събрани трофеи от всички територии, които е завладял. С течение на времето се превръщат в най-богатата колекция на света.

— За съжаление Съюзниците върнали всичко — поне това, което е останало след 1815 година.

— Очевидно познавате историята, мистър Малоун.

— Опитвам се. Наричайте ме Котън, ако обичате.

— Доста необикновено име. Как се сдобихте с него?

— Благодарение на драмата, също като при Наполеон. Но да се върнем към „Възелът на маврите“. Ще успеете ли да го разшифровате?

— Невъзможно е без текста, от който са извлечени цифрите. Идеята е проста — изпращачът и получателят трябва да използват един и същ текст. Но отсъствието на трета редица цифри може да се окаже голям проблем.

Торвалдсен го беше информирал подробно за завещанието на Наполеон и връзката му с книгата в ръцете на Мурад. Затова той замълча и просто изчака професорът да приключи с прегледа на останалите страници.

— О, боже! — прошепна Мурад, стигнал до задната корица. — Невероятно!

Малоун вече беше обърнал внимание на странно разкривения почерк и избелялото мастило — същото, с което бяха изписани римските цифри на белия лист.

 ET FACTUM EST UMI IN
SABBATO SECUNDO PRIMO A
BIREPERSCETES DISIPULIAUTEM ILLI TRISCOE
PEKUNTVEIIEKESPICASETRICANTESMANTBUS + MANDU
CABANTQUIDA MAUTEM DEFARISAETISAT
CEBANTEIECCEQUIDA FACIUNTATSCIPULITVISAB
BATIS + QUODNON LICETRESPONDAENSAUTEMINS
JETXTA DEOS NUMQUAMHOC
LECISTISQUOD FECITADUTDQUANDO
ESUKUTIPDEETQUICUMFOEKAI + INTRKOIBITINDOMVM
DEIETRANEPROPOSITIONIS KEDIS
MANDUCAVITETACDITETQUI BLES
CUMERANTUXIBO QUIBUSNO
NICEBATMANDUCARESINON SOLIS SACERDOTIBUS

— Имате ли представа какво е това? — попита той.
— Никаква — поклати глава Мурад.

* * *

Сам реши, че е крайно време да се застъпи за Меган.

— Тя едва ли се нуждае от доказателства — обърна се към Стефани той. — Присъствието ти тук е напълно достатъчно.

— Виж ти! — възкликна тя. — Мистър Колинс най-последно започва да разсъждава като агент на Сикрет Сървис.

Не му стана приятно от снизходителния ѝ тон, но не беше в позиция да протестира. Освен това тя беше права — той наистина трябваше да започне да използва мозъка си.

— Следяла си нейния уебсайт, моя също — продължи той. — И бог знае още колко други. Следователно очакваш, че тук ще се случи нещо, което ще привлече всеобщото внимание.

— Нещата са много прости — въздъхна Стефани. — Целта ни е членовете на Парижкия клуб да влязат в затвора.

— Едва ли е само това — не ѝ повярва Сам.

Мълчанието на Стефани Нел потвърди подозренията му. Но тя постъпваше както трябва. Не беше нужно да споделя с тях повече от необходимото. Той се загледа в тълпите от премръзнали хора, които продължаваха да се изсипват от стълбите. Други влизаха и излизаха от асансьорите на горната площадка. Весела и шумна група се насочи към близкия ресторант. Леденият вятър свиреше между кафеникавия метал, обграждащ ги като паяжина от всички страни.

— Съмнявам се, че ще успееш да монтираш подслушвателни устройства за утрешната среща — подхвърли Меган. — Моите източници твърдят, че Клубът прибегва до електронни проверки преди, по време и след всяко от своите заседания.

— Няма да ни трябват подслушвателни устройства — отвърна Стефани.

Сам учудено се втренчи в нея, а тя отвърна на погледа му с усмивка, която изобщо не му хареса.

— Някога да сте били сервитьори? — попита тя, местейки поглед от единия към другия.

Елиза изпитваше истинска наслада от разговора с Хенрик Торвалдсен по време на обяда. Той беше интелигентен човек с бърз ум, който не си губеше времето в празни разговори. Умееше да слуша, попиваше фактите и ги подреждаше според тяхната важност, а после правеше бързи заключения. Точно като нея.

— Наполеон проумял, че войната носи полза на обществото. Тя мобилизира най-добрите му мислители и ги карала да мислят по-добре. Той открил, че когато заплахата е реална, учените стават много по-продуктивни, производството — по-ефективно, а народът — по-послушен. Открил и друго — когато били под заплахата, хората приемали всякакви нарушения от страна на правителството, стига да бъдат надеждно защитени. Но продължителната война била разрушителна. На народа му дошло до гуша от нея, враговете му се умножили. И в крайна сметка той изгубил способността си да управлява.

— Не виждам как войната може да бъде нещо положително — поклати глава Торвалдсен. — Лошото в нея е твърде много.

— Да, тя носи смърт, разруха, опустошение. Но винаги е съществувала. Как е възможно нещо толкова гадно да продължава да съществува? Отговорът е прост: войната дава резултати. На нея се дължат всички велики постижения на човечеството. Нека вземем за пример последния световен конфликт. Благодарение на него ние се научихме да делим атома и да летим в космоса, да не говорим за огромния напредък в електрониката, науката, медицината и строителството. И всичко това, докато се избивахме по безпрецедентен начин.

— Има истина в думите ви — кимна Торвалдсен.

— Нещата са още по-драматични. Да вземем историята на Америка. Икономиката на тази страна се движи като по часовник — след цикъл на разцвет следват рецесия и депресия. Тук има една забележителна закономерност. Всички депресионни цикли започват след прекомерни военни разходи. Те се наблюдават след войната от

1812 година, след Гражданската война през шейсетте години на деветнайсети век и след испанско-американската война в началото на двайсети век. Великата депресия през трийсетте години започва след Първата световна война, когато Америка изпада в изолация и практически разпуска армията си. За да излезе от нея, ѝ е била необходима нова световна война.

— Говорите като експерт.

— Наистина съм изучавала това явление и заключенията са ясни. Войната прави възможно стабилното управление на обществото. Тя му осигурява ясна необходимост от политическо управление. Липсата на война слага край на националния суверенитет — една концепция, която Наполеон е разбрал много добре. Той е първият съвременен лидер, който е оценил нейното значение.

Ресторантът на „Гран Вефур“ започваше да се опразва. Времето за обяд наближаваше края си и хората бавно се насочваха към изхода.

— Наполеон е планирал преход към мирновременен живот не само за Франция, но и за всички окупирани територии — продължи Елиза. — Но той си е давал сметка, че за целта ще му трябва подходящ заместител на войната. За съжаление по негово време такъв не е съществувал.

— Какво би могло да замести войната?

— Трудно е да се каже, но не е невъзможно — сви рамене тя. — Идеята е да се създаде алтернативен враг. Реална или фиктивна заплаха, срещу която обществото да се обедини. Например масовото унищожение, предизвикано от ядрените оръжия. Върху това се крепеше цялата концепция на Студената война. Никоя от страните не предприе конкретни действия, но всяка от тях похарчи милиарди за подготовка. По време на Студената война правителствата процъфтяваха. Американската федерална система преживя невиждана експанзия. В периода между 1950 и 1990 година западната цивилизация достигна високи върхове. Човекът стъпи на Луната благодарение на Студената война. Ето ви един подходящ заместител на войната.

— Добър пример — кимна Торвалдсен.

— Имам и други, макар и не толкова добри. Глобалното затопляне, недостигът на храни и прясна вода. Доста популярни теми през последните години. Но засега те не са достатъчно убедителни или

актуални, за да се превърнат в световна заплаха. Работа може би ще вършат мащабни програми в областта на здравеопазването, образованието, общественото строителство и транспортът. Но те трябва да бъдат наистина всеобхватни, да засягат цялото население и да използват огромен ресурс. Но това едва ли може да се случи. Дори една ограничена война изисква огромни ресурси. Разходите за подготовка и за отбрана отдавна са достигнали безумно високи нива. С тях не може да се сравнява нито една общественополезна програма, въпреки че по света се изразходват стотици милиарди долари за здравеопазване и социално осигуряване. В крайна сметка те се оказват недостатъчни, за да превърнат тези начинания в адекватен заместител на войната.

— Давате ли си сметка колко абсурдно звучат думите ви? — усмихна се Торвалдсен.

— Напълно. Но преходът към световен мир е изключително трудна задача. Ако за момент пренебрегнем предизвикателствата на управлението, ще бъдем изправени пред проблема с канализирането на колективната агресия.

— Като римляните, а? С гладиаторите и кървавите жертвоприношения в Колизеума?

— Римляните са били мъдри. Те са разбирали концепциите, за които говоря. За да се избегне разпадането на обществото по време на мир, трябва да бъдат създадени алтернативи на войната. За римляните това са били споменатите игри. Именно те са позволили на обществото им да процъфтява в продължение на векове.

Тя ясно усещаше нарастващия интерес у събеседника ѝ.

— Дори владетелите в древността са разбирали, че в състояние на мир поданиците им не биха изтърпели онова, което търпят по време на война, хер Торвалдсен. Тази концепция важи с пълна сила и днес, в модерните демокрации. Отново ще ви дам за пример Америка. През петдесетте години на миналия век американското общество допусна потъпкването на Първата поправка към конституцията на страната, защото бе уплашено от настъплението на световния комунизъм. Свободата на словото изглеждаше нещо незначително в сравнение с въображаемата заплаха, идваща от Съветския съюз. Дори и в наше време имаме подобен случай — след 11 септември 2001 година в САЩ се приемат закони, които в друго време и при други обстоятелства

американците с негодувание биха отхвърлили. Патриотичният закон ограничава по безпрецедентен начин личната свобода на гражданите. Законите за всеобщо наблюдение ограничават гражданските свободи. Особено отблъскващ е Законът за задължителната регистрация и идентификация. Но гражданите на САЩ позволиха тези нарушения в името на сигурността...

— Която е малко или повече въображаема.

— Точно така — усмихна се тя. — Именно за това говоря. Достоверната външна заплаха се равнява на разширената политическа власт — поне докато заплахата е достатъчно достоверна.

Елиза направи кратка пауза и тихо добави:

— Именно в тази формула се съдържа огромен потенциал за печалба.

* * *

— Хенрик няма да хареса нашата неспособност да разчетем тези драсканици — каза Малоун и посочи книгата в ръцете на Мурад.

— Имам една идея — внезапно вдигна глава той. — Хайде да влезем в Лувъра. Искам да проверя нещо.

* * *

Торвалдсен слушаше внимателно обясненията на Елиза Ларок, която очевидно беше отделила много време, за да обмисли плановете си. В един момент той реши да я насочи обратно към личността на Ашби и любезно подхвърли:

— Не ме попитахте за проблема с вашата сигурност...

— Предполагам, че ще ми кажете за него, когато сте готов — спокойно отвърна тя.

Той отпи глътка вино и подреди мислите си.

— Дълговете на Ашби са около трийсет милиона евро, повечето от които са негарантирани лични заеми с висока лихва.

— До този момент лорд Ашби е бил изключително коректен и откровен с мен. Изпълнява всичко, което поискам от него.

— Лорд Ашби е крадец. Знаете, че преди години беше забъркан с група незаконни колекционери на произведения на изкуството. Повечето от тях вече си получиха заслуженото...

— Участието му така и не беше доказано.

— Което изобщо не го оневинява. Знам със сигурност, че е бил замесен. Вие също. Именно по тази причина той е член на вашия клуб.

— И се справя много добре. В момента е в Париж, за да провери едни обещаващи сведения, които може би ще ни отведат до целта. Същата цел, за която съм готова да простя много неща, хер Торвалдсен.

* * *

Малоун последва професор Мурад в стъклената пирамида. Дватамата слязоха с няколко ескалатора до входната врата на музея, където внушителна тълпа от хора чакаха реда си. Къде ли отиваме? — запита се той. Миг по-късно с облекчение установи, че професорът подминава дългата редица билетни гишета и тръгва към книжарницата встрани от входа.

Двуетажният магазин беше претъпкан с информация. Хилядите книги бяха подредени по страни и исторически периоди. Мурад се насочи към френска секция и няколко маси, отрупани с томове за наполеоновата епоха.

— Често идвам тук — подхвърли ученият. — Книжарницата е чудесна. Никъде другаде не се съхраняват толкова много редки текстове.

Това мога да го разбера, помисли си Малоун. Библиофилите са еднакви навсякъде.

Приближи се към Мурад, който трескаво прехвърляше заглавията.

— Мога ли да помогна?

— Търся едно френско издание за Света Елена — отвърна Мурад, без да отделя очи от рафтовете. — Преди няколко седмици почти бях решил да си го купя, но... Аха, ето я... — Пръстите му сръчно издърпаха някаква книга с твърди корици. — Оказа се твърде скъпа, затова реших да ѝ се порадвам от разстояние...

Малоун се усмихна. Този човек му харесваше, най-вече с липсата на каквато и да било претенциозност в поведението.

Мурад постави книгата на близката маса и я прелисти. Бързо откри онова, което търсеше, и помоли Малоун да разтвори книгата от „Инвалидите“ на страницата със странната забележка.

— Така си и мислех — промърмори той и заби показалец в книгата на масата. — Това е снимка на няколко бележки от Света Елена, направени по време на заточението на Наполеон. Знаем, че прислужникът му Сен Дьони е преписвал почти всичките записки на господаря си, тъй като той е имал ужасен почерк. — Махна с ръка и добави: — Сам можете да се уверите, че двете извадки, с които разполагаме, са почти идентични.

Малоун сравни текстовете. Почеркът действително съвпаднаше. Същите закръглени букви „М“, наклонени „Е“, завъртулките под „Ф“, странно изписаните „А“, които приличаха на наклонено „Д“.

— Значи сте на мнение, че бележката в книгата за Меровингите е написана от Сен Дьони? — подхвърли той.

— Нищо подобно.

Малоун учудено го погледна.

— Прочетете обясненията под фотографията — рече Мурад и посочи книгата от Лувъра.

Той се подчини и бързо вдигна глава.

— Почеркът на Наполеон?

— Точно така — кимна Мурад. — Собственоръчно е написал бележката в книгата за Меровингите, а после изрично е наредил тя да бъде предадена на Сен Дьони за съхранение. Именно това прави текста важен за нас.

В главата на Малоун изплуваха обясненията на Торвалдсен, свързани с разговора между Ашби и Каролайн Дод. Тя също беше открила писмо, написано лично от Наполеон. И беше подчертала колко необичайно е това.

Той го сподели с Мурад.

— И аз си помислих същото — призна професорът. — Хенрик ми каза за този разговор. Нещата стават твърде любопитни.

Малоун се зае да изследва четиринайсетте реда, изписани с грозния почерк на Наполеон Бонапарт. Заключениеето беше очевидно.

— Тук е скрито някакво послание — обяви той.

* * *

Торвалдсен реши, че е време да забие ножа до кокала.

— А какво ще стане, ако Ашби не успее да изпълни обещанието си?

— Малцина са търсили съкровището на Наполеон както го е правил моят родственик — сви рамене Елиза Ларок. — Повечето хора са го смятали за мит, но аз се надявам да ги опровергая. Ако Ашби се провали, вината няма да е негова. Но той поне се опитва.

— Като същевременно ви заблуждава за финансовото си състояние.

— Признавам, че това е сериозен проблем — въздъхна тя и машинално опипа чашата пред себе си. — Не ми е приятно да го чувам, но вие все още не сте представили никакви доказателства за твърденията си.

— А ако Ашби открие съкровището и пропусне да ви информира?

— Не знам.

— И няма да узнаете.

— Умишлено ли ме дразните?

Той моментално разбра, че жената насреща му е усетила неизреченото обещание.

— По всичко личи, че онова, заради което Ашби е пристигнал в Париж, наистина е важно. Самата вие споменахте, че то може би е ключът. Но ако мнението ми за него е правилно, той ще ви информира, че не е намерил нищо, че го е нямало там, или ще ви даде някакво друго подобно обяснение. За вас остава да прецените дали лъже, или ви казва истината.

Малоун се раздели с доктор Мурад пред вратите на Лувъра, след като направи фотокопия на двете страници с почерка на Наполеон в книгата за Меровингите. Тях ги предаде на професора, а книгата задържа.

После хвана такси, прекоси Сена и се насочи към Айфеловата кула. Почти веднага засече Стефани, Сам и жената на име Меган Морисън, които стояха сред дългите опашки туристи, желаещи да се качат на огромната метална конструкция.

— Радвам се, че си добре — подхвърли на Сам той, изправяйки се пред тях. — Естествено, не си чул нито дума от онова, което ти казах в музея.

— Не можех да вися просто ей така, без да правя нищо — оправда се Сам.

— А би трябвало да направиш именно това.

Малоун се обърна към Морисън. Беше точно такава, каквато я описа Стефани: ниска, неспокойна, привлекателна и интересна.

— Тя винаги ли е толкова настоятелна? — попита Меган и посочи Стефани.

— Всъщност доста е омекнала през годините.

— Вие двамата ще ни извините за малко — обади се Стефани, хвана ръката на Малоун и го дръпна встрани. — Какво откри в „Инвалидите“?

Той бръкна под якето си и й показа книгата.

— Лорд Ашби никак не беше щастлив, че я изпусна. Гледах го, докато чете бележката, която му оставих. Направи ми впечатление, че избегна въпросите на Каролайн Дод и хвърли цялата вина върху Ларок.

— Това обяснява защо Торвалдсен не подозира, че Ашби работи за нас. Този човек знае как да се пази. Аз не съм убедена, че Хенрик ще може да го следи двайсет и четири часа в денонощието и да подслушва всичките му разговори.

Малоун знаеше какво означава интензивно наблюдение. Обектът рано или късно ще го усети, независимо от професионализма на

изпълнителите.

— Нашите хора не са си свършили работата по отношение на Ашби — призна Стефани. — Оставили са го на дълга каишка и той с лекота ги парира.

Малоун се обърна към Сам и Меган, които чакаха на трийсетина метра от тях.

— Как се справя момчето?

— Искан да бъде оперативен агент и аз възнамерявам да му дам този шанс.

— Готов ли е?

— Трябва да е готов, защото в момента не разполагам с друг.

— А тя?

— Гореща глава, голям инат. Наежена като улична котка.

— Което със сигурност означава, че вече сте преплели рога.

Тя се усмихна.

— Работя съвместно с френското разузнаване. Те са информирани за Питър Лайън и изгарят от нетърпение да го спипат. Издирват го за бомбен атентат преди десетина години, при който са загинали четирима полицаи.

— Още ли беснеят заради инцидента в „Клуни“?

— Разбира се — засмя се тя. — Организацията с дългото име Генерална дирекция за външна сигурност знае всичко за теб. Разказаха ми за инцидентите в манастира „Белем“ и катедралата в Аахен. Но в случая са проявили здрав разум, оставяйки теб и Ашби да влезете и излезете от „Инвалидите“ без проблем. Охраната там не е чак толкова рехавя, повярвай ми.

— Трябва ми нещо друго — промърмори той и размаха книгата под носа ѝ. — Пресата да отбележи кражбата на това нещо. Нищо драматично, само кратка информация във вестниците. Ще ми бъде от полза.

— За пред Хенрик?

Той кимна.

— Трябва да го държа под контрол. Решил е да използва кражбата, за да натопи Ашби пред Ларок. В което не виждам нищо лошо и предлагам да удовлетворим желанието му.

— Къде е той?

— Копае пропаст между Елиза Ларок и Ашби. А както вероятно се досещаш, аз играя и за двете страни.

— Ако спазваме правилата на играта, може би ще получим каквото искаме.

Той изпитваше огромна умора. Напрежението през последните две седмици започна да му се отразява. Прокара пръсти през косата си. Трябва да се обади на Гари. Утре е Коледа все пак.

— А сега какво? — попита той.

— Ние с теб заминаваме за Лондон.

* * *

Сам стоеше до Меган сред тълпата туристи, пъхнал ръце в джобовете на палтото си. Слънцето грееше ярко от безоблачното зимно небе.

— Защо правиш всичко това? — попита той.

— Твоята приятелка отсреща заплаши да ме арестува, ако не го правя.

— Не е затова.

Приятното ѝ лице остана безизразно. Както много пъти от вчера насам. Никакъв негативизъм или други чувства.

— Най-накрая действаме — каза тя. — Край на приказките, Сам. Ние сме тук и вършим нещо.

И той беше възбуден като нея.

— Можем да ги спрем. Винаги съм била сигурна, че нещата са реални. Ти също. Ние не сме луди, Сам!

— Това, което Стефани иска от нас, е опасно. Предполагам, че си даваш сметка.

— Колко опасно? — сви рамене тя. — Повече от вчерашната случка в музея? Нима е лошо да проявиш малко кавалерство?

— *Какво означава тази дума? — попита Норстръм той.*

— *Свобода, импровизация, плюс мъничко небрежност.*

Петнайсетгодишният му мозък се нуждаеше от известно време, за да схване дефиницията. Беше нарушил поредното правило и

рискуваше да предприеме свободно катерене по отвесната скала. Норстръм го посъветва да използва въже, но той отказа.

— Всички поемаме рискове, Сам. Това е пътят към успеха. Но не и глупави рискове. Успехът идва, когато минимализираме риска, а не когато го увеличаваме.

— Но въжето не беше нужно. Справих се и без него.

— А какво щеше да стане, ако ръцете ти бяха изневерили! Ако се беше подхлъзнал или ти се беше схванал някой мускул? — Острият тон, с който бяха зададени тези въпроси, ясно показваше, че Норстръм е, меко казано, недоволен от поведението му. — Щеше да паднеш. Осакастен, а може би мъртъв. Това щеше да бъде резултатът от поемането на неоправдан риск.

Той направи опит за правилна оценка на тази информация, търсейки верния отговор. Съжеляваше, че е разстроил Норстръм. Когато беше малък, това изобщо не го вълнуваше, но с възмъжаването се породи и стремежът да не разочарова този човек.

— Съжелявам. Постъпих глупаво.

По-възрастният мъж го сграбчи за рамото.

— Никога не забравяй, че глупостта може да те убие, Сам.

Предупреждението на Норстръм звънна в главата му, докато търсеше отговор на трите въпроса, зададени от Меган. Още преди седемнайсет години, когато изкачи онази скала без обезопасително въже, той беше разбрал, че Норстръм има право.

Глупостта може да те убие.

Вчера в музея беше забравил това предупреждение.

Но не и днес.

Стефани Нел му беше предложила оперативна работа. Имаше ли рискове в нея? Да, и то много. Но те трябваше да бъдат изчислени и преценени. Никакво кавалерство.

— Искам и двамата да бъдем предпазливи, Меган — промълви той.

Англия

14:40 ч.

Ашби погледна часовника си. Неговото бентли беше преодоляло разстоянието между летище „Хийтроу“ и Сейлън Хол за малко повече от час. Веднага забеляза, че работниците по поддръжката на имението продължаваха общото почистване на терена, въпреки че фонтанът с моржа и езерото с изкуствения водопад бяха изпразнени за зимата. Основната сграда беше такава, каквато е била през XVIII век, като се изключат конюшната, кухнята и крилото за прислугата. Горите и пасищата наоколо си бяха същите. Принадлежащите към имението земи някога са били блата, но прадедите на Ашби бяха успели да облагородят долината със стотици декари ливади, скрити зад високи огради. Той се гордееше с красотата и уединението на имота си — едно от последните частни имения във Великобритания, което не зависеше от приходите от туризма.

И никога нямаше да зависи от тях.

Бентлито спря в дъното на извитата алея, покрита със ситен чакъл. Прозорците блестяха на слънцето. От извитата стряха надничаха оплезени гаргойли с брадви в ръце, които сякаш се заканваха на евентуалните агресори.

— Мисля да се заема с едно малко проучване — информира го Каролайн, след като влязоха в къщата.

Много добре. Той трябваше да помисли. Двамата с мистър Гилдхол се насочиха към кабинета му и той побърза да се настани зад писалището. Денят беше приключил катастрофално.

По време на краткия полет от Париж беше запазил мълчание, отлагайки неизбежното. Но сега вече нямаше как да не набере мобилния телефон на Елиза Ларок.

— Надявам се, че имаш добри новини — каза в слушалката тя.

— За съжаление не. Книгата не беше там. Може би са я преместили заради ремонта. Открих витрината и експонатите в нея, но книгата за Мерovingите не беше сред тях.

— Информацията, която ми предоставиха, беше изключително точна.

— Но книгата я нямаше. Не можеш ли да провериш още веднъж?

— Разбира се, че мога.

— Надявам се, че ще успеем да поговорим насаме преди началото на срещата в Париж.

— Ще бъда на кулата в девет и половина.

— Доскоро.

Той остави слушалката и погледна часовника си. До срещата с американската му свръзка оставаха четири часа. Надяваше се това да бъде последният разговор между тях, защото се беше уморил да жонглира. Искаше да се добере до съкровището на Наполеон. Силно се беше надявал, че ще открие ключа към него в книгата, която се съхраняваше в „Инвалидите“. Но проклетите американци го бяха изпреварили. Довечера щеше да се наложи да се пазари с тях. Защото утре щеше да бъде късно.

* * *

Елиза Ларок изключи телефона и се замисли върху думите на Хенрик Торвалдсен. *Ако съм прав, той ще ви каже, че не е успял да намери онова, което търсите. Че не е било на мястото или нещо подобно.*

Какво ѝ беше казал след обяда, малко преди да си тръгнат от ресторанта? *Вие сама трябва да решите дали ви лъже, или казва истината.*

Намираще се на сигурно място в дома си в Маре, недалеч от мястото, на което Парижкия клуб провеждаше своите срещи. Той беше във владение на семейството ѝ от средата на XIX век. Елиза беше израснала между елегантните му стени, а и сега прекарваше голяма част от времето си тук. Източниците ѝ във френското правителство бяха сигурни, че книгата се намира именно в музея. Не особено ценна реликва, с малка историческа стойност, ако не се брои фактът, че е била част от библиотеката на Наполеон, спомената поименно в завещанието му. Не бяха проявили особено любопитство и не задаваха въпроси. Поведението им едва ли щеше да се промени и след като

узнаеха за изчезването на книгата, защото отдавна бяха разбрали, че могат да разчитат на щедростта ѝ само ако си държат езика зад зъбите.

Започна да се пита какво да прави с Торвалдсен веднага след като си тръгна от „Гран Вефур“. Датският милиардер се беше появил изневиделица, и то с информация, която тя нямаше как да игнорира. Явно беше запознат с бизнеса ѝ, а и оракулът беше потвърдил намеренията му. Сега и Ашби постъпи точно според предвижданията му. Реши, че повече не бива да пренебрегва предупрежденията. Извади картичката с телефонния номер на Торвалдсен и го набра.

— Реших да ви поканя да се присъедините към групата — каза в слушалката тя, след като насреща вдигнаха.

— Много любезно от ваша страна — отвърна Торвалдсен. — Предполагам, че Ашби ви е разочаровал.

— Да кажем, че пробуди любопитството ми. Свободен ли сте утре? Клубът ще се събере на важно съвещание.

— Аз съм евреин и не празнувам Коледа.

— Нито пък аз. Ще се съберем в залата „Густав Айфел“ утре сутринта в десет. Намира се на първата площадка на кулата. Зала е много хубава, след заседанието ще похапнем.

— Звучи много добре.

— Ще се видим там.

Елиза прекъсна връзката.

Утре. Денят, който отдавна очакваше. Възнамеряваше да обясни подробно на съмишлениците си какви поуки за семейството ѝ се съдържат в древните папируси. Част от тях беше споделила с Торвалдсен по време на днешния обяд, но умишлено бе пропуснала да спомене за предупреждението. В общество без война не може да се поддържа масова психоза и страх. Войната не може да бъде заместена от никакви социологически, екологични, научни или културни заплахи. Досегашният опит доказва, че те не могат да бъдат нито достатъчно продължителни, нито достатъчно съдържателни. Те са нещо като черната чума, която преди години е била заплаха от глобален мащаб. Но подобни заплахи, възникващи при неизвестни условия и неподлежащи на контрол, не носят полза. Всяка заплаха трябва да бъде контролирана. В крайна сметка това беше същността на идеята. Да се изплашат хората до степен на пълно подчинение, а после да се извлече печалба от страха. Най-доброто решение е простото решение.

Измисляш някаква заплаха и се възползваш от предимствата ѝ. Те са безброй и са като ключа за регулиране на яркостта на осветлението. За щастие в съвременния свят все пак съществува един надежден враг, който може да галванизира общественото настроение.

Тероризмът.

Както тя бе казала на Торвалдсен, точно тази заплаха беше подействала в Америка и нямаше причини да не подейства и другаде. Утре щеше да се разбере дали написаното в папирусите отговаря на истината. Тя щеше да осъществи онова, за което бе мечтал Наполеон. В продължение на двеста години нейното семейство се беше възползвало от чуждите политически провали. Поцо ди Борго беше дешифрирал достатъчно от древните ръкописи, за да научи децата и внуците си, че няма значение кой твори законите. Държиш ли парите, притежаваш и властта.

Утрешният ден ще бъде един експеримент. Ами ако е успешен? Е, тогава ще последват и други.

Лондон

18:40 ч.

Ашби потърси с поглед златистозеления шал от „Харъдс“, който би трябвало да е някъде там, в мрака, сред стотината бледи лица. Повечето хора около него бяха туристи, които слушаха пискливия глас на екскурзовода, обясняващ за мъждивата светлина на газените фенери и мъглата през една августовска нощ на 1888 г., в която Джак Изкормвача всял ужас сред проститутките в пиянския квартал Ийст Енд.

Изглежда, от Изкормвача се интересуваха само чужденците. Ашби се съмняваше, че хората наоколо биха платили в своите страни, за да ги развеждат по стъпките на някакъв масов убиец.

Намираще се в Уайтчапъл в източния край на града и крачеше по един от оживените тротоари. Вляво, отвъд уличното платно, се издигаше лондонският Тауър, чиито каменни стени бяха ярко осветени. Някогашният широк крепостен ров беше превърнат в море от изумруденозелена зимна трева. Откъм Темза подухваше студен ветрец, в далечината се открояваше добре осветеният Тауър Бридж.

— Добър вечер, лорд Ашби.

Жената пред него беше дребна, с късо подстригана коса, някъде около шейсет и типична американка. На врата си беше вързала златистозелен шал, точно според уговорката. Е, хубаво.

— Вие сте нова — отбеляза той.

— Аз ръководя операцията.

Тази информация привлече вниманието му. По време на разходките си из Лондон беше провеждал няколко срещи с представителя на американското разузнаване, когото познаваше. Заедно обикаляха забележителностите на града — Британския музей, Шекспировия Лондон, Мейфеър, а сега и зоната, в която беше действал Джак Изкормвача.

— А коя сте вие? — небрежно попита той.

— Стефани Нел.

Групата пред тях спря, за да изслуша екскурзОВОДА, който сочеше близката сграда и обясняваше, че точно там била открита първата жертва на Изкормвача. Стефани го хвана за ръка и го помъкна след тълпата.

— Срещата ни като част от тази група е доста символична — подхвърли тя. — Джак Изкормвача също е тероризирал хората и не е бил заловен.

Ашби не се усмихна на опита ѝ да иронизира.

— Ако вече нямате нужда от помощта ми, аз съм готов веднага да прекратя участието си — сухо отвърна той.

Групата отново тръгна напред.

— А пък аз си давам сметка, че свободата ви е цената, която ние сме принудени да платим — рязко отвърна тя. — Което не означава, че ми харесва.

Ашби си наложи спокойствие. Тази жена и хората, които представляваше, трябваше да бъдат ухажвани още поне двацет и четири часа, докато успееше да открие книгата.

— Доколкото си спомням, бяхте ме уверили, че имаме съвместно участие в тази операция — отбеляза той.

— Точно така. И вие обещахте, че ще ни предоставите информацията днес. Аз съм тук, за да я чуя с ушите си.

Групата спря на друго забележително място.

— Утре Питър Лайън ще взриви църквата в „Инвалидите“ — тихо каза той. — Точно на Коледа, като демонстрация.

— На какво?

— Елиза Ларок е фанатичка, която сляпо се придържа към древна мъдрост, изповядвана от фамилията ѝ в продължение на векове. Това е доста объркана история, която лично на мен ми се струва несъществуваща, но на сцената се появи някаква френска екстремистка организация, която е готова да поеме отговорността. Нали знаете, че винаги има по някоя такава...

— Тази за какво се бори?

— Бори се по-скоро срещу френски закони, които дискриминират имигрантите в страната. Преди години Франция бе наводнена от имигранти от Северна Африка, които бяха добре като гастарбайтери. Днес обаче те са десет процента от населението и отдавна им е омръзнало да бъдат потискани. Искат да демонстрират

своето недоволство, а Ларок разполага с нужните средства. Питър Лайън играе ролята на посредник.

— Искам да разбера целите на партньорството им.

— Нима не ги виждате? — въздъхна Ашби. — Във Франция тече процес на демографски промени. Имигрантите от Алжир и Мароко се превръщат в сериозен проблем. Днес те са повече французи, отколкото африканци, но ксенофобски настроената десница и секуларистката левица ги ненавиждат. Ако раждаемостта в страната продължи да нараства със сегашните темпове, след две десетилетия имигрантите ще станат повече от французите.

— Какво общо има взривяването на „Инвалидите“ с тази неизбежна тенденция?

— Всичко опира до символиката. Въпросните имигранти не искат да търпят статута си на второ качество хора. Те искат джамии, свобода, влияние и власт. Това, което имат всички останали. Но французите не желаят да им го дадат. Наскоро научих, че са били приети много закони, целящи да държат имигрантите на разстояние. — Ашби направи кратка пауза. — В допълнение трябва да изтъкна, че през последните години Франция е залята от вълна антисемитизъм. Евреите отново се страхуват.

— И за това ли са виновни имигрантите? — попита Стефани.

— Може би част от тях — сви рамене той. — Лично за мен далеч по-виновни са радикално настроените французи. Но политическата десница и крайната левица правят добър ход, като хвърлят вината за всички неблагоприятия на Франция върху имигрантите.

— Все още не сте отговорили на въпроса ми.

Туристическата група отново спря, за да изслуша обясненията на екскурзовода.

— Елиза провежда експеримент — поясни той. — Търси начин да насочи националистическата агресивност на французите към нещо различно от войната. Нападението срещу един национален паметник — в случая гроба на любимия на французите Наполеон, когото лично тя дълбоко мрази — ще доведе според нея до рязко изостряне на колективната агресивност. Така поне го обясни пред мен...

— А тя защо мрази Наполеон?

— Знам ли? — сви рамене Ашби. — Предполагам, че става въпрос за семейна традиция. Един от прадедите ѝ подел корсиканска

вендата срещу Наполеон. Аз така и не успях да разбера причините.

— Парижкият клуб наистина ли ще проведе среща утре на Айфеловата кула?

— Не сте си губили времето — одобрително кимна той. — Но нямаше ли да е по-разумно да ме попитате направо, за да проверите дали казвам истината?

— Бързам — отвърна Стефани. — Което обаче не означава, че вярвам на всяка ваша дума.

— Нетърпение, арогантност — поклати глава Ашби. — Защо? Винаги досега съм оказвал пълно съдействие на вашите хора.

— Само когато пожелаехте — отсече тя. — Умишлено сте задържали информацията за предстоящата терористична акция.

— На мое място и вие бихте постъпили така. Но сега вече знаете и разполагате с достатъчно време, за да се подготвите.

— Нищо не знам. Как ще бъде осъществена атаката?

— Нима очаквате да знам и това, за бога? — учуди се Ашби.

— Вие сте човекът, който е сключил сделка с Лайън.

— Уверявам ви, че този дявол изобщо не обича подробностите. Искане да му се посочи дата и парите да му бъдат преведени. Никакви други обяснения.

— Това ли е всичко?

— „Инвалидите“ ще бъдат затворени за празника. Поне няма да се тревожите за евентуални жертви.

Тя не изгледаше успокоена от тази новина.

— Все още не сте отговорили на въпроса за Парижкия клуб.

— Да, утре сутрин действително ще се съберем на Айфеловата кула. Елиза е наела залата на първата площадка. Някъде около обяд планира всички да се изкачим на върха. Както вече споменах, Лайън винаги се придържа към точно разписание. Взривяването ще стане по пладне, а членовете на клуба ще го наблюдават от възможно най-добрата позиция.

— Те знаят ли какво ще се случи?

— Не, за бога — поклати глава той. — Знаем само тя, аз и нашият южноафриканец. Предполагам, че повечето от тях ще бъдат втрещени от ужас.

— Но няма да имат нищо против евентуалните печалби, нали?

Групата продължи напред и потъна още по-дълбоко в недрата на мрачния лондонски квартал.

— Обикновено моралът не играе никаква роля, когато се гони печалба — поклати глава Ашби.

— А сега ми кажете онова, което наистина искам да знам. Как ще се свържем с Лайън?

— Както го направих аз.

— Не е достатъчно. Искам да ми бъде предаден.

— И как според вас ще стане това? — спря Ашби. — Виждам съм го само веднъж, и то напълно дегизиран. Свързва се с мен само когато той пожелае.

Говореха тихо, държейки се на известно разстояние зад групата. Беше му студено, въпреки че бе облякъл най-дебелото си вълнено палто и подплатени ръкавици. При всяко издишване от устата му излиташе облаче пара.

— Ще трябва да измислите нещо — подхвърли Стефани. — Особено предвид факта, че ние няма да ви дадем под съд.

Той моментално усети скритата заплаха.

— На това ли дължа честта за тази среща? Появихте се, за да ми отправите ултиматум, защото вашият човек не е достатъчно авторитетен да го направи, така ли?

— Край на играта, Ашби. Ползата от вас бързо се стопява. Предлагам ви един начин да повишите цената си.

Той току-що го беше направил, но нямаше никакво намерение да го споделя с тази жена. Предпочете да попита за онова, което наистина го интересуваше.

— Защо вашите хора прибраха онази книга от „Инвалидите“?

— За да ви покажем, че в ръководството на операцията е настъпила промяна — усмихна се тя. — Че се въвеждат нови правила.

— Имам късмет, че вие сте толкова отдадена на професията си, а?

— Наистина ли вярвате, че съществува някакво скрито съкровище на Наполеон?

— Елиза Ларок е убедена.

Тя бръкна под палтото си, извади малък пакет и му го подаде.

— Приемете го като израз на доверието ми към вас.

Ашби опипа книгата през ръкавиците си, а очите му се напрегнаха да прочетат заглавието под слабата светлина на близката улична лампа. „Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа“. Изданието, което беше изчезнало от изложбената зала в „Инвалидите“.

— А сега ми дайте онова, което искам — отсече Стефани Нел.

Туристическата група спря пред кръчмата „Десетте камбани“ и екскурзоводът започна да обяснява, че в заведението са намирали подслон повечето от жертвите на Джек Изкормвача, включително и самият той. След това обяви петнайсет минути почивка, по време на която гостите можеха да пийнат по едно питие в заведението.

— Свършихме ли? — попита Ашби. Беше крайно време да потегли към Сейлън Хол и Каролайн.

— До утре.

— Ще направя всичко възможно да получите онова, което искате.

— Надявам се — отвърна тя. — Така ще помогнете и на себе си.

След тези думи жената, представила се като Стефани Нел, рязко се обърна и изчезна в мрака. Ашби сведе поглед към книгата. Нещата най-после започнаха да се подреждат.

— Добър вечер, лорд Ашби.

Неочакваният поздрав дойде отзад. Бе произнесен с гърлен нисък глас. Ашби рязко се обърна. Под разсеяната светлина на уличната лампа се мярна гъста червеникава коса и тънки вежди. Той видя белязаното лице, орловия нос и очилата. Мъжът беше облечен като всички наоколо — с дебели зимни дрехи, шал и ръкавици. В едната му ръка се поклащаше пазарна торбичка от „Селфриджис“ с въжени дръжки. После Ашби видя очите, в които горяха оранжеви пламъчета.

— Появявате ли се някога в един и същ външен вид?

— Никога — отвърна Питър Лайън.

— Сигурно не ви е лесно при отсъствието на каквато и да било самоличност.

— Нямам проблем със самоличността, защото много добре знам кой съм и какво представлявам.

Този път гласът му прозвуча с почти безупречен американски акцент.

Ашби усети, че го обзе тревога. Питър Лайън не би трябвало да е тук.

— Ние с вас трябва да си поговорим, лорд Ашби.

Париж

20:50 ч.

Сам последва Меган надолу по спираловидните стълби, които се връзваха в земята като тирбушон. След като Стефани Нел временно ги освободи от опеката си, те отскочиха да хапнат в едно бистро в Латинския квартал.

— Къде отиваме? — попита той, докато се спускаха надолу в непрогледния мрак.

— В подземията на Париж — отвърна Меган.

Тя слизаше пред него с фенерче в ръка. Спря в дъното на дълбоката дупка, обърна се и му подаде и на него едно фенерче.

— Тук няма резервни фенерчета за нарушители като нас.

— Нарушители?

— Нямаме право да бъдем тук — отвърна тя и фенерчето ѝ описа светъл кръг.

— Какво има тук?

— Кариера. Двеста шейсет и пет километра тунели и галерии, оформени след безконтролното извличане на варовик за сгради, гипс, шина за тухли и керемиди. Изобщо всичко необходимо за изграждането на Париж. Останало е само каквото виждаш. Безкраен лабиринт от тунели и шахти.

— А защо сме тук?

— Обичам това място — сви рамене тя. — Надявам се, че и ти ще го харесаш.

След тези думи тя се обърна и пое по влажен проход, издълбан в твърдата скала. Въздухът беше хладен, но не студен, а подът — хлъзгав и неравен.

— Внимавай за плъховете — предупреди го Меган. — Ухапването причинява лептоспирози.

— Какво? — закова се на място Сам.

— Бактериална инфекция с фатален край — поясни тя.

— Ти полудя ли?

Тя спря и се обърна.

— Няма опасност, освен ако доброволно не се оставиш да те ухапят или пък натопиш пръстите си в урината им.

— Какво всъщност търсим?

— Винаги ли си толкова досаден? Просто върви след мен. Искам да ти покажа нещо.

Продължиха напред. Таванът беше толкова нисък, че почти докосваше главата му. Фенерчето на Меган осветяваше неравния под на тунела двайсетина метра напред.

— *Норстръм?* — *извика в мрака той.*

Питаше се защо беше пренебрегнал забраната и се бе появил тук, но авантюрата беше прекалено обещаваща, за да ѝ устои. Пещерите се намираха недалеч от училището и всички знаеха за тях. Странно, но никой никога не използваше думата „сиропиталище“. Нито „институт“. Винаги говореха за „училището“. Кои бяха родителите му? Нямаше никаква представа. Бяха го изоставали веднага след раждането, а полицията така и не разбра как се е появил в Крайстчърч. Училищната управа държеше питомците да знаят всичко за себе си. Никакви тайни. На практика това беше едно от правилата, които той одобряваше, но просто нямаше какво да научи за себе си.

— *Сам?* — *прозвуча гласът на Норстръм.*

Беше чувал, че именно Норстръм го беше кръстил Сам Колинс, на името на любимия си вуйчо.

— *Къде си?*

— *Съвсем наблизно* — *отвърна Норстръм.*

Сам тръгна напред с насочено фенерче.

— Вече сме близо — *подхвърли Меган.* Тунелът свършваше в нещо като просторна галерия с висок таван и многобройни изходи. Извитият свод се крепеше на масивни каменни колони. Фенерчето на Меган се плъзна по грапавите стени, нашарени с графити, рисунки, мозайки, надписи, поезия и дори текстове на песни.

— Социално-исторически колаж — поясни тя. — Част от тези рисунки датират от времето на Френската революция, други са правени по време на пруската обсада в края на деветнайсети век, трети са от германската окупация през четирийсетте години на миналия век. Парижките подземия винаги са били убежище от войната, смъртта и разрухата.

Вниманието на Сам беше привлечено от скица на гилотина.

— Това е от времето на Големия терор — надникна над рамото му тя. — На двеста години е, свидетелство за всекидневните кървави екзекуции. Нарисувана е с пушек. Тогавашните каменоделци се спускали в шахтите със свещи и петролни лампи. Приближавали ги до стената и опушвали камъка.

Той насочи фенерчето си към друга рисунка.

— А това вероятно е от времето на Френската революция?

— Да — кимна тя. — Нещо като капсула на времето. Подземиата са пълни с такива. Разбираш ли защо обичам това място?

Сам продължи да разглежда рисунките. Повечето бяха сериозни, но имаше и карикатури, както и няколко порнографски рисунки.

— Мястото ме привлича и аз често идвам тук — обади се от мрака Меган. — Толкова е тихо и спокойно. Имам чувството, че се завръщам в майчината утроба. После отново се качвам на повърхността, чиста и сякаш преродена.

Сам беше изненадан от откровеността ѝ. Май щеше да се окаже, че и в нейната твърда броня има пукнатини. След това изведнъж му просветна.

— Страх те е, нали?

Тя се извърна да го погледне, очите ѝ бяха искрени.

— Разбира се, че ме е страх.

— И мен.

— *Нормално е да се страхуваш — каза Норстръм, след като най-сетне го откри в мрака.*

— *Не би трябвало човек да влиза сам в тези пещери.*

— *Сега вече беше убеден, че е така.*

— *Страхът може да бъде и съюзник — добави Норстръм. — Той трябва да бъде с нас при всички битки.*

— Но аз не искам да се страхувам. Мразя да се страхувам.

— Нямаш друг избор, Сам — сложи ръка върху рамото му Норстръм. — Страхът се ражда от обстоятелствата. Можеш да контролираш единствено начина, по който реагираш срещу него. Концентрираш ли се върху това, винаги ще успееш.

Сам нежно постави ръка на рамото ѝ. Беше първият физически контакт между тях. Тя не се отдръпна.

— Ще се оправим — прошепна той.

— Онези мъже вчера в музея... Бях сигурна, че ще ме наранят.

— Това е причината да форсираш нещата, докато бях там, нали?

След леко колебание тя кимна. Той оцени откровеността ѝ.

— Май и двамата сме захапали прекалено голям залък.

— Аха — усмихна се тя.

Той дръпна ръката си, все още озадачен от тази демонстрация на уязвимост. През последната година си бяха разменили купища имейли. Той до последно беше сигурен, че разговаря с мъж на име Джими Фодрел, но изведнъж се оказа, че насреща е била една интригуваща жена. Сега, замисляйки се върху кореспонденцията им, той ясно разчете призивите за по-близък контакт. Не като този в момента, разбира се, но нещо подобно.

— По онези коридори се стига до катакомбите — посочи тя с фенерчето си. — Бил ли си някога там? В тях се съхраняват костите на повече от шест милиона души.

Сам поклати глава.

— Недей да ходиш.

Той запази мълчание.

— Тези рисунки са дело на обикновени хора, но все пак са исторически свидетелства. С тях са покрити километри от стените. Илюстрират живота на хората, времето, страховете и суеверията. — Тя замълча за миг, после добави: — Ние с теб имаме възможност да направим нещо реално, Сам. Нещо, което да бъде различно.

Колко много си приличаха! И двамата живееха в някакъв виртуален свят на параноя и догадки, но бяха изпълнени с добри намерения.

— Ами да го направим тогава.

— Де да беше толкова лесно — засмя се тя. — Имам лоши предчувствия.

Личеше ѝ, че черпи сила от подземното зрелище. А може би и мъдрост.

— Разкажи ми за тях.

— Не мога — поклати глава тя. — Просто предчувствия. — Приблужи се до него, вдигна глава и прошепна: — Знаеш ли, че една целувка съкращава живота с три минути?

Той се замисли върху странния въпрос, после поклати шава.

— Не става въпрос за млясване по бузата, а за истинска целувка — уточни тя. — Тя предизвиква усилено сърцебиене. В рамките на четири секунди сърцето се свива и разпуска толкова, колкото при нормални обстоятелства би го направило за три минути.

— Наистина ли?

— Да, Сам. Някой си е направил труда да го изчисли. Четиристотин и осемдесет истински целувки съкращават живота с един ден. Две хиляди и триста — със седмица. А сто четирийсет и осем хиляди — с цяла година.

Тя пристъпи още по-близо до него.

— Изводът? — усмихна се той.

— Аз съм готова да жертвам три минути от живота си, стига и ти да го искаш.

Лондон

Малоун видя как Стефани Нел потъва в нощта, а към Греъм Ашби се приближава мъж с торбичка на „Селфриджис“ в ръка. Първата му реакция беше да потъне още по-дълбоко в тълпата шумни туристи. Задачата му беше да пази гърба на Стефани и да държи нещата под контрол. Но обстоятелствата се промениха. Успя да зърне лицето на непознатия. Червеникава коса, тънък нос. Среден на ръст, с нормално телосложение, облечен с вълнено палто, шал и ръкавици като всички останали. Но нещо му подсказваше, че този човек не е като другите.

Голяма част от групата вече беше влязла в „Десетте камбани“, през отворената врата долиташе смях и откъслечни фрази. Сервитьорите бяха облечени с тениски с надпис „Джак Изкормвача“ на гърдите. Същият можеше да се види и върху високите халби с бира. Ашби и Червенокосия останаха на тротоара и Малоун зае позицията на десетина метра от тях, скрит зад неколцина туристи, които снимаха с фотоапаратите си фасадата на кръчмата.

* * *

Ашби беше видимо разтревожен.

— Реших, че е най-добре да поговорим още тази вечер — обясни Питър Лайън.

— Как разбрахте, че съм тук?

— Жената. Тя близка ли ви е?

Ашби си припомни подробности от срещата със Стефани Нел. Бяха разговаряли тихо, на разстояние от тълпата. Около тях нямаше никой. Възможно ли е Лайън да ги беше подслушал?

— Аз съм близък с много жени.

— Сигурен съм — засмя се Лайън. — Жените ни доставят най-върховното удоволствие, но едновременно с това ни създават и най-

големите проблеми.

— Как ме открихте? — отново попита Ашби.

— Нима сте допусkali, че няма да разбере с какво се занимавате?

Краката на англичанина се разтрепериха, но не от студа. Лайън му направи знак да пресекат улицата. Там нямаше толкова хора, липсваше и улично осветление. Ашби се подчини. В душата му потрепна надеждата, че Лайън няма да му направи нищо тук, пред толкова много свидетели.

Дали наистина бе така?

— Още от самото начало съм в течение на вашите контакти с американците — каза с тих и спокоен глас Червенокосия. — Беше ми забавно да гледам как се правите на умник.

Лъжите бяха безполезни.

— Нямах друг избор — промълви Ашби.

— Винаги има друг избор — сви рамене Лайън. — Но това не ме интересува. Аз искам парите ви, а вие искате услуга. Предполагам, че все още я искате, нали?

— Повече от всякога.

— В такъв случай ще ви струва три пъти повече от договореното! — заби пръст в гърдите му Лайън. — Първите сто процента заради предателството ви. Вторите — заради трудностите, които ми създавате.

Ашби не беше в позиция да се пазари. Освен това парите бяха на клуба.

— Ще уредим нещо.

— Тя ви даде някаква книга. За какво става въпрос?

— И това ли е част от новото споразумение? Нима искате да знаете всичко за работата ми?

— Трябва да ви съобщя, че направих големи усилия да не ви пусна един куршум между очите, лорд Ашби. Ненавиждам безхарактерните хора, сър, а вие сте точно такъв.

Интересни разсъждения за един масов убиец, помисли си Ашби, но благоразумно не каза нищо.

— Ако не бяха парите... — Лайън не довърши изречението си, замълча за миг, после тръсна глава. — Много ви моля, не подлагайте търпението ми на изпитание!

Ашби прие съвета и отговори на поставения въпрос:

— Работа върху проект, свързан с издирването на изгубено съкровище. Американците конфискуваха документ, който има решаващо значение за това, а тя ми го върна.

— Съкровище? Чух, че някога сте били страстен колекционер. Задигали сте крадени произведения на изкуството и сте ги задържали за себе си. Доста умно от ваша страна. Но полицията сложила край на дейността ви.

— Временно.

— Добре, лорд Ашби — засмя се Лайън. — Търсете си съкровището. Но аз искам да преведете парите ми незабавно. Най-късно до разсъмване. Ще проверя сметката си преди началото на събитията. Можете да бъдете сигурен.

— Парите ще бъдат в нея.

Той долови гласа на екскурзовода, който събираше групата си.

— Мисля да довърша обиколката — промърмори Лайън. — Тоя Джак Изкормвача трябва да е бил голям чешит.

— Как ще действате утре? — попита Ашби. — Нали знаете, че американците дебнат?

— Знам. Но шоуто ще си го бива.

* * *

Малоун се смеси с туристическата група, включваща и Червенокосия, която покорно последва екскурзовода по тъмните улички. Малоун наблюдаваше Червенокосия с периферното си зрение, твърдо убеден, че този човек е далеч по-интересен от Ашби.

Обиколката продължи още двайсетина минути и приключи пред спирката на метрото. Червенокосия влезе в станцията с абонаментна карта, а Малоун се принуди да използва близкия автомат, от който купи четири билета, след което хукна към ескалатора. В момента, в който стъпи върху стъпалото, обектът вече излизаше на перона. Ярката светлина и малкото пътници не му харесаха. Но нямаше друг избор.

Червенокосия се оказа на седем-осем метра от него.

Електронното табло показваше, че до пристигането на влака остават 75 секунди. Картата на метрото до него сочеше, че тази

станция обслужва линията, която пресича целия град от изток на запад. Перонът бе за влаковете в западна посока — към Тауър Хил, под Уестминстър, през Виктория Стейшън и чак до кварталите след Кенсингтън.

Влакът пристигна. От ескалаторите се появиха още хора.

Малоун влезе във вагона, държейки се на почетно разстояние от Червенокосия, който се хвана за един от металните пръти на десетина метра от него. Пътниците бяха достатъчно, за да не го забележи. Влакът потегли. Малоун се зае да оглежда обекта. По-възрастен от него, той приличаше на човек, който просто е излязъл да се поразходи из нощния Лондон. После забеляза кехлибарените очи. Знаеше, че Питър Лайън страда от генетичен дефект, който не само оцветява зениците му в странен цвят, но и ги прави податливи на инфекции. Макар че той много обичаше дегизировката, това му пречеше да използва контактни лещи. По тази причина носеше тъмни очила, които скриваха странния цвят на очите му. Но тази вечер беше без очила.

След известно време Лайън завърза разговор с жената, която пътуваше до него. Малоун забеляза един брой на „Таймс“ на пода на вагона. Попита на кого е, но никой от близкостоящите не отговори. Вдигна го пред себе си и започна да преглежда заглавията, но без да изпуска от поглед мъжа с кехлибарените очи. Следеше и имената на спирките. Лайън слезе едва на единайсетата от тях — Саут Илинг, където се пресичаха линиите „Дистрикт“ и „Пикадили“, обозначени в червено и зелено. Лайън тръгна към линията „Пикадили“ в южна посока. Малоун го последва и се качи в следващия вагон. Реши, че не е разумно отново да пътува с него. Можеше да го наблюдава и през стъклата.

Бърз поглед към картата над вратата го увери, че влакът пътува право към летище „Хийтроу“.

Париж

Торвалдсен се зае да изследва двете страници от книгата за Меровингите. Нямаше представа защо Малоун я беше задържал, вместо да я предаде на Мурад при срещата им в Лувъра.

— Направи фотокопия на тези две страници, а книгата отнесе със себе си — докладва професорът.

Отново седяха в оживения бар „Хемингуей“ на хотел „Риц“.

— Случайно да спомена къде отива? — вдигна глава Торвалдсен.

— Не — поклати глава Мурад. — Аз останах в Лувъра, за да направя още няколко сравнения. Страницата с четиринайсетте реда несъмнено е с почерка на Наполеон. Приемам, че същото важи и за римските цифри, но без да съм абсолютно сигурен.

Часовникът над бара показваше единайсет без нещо вечерта. Торвалдсен не обичаше да го държат на тъмно, въпреки че самият той често демонстрираше това поведение към околните.

— Искам да насоча вниманието ти към писмото с главните букви, които представляват код към Псалм трийсет — смени темата Мурад. — Същото, което Ашби е открил на Корсика. По принцип писмата на Наполеон до семейството му са безполезни за нас. През 1821 година втората му съпруга Мария-Луиза ражда дете от друг мъж, въпреки че продължава да е законна съпруга на императора. Той явно не знае това, защото продължава да държи портрета ѝ в къщата си на Света Елена. Продължава да я обожава, въпреки че баща ѝ — кралят на Австрия, сключва съюз с цар Александър и помага за разбиването на армията му. Няма доказателства, че въпросното писмо изобщо е стигнало до Мария-Луиза или до сина му. Фактически последните му послания пристигат във Виена след неговата смърт, а Мария-Луиза въобще не приема куриера.

— За наш късмет — отбеляза Торвалдсен.

Мурад кимна.

— По отношение на жените Наполеон е бил пълен глупак — продължи той. — Обърнал гръб на Жозефин, която единствена би

могла да му помогне. Тя била бездетна, а той се нуждаел от наследник. Затова се развел с нея и се оженил за Мария-Луиза. — Професорът размаха фотокопията. — Това тук е доказателство за следващата му глупост: изпратил тайни послания до втората си съпруга, продължавайки да вярва, че тя е на негова страна.

— Имаш ли представа какво означават препратките към Псалм трийсет в писмото, открито от Ашби? — попита Торвалдсен.

Ученият поклати глава.

— Познаваш ли съдържанието на този псалм? По всичко личи, че Наполеон го е използвал, за да се самосъжалява. Но днес следобед попаднах на нещо интересно в книжарницата на Лувъра. След абдикацията на Наполеон през 1814 година новото правителство в Париж изпраща емисари в Орлеан, които трябвало да конфискуват всичко ценно, притежавано от Мария-Луиза — дрехи, корона, бижута и прочие. Те я разпитвали за богатството на Наполеон, но тя казала, че не знае нищо. И вероятно наистина е било така.

— Значи още тогава са започнали да търсят съкровището му?

— Именно.

— Издирване, което продължава и до днес.

Той отново си помисли за Ашби.

Утре най-после щеше да се изправи лице в лице с него.

Но проблемът с Малоун продължаваше да го гложди.

Какво прави този човек?

* * *

Малоун слезе от влака и последва Лайън към Терминал 2 на летище „Хийтроу“. Нарастваха опасенията му, че обектът се готви да напусне Лондон, но мъжът пред него изобщо не се доближи до билетните каси или пунктовете за проверка. Вместо това прекоси терминала и се насочи към един от контролните пунктове, където показва на човека зад гишето някакъв документ със снимка. Малоун нямаше как да го проследи, тъй като коридорът беше абсолютно празен, с една самотна врата в дъното. Той се шмугна в близката ниша, извади джипсесма от джоба си и набра Стефани.

— Намирам се на летище „Хийтроу“, пред изход 46-B. Трябва да мина през него, и то веднага. Охраната се състои от един човек с радиостанция.

— Чакай там. При мен има хора, които ще свършат работа.

Харесваше му експедитивността на тази жена. Никакви въпроси, никакви спорове. Просто схващаше проблема и бързо го решаваше.

Няколко секунди по-късно се измъкна от нишата и тръгна към младия охранител. Лайън вече беше изчезнал през вратата в дъното. Представи се, показа паспорта си и обясни, че трябва да мине през онази врата.

— Не може — отвърна мъжът и почука с пръст тетрадката, която лежеше разтворена на гишето. — Трябва да ви има в списъка.

— А кой беше човекът, който току-що премина? — направи опит той.

— Защо трябва да ви отговарям? Кой сте вие, по дяволите?

В този момент радиостанцията му издаде къс сигнал и той я измъкна от калъфчето на колана си. Малоун нямаше как да чуе каквото и да било, но от начина, по който го погледна мъжът, разбра, че става дума за него. Разговорът приключи.

— Аз съм причина за обаждането — каза Малоун. — Кой беше човекът, който мина оттук преди малко?

— Робърт Прайс.

— С какво се занимава?

— Нямам представа, но и преди съм го виждал. С какво мога да ви помогна, мистър Малоун?

За пореден път изпита възхищение от уважението на англичаните към висшестоящите.

— Къде отива Прайс?

— Документите му дават право на достъп до Хангар 56-R.

— Обясни ми как да стигна дотам.

Мъжът начерта груба скица на лист хартия, после посочи вратата в дъното на коридора.

— Оттам се излиза на площадката пред хангара.

Малоун бързо се насочи към вратата и излезе в нощта. Бързо откри Хангар 56-R. Три от прозорците излъчваха жълтеникава светлина. В далечината свистяха реактивни двигатели. Както винаги летище „Хийтроу“ беше оживено. Наоколо се издигаха множество

служебни сгради. Районът очевидно обслужваше частни и корпоративни клиенти.

Малоун стигна до заключението, че един бърз поглед през някой от прозорците ще бъде достатъчен. Заобиколи хангара и мина през плъзгащата се врата. Пропълзя към близкия прозорец и внимателно надникна. Пред очите му се появи едномоторна чесна, модел „Скайхок“. Мъжът, който се беше представил като Робърт Прайс, но със сигурност беше Питър Лайън, внимателно инспектираше крилата и мотора. Върху белия корпус бяха изрисувани сини и жълти ивици. Малоун запомни наизуст регистрационния номер на опашката. В хангара нямаше други хора, а Прайс изглеждаше погълнат от огледа на чесната. Торбичката от „Селфриджис“ лежеше на пода, близо до вратата.

Прайс се покатери в кабината, където остана известно време, а после скочи обратно и затръшна вратичката. Насочи се към изхода, взе торбичката и изключи осветлението в хангара.

Малоун си даде сметка, че веднага трябва да се оттегли, за да не бъде разкрит. До слуха му достигна шумът от затръшването на метална врата. Спря се, надявайки се, че обектът му ще тръгне обратно към терминала. Ако се насочеше насам, със сигурност щеше да го види. Той се промъкна напред и предпазливо надникна иззад ъгъла. Лайън се бе отправил към терминала. В един момент се отклони към контейнера за смет между два хангара. Когато отново излезе на светло, торбичката я нямаше в ръцете му.

Малоун изгаряше от желание да провери съдържанието ѝ, но едновременно с това не искаше да изпусне Лайън. Изчака го да влезе в терминала и се втурна към контейнера. Нямаше време да извади торбичката, затова се обърна и хукна към вратата. След миг колебание протегна ръка и завъртя топката.

Видя единствено униформения пазач, седнал зад гишето.

Влезе и с бърза крачка се насочи към него.

— Накъде тръгна онзи мъж?

Служителят посочи към главния терминал.

— В контейнера за смет навън има една торбичка от „Селфриджис“, иди и я прибери — заповяда Малоун. — Не я отваряй и не докосвай съдържанието ѝ. Аз ще се върна, ясно?

— Че какво му е неясното?

Отношението на младия мъж със сигурност му допаднаше. След минута беше в главния терминал, но Питър Лайън не се виждаше никъде. Малоун хукна към станцията на метрото, където установи, че през следващите десет минути нямаше да пристигне влак. Върна се обратно и насочи вниманието си към многобройните гишета за коли под наем, магазинчета и обменни бюра. Наоколо имаше доста хора, особено ако се вземе предвид, че беше Бъдни вечер и приближаваше десет вечерта.

Той се обърна и тръгна към близката тоалетна. Строени в редица, дузината неизползвани писоари блестяха под ярката светлина на луминесцентните лампи. Топлият въздух миришеше на белина. Малоун използва един от писоарите, после насапуниса ръце и изми лицето си. Студената вода го освежи. Изплакна ръцете си и посегна за хартиена кърпа. Избърса челото и бузите си, попивайки сапунената вода от клепачите си. После отвори очи. В огледалото видя фигурата на мъж, изправен на крачка зад него.

— Кой си ти? — попита Лайън. Гласът му беше гърлен, акцентът по-скоро американски, отколкото на европейец.

— Човек, който с удоволствие би ти пуснал куршум в главата.

Кехлибарените очи мрачно проблеснаха. Ръката потъна в страничния джоб на палтото и се появи обратно с малокалибрен пистолет.

— Жалко, че няма как да стане — изръмжа Лайън. — Хареса ли ти обиколката? Джак Изкормвача е бил доста интересна личност, нали?

— За теб — със сигурност.

— Харесвам жлъчното ти остроумие — усмихна се терористът. — А сега искам да...

В този момент вратата се отвори и в тоалетната влетя момченце, което викаше баща си. Малоун моментално се възползва от ситуацията и десният му лакът се стрелна към ръката с пистолета. Изтреця оглушителен изстрел. Куршумът се заби в тавана. Малоун полетя напред и силно блъсна противника си. Двамата се стовариха в облицована с мрамор ниша. Лявата му ръка сграбчи китката с оръжието и я изви нагоре.

До слуха му долетя писъкът на момчето, чуха се и други разтревожени гласове. Малоун понечи да забие коляно в корема на Лайън, но онзи усети намеренията му и светкавично се извъртя. После,

преценил сложността на ситуацията, хукна към вратата. Малоун го настигна, уви едната си ръка около шията му, а с другата рязко натисна главата му назад. В същия момент получи силен удар с пистолета в челото. Ярко осветеното помещение се люшна пред очите му, хватката му се разхлаби. Лайън се освободи и изчезна през отворената врата.

Малоун понечи да го последва, но изгуби равновесие и се строполи на пода. Замъгленият му поглед все пак успя да различи фигурата на униформения мъж, който се втурна в тоалетната. Разтърка слепоочията си и направи опит да се изправи.

— Оттук току-що избяга въоръжен мъж на средна възраст, червенокос — каза той и в същия миг усети, че стиска нещо между пръстите си. — Лесно ще го откриете...

После сведе очи към предмета в ръцете си. Оказа се къс силикон, оформен като издължен нос. Униформеният объркано го гледаше.

— Маскиран е — поясни Малоун. — Това е част от дегизировката му.

Униформеният изчезна през вратата, а той бавно се изправи и влезе в залата на терминала. Отпред се беше събрала малка тълпа. Появиха се и други униформени служители, сред които различи младия мъж, с когото беше разговарял по-рано.

— Прибра ли торбичката? — пристъпи към него Малоун.

— Последвайте ме.

Две минути по-късно влязоха в малката стая за разпит, която се намираще на гърба на контролно-пропускателния пункт. Торбичката от „Селфриджис“ лежеше на масата с ламиниран плот. Вдигна я, за да провери теглото ѝ. Беше лека. Бръкна вътре и извади втора торбичка, зелена на цвят. В нея бяха увити някакви предмети със странна форма, които тихо подрънкваха. Той постави торбичката на масата и я разтвори. Не се опасяваше от експлозивни, защото Лайън я беше изхвърлил на боклука. С учудване видя как на плота се търкулват четири миниатюрни копия на Айфеловата кула, изработени от метал. Като онези, които се продават на всеки ъгъл в Париж.

— Какво е това, по дяволите? — учудено промълви младият служител.

В главата на Малоун изплува абсолютно същият въпрос.

Сейлън Хол

23:40 ч.

Ашби гледаше как Каролайн изучава книгата, която Стефани Нел беше толкова любезна да му предаде. Беше излъгал, че я е получил от Елиза Ларок, която най-сетне отстъпила пред настояванията му и я изпратила по специален куриер през Ламанша.

— Няма никакво съмнение, че е почеркът на Наполеон — развълнувано промълви Каролайн.

— Важно ли е?

— Трябва да е. Разполагаме с абсолютно нова информация, която е много повече от онова, което е успял да събере Поцо ди Борго. Прегледах подробно всичко, което ни е предоставила Елиза Ларок. В него нямаше нищо особено. Ди Борго се е осланял не толкова на историческите факти, колкото на слухове и клюки. Мисля, че омразата към Наполеон му е попречила да открие верния отговор.

Омразата действително може да попречи на преценката, помисли си Ашби. По тази причина той рядко даваше свобода на подобни чувства.

— Става късно, а утре трябва да съм в Париж — каза той.

— Ще ме вземеш ли със себе си?

— Имам заседание на клуба. Освен това е Коледа и магазините ще бъдат затворени.

Прекрасно знаеше, че едно от любимите занимания на Каролайн в Париж е да обикаля скъпите бутици по авеню Монтен. Обикновено той нямаше нищо против, но утрешният ден щеше да бъде по-специален.

Тя все още държеше разтворената книга за Мерovingите в ръцете си.

— Не мога да се отърва от чувството, че разполагаме с всички късчета от мозайката.

Ашби обаче продължаваше да изпитва безпокойство от срещата си с Питър Лайън. Вече беше превел допълнителната сума, изпитвайки

ужас дори от мисълта, че може да шикалкави. Все още не можеше да повярва, че южноафриканецът знае всичко за връзките му с американците.

— Убеден съм, че ще успееш да ги сглобиш — рече на глас той.

— Защо имам чувството, че в този момент мислиш само как да ме съблечеш?

— Действително ми минава подобна мисъл — усмихна се той.

— Ще ме вземеш ли утре със себе си?

Доловил дяволития блясък в очите ѝ, Ашби разбра, че няма избор.

— Добре, ще те взема. Но само ако бъда напълно задоволен тази вечер...

— Мисля, че може да се уреди.

Въпреки обещанието, което го накара да потръпне, беше ясно, че умът ѝ продължава да е зает с посланието на Наполеон.

— На латински е — каза тя, свела поглед към книгата. — Откъс от Библията, който описва вечерята на Исус с учениците му на Шабат. Съществуват три варианта — на Лука, на Матей и на Марко. Аз преписах четиринайсетте реда, за да можем да ги прочетем лесно.

ET FACTUM EST EUM IN
SABBATO SECUNDO PRIMO A
BIRE PER SCCETES DISCIPULIAUTEM ILLIRIS
COE
PERUNT VELLER SPICAS ET FRINCANTES
MANIBUS+MANDU
CAB ANT QUID AM AUTEM DE FARISAEIS DI
CEB ANT EI ECCE QUIA FACIUNT DISCIPULI TUI
SAB
BATIS+QUOD NON LICET RESPONDENS AUTEM
INS
SE IXIT AD EOS NUMQUAM HOC
LECISTIS QUOD FECIT DAVID QUANDO
ESURUT IPSE ET QUI CUM EO ERAI+INTROIBOT
IN DOMUM
DEI EE PANES PROPQSITIONIS

MANDUCAVIT ET DEDIT ET QUI
CUM ERANT UXIIIO QUIBOS NO
N LICEBAT MANDUCARE SI NON SOLIS
SACERDOTIBUS

— Текстът е пълен с грешки. *Discipuli* е изписано с *s* вместо с *g*, но аз го поправих в съответствие с оригинала в книгата. Освен това Наполеон напълно е обърнал *ipse dixit*, а *uxiio* е пълна безсмислица. Ето какво се получи накрая:

И се случи така, че на втория Шабат той крачеше през една царевична нива. Но неговите ученици започнаха да късат кочаните, да ронят зърното и да го ядат. А фарисеите му казаха: „Спри твоите ученици, защото вършат забранени неща на Шабат“. А той им отговори: „Не знаете ли какво е направил Давид, когато е бил гладен? Той и хората с него са влезли в Божия дом и са се нахранили с нафората, въпреки че това право са имали само свещениците“.

— Много странно, нали? — вдигна глава Каролайн.

— Меко казано — кимна той.

— Този текст не съвпада с нито една от трите библейски версии. Свободно съчинение е. Но има нещо, което ми се струва още по-странно.

Ашби очаквателно я погледна.

— Наполеон не е знаел латински.

* * *

Торвалдсен се сбoguва с професор Мурад и се оттегли в апартамента си. Наближаваше полунощ, но Париж никога не спеше. Фойето на „Риц“ кипеше от живот, хората продължаваха да влизат и излизат от многобройните салони на хотела. Едър мъж с мрачно лице

седеше на канапето срещу асансьорите на етажa му. Той го познаваше много добре, тъй като от две години насам неговата датска фирма разследваше смъртта на Кай. Обикновено контактуваха по телефона. В момента би трябвало да е в Лондон, за да координира наблюдението върху Ашби.

— Не очаквах да те видя — подхвърли Торвалдсен.

— Току-що долетях от Лондон, където следя отблизо хода на събитията.

Нещо не е наред.

— Ела с мен.

Тръгнаха по пустия коридор.

— Искam да те запозная с някои нови факти. Проследихме Ашби от момента, в който напусна Париж. Прибра се у дома, а няколко часа по-късно излезе. Присъедини се към една туристическа обиколка на местата, където се е подвизавал Джак Изкормвача.

Много странна постъпка за един лондончанин, помисли си Торвалдсен.

— Срецна се с тази жена — добави агентът и му подаде една снимка. — Успяхме да ги хванем в кадър.

Един поглед му беше достатъчен. Стефани Нел. В главата му звънна предупредителен сигнал и той с мъка прикри тревогата си.

— Малоун също беше там.

Какво?! Правилно ли беше чул?

— Малоун?

Човекът кимна и му подаде друга снимка.

— Криеше се в навалицата. Тръгна си веднага след жената.

— Той влезе ли в контакт с Ашби?

— Не. Тръгна след мъжа, който разговаря с Ашби. Решихме да ги оставим на спокойствие, за да не объркаме нещо.

Торвалдсен не хареса изражението на лицето му.

— Има и още нещо, нали?

Следователят кимна.

— Жената на снимката предаде на Ашби някаква книга.

Париж, 25 декември

10:30 ч.

Малоун разглеждаше църквата в „Инвалидите“. Централната част беше заобиколена от шест симетрично разположени параклиса, посветени на Дева Мария или на някой римокатолически свещеник, в които почиваха герои от войната. В момента се намираще на седем-осем метра под основното ниво и бавно обикаляше саркофага на Наполеон. Все още не беше позвънил на Гари и се проклинаше за това, но отминалата нощ беше доста тежка.

— Откри ли нещо? — попита отгоре гласът на Стефани.

Беше се надвесила над мраморния парапет и гледаше към него.

— Тук няма скрити места.

Нишите вече бяха проверени с помощта на кучета. Не бе открито нищо. В момента претърсваха „Инвалидите“. Засега без резултат. Но след като Ашби беше казал, че църквата ще бъде обект на нападение, допълнителните проверки не бяха излишни.

В момента Малоун стоеше в началото на тясна галерия, осветена от антични бронзови лампи. Това беше криптата на Наполеон II, крал на Рим, 1811–1832 г. Над гроба на сина се издигаше бяла мраморна статуя на баща му в облекло за коронация, със скиптър и глобус с кръст.

Стефани погледна часовника си.

— Наближава началото на срещата — каза тя. — Тази сграда е чиста, Котън. Което означава, че нещо не е наред.

Снощи, малко след бягството на Питър Лайън, те проникнаха в хангара на летище „Хийтроу“ и огледаха чесната. Машината се оказа регистрирана на името на белгийска корпорация, собственост на несъществуващ чешки концерн. Европол направи опит да открие някакъв жив човек, стоящ зад тези фантоми, но всички адреси се оказаха фиктивни. Самият хангар беше отдаден под наем на същия чешки концерн, който беше платил за три месеца напред.

— Лайън умишлено се конфронтира с мен — каза Малоун. — Искаше да покаже, че знае за нашето участие. Остави ни за спомен миниатюрните Айфелови кули, защото е бил сигурен, че ще се върна да ги взема. Дори не скри очите си зад тъмни очила, да го вземат мътните! Искал е да разберем, че е именно той. Въпросът е дали Ашби знае, че ние знаем.

— Предполагам, че не. В момента се намира на Айфеловата кула. Пристигнал е там преди няколко минути. Ако знаеше нещо, вече щяхме да разберем. Научих, че той не обича да се самоизтъква.

Малоун машинално обмисли възможностите. Торвалдсен го беше търсил три пъти, но той не му бе върнал обажданията. Снощи бе останал в Лондон, по простата причина че не желаше да отговаря на въпроси, свързани с книгата. Поне засега. По-късно щяха да имат достатъчно време да поговорят за нея. Парижкият клуб се беше събрал на редовно заседание. Айфеловата кула щеше да бъде затворена до един следобед. На първото ниво щяха да бъдат допуснати само членовете на клуба, охраната и обслужващият персонал. Малоун беше наясно, че Стефани беше отказала да вкара в охраната взети назаем агенти от френското контраразузнаване. Вместо тях беше предпочела два чифта очи и уши директно в заседателната зала.

— Предполагам, че Сам и Меган вече са на място — подхвърли той и успя да улови кимането ѝ.

— Двамата горят от желание...

— Което винаги е проблем.

— Съмнявам се, че ще бъдат в опасност. Ларок е настояла всички без изключение да бъдат проверени за оръжие и подслушвателни устройства.

Малоун бавно огледа чудовищния саркофаг на Наполеон.

— Това нещо дори не е изработено от червен порфир — отбеляза той. — Материалът е финландски кварц.

— Не го казвай на французите — засмя се тя.

Разнесе се мелодичен звън. Той видя как Стефани доближи джиесема до ухото си, изслуша някакво съобщение и прекъсна линията.

— Нов проблем — обяви тя.

Той рязко вдигна глава да я погледне.

— Хенрик е на Айфеловата кула и вече се е настанил в заседателната зала.

* * *

Сам беше облечен с късото сако и черните панталони на обслужващия персонал, доставени благодарение на Стефани Нел. Меган също беше пременена в подобна униформа. Двамата бяха част от единайсетте наети служители, които обслужваха залата. В нея имаше само две овални маси със златисти покривки и фин порцелан. Самата зала беше с размери два̀сет и пет на петна̀сет метра с малка сцена в дъното. В нея спокойно можеха да се поберат двеста гости. По тази причина двете овални маси изглеждаха някак самотни.

Сам подготвяше чашите за кафе и други топли напитки, като едновременно с това следеше поведението на изпускащия пара самовар. Нямахше представа как функционира тази машина, но мястото ѝ беше удобно разположено до вратата, през която влизаха гостите. Вдясно от него се простираше широка остъклена стена, разкриваща прекрасна гледка към Сена и Десния бряг.

Трима възрастни мъже и две жени на средна възраст вече бяха пристигнали, посрещнати от достолепна дама в сив делови костюм.

Елиза Ларок.

Преди няколко часа Стефани Нел му бе показала снимките на седемте членове на клуба и благодарение на тях той разпозна лицата на гостите. Тримата мъже контролираха най-големите кредитни институции на континента, а един от тях беше член на Европейския парламент. Всеки от тях беше платил по два̀сет милиона евро, за да участва в тайните операции, които според Стефани вече им бяха донесли незаконни печалби от над сто и четирийсет милиона. Пред очите му в кръв и плът стояха хората, за чието съществуване само беше подозирал.

Той и Меган трябваше да гледат и слушат. Никакви действия, които биха разкрили истинската им самоличност, беше заповядала Стефани.

Приключил със суетнята около кафемашината, Сам се обърна с намерението да потърси друга позиция. В същия момент пристигна

следващият гост. Беше облечен като другите — скъп тъмносив костюм, бяла риза и бледожълта вратовръзка.

Хенрик Торвалдсен.

* * *

Елиза Ларок посрещна Хенрик Торвалдсен още на входа на залата „Густав Айфел“ и леко стисна протегнатата му ръка.

— Много се радвам, че сте тук — усмихна се тя. — Костюмът ви е изключително елегантен.

— Рядко нося костюми, но реших, че днешният ден е по-специален.

— Благодаря за съобразителността — кимна тя. — Денят наистина е важен.

Той не отделяше поглед от лицето ѝ. Искаше да изглежда максимално заинтересован. Това не му попречи да огледа и пристигналите преди него гости, които се бяха пръснали из залата и тихо разговаряха. Обслужващият персонал се занимаваше с подготовката на обяда и освежителните напитки. Преди много години беше усвоил един много полезен навик: в рамките на две минути след появата сред други хора да определи дали се намира между приятели или врагове.

Поне половината от лицата му бяха познати. Мъже и жени, които бяха широко известни в света на бизнеса и финансите. Двама от тях бяха изненада за него, защото никога не беше допускал, че могат да участват в някакви конспирации. Бяха богати, но не чак от неговия калибър. Логично беше да се включат в някакви схеми за бързи и лесни печалби.

Наблюденията му бяха прекъснати от появата на висок смугъл мъж с посребрена брадичка и блестящи сиви очи.

Ларок се усмихна, стисна ръката му и лекичко го придърпа към тях.

— Искам да ви запозная с един човек.

Обърна се към Торвалдсен и обяви:

— Хенрик, приятно ми е да ви представя лорд Греъм Ашби.

Малоун напусна криптата на Наполеон и се заизкачва по мраморното стълбище, украсено в горния край с две бронзови фигури на погребални духове. Единият беше с корона и държеше в ръка везната на правосъдието, а другият имаше меч и глобус. Стефани го чакаше пред олтара с извити колони, напомнящи на олтара на Бернини в катедралата „Свети Петър“.

— По всичко личи, че Хенрик е успял да получи покана за клуба — промърмори тя.

— Той изпълнява мисия. Предполагам, че го разбираш.

— Разбирам го. Но и аз изпълнявам мисия. Предполагам, че ти също го разбираш. Искам Питър Лайън.

Той огледа пустата вътрешност на храма.

— Тази работа не ми харесва. Лайън знае, че сме по следите му. Самолетът на „Хийтроу“ бе безполезен за него още от самото начало.

— Но той знае и друго — ние няма как да разкрием картите си.

Това беше причината, поради която църквата в „Инвалидите“ не беше обкръжена от полиция, а болницата и пансионът не бяха евакуирани. Ултрамодерното хирургическо отделение продължаваше да приема ветерани, а стотина от тях живееха постоянно в сградите около църквата. Още снощи там беше започнало дискретно претърсване за експлозиви. Нищо не издаваше, че в тези постройките може да има проблем. Обявяването на тревога би елиминирало всички шансове за залавянето на Лайън и разкриване на връзката му с Парижкия клуб.

Но задачата се оказа доста трудна за изпълнение. „Инвалидите“ заемаха огромна площ в десетки многоетажни сгради. Твърде много места за поставяне на експлозиви.

Радиостанцията в ръката на Стефани пропука и мъжки глас я повика по име.

— Открихме нещо — обяви той.

— Къде?

— В купола.

— Идваме веднага.

* * *

Торвалдсен стисна протегнатата ръка на Ашби и разтегли устни в пресилена усмивка.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Аз също. Много съм слушал за вашата фамилия и изпитвам дълбоко възхищение към порцелана ви.

Той прие комплимента с леко кимане. Съзнаваше, че Елиза Ларок го наблюдава отблизо и следи всяка негова реакция. Затова извика на помощ всичките си умения и продължи да играе ролята си.

— Разбрах от Елиза, че желаете да се присъедините към нас — подхвърли Ашби.

— Струва ми се, че начинанието ви заслужава внимание.

— Уверявам ви, че групата е много добра. Все още сме в началото, но тези събирания са изключително полезни.

Торвалдсен отново огледа залата. В нея присъстваха седем членове, включително Ашби и Ларок. Приключили с подготовката на събитието, хората от обслужващия персонал безшумно изчезнаха през вратата в дъното. През остъклената стена нахлуваше ярка слънчева светлина и падаше меко върху червения килим и плюшените мебели.

Ларок призова присъстващите да заемат местата си, а Ашби се отдалечи. Торвалдсен тръгна към близката маса, но не пропусна да отбележи присъствието на младия сервитьор, който подреждаше допълнителни столове пред сцената вдясно. В първия момент си помисли, че е сбъркал, но после внимателно огледа лицето му и разбра, че няма грешка. Беше Сам Колинс.

* * *

Малоун и Стефани поеха по студената желязна стълба, която беше вместена в тясното пространство между външната и вътрешната стена. Самият купол представляваше сложна конструкция. Отвътре се виждаше само един от двата реда прозорци. В него беше вграден още

един купол, отворен в горната част. Той пропускаше дневна светлина през второ ниво прозорци. Гениалната, наподобяваща гнездо конструкция можеше да се види само отгоре.

Стигнаха до платформата под горния купол, над която се кръстосваха носещите греди — част от тях дървени, а други метални, поставени по-късно. Още една желязна стълба водеше до втората платформа между тях. От нея се стигаше до трета, разположена директно под остъклената горна част на купола. Намираха се близо до най-високата точка на храма, издигаща се на сто метра над земята. На втората платформа ги чакаше един от френските им колеги, който работеше в „Инвалидите“ вече няколко часа.

— Там — подвикна той и посочи нагоре.

* * *

Елиза беше доволна. На срещата присъстваха всичките седем членове на клуба, плюс Хенрик Торвалдсен. Всеки от тях си избра място за сядане. Беше настояла да поставят две маси, тъй като не желаше никой да се чувства притеснен. Самата тя не обичаше да седи натясно, може би защото през целия си съзнателен живот беше живяла сама. Разбира се, това не означаваше пълен отказ от мъжки ласки. Но мисълта, че някой би пожелал да споделя интимните ѝ мисли и желания, я изпълваше с отвращение.

Беше наблюдавала много внимателно реакцията на Торвалдсен при срещата му с Греъм Ашби. И двамата се държаха нормално — като хора, които се срещат за пръв път. Тя погледна часовника си. Време бе да започват. Понечи да привлече вниманието на гостите, но в същия момент Торвалдсен се приближи към нея и тихо попита:

— Четохте ли сутрешното издание на „Паризиен“?

— Купих си го, но нямах време да го прегледам.

— В такъв случай погледнете — каза той и извади от джоба си малка вестникарска изрезка. — От страница дванайсета, горната колона вдясно.

Очите ѝ бързо пробягаха по материала, който съобщаваше за вчерашна кражба от Военния музей, който беше част от Дома на инвалидите. Ставаше въпрос за изчезнал експонат от Наполеоновата

зала, която в момента беше затворена за ремонт. Една книга. „Кралството на Меровингите в периода 450–751 г. след Христа“.

Въпросното издание не било особено ценно и по тази причина останало неприбрано. Излагането му в музея се дължало единствено на факта, че било изрично споменато в завещанието на императора. В момента музейните работници извършвали инвентаризация, за да разберат дали липсват и други предмети.

Тя вдигна глава и заби очи в лицето на Торвалдсен.

— Откъде сте сигурен, че това може да ме засяга?

— В замъка ви вече споменах, че съм си направил труда да проуча не само вас, но и него.

В главата ѝ отново се появи вчерашното му предупреждение.

Ако съм прав за него, той ще ви каже, че не е успял да вземе някаква вещ, към която проявявате интерес. Че не е била там или нещо подобно.

Точно това бяха думите, които чу от устата на Греъм Ашби.

Малоун се промуши през тесния отвор и стъпи в остъклената част на купола. Посрещна го леденият въздух на слънчевия зимен ден. И главозамайваща гледка във всички посоки. Сена се извиваше като змия на север, до нея се издигаше тъмната грамада на Лувъра. На около три километра на изток се издигаше Айфеловата кула.

Стефани го последва горе. Агентът остана на стълбата. Виждаха се само главата и раменете му.

— Реших да огледам купола лично — поясни той. — Не открих нищо, но останах да изпуша една цигара. И видях това...

Малоун се обърна в посоката, която сочеше показалецът му. Към остъклената външна част на купола беше закрепена синя кутийка с размери десет на десет сантиметра. Той внимателно се обърна към нея, опирайки се на бронзовия парапет. От единия ѝ край стърчеше дълга около трийсет сантиметра жица, която потрепваше на вятъра.

Той се обърна към Стефани и обясни:

— Това е транспондер. Радиомаяк, който трябва да насочи онзи самолет. — Пръстите му сръчно отлепиха кутийката, закрепена към купола със здраво тиксо. — По всяка вероятност се активира от разстояние. Но поставянето ѝ тук изисква доста усилия.

— Едва ли е проблем за Питър Лайън, който е правил и по-трудни неща.

Той се върна, натисна копчето за изключване отстрани на уреда и промърмори:

— Това би трябвало да му усложни задачата. — Подаде кутийката на Стефани и добави: — Вероятно си даваш сметка, че е прекалено лесно...

Тя очевидно беше съгласна.

Малоун пристъпи към парапета от другата страна и се наведе над площада пред южната фасада на църквата. Улиците, които се вливаха в него, бяха почти безлюдни. По Коледа обичайният трафик липсваше. Не се виждаха и полицейски бариери, които биха разтревожили хората на Айфеловата кула, очакващи грандиозния фойерверк.

В следващия момент той забеляза светъл микробус, който се движеше с необичайно висока скорост по Булевард дез Инвалид. Микробусът рязко зави по авеню дьо Турвил, което беше перпендикулярно на главния вход на църквата. Стефани проследи погледа му. Микробусът намали, зави надясно, напусна уличното платно и заподскача по плитките каменни стъпала към главния вход.

Стефани измъкна радиостанцията си. Преодолял стъпалата, автомобилът пое по пътеката между тревните площи и с разклащане закова пред следващите стълби. Вратата откъм шофьора се отвори. Стефани включи радиостанцията и понечи да обяви тревога, но още преди да отвори уста, един мъж изхвърча от микробуса и хукна към някаква кола, която се появи на улицата. Мъжът скочи вътре и колата рязко потегли. Миг по-късно микробусът се взриви.

* * *

— Позволете ми да ви пожелаая весела Коледа — изправи се пред присъстващите Елиза. — Много се радвам, че сте тук. Прецених, че тази зала е изключително подходяща за днешната ни среща. Малко различна, но подходяща. Самата кула ще бъде отворена за посещения чак в един по обяд, а дотогава ние ще се радваме на пълно спокойствие. — Направи малка пауза и добави: — Междувременно ще се насладим и на един великолепен обяд.

Беше особено доволна от присъствието на Робърт Мастрояни, който беше изпълнил обещанието си, дадено в самолета.

— Разполагаме с приблизително един час за делови разговори, след което предлагам едно кратко посещение на върха на кулата, още преди появата на тълпите. Рядко се случва човек да се изкачи на Айфеловата кула в компанията на малко хора. Направих необходимото това изкачване да бъде включено в наема.

Предложението беше прието с всеобщо одобрение.

— Освен това имаме честта да посрещнем нашите нови членове — добави Елиза и представи Торвалдсен и Мастрояни.

— Прекрасно е, че се присъединихте към нашата група — обърна се към тях тя. — С вас ставаме осем и според мен това е достатъчно. Някакви възражения?

Никой не се обади.

— Много добре.

Погледът ѝ обходи нетърпеливите лица около масите. Дори Греъм Ашби изглеждаше доволен. Дали наистина я беше излъгал за книгата на Меровингите? Вероятно да.

Бяха успели да поговорят преди появата на останалите и той отново бе повторил, че книгата не е била сред експонатите в залата. Тя го бе изслушала внимателно, опитвайки се да долови и най-леките нюанси. След което бе стигнала до заключението, че този човек или казва истината, или е най-изкусният лъжец на света.

Но книгата бе открадната. Най-големият парижки вестник беше съобщил за кражбата. Откъде Торвалдсен знаеше толкова много? Нима Ашби наистина щеше да се окаже пробив в сигурността? Сега не беше време да търси отговор на тези въпроси. Трябваше да се концентрира върху по-належащи неща.

— Ще започна с една история. Синьор Мастрояни ще ме извини за повторението, защото преди два дни вече я чу. Но за останалите ще бъде полезно да научат какво се е случило с Наполеон по време на престоя му в Египет.

* * *

Малоун изскочи навън през разбитата врата, Стефани го последва. Микробусът продължаваше да гори в подножието на стълбите. Църквата не беше пострадала, ако не се брояха строшените стъкла на вратите и леките щети на самия вход. Той машинално прецени, че от толкова близко разстояние един претъпкан с експлозивни микробус със сигурност би разрушил цялата южна фасада, да не говорим за близките сгради на болницата и дома за ветерани.

— Беше доста слаба бомбичка — констатира той. — Нещо като фойерверк.

В далечината се разнесе вой на сирени. Полицията и пожарната пътуваха насам. Студеният въздух бързо се затопляше от горящия микробус.

— Възможно ли е нещо да се е повредило? — попита Стефани.

— Не мисля.

Сирените приближаваха. Радиостанцията пропука и Стефани натисна бутона за приемане.

— На Парадния площад има човек-бомба! — съобщи ясен мъжки глас.

* * *

Торвалдсен изслуша египетската история, последвана от разяснения на идеята на Наполеон за създаване на Парижки клуб, а накрая и личното мнение на Ларок за съдържанието на четирите папируса. Той не пропусна да отбележи, че тя не спомена за разговора си с него, по време на който беше споделила същата информация. Очевидно искаше той да бъде запазен в тайна. Изрезката от вестника със сигурност ѝ беше направила впечатление. Реакцията ѝ сочеше и нещо друго. Явно Ашби не беше споменал, че е получил книгата благодарение на Стефани и Котън.

Но какъв беше интересът на отдел „Магелан“ към тази история? През нощта и сутринта той няколко пъти се опита да се свърже с Малоун, но никой не вдигаше телефона и не отговаряше на съобщенията му. Стаята в хотел „Риц“ беше останала неизползвана. Агентите му не бяха успели да научат заглавието на книгата, която Стефани беше предала на Ашби, но той беше сигурен, че става въпрос за същото издание, което беше изчезнало от музея.

Нима можеше да бъде друго? Явно Малоун бе имал основателни причини да даде томчето на Стефани, но той нямаше представа какви са те.

Ашби седеше спокойно на мястото си отсреща, очите му внимателно следяха Ларок. Дали останалите мъже и жени в тази зала имаха представа в какво всъщност са се замесили? — запита се Торвалдсен. Той силно се съмняваше, че Елиза Ларок проявява интерес само към незаконните печалби. След двете си срещи с нея остана с впечатлението, че тази жена има ясно очертана мисия — бе твърдо решена да докаже нещо, вероятно наследствените права на семейството си. А може би да пренапише историята? Но при всички случаи беше нещо повече от печеленето на пари. А фактът, че беше

събрала Парижкия клуб тук, на Айфеловата кула, и то наврѣх Коледа, също си имаше причина.

В крайна сметка той реши да забрави за Малоун и да се съсредоточи върху онова, което ставаше в момента.

* * *

Малоун и Стефани хукнаха към Парадния площад и не след дълго се озоваха на него. В средата му стоеше млада жена на около трийсет, с дълга тъмна коса. Беше облечена с кадифени панталони и избеляла червена блуза под черното палто. В едната си ръка държеше нещо.

Двама мъже от охраната с пистолети в ръце бяха заели позиция в сянката на отсрещната колонада, непосредствено до скелето над входа на музея. Трети стоеше вляво, под арката с метална решетка, която водеше към северната сграда на „Инвалидите“.

— Какво става, по дяволите? — попита Стефани.

Остъклената врата на музея зад тях се отвори и на площада се появи мъж с бронезилетка, навлечена над униформата на френски полицай.

— Появи се преди няколко минути — докладва той.

— Мислех, че сте претърсили околните сгради — сопнато каза Стефани.

— Тук има хиляди квадратни метра застроена площ, госпожо — отвърна полицаят. — Проверяваме ги с максимална бързина, съобразявайки се с желанието ви да не привличаме излишно внимание. Ако някой е искал да се разминем, едва ли е изпитал особени затруднения.

Човекът беше прав.

— Какво иска тази жена? — попита Стефани.

— Предупредила е нашите хора да се държат на разстояние, защото държи бомба. А аз ви се обадох по радиостанцията.

— Кога се появи? — пожела да узнае Малоун. — Преди да се взриви микробусът пред църквата или след това?

— Малко след това.

— Какво мислиш? — обърна се да го погледне Стефани.

Той напрегнато наблюдаваше жената в средата на площада, която се обърна и започна да оглежда униформените полицаи, които я държаха на мушка от всички страни. Ръката с дистанционното продължаваше да бъде притисната към тялото ѝ.

— Gardez vos distances et baissez les armes! — изкрещя тя.

Дръжте се на разстояние и свалете оръжието, преведе си Малоун.

Никой не се подчини.

— Il se pourrait que la bombe soit a l'hôpital. Ou à l'hospice. Faut-il prendre le risque? — добави със заплашителен тон тя. *Бомбата може да бъде в болницата или в пансиона. Ще рискувате ли?*

— Най-напред претърсихме точно тези сгради — прошепна полицаят до тях. — И двете са чисти.

— Je ne le redirai pas! — изкрещя жената. *Няма да повтарям повече.*

Малоун си даваше сметка, че французите ще изпълнят онова, което им нареди Стефани, а тя не бе от хората, които лесно могат да бъдат заблудени.

Но все пак...

— Свалете оръжието! — сухо заповяда Стефани.

Елиза се насочи към сцената в дъното на залата и хвърли бърз поглед към часовника си. 11:35 ч. Още двацет и пет минути.

— Скоро ще тръгнем към върха на кулата, но първо искам да чуете предложенията ми за близкото бъдеще. — Тя се обърна с лице към гостите. — През последното десетилетие наблюдаваме дълбоки промени на световните финансови пазари. Някога надеждна защита за производителите, днес фючърсните сделки са игра на шанса, при която несъществуващи стоки се продават на нереални цени. Доказателство за това беше цената на петрола, която само преди две-три години надхвърли 150 долара за барел. Тя нямаше никаква връзка с производството, което по същото време бе достигнало безпрецедентно високо равнище. До какво доведе това? Пазарът се сви и цените стремително поеха надолу.

Повечето от гостите приеха думите ѝ с одобрително кимане.

— Главен виновник за това беше Америка — добави тя. — През 1999 и 2000 година там бяха направени законодателни промени, които дадоха зелена светлина на спекулативните сделки. На практика тези промени отмениха закони, приети през трийсетте години на двацети век, предназначени да предотвратят нов срив на фондовите борси. Но премахването на ограниченията роди проблемите, с които световната икономика се беше сблъсквала през трийсетте години. Последвалата девалвация на световните финансови пазари не би трябвало да е изненада за никого.

Върху лицата на някои от слушателите ѝ се изписа любопитство.

— Елементарно е — поясни тя. — Законите, които поставят алчността и безотговорността над упоритата работа и саможертвата, имат своята цена. — Замълча за момент и добави: — Но те създават и благоприятни шансове.

В залата се възцари тишина.

— Между 26 август и 11 септември 2001 година група тайно действащи спекуланти пузнаха за продажба акции на трийсет и осем компании, чиято цена със сигурност би се сринала при една атака

срещу Америка. Въпросната група действаше на борсите в Канада и Германия. В списъка им фигурираха компании като „Юнайтед Еърлайнс“, „Американ Еърлайнс“, „Боинг“, „Локхийд-Мартин“, Банк ъф Америка, „Морган Стенли“, „Дийн Уитър“, „Мерил Линч“. Обект на натиск в Европа станаха застрахователните компании „Мюнх Ре“, „Суис Рe“ и „Акса“. В петък, деня преди нападението срещу Световния търговски център, бяха продадени десет милиона акции на „Мерил Линч“ при нормална дневна продажба от максимум четири милиона. В дните преди нападението беше отчетена необичайна активност при продажбата на акции на „Юнайтед Еърлайнс“ и „Американ Еърлайнс“. Търговията с акциите на останалите авиокомпании си остана в нормални граници.

— Какво искате да кажете? — поинтересува се един от гостите.

— Само заключението, до което стигна израелската служба за борба с тероризма след подробно разследване на финансовия портфейл на Осам бин Ладен. След нападението на 11 септември неговите печалби възлизат на близо дващест милиона долара.

* * *

Малоун вдигна глава при грохота на хеликоптера, който прелетя ниско над площада. Машината беше „Уестланд Линкс“ на Кралските военновъздушни сили.

— НАТО — лаконично обяви Стефани.

По нейна заповед мъжете, обградили жената в центъра на площада, бяха свалили оръжието.

— Изпълних желанието ви — извика на френски Стефани.

Жената не отговори. Стоеше на дващестина метра от тях и гледаше към колонадите. Беше напрегната и неспокойна, ръцете ѝ не спираха да се движат.

— Какво искате? — попита Стефани.

Малоун не отделяше поглед от нея. Възползвайки се от секундите, през които тя гледаше встрани от тях, той плъзна ръка под якето си и издърпа беретата, която Стефани му беше дала няколко часа по-рано.

— Тук съм, за да протестирам срещу всички, които ни мразят! — извика на френски жената.

Ръцете ѝ продължаваха да се движат, дистанционното на бомбата подскачаше насам-натам, главата ѝ се въртеше във всички посоки.

— Кой сте *вие*? — изкрещя Стефани.

Малоун си даваше сметка, че бившата му шефка се придържа към наръчника за подобни ситуации. Ангажирай вниманието на атентатора, бъди търпелив, изчакай подходящия момент.

Очите на жената се спряха върху Стефани.

— Франция трябва да разбере, че не може да ни пренебрегва!

Напрегнат до крайност, Малоун чакаше жената да отклони поглед, както бе направила преди малко.

— Кой сте... — започна Стефани.

Ръката с дистанционното се люшна наляво. Главата ѝ се извърна към колонадата отсреща. Малоун вдигна пистолета и се прицели.

* * *

Сам беше намерил убежище зад малкия подиум в залата, след като бе успял да се отдели от останалия персонал. Идеята беше някой от тях да остане вътре, за да чуе какво се говори. Меган направи опит да го направи, но един от колегите я извика и ѝ посочи близката количка за сервиране. Недоволният блясък в очите ѝ му подсказа, че е негов ред, и той се задейства. Всички служители на охраната бяха напуснали залата и бяха заели позиции навън. Никой не можеше да влезе през вратата, която водеше към панорамната тераса, защото тя се намираше на седемдесет метра височина.

Слушайки речта на Елиза Ларок, той веднага разбра за какво става въпрос. Късите продажби на акции се осъществяват, когато някой продава акции, които не са негова собственост, с надеждата да ги изкупи обратно по-късно, но вече на по-ниска цена. Идеята е да спечели от очакваното понижение на цената.

Едно доста рисковано начинание. Първо, защото въпросните акции трябва да бъдат взети назаем от собственика им, а после продадени на пазарната им цена. Когато цената им падне, те се изкупуват обратно и се връщат на собственика им, а печалбата остава

за посредника. Но в случай че цената не падне, а се повиши, акциите трябва да бъдат изкупени на по-висока цена, което води до загуби. Разбира се, когато посредникът е сигурен, че цената на дадени ценни книжа ще падне и знае кога точно ще стане това, рискът от загуби не съществува. А потенциалната печалба е огромна. Това беше една от финансовите манипулации, за които той и Меган непрекъснато предупреждаваха в своите сайтове.

Разбира се, в Сикрет Сървис се говореше за възможни манипулации от страна на Бин Ладен, но разследванията в тази посока бяха класифицирани и се провеждаха от хора с далеч по-висок ранг от неговия. Може би натискът от страна на шефовете в службата се дължеше именно на предупрежденията му в интернет. А сега, слушайки как Елиза Ларок повтаря публично разсъжденията му, той напълно се убеди в тяхната правота.

За пръв път се оказваше толкова близо до истината.

* * *

Ашби слушаше Ларок с неподправен интерес, тъй като започваше да разбира, че става въпрос за мащабен план. Тя му беше възложила да осигури услугите на Питър Лайън, но явно това бе само част от плана.

— Проблемът на Бин Ладен е там, че той не е предвидил две неща — продължи Елиза. — Първо, затварянето на Нюйоркската фондова борса в продължение на цели четири дни след нападението. И второ — съществуването на автоматични процедури за откриване на спекулациите с ценни книжа. Една от тях, наречена „синя проверка“, анализира обемите на търговията и идентифицира потенциалните опасности. Борсовите власти имали достатъчно време да преценят ситуацията през споменатите четири дни. Поне в Америка. Но борсите зад океана продължили да работят и печалбите бързо били реализирани, преди някой да разкрие манипулацията.

Ашби си спомни какво се беше случило непосредствено след атаките на 11 септември. Втората по сила в Германия презастрахователна компания „Мюнх Рe“ беше загубила близо два милиарда долара след нападението срещу Световния търговски център

от рязкото поевтиняване на акциите ѝ. Един добре информиран посредник би спечелил милиони.

Спомни си и какво се беше случило на други финансови пазари.

Дау Джоунс падна с 14%, индексът 500 на Стандарт енд Пуърс се срина с 12%, а Насдак Композит изгуби 16% от стойността си. Тези стойности се задържаха на финансовите пазари отвъд океана в продължение на седмици след нападението. Собственото му портфолио също понесе тежък удар, което на практика сложи началото на необратим финансов колапс.

Вярно беше и всичко онова, което Ларок спомена за деривативите. Те наистина са хазарт, при който се залагат взети назаем пари. Инвеститори, банки и брокерски къщи залагаха — лихви, чуждестранна валута, акции и други ценни книжа. Неговите финансови анализатори твърдяха, че всеки ден над 800 трилиона евро се търгуват рисково по фондовите борси в света. Сега той започваше да си дава сметка, че от този риск може да се извлече и печалба. Жалко, че по-рано не беше разполагал с тази информация.

* * *

Малоун гледаше как погледът на жената се спира върху оръжието му. А после се вдига към него.

— Хайде, направи го! — изкрещя на френски той.

Тя натисна бутона на дистанционното. Нищо. Натисна го отново. Пак нищо. Никаква експлозия. На лицето ѝ се изписа дълбоко смайване.

Изправил гръб на стола, Торвалдсен се опитваше да запази самообладание. Жената насреща му най-спокойно обясняваше как един терорист е натрупал печалби от убийството на хиляди невинни хора. Без гняв, без отвращение. Очевидно Елиза Ларок изпитваше истинско възхищение от постиженията на Осама.

Греъм Ашби също изглеждаше впечатлен, но това не беше изненада. Човек без морал като него спокойно можеше да печели от нещастията на другите. Дали изобщо се бе замислил за смъртта на онези седем души в Мексико Сити? Или само бе въздъхнал с облекчение, защото неговите проблеми са били решени? Очевидно не знаеше имената на загиналите, тъй като изобщо не реагира, когато се запозна с него. Никакъв признак, че е чувал името му. Всъщност защо е трябвало да познава жертвите? Или да го е грижа за тях? Армандо Кабрал е получил задачата да разчисти бъркотията и това е било напълно достатъчно за Ашби. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Защо никога досега не сме чували за тези неща? — попита Ашби.

— В интернет се носят слухове за тях от години — отвърна Ларок. — А авторитетното френско финансово периодично издание „Лез Еки“ публикува голям материал по темата още през 2007 година. Тя беше подета от няколко американски вестника. Но мои лични познати, които са близки до администрацията във Вашингтон, категорично твърдят, че цялата история е засекретена. Не мога да си представя, че американците очакват потвърждение на тези слухове. Комисията по борсите и ценните книжа официално обяви, че не е имало търговия с използване на вътрешна информация.

— Типично за янките — засмя се Ашби. — Слагат капака и се надяват нещата да бъдат забравени.

— Което се и случи — обади се един от присъстващите.

— Ние можем да се възползваме от всичко това — продължи Ларок. — Лично аз от доста време проучвам възможностите в тази

посока.

* * *

Малоун свали пистолета. Жената изчезна сред тълпата агенти, които се втурнаха към нея. Не след дълго тя беше извлечена от площада, окована в белезници.

— Как разбра, че блъфира? — обърна се да го погледне Стефани.

— Бомбата пред църквата беше менте. Спокойно биха могли да вдигнат във въздуха цялата сграда, но Лайън е разчитал на дупка в мрежата и се е възползвал от нея. — Той посочи с беретата към дистанционното, което лежеше на паважа. — Това нещо не активира абсолютно нищо.

— А какво щеше да стане, ако беше сбъркал?

— Но не сбърках, нали?

Стефани поклати глава.

— Лайън не ни доведе тук, за да ни убие — добави Малоун. — Той знае, че Ашби играе двойна игра. Доведе ни, защото искаше да сме тук.

— Онази жена нямаше представа какво се случва. По израза на лицето ѝ личеше, че наистина е готова да взриви бомба.

— Глупаци се намират за всичко. Лайън я използва, за да спечели време. Иска да ангажира вниманието ни, за да се подготви.

Айфеловата кула не се виждаше от мястото им във вътрешния двор, заобиколен от четириетажните сгради на „Инвалидите“. Малоун много искаше да разбере какво се случва с Хенрик и Сам, които бяха там. После отново си спомни за предавателя на купола.

— Предполагам, че с изключването на транспондера ние сме дали сигнал за началото на истинската операция — каза той.

Радиостанцията на Стефани пропука.

— Там ли си? — ечна плътният глас на президента Дани Даниълс.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Да, сър — отвърна тя.

— Котън с теб ли е?

— Да.

— Реших да осъществя тази връзка лично. Нямаме време за преводи и интерпретации. Следим отблизо събитията в Париж. Мнението ни е, че и двамата сте попаднали в голяма каша. А това, което ще ви кажа, със сигурност ще обърка нещата още повече. Преди шест минути частен самолет се е отклонил от коридора си за кацане на парижкото летище „Бурже“.

Малоун знаеше къде се намира летището — на около десет километра североизточно от града. Дълго време то бе единственото в Париж и бе известно с кацането на Чарлс Линдбърг, прекосил за пръв път Атлантическия океан през 1927 г.

— В момента този самолет лети към вас — добави Даниълс.

Всичко дойде на мястото си.

— Ето за какво е печелил време Лайън — обади се Малоун.

— Какви да бъдат нашите действия? — попита Стефани.

— В момента северно от „Инвалидите“ се приземява хеликоптер на НАТО. Искам ви веднага на борда. Там ще продължим разговора.

* * *

Елиза се наслаждаваше на момента. Изражението на лицата на присъстващите, предизвикано от думите ѝ, ясно показваше, че изборът ѝ е бил правилен. Всеки един от тях беше смел, решителен и предприемчив човек, който не се спираше пред нищо.

— Бин Ладен се провали, защото позволи на фанатизма да надделее над здравия разум. Той прояви небрежност, настоявайки на всяка цена да отправи посланието си към света. — Тя поклати глава. — При подобна глупост никой не може да разчита на дългосрочни печалби.

— Аз не искам да убивам хора — обади се Робърт Мастоляни.

— Нито пък аз. Не е и необходимо. Достатъчна е една достоверна заплаха, която да пробуди страховете на обществото. Ние ще действаме само в рамките на такава заплаха.

— Не мислите ли, че светът е достатъчно уплашен? — намеси се друг от присъстващите.

— Разбира се, че е така — кимна тя. — За нас е достатъчно да се възползваме от този страх.

Тя си спомни думите, изречени от майка ѝ преди много години: _ Най-добрият начин да спечелиш доверието на слушателите е да ги убедиш, че споделяш с тях някоя съкровена тайна. _

— Разполагаме с мъдростта на папирусите — добави тя. — Наполеон добре се е възползвал от тях, нищо не пречи и ние да направим същото. Светът е достатъчно изплашен. Заплахата от тероризма е напълно реална. Никой от нас не може да промени това. Въпросът е как да се възползваме от тази реалност.

— *Cui bono* — обади се един от гостите.

— Точно така — усмихна се тя. — *Кой има полза?* Тази латинска сентенция отговаря напълно на нашето начинание. Задавали ли сте си въпроса кой има полза от тероризма? Заради него се стигна до извънредни мерки за сигурност по летищата и границите. Кой ги контролира? Въздушният трафик и данните за него. Печелят онези, които предлагат тези услуги. Пряко засегнат е и застрахователният бизнес. Милитаризацията на въздушното пространство, земите, водите, океаните и космоса се осъществява с ускорени темпове. Защитните мерки срещу тероризма нямат цена. Бизнесът, свързан с логистичната подкрепа, инженерните и строителните услуги в рамките на *войната* срещу тероризма, се развива с чудовищни темпове. Войната се води повече от частните предприемачи, отколкото от самата армия. Те трупат нечувани печалби. След 2001 година стойността на акциите на компаниите, които предлагат тези услуги, се е увеличила с до осемстотин процента.

Тя вдигна вежди, на устните ѝ се появи многозначителна усмивка.

— Част от тези успехи са очевидни. Но има и други, не толкова явни начини за трупане на печалби. Ще поговорим за тях след обяда.

— Какво сте намислили? — попита Ашби. — Буквално изгарям от любопитство!

Елиза не се съмняваше в думите му, защото и тя изгаряше от любопитство. Но то беше свързано с друг въпрос: дали Ашби е приятел или враг...

— Нека го обясня по друг начин. През деветдесетте години на миналия век Южна Корея, Тайланд и Индонезия бяха на прага на финансовия колапс. Спаси ги спешната помощ, отпусната от

Международния валутен фонд. По онова време нашият приятел Робърт Мастрояни работеше във Фонда и отлично знае за какво става въпрос.

Мастрояни мълчаливо кимна.

— В спасителната операция се включиха ловки инвеститори, които спечелиха купища пари от рухналата икономика на трите държави. Когато разполагаш с точна информация и се намесиш навреме, можеш да спечелиш милиони, дори и на рисковите пазари с деривативи и фючърси. Аз направих някои предварителни изчисления. В момента разполагаме с близо триста милиона евро, от които в рамките на следващите двайсет и четири месеца можем да очакваме възвръщаемост някъде между четири и осем милиарда евро. И това е една консервативна прогноза. Те, естествено, ще бъдат освободени от данъци.

Групата явно хареса прогнозата ѝ. Хората с пари винаги обичат да слушат как могат да натрупат още пари. Или, както някога казваше дядо ѝ: *Пари трябва да се правят по всякакъв начин, а после да се харчат, защото възможностите да се спечелят още пари са безкрайни.*

— Кой ще ни позволи? — попита един от членовете на групата.

— А кой ще ни спре? — сви рамене Елиза. — Правителствата са неспособни да управляват системата. Малцина разбират проблема, а единици са в състояние да намерят решение. Същевременно широката общественост е в пълно неведение. Вижте какво правят всекидневно нигерийците. Изпращат милиони имейли до нищо неподозиращи хора, предлагайки им огромни печалби от непотърсени средства срещу някаква незначителна административна такса. На тази въдица се хващат безброй наивници. Когато става въпрос за пари, много малко хора са в състояние да разсъждават трезво. Но аз предлагам ние, които сме тук, да мислим с кристална яснота.

— А как ще го направим?

— След обяда ще ви обясня. Засега е достатъчно да знаете, че в момента сме на път да си осигурим източник на финансиране, от който ще потекат милиарди свежи пари. Става въпрос за никому неизвестно богатство, което ще инвестираме за наша обща облага. А сега предлагам да се разходим до върха на кулата и да се насладим на прекрасната гледка.

Всички станаха.

— Уверявам ви, че няма да съжалявате — добави с усмивка Елиза.

Малоун слушаше как турбините „Ролс-Ройс“ задвижват витлата на хеликоптера „Уестланд Линкс“. По време на службата си във Военноморските сили го бяха обучавали да управлява изстребители, но никога не беше управлявал хеликоптер. Машината започна да набира височина, а той се отпусна на удобната седалка в задната част на кабината. Стефани седеше до него. Вниманието му беше привлечено от силно почукване на стъклото, което ги делеше от пилотската кабина. Пилотът докосна слушалките си, а после посочи двата комплекта, окачени на стената. Вторият член на екипажа ги свали и им направи знак да си ги сложат.

— Постъпва кодирано съобщение, предназначено за вас — гръмна в слушалките гласът на пилота.

Малоун извъртя микрофона пред лицето си.

— Дайте да го чуем.

— На линия съм — съобщи мъжки глас след серия от прещраквания.

Президентът Даниълс.

— Ще ни дадете ли подробности за ситуацията? — попита Малоун.

— Самолетът се отклони от курса и пое на север, отдалечавайки се от града. В момента прави завой и се връща обратно. Радиостанцията му е изключена. Искам двамата хубаво да го огледате, преди да го свалим. На другата линия е президентът на Франция, който вече е издал заповед за излитане на изстребителите. В момента целта се намира далеч от населени райони и може да бъде свалена. Но до това ще прибегнем само в краен случай, защото ще се наложи да даваме прекалено много обяснения.

— Сигурен ли сте, че заплахата е реална? — попита Малоун.

— По дяволите, Котън! В нищо не съм сигурен! Но ти си видял с очите си самолета на „Хийтроу“, подготвен от Лайън. Не знам защо останах с чувството, че той е искал да го открием...

— Значи сте запознат със събитията от снощи?

— До последния детайл. Искам го този мръсник! Мои близки приятели загинаха при взривяването на посолството ни в Атина, но те са само малка част от хората, които е избил! Мисля, че е крайно време да му разпишем билета!

Единият от пилотите дръпна плъзгащата се врата и посочи предното стъкло. Малоун се наведе и заоглежда небето. Малки облачета скриваха част от пейзажа долу. Под корпуса на хеликоптера се нижеха предградията на Париж. В далечината се появи малък самолет на сини и жълти ивици. „Чесна Скайхок“, абсолютно същата като онази, която беше в хангара на „Хийтроу“ снощи. Летеше на височина около 1500 метра.

— Скъсете разстоянието! — заповяда на пилота той.

— Видя ли го? — попита Даниълс.

Грохотът на моторите рязко нарасна и хеликоптерът увеличи скоростта си. Металният корпус на самолета блестеше на слънцето.

— Дръжте се зад него, извън полезрението му — разпореди Малоун.

Изписаният с червени цифри регистрационен номер на опашката се виждаше ясно.

— Регистрационният номер на самолета е същият като на онзи на „Хийтроу“ — каза той в микрофона.

— Мислиш ли, че Лайън е вътре? — попита Даниълс.

— Съмнявам се. Той е по-скоро диригент, отколкото член на оркестъра.

— Завива — съобщи пилотът.

Чесната действително започваше плавен завой на изток.

— Къде сме? — попита Малоун.

— Северно от Париж, най-много на шест километра — отвърна пилотът. — При този вектор самолетът се отдалечава от центъра и скоро ще излезе от въздушното пространство над града.

Малоун се опитваше да осмисли случващото се. Много неща не се връзваха, но очевидно бяха подчинени на някакъв общ план.

— Отново, завива — докладва пилотът. — Този път поема на запад, извън Париж. Посоката е Версай.

Малоун свали слушалките и отвори междинната врата.

— Засече ли ни?

— Едва ли — отвърна пилотът. — Маневрата е плавна и спокойна.

— Можем ли да го доближим отгоре?

— Да — кимна пилотът. — Стига да не реши да набере височина.

— Направи го.

Лостът за управление се премести в предна позиция и хеликоптерът увеличи скоростта си. Разстоянието до чесната започна да се стопява.

Вторият пилот му направи знак да си сложи шлемофона.

— Отново ви търсят по радиостанцията.

— Какво има? — включи предавателя той.

— Французите искат да го свалят — съобщи Даниълс. — Какво да им кажа?

В същия момент Стефани се вкопчи в ръката му и посочи челното стъкло. Той се обърна точно навреме, за да види как страничната врата на чесната се отваря.

— Какво, по дяволите...

Пилотът скочи от самолета.

* * *

Ашби влезе последен в асансьора. Членовете на Парижкия клуб запълниха три остъклени кабини, които щяха да ги отведат на сто и петдесет метра над първата платформа на кулата. Повечето от тях изпитаха лек световъртеж от изкачването между металните греди.

Градът блестеше под яркото слънце. Насочил поглед към реката, Ашби си помисли, че името ѝ е много подходящо. В центъра на Париж реката прави три остри завоя. Булевардите, които я пресичат или вървят успоредно с нея, бяха необичайно пусти на Коледа. В далечината се издигаше силуетът на „Нотр Дам“ над множество църковни куполи, поцинковани покриви и гора от комини. Ашби зърна остъклените бетонни кули на квартала Ла Дефанс и авенютата му с високи сгради. Металната конструкция на кулата беше накичена с осветителни тела, които нощем я правеха забележима отвсякъде.

Той погледна часовника си.

11:43 ч.
Още малко.

* * *

Малоун наблюдаваше разтварянето на парашута, който се напълни с въздух и бързо се понесе встрани и надолу. Чесната продължаваше да лети на запад, поддържайки същата височина и скорост. Под нея се простираха полета, гори и селца, пресечени от многобройни пътища. Типична картина за околностите на големия град.

— Приближи се, за да го огледам по-добре — заповяда на пилота той.

Хеликоптерът увеличи скоростта си. Малоун зае позиция край страничното стъкло и напрегна взор към едномоторния самолет.

— В кабината няма никой — обяви в микрофона той.

Ситуацията никак не му харесваше.

— Имате ли бинокъл? — обърна се към втория пилот той.

Младият мъж бързо му го подаде и той го вдигна пред очите си.

— Дай още малко напред.

Пилотът изпълни заповедта. Хеликоптерът леко задмина малкия самолет. В окулярите се появи вътрешността на кабината. Двете кресла отпред бяха празни, но лостът за управление се движеше сякаш от невидима ръка. На пилотската седалка имаше нещо, но слънцето му пречеше да го разгледа. Съседната седалка също беше заета от някакви пакети.

— Този самолет пренася нещо — свали бинокъла Малоун. — Не мога да кажа какво е, но количеството е доста голямо.

Крилата на чесната се наведоха, навлизайки в плавен завой на юг, сякаш някой управляваше самолета.

— Каква е оценката ти, Котън? — обади се Даниълс.

Малоун не беше сигурен. Нямахше съмнение, че някой ги манипулира, но той смяташе, че този самолет ще сложи точка на всичко. И все пак...

— Това не е наш проблем — отвърна в микрофона той.

— Стефани? — попита Даниълс.

— Аз съм на същото мнение.

Добре че тя приема преценката ми, каза си Малоун. Въпреки че изражението на лицето ѝ сочеше точно обратното.

— Къде тогава е нашият проблем? — настоя президентът.

Малоун реши да се довери на предчувствията си.

— Поискайте от френския въздушен контрол да сканира района. Трябва да знаем местоположението на всеки самолет във въздуха.

— Задръж така.

* * *

Елиза излезе от асансьора и стъпи на малката площадка на върха, издигаща се на седемдесет и пет етажа над земята.

— Малко е страшно да сме тук сами, без обичайните туристи — подхвърли на гостите си тя. — Обикновено площадката е претъпкана с народ.

Тя посочи металните стъпала, които водеха към самия връх.

— Да вървим, а?

Остана да гледа как групата започва да се катери нагоре. Ашби се изправи до нея. Тя изчака отдалечаването на последния от гостите и се обърна да го погледне.

— Ще се случи ли?

— Разбира се — кимна той. — Точно след петнайсет минути.

Малоун не сваляше очи от чесната и бързо забеляза новата промяна в курса ѝ. Машината зави още по на юг, сякаш търсеше нещо.

— Изтребителят тук ли е? — попита в микрофона той, без да е сигурен дали има някой насреща.

— На позиция е — отговори Даниълс.

Решението беше взето светкавично.

— Нека го свалят, докато все още е възможно. Отдолу са само ниви, но градът бързо се приближава.

Заблъска с юмрук по стъклото към пилотската кабина.

— Назад! Бързо!

— Заповедта е дадена — обади се в слушалките Даниълс.

* * *

Торвалдсен стъпи на площадката и вдъхна студения декемврийски въздух. Никога не се беше качвал на Айфеловата кула. Нямаше конкретни причини. Преди години Лизет беше проявила желание да дойдат, но работата му попречи. *Ще го направим следващото лято*, обеща ѝ той. Но следващото лято дойде и си замина, както още много лета след това. После Лизет се разболя и почина. Кай беше идвал тук няколко пъти и обичаше да му разказва за прекрасната гледка, която, както можеше да се увери в момента, действително беше зашеметяваща. Прикрепената към парапета табела информираше, че при ясно време оттук се вижда на разстояние шейсет километра.

А днес времето беше ясно. Един от онези искрящи зимни дни със синьо небе без нито едно облаче. Той беше доволен, че е облякъл най-дебелото си палто, към което беше добавил шал и ръкавици. Но френската зима не бе сурова като датската.

Париж винаги го беше обърквал, но така и не бе успял да го впечатли. На практика мнението му за този град напълно съвпаднаше с

репликата на Джон Траволта от „Криминале“, която гласеше: *Там нещата са същите като тук, но малко по-различни.* Двамата с Джеспър бяха гледали филма преди няколко години, бяха заинтригувани от сюжета, но в крайна сметка бяха отвратени от насилието. Доскоро той възприемаше насилието единствено като средство за самозащита. Вероятно по тази причина застреля Амандо Кабрал и въоръжения му съучастник без никакви угризения. А това го безпокоеше. Малоун беше прав. Не може да се убиват хора просто ей така.

Но в момента, отправил поглед към Греъм Ашби, който стоеше в мразовития въздух близо до Елиза Ларок, той бавно осъзна, че убийството на този човек ще му достави наслада. Странно как светът му беше попаднал в плен на омразата. Напомни си, че трябва мисли за приятни неща. Лицето му не биваше да издава мислите му. Беше стигнал дотук. Сега трябваше да сложи точка.

* * *

Ашби знаеше какво очаква Елиза Ларок — малък, натоварен с експлозивни самолет да се стовари върху църквата, издигаща се в южния край на „Инвалидите“. Един грандиозен спектакъл.

Идеята много се хареса на фанатиците, които проявиха желание да поемат отговорността. Обстановката наподобяваше тази от 11 септември, но в по-малък мащаб и най-главното — без човешки жертви. Това беше причината, поради която избрах Коледа, когато „Инвалидите“ и църквата бяха затворени. Едновременно с акцията в Париж щяха да бъдат нападнати още два обекта с национално значение — Аквитанският музей в Бордо и Дворецът на папите в Авиньон, също затворени за празниците. Символични актове, нищо повече.

Докато обикаляха площадката, наслаждавайки са на промените в панорамата, той забеляза горящ автомобил пред църквата на „Инвалидите“. Около него бяха спрели няколко пожарни, полицейски коли и линейки. Част от гостите също го видяха. В забележките, които си размениха, липсваше тревога. Ситуацията изглеждаше под контрол. Пожарът със сигурност имаше отношение към действията на Лайън, но Ашби нямаше никаква представа за плановете на южноафриканеца.

Той не сподели подробности по планираната операция, а и Ашби нямаше желание да ги чуе. Единственото му условие беше нещата да се случат точно по пладне. Погледна часовника си. Вече беше време.

Ларок поведе гостите на панорамна обиколка, но той умишлено изостана от групата. Отбеляза, че тя започна от гледката към северната част на града, а после се насочи към платформата, гледаща на запад. В момента, в който групата зави към южната страна на площадката, той бързо се насочи към изхода, който водеше към остъклената тераса. Премина през него, плъзна вратата обратно на мястото ѝ и щракна ключалката в долната част. Мистър Гилдхол си беше направил труда да огледа двете панорамни тераси и беше открил, че вратите към тях се залостват с резета, ключовете от които се съхраняваха от охраната на кулата. Но не и днес.

Ларок беше уредила площадката на върха да остане на разположение на клуба за цял час. Тя щеше да бъде освободена в един без двајсет, петнайсетина минути преди отварянето на касите, намиращи се на двеста седемдесет и пет метра по-надолу.

Той бързо се спусна по четиринайсетте метални стъпала и прекоси площадката към източната страна. Ларок и групата все още бяха в южната част и оглеждаха забележителностите. Ашби изкачи стъпалата към втората стъклена врата и безшумно я затвори, щраквайки ключалката в долната ѝ част.

Парижкият клуб остана в капана под върха на Айфеловата кула. Ашби слезе обратно, влезе в един от асансьорите и натисна бутона за спускане.

* * *

— Получих информацията — ечна в слушалките гласът на Даниълс. — В момента във въздушното пространство над Париж има шест самолета. Четири от тях са пътнически и приближават за кацане на „Орли“ и „Шарл дьо Гол“. Два са частни. — Президентът замълча за момент и добави: — И двата със странно поведение.

— Уточнете — обади се Стефани.

— Единият не отговаря на радиосигналите. Другият е с включена радиостанция, но се държи различно от обявените

намерения.

— Предполагам, че и двата летят насам — отгатна продължението Малоун.

— Единият от югоизток, а другият — от югозапад. Върху втория осъществяваме визуално наблюдение. Моделът е „Бийчкрафт“.

Малоун потропа на преградата.

— Карай на югоизток! — заповяда на пилота той.

— Сигурен ли си? — попита Даниълс.

— Сигурен е — отвърна вместо него Стефани.

Вдясно, на около осем километра от хеликоптера, избухна оранжев пламък.

Чесната беше унищожена.

— Току-що ми съобщиха, че първият самолет е изчезнал от радарите.

— Обзалагам се, че и той е чесна — отвърна Малоун. — Пътува на югоизток, тоест към нас.

— Прав си, Котън. Току-що получих образ. Същите цветове на корпуса като онзи, който току-що беше свален.

— Това е целта, която пази Лайън.

— Ще имаш и друг проблем — добави след кратка пауза президентът.

— Нека отгатна — въздъхна Малоун. — Няма да можем да го свалим, защото лети над града.

— Така е. Мръсникът е предвидил всичко.

* * *

До слуха на Елиза долетя далечен гръм откъм обратната страна на кулата. В момента тя стоеше на южната част на площадка, от която се разкриваше гледка към Марсово поле. От двете страни на някогашната парадна зона се издигаха частни домове и луксозни жилищни блокове, покрай които минаваха широки булеварди.

Бърз поглед наляво я увери, че позлатеният купол на „Инвалидите“ все още е на мястото си. Беше озадачена от грохота, тъй като до дълго планираното събитие все още оставаха няколко минути. Ашби я беше информирал, че самолетът ще се появи от север, ще

направи завой над Сена и ще се насочи към църковния купол, следвайки сигналите на радиомаяка, поставен там преди няколко дни. Пълните резервоари и огромното количество експлозиви на борда щяха да предизвикат опустошителна експлозия. А тя и останалите членове на клуба щяха да я наблюдават от почти триста метра височина.

— А сега нека се прехвърлим на източната страна за последен поглед към другата част на града — предложи тя.

Групата покорно се насочи към завоя. Нарочно беше организирана нещата така, че панорамната обиколка да завърши на източната страна, с гледка към „Инвалидите“.

— Някой да е виждал лорд Ашби? — внезапно попита тя, спря и се огледа.

Няколко глави се поклатиха в знак на отрицание.

— Ще отида да го потърся — обади се Торвалдсен.

* * *

Хеликоптерът „Уестланд Линкс“ се носеше с пълна скорост към чесната. Малоун беше залепен за страничното прозорче.

— Завой на единайсет! — заповяда той. — Приблужи се!

Машината направи плавен завой и бързо настигна едномоторния самолет. Малоун вдигна бинокъла пред очите си. Двете седалки в пилотската кабина бяха празни, а лостът за управление се движеше сам, също както в предишния самолет. Останалата част от кабината беше пълна с увити във вестници пакети.

— Същата работа — съобщи той и свали бинокъла. — Лети на автопилот. Но този път нещата са сериозни. Лайън е планирал нещата така, че да не можем да решим проблема. — Той погледна надолу, към улиците и сградите под тях, които се простираха на километри. — Нямаме кой знае какъв избор.

— Край на посланията, а? — обади се Стефани.

— Направил е каквото трябва, за да ни затрудни максимално.

Очите му се спряха на барабана с тънко стоманено въже и спасителната макара, прикрепена към корпуса на хеликоптера.

— Имате ли ремъци за онова нещо? — обърна се към втория пилот той.

Мъжът кимна.

— Дайте ги.

— Какво си намислил? — погледна го Стефани.

— Някой трябва да влезе в самолета под нас.

— А как ще го направиш?

— С внимателно спускане — посочи макарата той.

— Не мога да ти позволя!

— Да имаш по-добра идея?

— Не, но тук командвам аз — отвърна тя. — Забрави за тази лудост!

— Котън е прав — прозвуча гласът на президента в слушалките им. — Не можем да свалим самолета, следователно някой трябва да поеме управлението му.

— Нали искаше помощта ми? — обърна се към Стефани той. — Тогава ме остави да ти я дам!

В погледа ѝ се четеше безмълвен въпрос. *Нима е нужно всичко това?*

— Няма друг начин.

Тя кимна в знак на съгласие.

Малоун свали слушалките и облече пилотския гащеризон, който му подаде вторият пилот. Дръпна ципа чак до гърлото си, след което се зае с предпазните колани, които образуваха нещо като люлка. Вторият пилот провери здравината им с няколко резки подръпвания.

— Вятърът е силен и здравата ще те разлюлее на въжето — предупреди той. — Пилотът ще се снижи максимално, за да намали люлеенето.

След тези думи мъжът му помогна да затегне коланите на парашута.

— Радвам се, че все пак проявяваш някакъв здрав разум — извика Стефани сред грохота на двигателите.

— Не се безпокой, правил съм го и преди.

— Хич не те бива в лъжите! — остро отвърна тя.

Той нахлупи вълнената шапка и със задоволство установи, че тя покрива по-голямата част от лицето му. За миг изпита чувството, че

прилича на банков обирджия, а след това си сложи авиаторските очила с жълти стъкла.

Вторият пилот вдигна ръка, за да покаже, че всичко е готово. Малоун кимна. Страничната врата се плъзна назад, леден въздух нахлу в кабината. Той си сложи подплатените ръкавици и чу как стоманеното въже щракна, когато се закачи за ремъците. Преброи до пет и направи крачка в бездната под себе си.

Торвалдсен направи пълен кръг от северната до западната част на площадката. На витрината вдясно бяха изложени восъчните фигури на Густав Айфел и Томас Едисон, „потънали“ в оживен разговор сред декорите на някогашния кабинет на прочутия инженер. Тишината се нарушаваше единствено от тихото свирене на вятъра.

Ашби не се виждаше никъде. Торвалдсен направи още няколко крачки, после изведнъж се закова на място. Стъклената врата на изхода беше затворена. Но той много добре помнеше, че беше останала отворена след изкачването на групата. Пристъпи към нея и натисна бравата. Беше заключена. Може би някой от обслужващия персонал я бе заключил, помисли си той. Но защо? Кулата щеше да бъде отворена за посетители след броени минути. Нямахше смисъл да се заключва една от двете врати, които водеха до най-горната площадка.

Обърна се и тръгна към другата врата, която се намираще в източната част. Но и тя се оказа заключена. До ушите му достигна гласът на Елиза Ларок, която очевидно се беше вживяла в ролята на екскурзовод.

— На около три километра оттук можете да видите Дома на инвалидите. Там е саркофагът на Наполеон. Изглежда, на площада има някаква суматоха.

Торвалдсен напрегна взор. Пред църквата гореше някакво превозно средство, заобиколено от пожарни и полицейски автомобили. Други коли блокираха достъпа до площада. Дали това имаше някаква връзка със заключените врати? — запита се той. Понякога съвпаденията не са никакви съвпадения.

— Мадам Ларок — подвикна той, опитвайки се да привлече вниманието ѝ.

Тя се обърна.

— И двете врати са заключени.

— Как е възможно? — учуди се тя.

Той реши да ѝ отговори по друг начин.

— Имам и друга тревожна новина.

В очите ѝ се появи безпокойство.
— Лорд Ашби е изчезнал.

* * *

Останал на първата площадка, Сам се питаше какво се случва на двеста седемдесет и пет метра над главата му. След като гостите поеха към върха на кулата, той незабелязано се присъедини към персонала и се включи в приготвянето на официалния обяд.

— Какво става? — прошепна Меган, докато двамата подреждаха чиниите и сребърните прибори на една от масите.

— Тези хора кроят нещо голямо — шепнешком отвърна той.

— Няма ли да ме осветлиш?

— Не сега. Достатъчно е да знаеш, че сме били прави.

Масите бяха готови. Ноздрите на Сам потрепнаха от апетитната миризма на задушени зеленчуци и телешко печено. Беше гладен, но сега не беше време за ядене. Зае се да подрежда столовете.

— Вече половин час са горе — отбеляза Меган.

Трима от охраната наблюдаваха работата на помощния персонал. Сам си даваше сметка, че не може да остане в залата. Беше забелязал реакцията на Торвалдсен, когато го видя сред персонала. Вероятно се бе запитал какво става, тъй като по изрично настояване на Стефани възрастният датчанин не беше уведомен за присъствието на американците. Сам беше доста озадачен, но си премълча. Сигнал до заключението, че е крайно време да престане да спори с началниците си.

Главният стюард даде знак на всички да напуснат залата. Сам и Меган излязоха през главния вход като всички останали. Наредено им бе да чакат в съседния ресторант, откъдето щяха да ги повикат да почистят след обяда. Той вдигна глава към дебелия релси, боядисани в сиво-кафяво. Отгоре бавно се спускаше асансьор. Меган също го видя. Забавиха крачка и спряха край предпазния парапет на няколко крачки от входа на ресторанта. Другите членове на персонала бързаха да се скрият на топло.

Асансьорът спря на тяхната площадка. Вратата му се отваряше от другата страна на площадката, така че той и Меган бяха извън

полезрението на пътуващите. Сам си даде сметка, че разполагат с броени секунди, преди да привлекат вниманието на главния стюард или на охраната, заела позиция от двете страни на входа на залата. На площадката се появи Греъм Ашби. Сам. Високата му фигура бързо изчезна надолу по стълбите.

— Май се е разбързал — отбеляза Меган.

— Тръгвай след него, но гледай да не те хванат! — внезапно заповяда Сам.

— Защо? — изненадано го погледна тя.

— Просто го направи!

Нямаше време за спорове и Сам се приготви за действие.

— А *ти* къде отиваш? — подвикна след него Меган.

— Качвам се на върха.

* * *

Малоун изобщо не чу затръшването на вратата на хеликоптера над главата си, но усети как макаратата започва да се развива. Прилепил ръце към тялото си, той полетя надолу с изпънати крака. Усещането за пропадане беше омекотено от стоманеното въже. Само след няколко метра прогнозата на втория пилот се сбъдна и тялото му започна да се люшка на вятъра. Чесната летеше на двайсетина метра под него. Макаратата продължаваше да се развива и той бавно се спускаше към крилото. Леденият въздух хапеше лицето му. Пилотският гащеризон и шапката предлагаха някаква защита, но носът му замръзна и зъбите му започнаха да тракат.

Краката му докоснаха крилото. Корпусът на чесната леко се наклони, но бързо се стабилизира. Малоун внимателно се оттласна и махна с ръка да отпуснат въжето. Това му позволи да започне маневра към вратата на пилотската кабина.

Миг по-късно равновесието му беше нарушено от порив на ледения вятър. Тялото му се люшна. Той се хвана с две ръце за стоманеното въже и успя да се насочи обратно към самолета. После отново направи знак да отпуснат макаратата.

Чесната беше модел „Скайхок“ с крила в горната част на корпуса. Елероните бяха монтирани отгоре на фюзелажа, свързани с

диагонални стоманени въжета. За да влезе в кабината, той трябваше да се плъзне под крилото. Направи знак на пилота да намали скоростта на хеликоптера, за да може да се спусне още малко. Човекът интуитивно разбра какво се иска от него и изпълни маневрата по изключително прецизен начин. Тялото на Малоун се изравни с илюминаторите и той надникна във вътрешността на кабината.

Задните седалки бяха демонтирани и цялото пространство беше запълнено с увити във вестник пакети. Вятърът го люшна, сухият въздух проникна под очилата му. Малоун махна да го спуснат още малко и пръстите му се вкопчиха в задкрилките. Краката му потърсиха опора в колесника, тялото му се плъзна под крилото. Тежестта му наруши аеродинамиката, задкрилките и елероните автоматично се задействаха. Въжето продължаваше да се развива, образувайки нещо като широка примка под самолета. После спря. Явно вторият пилот беше разбрал, че липсва тяга.

Малоун притисна лице в стъклото на страничното прозорче и напрегна очи.

На пасажерската седалка лежеше малка сива кутийка. От нея излизаха кабели, които чезнеха под арматурното табло. Отново насочи вниманието си към пакетите отзад. Няколко от тях лежаха непосредствено зад облегалките на пилотските кресла, опаковката им беше разкъсана. Отдолу се виждаха солидни блокчета с виолетов цвят.

Пластичен експлозив, най-вероятно С-83. С изключителна мощност на детонацията.

Трябваше му време, за да реши как да проникне в кабината. Но в следващата секунда видя, че въжето започва да се прибира. Екипажът явно беше решил да го изтегли, а позицията под крилото не му позволяваше да им направи знак да спрат. Вече не можеше да мисли за връщане. Миг преди въжето да го изтегли от укритието, той щракна предпазителя на кръста си и освободената кука продължи пътя си нагоре. Той вкопчи едната си ръка в задкрилките, а с другата посегна към резето. Вратичката се отвори. Проблемът беше в ъгъла. Позицията му беше малко по-напред от вратата, чиито панти бяха на сантиметри от лицето му. Но самата тя се отваряше напред. Въздушната струя на витлото работеше срещу него, притискайки вратата към рамката.

Пръстите на лявата му ръка се вкопчиха във външния ръб, а дясната остана вкопчена в задкрилките. Периферното му зрение улови

очертанията на хеликоптера, който се снижаваше за по-добра видимост. Успя да отвори вратата срещу вятъра, но се оказа, че пантите ѝ позволяват да се разтвори само на деветдесет градуса. Отворът беше твърде малък, за да успее да се промуши вътре.

Оставаше само един начин. Малоун сграбчи дръжката на вратата с две ръце. Тялото му се люшна напред в момента, в който течението натисна вратата. Парашутът му се блъсна в корпуса, а гърбът му се оказа заклещен на долния ръб. Но ръцете му останаха вкопчени в дръжката. Бавно и с цената на огромни усилия десният му крак се прехвърли през ръба, после тялото му се сви на кълбо и се претърколи в кабината. За късмет пилотската седалка беше издърпана максимално назад. Той затръшна вратата и изпусна въздишка на облекчение.

Щурвалът продължаваше ритмичното си движение наляво и надясно.

Индикаторът за посоката на движение на арматурното табло показваше, че самолетът продължава да лети на северозапад. Управлението явно се осъществяваше от снабден с подробна летателна карта джипиес, свързан с автопилота. Но след кратък оглед на инструментите пред себе си Малоун установи, че автопилотът е изключен. Странно. Много странно.

Някакво движение вляво го накара да извърне глава. Хеликоптерът беше заел позиция само на метър-два от края на крилото. На стъклото на пасажерската кабина беше залепен лист с едро изписани цифри. До него Стефани докосваше шлемофона на главата си, а след това сочеше цифрите. Той разбра. Радиостанцията на чесната беше отдясно на арматурното табло. Включи я и бързо набра честотата, изписана на листа. После смъкна вълнената шапка от главата си и си сложи слушалките.

— Този самолет е претъпкан с експлозиви.

— Точно това исках да чуя — мрачно отвърна Стефани.

— Дайте да го приземим — обади се президентът Даниълс.

— Автопилотът е изключен, но...

В този момент чесната изведнъж се люшна надясно. Това не беше корекция, а пълна промяна в курса. Щурвалът зае крайно предно положение, после се върна обратно. Педалите работеха сами, а лостът за управление предприе маневра за стръмно набиране на височина.

След още един остър завой джипиесът показа промяна на курса в западна посока. Височината на полета достигна 2700 метра, а скоростта се закова малко над сто възела.

— Какво става? — попита Стефани.

— Това нещо е изключително интелигентно — изръмжа Малоун.
— Току-що направи завой на шейсет градуса.

— Французите са изчислили курса ти, Котън — обади се Даниълс. — Летиш право към „Инвалидите“.

Не, не е вярно, поклати глава Малоун. Французите нещо бъркат. Припомняйки си какво беше изпаднало от онази пазарска торбичка снощи, той вече беше открил крайната дестинация. Наведе се и се взря през предното стъкло. В далечината смътно се очертаваше истинската мишена.

— Целта изобщо не е „Инвалидите“ — процеди през зъби той. — Този самолет се насочва към Айфеловата кула.

Елиза се приближи до вратата и натисна бравата. През дебелото стъкло се виждаше резето, сложено от вътрешната страна. Това не можеше да е случайно.

— От другата страна е същото — каза Торвалдсен.

Тя не хареса интонацията, с която бяха изречени тези думи. Очевидно датчанинът не беше изненадан. Иззад ъгъла се появи един от членовете на клуба.

— Друг изход няма, а аз не виждам телефон или нещо подобно — съобщи той.

Тя вдигна глава и откри решението на проблема, кацнало високо горе, на мачтата над предпазните решетки. Окото на охранителната камера беше обърнато в тяхна посока.

— Някой със сигурност обслужва тези камери. Трябва просто да привлечем вниманието му.

— Страхувам се, че няма да е толкова лесно — поклати глава Торвалдсен.

Тя се обърна да го погледне, макар че вече се досещаше за какво става въпрос.

— Лорд Ашби едва ли е пропуснал този факт. До появата на човек от охраната тук горе ще минат няколко минути. Каквото има да става, ще се случи много скоро.

* * *

Малоун усети как самолетът започва да губи височина. Очите му се заковаха на висотомера. Стрелката премина обозначението за две хиляди метра и продължи надолу.

— Какво по дяволите...

Спускането спря на 1500 метра.

— Предлагам изстребителите да се насочат насам — рече в микрофона той. — По всяка вероятност ще се наложи самолетът да

бъде свален. — Погледна надолу към застроените квартали, прорязани от оживени улици. — Аз ще направя всичко възможно да променя курса му.

— Докладваха ми, че след по-малко от три минути ще имаш ескорт — прозвуча гласът на Даниълс.

— Нали свалянето над гъсто заселени райони не влизаше в плановете?

— Французите имат малко по-особено отношение към Айфеловата кула. И изобщо не им пука за...

— За мен?

— Ти го каза.

Малоун протегна ръка към сивата кутийка на съседната седалка и започна да я оглежда. Някакво електронно устройство, което приличаше на лаптоп без капак. Липсваха каквито и да било ключове или бутони. Подхвърли го обратно, хвана кабела с две ръце и го изтръгна от арматурното табло. Блесна искра, после самолетът рязко се наклони надясно, а след това наляво.

Малоун захвърли кабела и сграбчи щурвала. Краката му потърсиха педалите. Но елероните почти не помръднаха и самолетът продължи по курса си на северозапад.

— Какво стана? — обади се Стефани.

— Убих му мозъка, ама май има още. Това нещо продължава по курса си, а контролните уреди не действат.

Той отново хвана лоста за управление и се опита да завие наляво. Самолетът се разтърси, сякаш недоволен от подадената команда. Моторът издаде скърцащ звук, а витлото видимо промени оборотите си. Беше летял на достатъчно едномоторници и знаеше, че промяната в звука на двигателя предвещава проблеми.

После носът внезапно се вирна нагоре и машината започна да набира височина. На 2400 метра корпусът отново зае хоризонтално положение. Това никак не му хареса. Скоростта се променяше по непредвидим начин, контролните уреди сякаш бяха полудели. Всеки момент можеше да спре и да започне да пада. Това беше последното нещо, от което се нуждаеше в момента — да изгуби тяга и да се насочи към оживения град с няколкостотин килограма експлозивни на борда.

Той погледна през стъклото. При сегашната скорост и посока на движение до кулата оставаха не повече от две минути.

— Къде е изстребителят? — попита в микрофона той.

— Погледни вдясно — отвърна Стефани.

На метри от крилото летеше прехващач „Торнадо“ с аеродинамично прибрани крила. Под корпуса му проблеснаха две ракети въздух-въздух.

— Имате ли връзка с него?

— Чака заповедите ни.

— Кажете му да слезе по-ниско и да бъде готов.

„Торнадото“ бързо изостана назад и Малоун отново насочи вниманието си към контролните уреди.

— Разкарайте се заедно с хеликоптера — заповяда на Стефани той, здраво стисна лоста за управление и промърмори: — Добре, красавецо. Това ще ти причини далеч по-голяма болка, отколкото очакваш.

* * *

Торвалдсен огледа небето над града. Греъм Ашби се беше постарал да щракне капана за целия Парижки клуб. На изток полицията и пожарникарите все още се бореха с пожара пред „Инвалидите“.

Той заобиколи мачтата, излезе на югоизточната тераса и ги видя.

След едномоторния самолет летеше военен хеликоптер, а малко зад тях набираще височина изстребител.

Трите машини бяха достатъчно близо, за да предизвикат тревогата му.

В следващия миг хеликоптерът се отклони, оставяйки достатъчно пространство за едномоторника със силно клатещи се крила.

Зад гърба му прозвучаха стъпките на останалите, включително и на Ларок.

— Съдбата ни се приближава — обяви той и посочи самолетите.

Елиза Ларок вдигна глава към ясното небе. Малкият самолет се спускаше, светлият кръг на витлото сочеше право към площадката. Зад него слънцето за миг се отрази в нещо метално. Изстребител.

— По всичко личи, че някой прави опит да се справи с проблема — спокойно отбеляза Торвалдсен, давайки си ясна сметка, че свалянето на самолет над центъра на Париж е напълно изключено.

Какво ли ни е подготвила съдбата? — запита се той.

* * *

Малоун натисна щурвала наляво и с изненада установи, че трябва да използва цялата тежест на тялото си, за да го задържи в това положение. Някаква невидима сила се бореше да го върне обратно. Беше се надявал, че металната кутийка е свързана с управлението на самолета, но вече му стана ясно, че „Скайхок“ се контролира от другаде. Машината отказваше да се подчини на командите му и продължаваше да поддържа предварително зададения ѝ курс.

Започна да натиска педалите с надеждата, че може да осъществи някакъв контрол, но всичко беше напразно. Вече виждаше с просто око, че мишената е Айфеловата кула. По всяка вероятност там беше монтирано устройство, което неотразимо привличаше самолета — също както в „Инвалидите“.

— Кажи на „Торнадото“ да активира ракетите — заповяда в микрофона той. — И разкарай по-надалеч хеликоптера!

— Няма да взривя този самолет с теб! — отсече Стефани.

— Не знаех, че толкова много ме обичаш.

— Долу има хиляди хора.

Той се усмихна. Точно тези думи беше очаквал. После изведнъж му хрумна нещо. След като електрониката отказва да се подчини на физически команди, може би ще трябва да я излъже по друг начин.

Протегна ръка към един от червените бутони на таблото и изключи двигателя.

Перката направи няколко оборота по инерция и замря.

— Какво правиш, по дяволите? — прозвуча в ушите му гласът на Стефани.

— Реших да прекъсна кръвоснабдяването на мозъка.

— Мислиш, че по този начин ще изключиш компютрите?

— Ако не стане, значи имаме сериозен проблем.

Сведе поглед към кафяво-сивата лента на Сена долу.

Самолетът бързо губеше височина. Висотомерът показваше 1500 метра.

— Май висим на косъм — процеди през зъби Малоун.

* * *

Сам изскочи от асансьора на последната площадка. На закритата площадка нямаше никой. Той реши да действа максимално предпазливо. В случай че бе сбъркал за Ашби, щеше да се наложи да дава невъзможни обяснения. Рискуваше да бъде разкрит, но нещо му подсказваше, че трябва да поеме риска. Започна да се озърта и да оглежда хоризонта във всички посоки. И видя самолет, който бързо се приближаваше. Зад него летеше военен хеликоптер.

По дяволите предпазливостта! Обърна се и хукна нагоре по железните стъпала, които водеха до най-горната площадка. Стъклената врата беше заключена. Очите му бързо откриха секретното резе в долната ѝ част. Без ключ нямаше как да я отвори. Хукна обратно, вземайки металните стъпала по три наведнъж. Втората врата също се оказа заключена. Безпомощно заблъска с юмруци по дебелилото стъкло. Хенрик беше там. А той не можеше да направи нищо.

* * *

Елиза забеляза спирането на перката. Самолетът започна да губи височина. Намираще се на не повече от километър от кулата и продължаваше да лети право към нея.

— Този пилот е луд! — възкликна един от членовете на клуба.

— Това все още не е ясно — спокойно отвърна Торвалдсен.

Тя беше впечатлена от самообладанието на датчанина, който въпреки сериозността на ситуацията изглеждаше абсолютно спокоен.

— Какво става тук? — попита Робърт Мастрояни, обръщайки се към нея. — Аз се включих в клуба със съвсем други идеи.

Торвалдсен се обърна към италианеца, огледа разтревоженото му лице и кротко отвърна:

— По всяка вероятност всички ще умрем.

* * *

Малоун продължаваше да се бори с лостовете за управление.

— Хайде, включи двигателя! — разтревожено настоя Стефани.

— Опитвам се.

Протегна ръка и натисна червения бутон. Моторът изпраця, но отказа да запали. Продължаваше да губи височина. Острият връх на Айфеловата кула беше на малко повече от километър.

Опита пак и този път успя. Моторът се разтърси и издаде оглушителен рев. Перката се завъртя, скоростта бързо нарасна. Без да дава време на електрониката да реагира, Малоун отвори дроселите докрай и натисна щурвала. Понесен от вятъра, самолетът описа плавен завой и профуча на броени метри от кулата. Малоун ясно видя хората, които стояха на най-горната площадка и сочеха към него.

В мига, в който зърна стремително приближаващия се самолет, Сам заряза заключената врата, спусна се по металните стъпала и хукна към южната страна на закритата площадка. Самолетът профуча на няколко метра от него, следван от военен хеликоптер. Вратата на асансьора се отвори и на площадката изскочи група униформени мъже. Единият от тях беше началникът на охраната, с когото вече беше разговарял.

— Вратите за горната площадка са заключени — извика той. — Трябва ни ключ.

* * *

Торвалдсен напрегна взор към кабината на чесната, която профуча покрай кулата. Един миг му беше достатъчен, за да види лицето на пилота.

Котън Малоун.

* * *

— Овладях управлението — докладва Малоун.

Машината продължаваше да набира височина и той изравни на 1000 метра.

— Разминахме се на косъм.

— Меко казано — обади се Стефани. — Сега вече управлението реагира, така ли?

— Трябва ми летище.

— Търсим.

Той не искаше да рискува с приземяване на „Орли“ или „Шарл дьо Гол“.

— Открийте някоя по-малка писта наблизо. Какво има по пътя ми?

— Само след няколко километра ще напуснеш чертите на града. Веднага ще видиш горичка и тресавище. Можеш да кацнеш в Кретей, Лани и Турнан.

— Колко има до откритите ниви и пасища?

— Трийсет километра.

Той погледна датчика за горивото. Стрелката сочеше петдесет литра, а резервоарът беше почти пълен. Организаторът на операцията очевидно се беше погрижил да има максимално количество гориво, за да се подсили ефектът на пластичния експлозив.

— Намери ми място за кацане — рече в микрофона той. — Трябва да приземя самолета.

— В Еври, на петдесет километра оттук, има частна писта. Изолирана, без нищо наоколо. В момента ги предупреждаваме да разчистят района. Как се държи самолетът?

— Като укротена жена.

— Искат ли се, а?

Моторът внезапно кихна и спря. Перката направи няколко оборота по инерция и замря. После стартерът изръмжа и двигателят отново забоботи. Беше се включил сам, без чужда помощ. Щурвалът се откъсна от ръцете му и самолетът навлезе в остър десен завой. Моторът изрева на пълни обороти, задкрилките се спуснаха. Явно някой се опитваше да възстанови контрол над машината.

— Какво става? — попита Стефани.

— Предполагам, че това нещо се обиди на пренебрежителната ми забележка. Явно си има свой мозък.

Тялото му политна от острия ляв завой. По всяка вероятност електрониката беше объркана, а приемникът се опитваше да открие сигнала, който насочваше самолета към Айфеловата кула. Чесната започна да набира височина, но няколко секунди по-късно спря. Корпусът се тресеше като необуздан кон. Щурвалът вибрираше, педалите на лоста за управление потъваха и изскачаха обратно.

— Така няма да стане — промърмори Малоун. — Кажете на онзи изстребител да се приготви за стрелба. Ще издигна този сандък на максимална височина, а после ще скоча. Кажете на пилота да ми даде малко време, преди да изстреля ракетата.

За пръв път от началото на радиоконтактите между тях Стефани не възрази. Той насочи носа нагоре, прибра задкрилките и натисна лоста с цялата тежест на тялото си. Чесната беше принудена да набира височина. Моторът започна да вие като на автомобил, преодоляващ голяма стръмнина.

Очите му се заковаха на висотомера.

1200, 1500, 2000 метра.

Ушите му писнаха. Малоун реши да скочи от 2500 метра и освободи лоста за управление в момента, в който стрелката докосна делението. Изчака самолетът да се върне в хоризонтално положение, свали слушалките и нахлупи вълнената шапка. Следващите няколко минути не обещаваха нищо приятно.

Той освободи резето и бутна вратата. Леден въздух нахлу в кабината. Без да чака неизбежния страх, Малоун се претърколи навън. Не забрави да се отгласне с крака, за да се отдалечи от корпуса на самолета.

Беше скачал с парашут само два пъти през живота си. Веднъж в авиошколата, а втори път преди година в Синай. Но помнеше указанията на инструктора, свързани с напускането на самолета. Извиваш гръб, разперваш ръце и крака, не позволяваш на тялото да се търкаля. Липсата на висотомер го принуди да брои. Парашутът трябваше да се разтвори някъде на 2000 метра. Дясната му ръка потърси въженцето на гърдите. *Никога не изчаквай повече от необходимото*, предупреждаваше инструкторът. В продължение на един безкраен миг сърцето му спря, защото не можеше да напипа въженцето. После пръстите му се увиха около халката.

Погледна нагоре. Чесната продължаваше хаотичния си полет, напразно търсейки мишената. Моторът виеше на високи обороти, корпусът се тресеше. Времето сякаш спря. Под него се разгъваше странен зимен колаж от ливади и ниви. Вдясно мярна хеликоптера, който явно следеше падането му. Преброи до десет и издърпа халката.

* * *

Елиза чу стъпки и се обърна. На площадката изскочиха униформени мъже.

— Някакви проблеми? — подвикна на френски един от тях.

— Всички сме добре — отвърна тя. — Какво става?

— Някой е заключил вратите, които водят към тази площадка. А преди малко един малък самолет се размина на метри от кулата.

Това потвърждаваше думите на Торвалдсен. Тя се обърна и потърси с очи датчанина.

Той стоеше край парапета с ръце в джобовете и гледаше на юг, където самолетът се беше превърнал в огнено кълбо. Пилотът бе успял да скочи миг преди експлозията, парашутът му бавно се носеше в небето. Над него се въртеше хеликоптер. Нещо не беше наред. Нещо далеч по-сериозно от предателството на Греъм Ашби.

* * *

Парашутът се разтвори и Малоун вдигна глава да огледа въжетата. Воят на вятъра бе заменен от мекото пропукване на купола, изпълнат от нахлуващия въздух. Все още беше на голяма височина, може би две хиляди метра. Но това вече нямаше значение, защото парашутът на гърба му се беше отворил и той плавно се спускаше към земята. Успя да зърне бялата следа на ракетата, изстреляна от изстребителя. Миг по-късно чесната се взриви, превръщайки се в ярко огнено кълбо. Силната експлозия потвърди подозренията му. Проблемът наистина се оказа този самолет.

„Торнадото“ се стрелна над главата му и изчезна. Хеликоптерът остана да следи спускането му на около километър встрани. Малоун направи опит да избере най-подходящото място за приземяване и дръпна въжетата. Белият правоъгълник над главата му се подчини, скоростта на падане леко се увеличи. Трийсет секунди по-късно краката му докоснаха разораната нива, тялото му се претърколи. В ноздрите му нахлу миризмата на влажна пръст, но това беше без значение. Беше жив.

* * *

Торвалдсен следеше с поглед белия парашут, спускащ се към земята. Вече нямаше нужда да се преструва, тъй като Ашби беше разкрил истинската си същност. Както и Малоун. Току-що приключилият инцидент показваше намесата на цели правителства. Което означаваше, че Малоун работи за Стефани, за французите или и за двете страни едновременно.

Едно предателство, което нямаше да остане ненаказано.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Ашби тичаше по стъпалата надолу. Беше планирал бягството си с изключителна прецизност просто защото знаеше, че разполага с броени минути. Планът му беше да прекоси авеню Густав Айфел и да поеме по Марсово поле в посока площад „Жак Рюф“ — сърцето на някогашната парадна зона. В източния му край, на авеню Бувар, трябваше да го чака колата на Каролайн. Щеше да се наложи да ѝ обясни някои неща, на които беше станала свидетел, но лъжите му вече бяха готови.

Сделката му с Питър Лайън беше конкретна и ясна. Изобщо не беше ставало въпрос за желанието на Елиза Ларок самолетът да се разбие в църквата на „Инвалидите“ и това да бъде придружено от две едновременни атаки в Авиньон и Бордо. Условието му бяха терористичен акт да се извърши само в Париж, срещу Айфеловата кула. Той така и не успя да вникне в истинските намерения на Ларок, въпреки че речта ѝ на сбирката му даде известни идеи за тях.

Тероризмът действително може да бъде доходоносен.

Стълбите свършиха и той най-сетне стъпи на твърда земя. Напомни си да демонстрира спокойствие и да върви бавно. На тротоара патрулираха няколко мъже в камуфлажни униформи и мрачни физиономии, въоръжени с автомати. Под металната конструкция се виеше дълга опашка от посетители, които чакаха отварянето на кулата в един следобед. За тяхно разочарование това нямаше да се случи.

Днес Айфеловата кула щеше да престане да съществува. Двамата с Лайън се бяха разбрали все пак да има някаква атака срещу „Инвалидите“, но само като акт за отвличане на вниманието и усиливане на суматохата. Терористът беше наясно, че главната цел е Айфеловата кула. Не беше необходимо да знае, че при нападението ще бъдат убити всички членове на Парижкия клуб, включително Елиза Ларок. Той просто трябваше да изпълни изискванията на клиента си. А за него Ашби беше само клиент. Нямаше да бъде трудно вината за инцидента да бъде хвърлена върху Лайън. Ашби вече имаше отговор на въпроса, който щяха да му зададат американците, а именно — защо

не е бил с останалите на върха на кулата. Ларок го е извинила пред гостите, защото му е поставила неотложна задача. Кой би могъл да го опровергае?

Той се плъзна под югоизточната арка и започна да се отдалечава от кулата. Невидимият часовник в главата му отмерваше секундите. За всеки случай погледна и този, който беше на ръката му. Точно дванайсет. Нямаше представа откъде ще се появи самолетът. Но той всеки момент щеше да бъде тук.

Прекоси авеню Густав Айфел и навлезе в Марсово поле.

Вече беше на безопасно разстояние и можеше да се отпусне. Питър Лайън беше един от най-опитните убийци в света. Американците бяха замесени, но никога нямаше да стигнат до него. А след трагедията, която щеше да се разиграе всеки момент, щяха да имат предостатъчно други грижи. Като бе докладвал за „Инвалидите“, той беше изпълнил своята част от сделката. Горящият автомобил пред църквата беше доказателство, че планът на Лайън вече е в ход. Още едно перфектно алиби за пред американците. Лайън е променил плановете си в последния момент, заблуждавайки както него, така и всички останали.

А крайният резултат?

Той щеше да се освободи както от американците, така и от Елиза Ларок. В случай че всичко преминеше нормално, в ръцете му щяха да попаднат не само депозирани милиони на клуба, но и съкровището на Наполеон, което можеше да запази за себе си. Доста добро възнаграждение. Баща му и дядо му биха се гордели с него.

Продължи да крачи напред, очаквайки експлозията. Беше готов да реагира като всички наоколо. До слуха му достигна грохотът на самолетен двигател, който бързо се усилваше. Придружаваше го типичното туптене на роторни витла. Хеликоптер?

Обърна се и вдигна глава. Точно навреме, за да види едномоторния самолет, който летеше почти отвесно към земята, подминавайки на метри средната част на кулата. След него стремително се носеше военен хеликоптер.

Очите му се разшириха от тревога.

* * *

Торвалдсен излезе от асансьора заедно с останалите членове на Парижкия клуб. Бяха се спуснали на първата площадка. Служителите от сигурността не им дадоха никакво обяснение за заключените врати на горната площадка. Но той знаеше отговора: Греъм Ашби беше планирал поредното масово убийство.

Всички се насочиха към залата „Густав Айфел“. Повечето от членовете на клуба съумяваха да запазят самообладание, въпреки че бяха доста разтърсени. Горе Торвалдсен съзнателно беше споделил на висок глас подозренията си по отношение на Греъм Ашби въпреки гневния поглед на Ларок.

Изправен до парапета с ръце в джобовете, той се обърна да посрещне дамата, която решително крачеше към него.

— Край на преструвките — хладно ѝ съобщи той. — Търпението ми да ви забавлявам се изчерпи.

— Това ли правехте през цялото време?

— Греъм Ашби се опита да ни убие.

— Няясно съм. Но нима трябваше да го споделите с всички останали?

— Хората трябва да знаят какво ги чака — сви рамене Торвалдсен. — Но аз продължавам да се питам: какви бяха вашите планове? Не се качихме горе само заради гледката, нали?

Очите ѝ се заковаха в лицето му.

— Не вярвам да ви е минавало през ум, че мога да участвам в тази лудост! Идеите, които ми подхвърлихте, са чисто безумие!

Изглеждаше смаяна, втрещена, отвратена и едновременно привлечена от възмущението му.

— Дойдох за Греъм Ашби — хладно я осведоми той. — Използвах ви, за да осъществя контакт с него. В началото смятах, че си струва да попреча на плановете ви. Може би все още е така. Но след онова, което опита Ашби, изгубих интерес.

— Уверявам ви, че няма да ви позволя да си играете с мен, хер Торвалдсен. Твърде скоро това ще стане ясно и на лорд Ашби.

— Нека си изясним нещата, мадам — процеди със стоманена нотка в гласа Торвалдсен. — Трябва да сте благодарна, че изгубих интерес към вашите машинации. Ако не беше така, със сигурност щях да ви спра. Между другото, вие имате няколко проблема. Първият е Ашби, а вторият — американското правителство. Онзи самолет беше

управляван от Котън Малоун, бивш агент на Министерството на правосъдието. Прекият му шеф е тук, в Париж. Предполагам, че е наясно с вашите планове, които вече не са тайна за никого.

Обърна се с намерението да се отдалечи, но тя хвана ръката му.

— За кого се мислите? Не можете да се държите така с мен!

Торвалдсен усети как кръвта се качва в главата му. Едва сега започна да осъзнава огромната важност на току-що отминалата опасност. Докато наблюдаваше устремилия се към кулата самолет, той изведнъж си даде сметка, че липсата на концентрация щеше да му попречи да постигне целта на живота си. От една страна, беше доволен, че Малоун успя да отклони самолета, но от друга, изпита горчиво разочарование от предателството на най-добрия си приятел.

Сега трябваше да открие Малоун, Стефани и Ашби и да довърши нещата. Парижкият клуб вече не беше част от уравнението. Също като тази жена, която го гледаше с дълбока омраза.

— Пуснете ръката ми! — процеди през стиснати зъби той.

Тя не се подчини и той се освободи сам, с рязко извиване на цялото тяло.

— Стойте далеч от мен!

— Кой сте вие, че да ми заповядвате?

— Изпълнете заповедта, ако искате да останете жива. Изпречите ли се на пътя ми, ще ви застрелям!

След тези думи той се обърна и си тръгна.

* * *

Ашби забеляза колата до тротоара, в която го чакаше Каролайн. Булевардът беше задръстен от автомобили, хората бяха излезли на платното и сочеха към небето. Обля го вълна на безпокойство. Трябваше час по-скоро да се махне оттук. Самолетът не беше ударил Айфеловата кула. Но най-лошото беше, че Елиза Ларок вече бе разбрала плана му да ги избие всичките. Нямахше как да бъде другояче.

Какво се беше случило? Нима Лайън го беше измамил? Той надлежно беше превел първата част от безумно високия му хонорар. Южноафриканецът положително беше проверил сметката си преди началото на операцията. Защо тогава не беше изпълнил задачата?

Високият стълб дим, който продължаваше да се извива в небето на изток, беше доказателство, че операцията е била стартирана. Освен това втората част от хонорара все още не беше платена. Три пъти по-висока от обичайното. Огромен куп пари.

Той влезе в колата. Зад волана се беше настанил мистър Гилдхол, а Каролайн седеше на обичайното си място отзад.

— Видя ли онзи самолет, който мина само на няколко метра от кулата? — попита тя.

— Да — кимна Ашби, доволен, че няма нужда от допълнителни обяснения.

— Свърши ли си работата?

— Засега — отвърна той и едва сега забеляза широката усмивка, която грееше на лицето ѝ. — Какво има?

— Успях да дешифрирам кодираното послание на Наполеон.

Малоун лежеше на тревата, която зимата бе превърнала в кафяво сено, и наблюдаваше приземяването на хеликоптера. Вратата на кабината се отвори и Стефани скочи на земята, следвана от втория пилот. Той се освободи от въжетата и бавно се изправи. Бе забелязал тревогата в очите ѝ.

— Кажи на французите, че сме квит.

Тя се усмихна.

— Всъщност кажи им, че ми дължат услуга.

Вторият пилот започна да събира парашута.

— Лайън се перчеше по най-нахапен начин — продължи той. — Още в Лондон ни подхвърли онези купички сувенири и дори не си направи труда да скрие гадните си жълти очи. Направи всичко възможно, за да се конфронтира с мен. Но при всички случаи ситуацията беше печеливша за него. Ако спрем самолета, лепва всичко на Ашби. Ако не го спрем, клиентът е доволен. Мисля, че му е било все едно какво ще се случи... — Замълча за момент, после добави: — Но ние трябва да открием Ашби.

— Имаме друг, по-сериозен проблем — промълви Стефани. — Когато прелетяхме над кулата, успях да зърна Хенрик.

— Със сигурност ме е видял в кабината на чесната — въздъхна Малоун.

— И аз си помислих същото.

Вторият пилот размаха ръце, за да привлече вниманието на Стефани, и посочи радиостанцията ѝ. Тя се отдалечи на няколко крачки, каза нещо в микрофона и се върна.

— Имаме пробив — каза тя и посочи хеликоптера. — Успели са да засекат сигналите, изпрацани към онези самолети от наземна локация.

* * *

Изпълнявайки инструкциите на Стефани да се пази от разкриване, Сам напусна горната част на кулата в мига, в който хората от охраната отключиха вратите. Стигна на първата площадка далеч преди членовете на Парижкия клуб да се спуснат долу и да влязат в залата. Така стана свидетел на конфронтацията между Хенрик и Елиза Ларок. Не чуваше какво си говорят, но ясно усети напрежението между тях, особено когато възрастният датчанин рязко се дръпна от нея. Стефани не се обаждаше, а и той не виждаше начин отново да се вмъкне в залата. Затова реши, че е време да изчезва.

Някой беше направил почти успешен опит да разбие онзи самолет в Айфеловата кула. Присъствието на хеликоптера във въздуха беше доказателство, че военните са били в течение на плановете му.

Трябваше да се свърже със Стефани.

Разхлаби вратовръзката и разкопча яката на ризата си. Цивилните му дрехи бяха в полицейския участък под южния пилон, където двамата с Меган се бяха преоблекли. Спря се в средата на първата площадка и отправи поглед надолу. Дълга опашка от хора чакаха отварянето на кулата. Ако самолетът се бе блъснал в кулата, със сигурност щеше да има стотици, а може би хиляди жертви. Учуди се, че властите не бяха прибегнали до евакуация. Всъщност хаосът на върха на кулата изобщо не беше стигнал дотук. Долу цареше спокойствие, сякаш нищо не се беше случило. Инстинктивно усети, че Стефани Нел има пръст при вземането на това решение. Отдалечи се от парапета и започна да се спуска по металните стъпала. Хенрик Торвалдсен не се виждаше никъде. *И по-добре*, помисли си Сам. Никак не му се искаше да се сблъска с него, поне не тук.

Мобилният телефон в джоба му започна да вибрира някъде по средата на стълбата. Стефани беше снабдила него и Меган с апаратите, вкарвайки в паметта им собствения си номер.

Той измъкна телефона и натисна зеленото бутонче.

— Следвам Ашби с такси — съобщи Меган. — Извадих късмет, че попаднах на свободна кола. Той избяга навреме, но спря, за да проследи полета на самолета към кулата. Беше шокиран, Сам.

— Всички бяхме шокирани.

— Нямам предвид това. Той беше шокиран, защото самолетът не улучи кулата.

* * *

Елиза се обърна с лице към групата, но противоречивите мисли, които се блъскаха в главата ѝ, ѝ пречеха да се концентрира.

— Какво се случи горе? — попита един от членовете.

— Хората от охраната водят разследване, но по всичко личи, че онзи самолет е имал някаква повреда. За щастие всичко завърши благополучно.

— Защо бяха заключени вратите на терасата?

Тя нямаше как да им каже истината.

— Скоро ще получим отговор и на този въпрос.

— Какво означаваха думите на хер Торвалдсен, че този самолет е съдбата ни и че всички ще умрем? А после добави, че лорд Ашби има пръст в това?

Кошмарни въпроси, на които въпреки всичко тя трябваше да намери отговор.

— Предполагам, че между двамата е имало лична вражда, но аз не подозирах за нея. Веднага след като разбрах, помолих хер Торвалдсен да оттегли членството си в клуба и той прие. Изпраща ви искрените си извинения за причиненото неудобство.

— Това не обяснява думите му горе — поклати глава Робърт Мастрояни.

— Според мен те бяха плод на въображението му. Омразата му към лорд Ашби наистина трябва да е била много силна.

Този отговор изобщо не задоволи най-новия член.

— Къде е Ашби? — рязко попита той.

— Изпратих го да свърши една неотложна работа — светкавично излъга Елиза. — Може би ще успее да се върне, преди да приключим срещата.

— На върха на кулата казахте друго — отбеляза друг от членовете. — Самата вие искахте да разберете къде е той.

Тези хора съвсем не са глупаци, напомни си тя. Не ги третирай като такива.

— Знаех, че трябва да си тръгне, но нямах представа, че вече го е направил.

— Къде го изпратихте?

— Да потърси тайното съкровище, за което ви споменах. Лорд Ашби го издирва от дълго време. Беше получил някаква нова информация и искаше да я провери.

Говореше тихо и спокойно, тъй като отдавна бе разбрала, че не е важно какво казваш, а как го казваш.

— Ще продължаваме ли? — попита друг от гостите.

— Разбира се, защо не? — престори се на изненадана тя.

— Въпреки че се разминахме на косъм от смъртта? — изгледа я Мастрояни.

Трябваше да разсее страховете им. Най-добрият начин беше да насочи разговора към бъдещите действия.

— Сигурна съм, че се излагате на риск всеки ден. Нали затова сме тук? Да направим опит да намалим до минимум този риск. Имаме да обсъждаме още много неща, да инвестираме милиони евро. Няма ли да е по-добре, ако насочим усилията си именно в тази посока?

* * *

Отпуснат в удобното кресло в задната част на кабината, Малоун се наслаждаваше на топлия въздух, с който го обливаше включеният радиатор.

— Сигналите към самолетите са били излъчвани от покрива на някаква сграда близо до „Нотр Дам“ — прозвуча в слушалките гласът на Стефани. — На остров Сен Луи, който е разположен точно зад катедралата. В момента полицията наблюдава сградата. Предавателят е засечен от наблюдателните постове на НАТО.

— Всичко това повдига един важен въпрос.

От изражението ѝ стана ясно, че добре знае какъв е този въпрос.

— Знам за какво говориш. Всичко се случи дяволски лесно, което означава, че Лайън е поне на две крачки пред нас. Личи си, че гоним сянката му.

— По-лошо — поклати глава Малоун. — Сянката му ни води.

— Така е. За съжаление нищо друго не можем да направим.

* * *

Сам слезе от таксито и плати на шофьора. Беше се озовал на една пряка от Шанз-Елизе, в сърцето на търговски район с луксозни магазини — „Луи Вюитон“, „Ермес“, „Диор“ и „Шанел“. Последва инструкциите на Меган и стигна до осеметажната сграда на хотел „Четири сезона“, забележителна с архитектурата си от 20-те години на миналия век.

Огледа се и бързо откри Меган, която стоеше на отсрещния тротоар. Не беше имал време да се преоблече, но все пак бе успял да прибере палтото и дрехите си от полицейския участък на Айфеловата кула. Тя също беше облечена с униформената риза и черни панталони. *Слава богу, че прибрах и нейните дрехи*, помисли си с облекчение той.

— Благодаря ти — промърмори Меган и побърза да облече палтото си.

Тя цялата трепереше, но Сам изпита чувството, че това не се дължи единствено на студа. Протегна ръка и я погали по главата. Тя видимо се успокои.

— Качил си се на върха, нали?

Той кимна.

— Разминахме се на косъм, Сам!

Така беше. Но всичко отмина.

— Какво става тук?

— Ашби и хората му влязоха в хотела.

— Питам се какво можем да направим в момента.

Значително успокоена, а вероятно и стоплена, Меган се насочи към тясната уличка между двете сгради наблизо.

— Докато се преобличам, ти можеш да потърсиш отговор на този въпрос, Шерлок!

Той се усмихна на самоувереността ѝ, давайки си сметка, че трябва да помисли и за своята. Вероятно щеше да има проблеми, след като установи връзка със Стефани и Малоун. Никой не му беше разрешавал да следи когото и да било. Разбира се, Стефани Нел едва ли е очаквала някакъв самолет да бъде насочен към Айфеловата кула. А той беше постъпил според ситуацията, успявайки да запази анонимността си. А може би не беше успял.

Торвалдсен най-вероятно го беше забелязал в залата. Но никой не го беше предупредил, че датчанинът ще се появи там. И решението

дойде. Щеше да се обърне за инструкции към единствения човек, който беше потърсил помощта му.

* * *

Малоун скочи на тревата в момента, в който хеликоптерът се приземи на тревата зад „Нотр Дам“. На няколко метра от тях чакаше мъж, облечен в капитанска униформа.

— Вие се оказахте права — обърна се към Стефани той. — Собственикът потвърди, че преди седмица мъж с кехлибарени очи е наел един от апартаментите на четвъртия етаж с предплата за три месеца.

— Обезопасена ли е сградата? — попита тя.

— Обкръжили сме я отвсякъде, както пожелахте.

Малоун усети предишното напрежение. Тук нещо не беше наред. Лайън отново не си беше направил труда да прикрие следите си.

Той беше свалил мръсния гащеризон. На гърба му пак беше коженото яке, с беретата под мишница.

Лишен от избор, той въздъхна дълбоко.

— Да видим каква нова изненада ни е подготвил мръсникът.

Ашби седеше в един от президентските апартаменти на „Четири сезона“.

— Доведи ми онези Мъри — разпреди се на Гилдхол той. — До довечера ги искам във Франция!

Очите на Каролайн сякаш четяха мислите му. Лицето му беше зачервено и подпухнало от студа и опънатите нерви, гласът му беше прегракнал и уморен.

— Какво има, Греъм? — попита тя.

Ашби все още се нуждаеше от услугите на тази жена.

— Провали се едно бизнес споразумение — отвърна с полуистина той. — Страхувам се, че мадам Ларок е доста разочарована от мен. Достатъчно, за да се опита да ми навреди.

— Какво си направил? — тревожно го погледна тя.

На лицето му се появи крива усмивка.

— Просто исках да се отърва от някои хора.

Очите му се плъзнаха по добре оформените ѝ бедра и съблазнителната извивка на ханша. Макар и за миг, приятната гледка го накара да забрави неприятностите.

— Но аз не съм виновен — добави той. — Най-последно сме близо до целта. Просто исках да приключа с Елиза. Тя е напълно откачена.

— Затова ни трябва онези Мъри, а също така и мистър Гилдхол?

— Плюс всички останали, които успеем да съберем. Кучката със сигурност ще бъде бясна.

— В такъв случай да ѝ предложим нещо, което вероятно ще я вбеси още повече.

Той я погледна, очаквайки разяснения.

Каролайн стана и вдигна кожена папка от съседния стол. Тя съдържаше лист хартия, върху който Наполеон собственоръчно беше написал четиринайсетте реда от книгата за Меровингите.

 ET FACTUM EST TEU MIN
 SABBATO SECUNDO PRIMO A
 BIREPERSCETES DISCIPULI AUTEM ILLI SCOE
 PERUNT VELLE ES PICASET FRICANTES MANTBUS + MANDU
 CABANT QUIDA M AUTEM DEFARISAE ISAT
 CE BANTE ECE QUAE FACIUNT DISCIPULI VISAB
 BATIS + QUOD NON LICET RESPONDENS AUTEM IIS
 SET XTAE EOS NUM QUAE HOC
 LECISTIS QUOD FECIT AUT QUAE NDO
 ESUKUTIPRE ET QVICUM FOEKAI + INTKOIBITINDOMUM
 DEI ET RANES PROPOSITIONIS KEDIS
 MANDUCAVIT ET DEDIT QUI BLES
 CUM ERANT IUXTA QUIBUS MO
 NICEBAT MANDUCARE SINON SOLIS SACERDOTIBUS

— Текстът е идентичен с онзи, който открихме в Корсика — поясни тя. — Същите повдигнати букви, с които Наполеон ни насочва към Псалм трийсет. Това стана ясно, след като ги подчертах с права линия.

В ръката ѝ се появи малка линийка. Така Ашби веднага различи буквите, които стърчаха над останалите.

— Какво пише? — любопитно я погледна той.

Каролайн му подаде друг лист, върху който бяха събрани всички повдигнати букви.

ADOGOBERTROIETASIONESTCETRESORETILEST
 LAMORT

— Съставянето на думите беше лесно — добави тя. — Достатъчно беше да оставя пространство между тях.

В ръката ѝ се появи още един лист.

A DOGOBERT ROI ET A SION EST SE TRESOR ET
 IL EST LA MORT

Ашби машинално си преведе френския текст: *Съкровището принадлежи на крал Дагобер и на Сион, където той лежи мъртъв.*

— Какво означава всичко това? — разочаровано сви рамене той.

Съблазнителните й устни се разтеглиха в злобна усмивка.

— Означава страшно много.

* * *

Малоун влезе в сградата с пистолет в ръце и тръгна нагоре по стълбите. Стефани го последва. Представителите на парижката полиция останаха отвън. Не знаеха какво ги чака и предпочитаха да действат сами. Контролът бързо се превръщаше в сериозен проблем, особено след нападението срещу две национални светини и свалянето на двата самолета. Президентът Даниълс ги беше уверил, че французите ще имат грижа да се оправят с медиите. Открийте Лайън, не мислете за нищо друго, беше заповядал той.

Те се качиха на четвъртия етаж и спряха пред вратата на апартамента, нает от мъжа с кехлибарените очи. Собственикът ги беше снабдил с резервния ключ. Стефани се залепи за стената с пистолет в ръка. Малоун зае позиция срещу нея и почука на вратата. Не очакваше някой да отвори и затова пъкна ключа в ключалката, натисна бравата и блъсна вратата навътре.

Изчака няколко секунди и предпазливо надникна иззад рамката.

Апартаментът се оказа абсолютно празен, с изключение на един-единствен предмет.

На дървения под беше поставен отворен лаптоп с обърнат към вратата екран. В средата му мигаше електронен брояч.

2:00 минути.

1:59.

1:58...

* * *

Торвалдсен отново набра мобилния номер на Малоун. Правеше го за седми път, но насреща неизменно се включваше гласова поща.

Гневът му нарастваше.

Трябваше да се свърже с Малоун!

Още повече искаше да открие Греъм Ашби. Сутринта, преди да напусне Англия, той умишлено не заповяда на екипа си да следи англичанина. Надяваше се, че ще му бъде пред очите на Айфеловата кула поне до ранния следобед. Дотогава хората му щяха да бъдат във Франция, готови за действие.

Но Ашби беше избрал друг план.

Торвалдсен седеше сам в стаята си в „Риц“ и се питаше как да постъпи. Беше планирал нещата с изключително внимание, бе предвидил почти всичко. Единственото, което пропусна, беше опитът за масово убийство на членовете на клуба. Ашби се оказа доста изобретателен, принуди се да признае той. Елиза Ларок вероятно бе безкрайно объркана. Добре обмислените ѝ планове бяха отишли по дяволите. Дано е разбрала, че предупрежденията му относно доверения ѝ английски лорд се оказаха верни. Което означаваше, че хората, които искат смъртта му, ставаха двама. Това отново върна мислите му към Малоун, книгата и Мурад. Дали пък професорът не бе открил нещо?

Джиесемът му иззвъня. На екрана се изписа СКРИТ НОМЕР, но той въпреки това отговори.

— Нуждая се от твоята помощ, Хенрик — каза Сам Колинс.

По-възрастният мъж изведнъж изпита любопитство да разбере дали всички около него са лъжци.

— С какво се занимаваше през днешния ден?

Отсреща настъпи тишина.

— Получих задача от Министерството на правосъдието — отвърна след доста голяма пауза Сам.

Торвалдсен беше доволен, че младежът му каза истината. И реши да му отвърне със същото.

— Видях те на Айфеловата кула. По-точно в заседателната зала.

— Така и си помислих.

— Какво става, Сам?

— Следя Ашби.

Това беше наистина добра новина.

— По заповед на Стефани Нел?

— Не съвсем. Но нямах друг избор.

— Имаш ли връзка с нея?

— Тя ми даде номера си, но аз се колебая дали да го използвам.
Исках първо да говоря с теб.

— Каж ми къде си.

* * *

Малоун пристъпи към лаптопа, а Стефани тръгна да огледа останалите две стаи.

— Нищо, празни са — обяви тя.

Той се отпусна на колене. Екранът продължаваше да отброява времето. Оставаше около една минута. В един от USB-портовете беше вкарана карта, която осигуряваше безжичната интернет връзка. Индикаторът за батерията в горния десен край на екрана показваше осемдесет процента. Значи не беше включена много отдавна.

41 секунди.

— Няма ли да се махаме? — попита Стефани.

— Лайън е знаел, че ще се появим, също както в „Инвалидите“.
Ако е искал да ни убие, досега щеше да го направи.

28 секунди.

— Нали си даваш сметка, че Питър Лайън е един безскрупулен тип?

19 секунди.

И двамата бяха заковали очи в екрана.

— Хенрик ми звъня седем пъти поред — рече Малоун.

— Знам.

12 секунди.

— Може би грешиш в предположението си, че тук няма бомба —
промърмори Стефани.

9 секунди.

— Няма да ми е за пръв път.

6 секунди.

— На парадния площад каза друго.

Появи се петица, после 4, 3, 2, 1...

Ашби чакаше обясненията на Каролайн, която очевидно се забавляваше.

— Ако трябва да вярваме на легендата, единствено Наполеон е знаел къде е скрито съкровището — започна тя. — Решил да сподели тайната със сина си едва когато осъзнал, че ще умре на Света Елена. — Тя посочи ръкописния текст. — *Съкровището принадлежи на Дагобер и на Сион, където той лежи мъртъв.* Всичко е много просто.

Може би е просто за доктор по историческите науки, но не и за мен, помисли си Ашби.

— Дагобер е крал на Меровингите, управлявал в началото на седми век. Той обединил франките и превърнал Париж в своя столица. Последният от династията на Меровингите, който упражнявал реална власт. Кралете след него били слаби владетели, наследявали трона като деца и живеели кратко, колкото да създадат наследник от мъжки пол. Реалната власт се държала от няколко благороднически фамилии.

Съзнанието на Ашби все още беше ангажирано с опасностите, свързани с Питър Лайън и Елиза Ларок. Не му се слушаха истории от древността, искаше да действа. Направи сериозни усилия, за да прояви търпение. Тази жена никога не беше го разочаровала.

— Дагобер построил базиликата „Сен Дьони“ северно от Париж и бил първият крал, погребан в нея. — Каролайн замълча за момент и тихо добави: — И все още е там...

Ашби се опита да си спомни онова, което му беше известно за катедралата. Първоначално била изградена върху гроба на Сен Дьони — местен епископ, когото през III век римляните превръщат в мъченик, а парижаните го обожествяват. Сградата е изключителна като замисъл и строителство и се смята за едно от най-ранните творения на готическата архитектура в света. Според един негов познат французин в сградата има най-много кралски надгробни паметници в света. Тогава това изобщо не му беше направило впечатление. Може би бе трябвало. Особено по отношение на един от тях.

— Никой не знае дали Дагобер действително е погребан там — уточни Каролайн. — В първоначалния си вид катедралата била построена през пети век, а той управлявал през седми. Даренията му за разширяването на храма били толкова значителни, че през деветнайсети век вече всички го възприемали като негов създател. През тринайсети век монасите му отделили специална погребална ниша, за да изразят почитта си към него.

— Там ли е Дагобер, или не е там?

— Какво значение има? — сви рамене тя. — И до ден-днешен нишата се смята за негов гроб. И той е там. Мъртъв.

Значението на тези думи бавно проникна в съзнанието му.

— И Наполеон е вярвал в това?

— Не виждам причини да е мислил другояче.

* * *

Малоун втренчено гледаше думичката, изписана с едри букви на екрана и подчертана от три удивителни.

БУУУМ!!!

— Много интересно — обади се Стефани.

— Лайън е маниак — промърмори той.

На екрана се появи ново съобщение.

ДЕН ЗАКЪСНЕНИЕ, ДОЛАР ПО-МАЛКО, КАЗВАТ
АМЕРИКАНЦИТЕ.
ДО СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ

— Нещата започват да се влошават — заяви Малоун. В очите на Стефани се четеше нещо повече от смущение и той прекрасно знаеше какво си мисли тя.

Няма Парижки клуб, няма Лайън. Няма нищо.

— Не е чак толкова лошо — отбеляза той.

— Пак си намислил нещо, а? — вдигна глава тя, моментално уловила дяволитите пламъчета в очите му.

— Да — кимна той. — Струва ми се, че най-после знам как ще пипнем този призрак.

* * *

Ашби се втренчи в снимката на паметника на Дагобер, която Каролайн беше свалила от интернет. Типична готика върху широк постамент.

— Той описва легендата за отшелника Йоан, според която той сънувал, че демоните открадват душата на Дагобер, която по-късно била спасена от светците Дьони, Морис и Мартин.

— И този паметник се намира в базиликата?

— Да, в съседство с олтара — кимна Каролайн. — Незнайно как е оцелял от вандализма на Френската революция. Преди осемнайсети век в „Сен Дьони“ са били погребвани почти всички крале. Но по време на революцията повечето от бронзовите им паметници били претопени, а онова, което останало, било разбито на части и разхвърляно в градината на храма. Тленните останки на бурбонските владетели били прехвърлени в близкото гробище.

Тази отмъстителност го накара да си помисли за Елиза Ларок.

— Французите са доста гневни хора, нали?

— Наполеон сложил точка на вандализма и възстановил храма — поясни тя. — По негова заповед „Сен Дьони“ отново се превърнал в гробница за крале и императори.

Той долови многозначителността на думите ѝ.

— Значи добре е познавал базиликата, така ли?

— Вниманието му със сигурност е било привлечено от историята на Меровингите — кимна Каролайн. — Там са били погребани много техни крале, включително Дагобер.

Вратата на апартамента се отвори. Гилдхол влезе и леко кимна. Мъжете от фамилията Мъри бяха на път. В душата на Ашби нахлу облекчение. Винаги предпочиташе да е заобиколен от верни хора. Нещо трябваше да се направи по отношение на Елиза Ларок. Не

можеше непрекъснато да се озърта и да се пита дали не е настъпил последният му час. Дали не можеше да сключи сделка? С тази жена можеше да се преговаря. Разбира се, тя вече знаеше, че той беше направил опит да я ликвидира. Всъщност нямаше значение. По-късно щеше да се заеме с нея. Сега важното беше друго.

— Хайде, скъпа, изплюй камъчето — усмихна се той. — Какво ще се случи, когато отидем да разгледаме тази базилика?

— Нека ти отговоря на място.

— А имаш ли отговор?

— Мисля, че да.

* * *

Торвалдсен слезе от таксито. Сам го чакаше на отсрещния тротоар в компанията на някаква жена. Хенрик пъхна ръце в джобовете на палтото си и тръгна към тях. По трите платна на широкия булевард нямаше почти никакво движение, а луксозните бутици от двете му страни бяха затворени за празниците.

Сам изглеждаше нервен и неспокоен, докато му представяше жената и обясняваше коя е тя.

— В голяма каша сте се забъркали — каза Торвалдсен, след като изслуша объркания му разказ.

— Нямахме голям избор — отвърна Меган Морисън.

— Ашби още ли е вътре? — попита той и посочи хотела.

— Да, освен ако не се е измъкнал през задния вход — каза Сам.

Какво ли е намислил онзи интригант, запита се Торвалдсен, докато оглеждаше внушителната фасада на „Четири сезона“.

— Хенрик, аз се качих на върха на кулата веднага след като Ашби си тръгна — добави Сам. — Онзи самолет трябваше да убие членовете на клуба, нали?

— Точно така — кимна Торвалдсен. — А ти какво търсеше там?

— Теб. Искан да ти помогна.

Торвалдсен отново си помисли за Кай. Ако беше останал жив, синът му щеше да бъде горе-долу на възрастта на Сам. Много неща у младия американец му напомняха за сина му. Вероятно затова го харесваше. Заместител на обичта и всички останали психологически

глупости, на които допреди две години не беше обръщал внимание. Но сега беше различно. В плътния облак на горчивината, която сякаш обвиваше всичките му мисли и чувства, все пак се долавяше тъничкото гласче на разума. И то му казваше да забави темпото, да се отдръпне настрана и да разсъждава. Обърна се към Сам и тихо каза:

— Дължим всичко на Котън. Именно той беше в кабината на самолета.

В очите на Сам се изписа смайване.

— Скоро ще разбереш, че той е изключително изобретателен човек, също като Стефани. — Торвалдсен замълча за миг. — Ти също... Ценя високо смелата ти постъпка.

Но сега не беше време за похвали.

— Спомена, че си във връзка със Стефани Нел, нали така?

Сам кимна.

— Познавате ли я? — изненадано го погледна Меган.

— Случвало се е да работим заедно — промърмори той.

— Тя е истинска кучка! — тръсна глава младата жена.

— Такава трябва да бъде.

— Не ми се искаше да ѝ се обаждам — призна Сам.

— Допуснал си грешка. Тя трябва да знае за Ашби. Набери я. Аз също ще се включа в разговора.

Елиза се сбогува с последните членове на клуба, които напуснаха залата „Густав Айфел“. През целия следобед се беше опитвала да разсее безпокойството, което беше обзело тези хора след инцидента на върха на кулата. Обвиненията на Торвалдсен бяха забравени, или по-скоро отложени до приключването на срещата. Но собствените ѝ страхове бяха съвсем друга работа.

Елиза използва кратката следобедна почивка, за да проведе един телефонен разговор. Мъжът отсреща беше доволен, че тя му се обажда. Равният му глас не издаваше никакви емоции, но готовността му за съвместен бизнес беше изразена по ясен и категоричен начин. Беше попаднала на него преди няколко години, когато ѝ се бе наложило да си потърси дадени назаем пари. Беше поразпитала тук-там, бе научила доста за уменията на този човек и бе поискала среща с него. Само четири дни по-късно длъжникът я потърси, за да ѝ върне няколкото милиона евро, и то закуп и без никакво отлагане. Елиза не попита как е станало. Просто беше доволна, че се е случило. По-късно имаше още три подобни „ситуации“, при които беше осъществила контакт и човекът беше изпълнил задачата по същия безупречен начин. Надяваше се, че и днес ще стане така.

Мъжът живееше в Монмартър, в сянката на многобройните църковни куполи и камбанарии, характерни за този парижки хълм. Без проблеми намери Рю Шап — сенчеста улица, нагъсто застроена със сгради от Втората империя. В тях имаше скъпи апартаменти, под които блестяха рекламите на луксозни кафенета и бутици.

Тя изкачи стълбите до третия етаж на една от тях и почука на вратата, маркирана със солидна бронзова цифра „5“. Човекът, който отвори, беше нисък и слаб, с изтъняла сива коса. Гърбавият нос и квадратната челюст го караха да прилича на ястреб — символ, който изглеждаше особено подходящ за Паоло Амбрози.

Той я покани да влезе.

— Какво мога да направя за вас?

— Минавате директно на въпроса както винаги — усмихна се тя.

— Вие сте важна личност, времето ви е скъпо. Предполагам, че не сте се отбили точно на Коледа, за да си побъбрим.

Тя веднага долови неизказаното.

— Разбира се, че е така. По-скоро искам да ви платя за една услуга.

Мъжът кимна леко.

— Случаят е спешен и трябва да бъде решен бързо.

— Уточнете какво означава бързо.

— Още днес.

— Предполагам, че разполагате с информацията, нужна за съответната подготовка.

— Лично ще ви заведе до обекта.

Амбрози беше облечен със сако на сиво-черни райета, черен пуловер по врата под него и кадифени панталони. Облеклото му ярко контрастираше с бледия цвят на лицето му. Елиза винаги се беше питала какво мотивира този мрачен човек, но никога не му зададе този въпрос. Предполагаше, че е дълга история.

— Някакви предпочитания за метода? — попита той.

— Не. Достатъчно е да стане бавно и болезнено.

В хладните му очи проблеснаха весели искрици.

— Предателството му трябва да е било доста неочаквано за вас.

Тя оцени способността му да чете мислите ѝ и кимна.

— Меко казано.

— И вие горите от желание за възмездие.

— Абсолютно.

— В такъв случай ще се постарая да го получите.

* * *

Сам набра номера.

— Какво има, Сам? — моментално се включи Стефани.

— Засякох Ашби.

После набързо ѝ разказа какво се беше случило, след като бе напуснал Айфеловата кула.

— Никой не ти е нареждал да го следиш — не пропусна да отбележи тя.

— Но и никой не ме е предупредил за самолета, който за малко не ни уби — бързо отвърна той.

— Цена твоята съобразителност. Стой там и чакай да...

Хенрик издърпа телефона от ръцете му и Сам отстъпи една крачка встрани. Много му беше любопитно да чуе какво ще си говорят Торвалдсен и Стефани Нел.

* * *

— Приятно ми е да науча, че правителството на САЩ контролира нещата — каза Торвалдсен.

— Още по-приятно е да чуя гласа ти, Хенрик — отвърна Стефани с тон, който показваше, че е готова за битка.

— Бъркате се в моите работи.

— Напротив, ти се бъркаш в нашите.

— Как е възможно? Нищо от моите работи не засяга Америка.

— Не бъди толкова сигурен. Не само ти се интересуваш от Ашби.

Стомахът му се сви. Беше очаквал нещо подобно, но се надяваше да е сбъркал.

— Той има стойност за вас, така ли?

— Сам разбираш, че не мога нито да потвърдя това, нито да го отрека.

Торвалдсен нямаше нужда от потвърждение. Инцидентът на Айфеловата кула обясняваше всичко.

— Не е трудно да си представя какво се разиграва тук.

— Да речем, че залогът е по-голям от личното ти отмъщение.

— Не и за мен.

— Ще ти олекне ли, ако кажа, че те разбирам? И че бих постъпила по същия начин, ако бях на твое място?

— Но все пак се намесвате в моите работи.

— Спасихме ти живота.

— Но дадохте книгата на Ашби.

— Което беше много добра идея. Ако не бяхме приспали бдителността му по този начин, ти най-вероятно щеше да си мъртъв.

Торвалдсен съвсем не беше в настроение за благодарности.

— Котън ме предаде! — заяви той. — В момента нямам време, за да се справя с това разочарование. Но ще го направя.

— Котън използва главата си, Хенрик. И ти би трябвало да направиш същото.

— Синът ми е мъртъв.

— Не е нужно да ми го напомняш.

— Напротив. — Той си пое дълбоко дъх и добави: — Става дума за моя лична работа, в която нямате място нито ти, нито Котън, нито правителството на Съединените щати.

— Хенрик, чуй ме. Тук не става въпрос за теб, а за терорист на име Питър Лайън. Вече десет години се опитваме да го заловим. Сега е моментът да го направим, защото е излязъл на светло. Остави ни да си свършим работата. Но за целта ни трябва и Ашби.

— А какво ще стане, след като си свършите работата? Какво ще стане с убиеца на сина ми?

Мълчанието насреща потвърди онова, което вече му беше известно.

— Това е моето становище, Стефани. Желая ти всичко хубаво.

— Какво си намислил?

Торвалдсен изключи телефона и го подаде на Сам. В очите на младия мъж и на Меган Морисън се четеше безпокойство.

— И ти ли ще ме предадеш? — обърна се към Сам той.

— Не.

Отговорът дойде прекалено бързо. Но тази неспокойна душа искаше да се докаже.

— Там става нещо — обади се Меган и посочи към хотела.

Ашби се появи на входа и размени няколко думи с портиера, който бързо излезе на тротоара и размаха ръце пред преминаващите таксито. Торвалдсен веднага се обърне с гръб, за да не бъде разпознат.

— Вече е в таксито — докладва Сам.

— Спри някое и за нас.

Ашби се качи на едно от туристическите корабчета, които акостираха на кея при Понт де Л'Алма. Нестройният хор на многобройните камбани отмерваше три следобед. Никога досега не беше пътувал по Сена, въпреки че обиколките с корабче бяха много популярни. Днес под влажните плексигласови сенници на палубата седяха не повече от двайсетина туристи. Ашби беше озадачен от желанието на Питър Лайън да се срещнат на толкова необичайно място. Беше се обадил преди около час. Гласът, с който му бе предал инструкциите за времето и мястото, беше доста мрачен. Ашби посъветва Каролайн да продължи работата върху откритието си и обеща да се върне скоро. За момент се изкуши да отхвърли предложението на Лайън за среща, но после размисли. Всъщност не той, а южноафриканецът се беше провалил. Трябваше да обсъдят вече преведения аванс и сумата, която предстоеше да бъде изплатена.

Той се настани на последния ред дървени седалки и зачака. Десетина минути по-късно моторът забоботи и корабчето се плъзна по реката към остров Сите. През високоговорителя прозвуча женски глас, който започна да обяснява на английски забележителностите, покрай които минаваха. Наоколо защракаха фотоапарати.

Леко потупване по рамото го накара да се обърне. Зад гърба му се беше изправил висок, обикновен на вид мъж на около шейсет и пет, с руса коса, гъста брада и мустаци. Единственото, което го свързваше с човека, когото беше видял вчера, бяха блестящите очи с цвят на кехлибар. Облеклото му беше съвсем обикновено — палто от туид и кадифени панталони.

— Как да ви наричам днес? — попита Ашби.

— Какво ще кажете за Наполеон?

Гласът му прозвуча приглушено и гърлено като на истински американец. Корабчето се плъзгаше покрай Гран Пале на Десния бряг.

— Мога ли да попитам какво се случи? — вдигна глава Ашби.

— Не, не можете — отсече Лайън.

Но Ашби не беше склонен да се откаже.

— Вие не само се провалихте, но и ме поставихте в деликатна ситуация. Американците ми оказват силен натиск, но вие май нямате никаква представа в какво положение се озовах благодарение на вас.

— Американците са онези, които се намесиха.

— Нима е изненада за вас? Знаехте го още от самото начало, а аз ви платих три пъти по-висок хонорар като компенсация за намесата им. — Вече не се стараеше да крие недоволството си. — Уверихте ме, че мога да очаквам бляскав спектакъл, нали?

— Все още не съм сигурен кой е виновен за провала — отвърна Лайън. — Планът ми беше перфектен.

В гласа му отново се долови снизхождението, което Ашби ненавиждаше. Но нямаше как да признае, че го беше използвал, за да му свърши мръсната работа.

— Какво може да се направи за спасяване на положението? — попита той.

— Това си е ваш проблем. Аз бях дотук.

Ашби не можеше да повярва на ушите си.

— Но...

— Искам да знам какво щяхте да спечелите с ликвидирането на онези хора на кулата! — прекъсна го Лайън.

— Откъде знаете, че съм искал да ги ликвидирам?

— Оттам, откъдето научих и за американците.

Този човек знаеше ужасно много, но днес му липсваше обичайната самоувереност. Добре е, когато дори дяволът понякога търпи провали. Ашби реши да не му натяква повече, защото все още имаше нужда от него.

— Никога не бих могъл да се отърва от тях, особено от Ларок — призна с въздишка той. — Затова реших да прекратя отношенията си с нея, но по начин, който тя би оценила.

— За какви пари става въпрос?

— Иска ви се да знаете, така ли? — усмихна се Ашби.

Лайън премести тежестта на тялото си и се облегна на парапета.

— Винаги става въпрос за пари.

— Имам достъп до милиони от парите на клуба, които са депозирани в моята банка. От тях ви платих. Разбира се, ако мисията с онзи самолет беше успяла, сега те щяха да бъдат мои... — Ашби направи многозначителна пауза, за да подчертае кой е виновен за

провалената операция. Самоувереността му се връщаше с всяка секунда, нахалството на мъжа срещу него започваше да го дразни.

— Какъв беше истинският залог, лорд Ашби?

Това вече беше прекалено.

— По-голям е, отколкото можете да си представите. И предостатъчен, за да компенсира риска, свързан с убийството на онези хора.

Лайън замълча.

— Платих ви за услуга, която не получих — натъртено добави Ашби. — Обичате да говорите за репутацията си, непрекъснато твърдите, че тя има огромно значение за вас. Но нима вземате пари за несвършена работа?

— Все още ли ги искате мъртви? — попита Лайън, замълча за момент и добави: — Разбира се, ако имам интерес да продължа контактите си с вас?

— Не е нужно да избивате всичките. Достатъчно е да отстраните само Ларок. Срещу аванса, който получихте, плюс остатъка от договорената сума.

* * *

Торвалдсен нямаше как да се качи на туристическото корабче заедно с Ашби. Агентите му все още пътуваха и щяха да бъдат в Париж след няколко часа. Това го принуди да хване такси и да следи бавния плавателен съд по един от крайбрежните булеварди.

Отначало си помисли да изпрати на борда Сам и Меган, но после отхвърли идеята. Ашби би могъл да ги разпознае, тъй като ги бе видял в залата „Густав Айфел“. Но сега вече нямаше избор.

— На следващата спирка ще се качиш на борда, за да разбереш какво е намислил Ашби — обърна се към Сам той. — Ще ми звънеш веднага след като научиш маршрута му.

— Защо аз?

— След онзи маскарад за Стефани Нел сигурно ще успееш да направиш нещо и за мен.

Сам се сви от язвителността в гласа му.

— Добре, ще го направя — кимна с въздишка той. — Но има опасност Ашби да ме е запомнил.

— Длъжни сме да поемем този риск. Съмнявам се, че той обръща внимание на хората от обслужващия персонал.

Шосето пред тях минаваше между Лувъра вдясно и Сена вляво. Туристическото корабче се насочи към кея тъкмо под шосето и той направи знак на шофьора да спре.

Сам отвори вратата и изскочи навън.

— Пази се — подхвърли Торвалдсен, затръшна вратата и нареди на шофьора да кара бавно напред, без да изпуска корабчето от очи.

* * *

— Все още не сте отговорили на въпроса ми — рече Лайън. — Какъв е залогът?

Ще се наложи да споделя нещо, за да мога да се възползвам от услугите му, съобрази Ашби.

— Огромно съкровище, далеч по-голямо от парите, които измъкнахте от мен — отвърна той. Искаше този демон да бъде наясно, че вече няма да може да го рекетира.

— Искате да отстраните Ларок и останалите, за да сложите ръка върху него ли? — попита Лайън.

— Тя ми е напълно достатъчна — сви рамене Ашби. — Но си помислих, че след като се занимавате с убийства, спокойно можете да ликвидирате и останалите.

— Май доста съм ви подценявал, лорд Ашби.

Естествено!

— Ами американците? И тях ли измамихте?

— Казах им каквото трябваше. Тук трябва да добавя, че не бих ви пожертвал за нищо на света. Ако нещата се бяха развили според уговорката, аз щях да бъда свободен, със съкровището и парите на клуба на мое разположение. А вие щяхте да изпълнявате следващата поръчка, три пъти по-богат отпреди.

— Американците се оказаха по-умни, отколкото очаквах.

— Грешката си е ваша. Аз изпълних своята част от договорката и съм готов да ви изплатя и останалата сума, но само ако...

Корабчето спря на кея под Лувъра. На борда се качиха още няколко пътници, които чинно заеха местата си под навеса. Ашби изчака мотора да увеличи оборотите си и да изтласка плавателния съд към бързото течение в средата на Сена.

— Чакам — подкани го той.

* * *

Сам реши, че няма смисъл да сяда прекалено назад, и предпочете да се смеси с малката групичка туристи, които щракаха с фотоапаратите си. Под навеса беше по-комфортно благодарение на топлината, която се излъчваше от машинното отделение. Но Ашби стоеше близо до парапета, където би трябвало да бъде доста по-студено. Компания му правеше мъж с палто от английски туид и очевидно изрусена коса.

Подчинявайки се на гласа на екскурзовода от високоговорителите, Сам се обърна към брега, преструвайки се, че разглежда многобройните забележителности по пътя към остров Сите. Гласът над главата му обяви, че по пътя си към острова ще минат близо до Левия бряг на Сена, край „Нотр Дам“ и националната библиотека „Франсоа Митеран“.

Той извади мобилния си телефон и бързо докладва маршрута.

* * *

Торвалдсен изслуша информацията, изключи телефона и насочи вниманието си към пътя.

— Прекосете реката, а после завийте наляво, към Латинския квартал — нареди на шофьора той. — Но се придържайте близо до брега.

Не искаше да изпуска туристическото корабче от погледа си.

— Какво правите? — попита Меган Морисън.

— Откога живеете в Париж?

Тя се изненада от въпроса може би защото възрастният мъж до нея не си направи труд да отговори на нейния.

— От години.

— В такъв случай ми кажете има ли още мостове след „Нотр Дам“, които водят към Левия бряг?

Тя се поколеба, а Торвалдсен веднага усети, че това не се дължи на объркване, а по-скоро на желанието ѝ да разбере значението на тази информация.

— Има един, непосредствено след катедралата.

— Оживен ли е?

— Не. Използва се предимно от пешеходци. Малкото коли, които минават по него, имат за цел остров Сен Луи зад катедралата.

— Минете оттам — разпореди се на шофьора Торвалдсен.

— Какво сте намислили, старче?

Той игнорира предизвикателството в гласа ѝ и хладно отвърна:

— Каквото трябва.

Ашби очакваше благоприятен отговор от страна на Питър Лайън.

— Мога да отстраня Ларок — прошепна най-сетне южноафриканецът.

Стояха с гръб към палубата, наблюдавайки как пяната зад кърмата бавно се разтваря в кафявата вода. Зад тях се виждаха още две туристически корабчета и няколко лодки.

— Трябва да стане днес или най-късно утре — натърти Ашби. — Тя става все по-опасна.

— И иска съкровището, а?

— Повече, отколкото можете да си представите — реши да бъде откровен Ашби. — За нея е въпрос на семейна чест.

— Разкажете ми още малко за съкровището.

На Ашби не му се искаше да го прави, но нямаше друг избор.

— Става въпрос за изгубеното богатство на Наполеон. Невероятно съкровище. Изчезнало е преди двеста години, но аз мисля, че го открих.

— Имате късмет, че не се интересувам от съкровища — каза Лайън. — Предпочитам съвременните финансови средства.

Плъзнаха се покрай Съдебната палата и минаха под някакъв оживен мост.

— Вероятно се досещате, че няма да ви изплатя остатъка от сумата, преди да изпълните задачата — напомни му Ашби.

— Приемам просто за да ви покажа, че държа на думата си — кимна Лайън. — Най-късно утре Ларок ще бъде мъртва. — Замълча за момент, после добави: — Имайте предвид, че рядко се провалям, лорд Ашби. И не обичам да ми се напомня за това.

Посланието беше ясно. Но и той трябваше да подчертае решителността си.

— Просто я убийте.

* * *

Сам реши да седне на последния ред дървени седалки под навеса. В далечината зърна познатите очертания на „Нотр Дам“, вдясно се виждаше Латинският квартал и книжарницата „Шекспир и компания“, където вчера беше започнало всичко. Невидимият екскурзовод продължаваше монотонния си двуезичен монолог, описвайки Консиержерията на Десния бряг, където Мария-Антоанета бе очаквала екзекуцията си.

Той стана и с небрежна походка се насочи към кърмата, зяпайки към брега. Туристите около него бърбеха оживено и продължаваха да щракат с фотоапаратите си. Изключение правеше само един от тях, седнал на три реда от края на навеса. Обветрено лице, големи уши, почти без брадичка. Беше облечен с тъмнозелено палто, черни джинси и ботуши. Синкавочерната му коса беше завързана на конска опашка. Седеше с ръце в джобовете, очите му бяха отправени към брега. Приличаше на човек, който просто се наслаждава на пътуването.

След още няколко крачки Сам прекоси невидимата граница между топлия въздух под навеса и студения ветреца, който духаше над кърмата. В далечината се появи поредният мост над Сена, който бързо се приближаваше.

Нещо издрънча на палубата и се търкулна към металния борд. Очите му се спряха на металния цилиндър. По време на обучението в Сикрет Сървис го бяха запознали с основните видове оръжия. Това на палубата не беше граната. Не. Беше димка.

Сам вдигна очи и срещна погледа на Конската опашка. Устните му бяха разтеглени в усмивка. От цилиндъра бликнаха гъсти облаци червеникав дим.

* * *

Ашби сбърчи нос от неприятната миризма.

Обърна се и видя, че пространството под плексигласовия навес беше изпълнено с дим. Разнесоха се викове. От мъглата изскачаха хора и с писъци се насочваха към откритата палуба. Мнозина кашляха и плюеха в опит да прочистят дробовете си.

— Какво става, по дяволите? — възкликна той.

* * *

Торвалдсен плати на шофьора и слезе на моста. Меган Морисън се оказа права. Движението по двете платна на каменния мост наистина беше слабо. Край парапета се трупаха неколцина туристи, наслаждавайки се на гледката към задната част на „Нотр Дам“.

— Закарайте младата дама където пожелае — каза той на шофьора, подаде му допълнителна банкнота от петдесет евро и се наведе през отворената задна врата. — А на вас желая късмет.

Затръшна вратата, изчака отдалечаването на таксито и се насочи към металния парапет, на десет метра под който се влачеха ленивите води на Сена. Пръстите му механично опипаха пистолета във вътрешния джоб на палтото. Вчера Джеспър му го беше изпратил от Кристиангаде заедно с няколко резервни пълнителя.

Почти веднага забеляза Греъм Ашби, облегнат на парапета на туристическото корабче в компанията на непознат мъж — точно според информацията на Сам. В момента плавателният съд се намираще на около двеста метра от моста и бавно се приближаваше срещу течението. Торвалдсен се надяваше, че ще успее да застреля англичанина, да хвърли пистолета в Сена и да се отдалечи, преди някой да забележи нещо. Не би трябвало да го затрудни, тъй като беше добър стрелец. Зад гърба му спря някаква кола и той се обърна. От задната врата на таксито изскочи Меган Морисън, която закопча палтото си и тръгна към него.

— Хей, старче — подвикна тя. — Май се готвиш да направиш една голяма глупост, а?

— За мен не е глупост.

— Виждам, че си го решил, ето защо ми позволи да ти помогна.

* * *

Сам се втурна към кърмата заедно с всички останали. Корабчето бълваше гъст дим, сякаш беше обхванато от пожар. Но пожар нямаше. В един момент димът се разсея и това му позволи да зърне Конската

опашка, който разблъскваше паникьосаните хора и си пробиваше път към Ашби и мъжа с вълненото палто.

* * *

Торвалдсен стисна пистолета в джоба си и насочи поглед към обвития в дим плавателен съд.

— Това не може да се види всеки ден — обади се Меган, изправила се до него.

Чу се изскърцване със спирачки и двата края на моста бяха блокирани от две коли. Една от тях изрева на първа скорост и закова на няколко метра от парапета. Дясната врата се отвори и Стефани Нел стъпи на моста.

* * *

Ашби успя да зърне мъжа с конската опашка, който изскочи от тълпата и заби юмрук в корема на Питър Лайън. Южноафриканецът изохка и се строполи на палубата. В ръката на мъжа се появи пистолет.

— Скачай през борда! — сухо заповяда той.

— Сигурно се шегувате...

— Казах да скачаш! — махна с пистолета непознатият.

Ашби се наведе над предпазния парапет. Малка лодка с извънбордов мотор и някакъв човек на руля беше залепена за корабчето. Той се обърна и заби очи в лицето на непознатия.

— Няма да повтарям! — изръмжа онзи.

Англичанинът се подчини. Прекрачи парапета и скочи в лодката, която се намираще на не повече от метър надолу. Конската опашка се приготви да го последва, но в следващия миг тялото му рязко политна назад.

Сам видя как мъжът с палтото от туид скача на крака и сграбчва Конската опашка. Ашби вече беше изчезнал зад борда. Какво ли имаше там? Водата със сигурност е ледена, а онзи едва ли е толкова глупав да скочи в реката. Вкопчени един в друг, двамата мъже се стовариха на палубата. Пътниците край тях уплашено се разбягаха.

Сам реши да направи нещо, напълни дробовете си с въздух и се втурна към навеса. Между последните две пейки откри цилиндъра, който продължаваше да изпуска задушлив дим, грабна го и го запрати през борда. Димът започна да се разсейва, подгонен от ледения вятър. Вкопчени един в друг, двамата мъже продължаваха да се търкалят по палубата.

Сам ги гледаше и не знаеше какво да направи.

Двигателят спря. От кабинката за управление изскочи мъж от екипажа. В един момент мъжът с палтото от туид се отскубна от ръцете на противника си, претърколи се на палубата и скочи на крака. Конската опашка също се надигна. Но вместо да се нахвърли срещу противника си, той разблъска зяпачите и изчезна през борда.

Сам пристъпи към кърмата и видя малката лодка, която забави ход, направи остър завой и започна да се отдалечава в обратна посока.

Мъжът с палтото от туид направи същото. В следващия момент смъкна перуката и започна да разлепва фалшивата си брада. Сам мигновено го позна. Беше Котън Малоун.

* * *

Торвалдсен пусна ръкохватката на пистолета и небрежно извади ръка от джоба си.

— Нещата стават сериозни — констатира Меган.

Той беше напълно съгласен с нея.

Туристическото корабче се приближаваше към моста. Той видя как някой изхвърли димката през борда, а после двама мъже —

единият от тях Ашби — скачат в лодка с извънбордов двигател, която направи завой и се отдалечи надолу по течението.

Миг преди плавателният съд да изчезне под моста, Торвалдсен успя да зърне Сам и Котън Малоун, надвесени над кърмата и заобиколени от други хора. И двамата гледаха след отдалечаващата се лодка и това му позволи да остане незабелязан. Меган и Стефани също ги видяха.

— Сега разбираш ли в какво си се забъркал? — попита Стефани, спряла на крачка от тях.

— Как разбрахте, че сме тук? — попита Меган.

— От джиесема ти, който е оборудван с проследяващо устройство. От обаждането на Хенрик разбрах, че предстоят неприятности, и го поставих под наблюдение. — Стефани се обърна към Торвалдсен. — Какво беше намислил? Да гръмнеш Ашби оттук?

— Нямах да бъде трудно — намусено отвърна той.

— Май няма да ни оставиш да си свършим работата, а?

Той отлично знаеше кого има предвид.

— Котън няма време да ми вдигне телефона, но в замяна на това прави всичко възможно да бъде част от вашата операция.

— Опитва се да реши всички проблеми, включително и твоите — сухо отвърна Стефани.

— Не ми е нужна помощта му.

— Защо тогава го забърка?

Защото го смяташе за приятел, който винаги е готов да помогне. Както той му бе помогнал.

— Какво стана на това корабче? — попита на глас Торвалдсен.

— На теб ли трябва да обяснявам — поклати глава Стефани и се извърна към Меган. — Ами ти? Наистина ли щеше да го оставиш да убие човек?

— Аз не работя за вас.

— Права си — кимна тя и направи знак на френския полицаи, който чакаше до колата. — Разкарайте я оттук!

— Не е необходимо — намеси се Торвалдсен. — Ще си тръгнем заедно.

— Не, ти ще дойдеш с мен.

Тъй като бе очаквал този отговор, Торвалдсен отново плъзна ръка към пистолета в джоба си.

— Какво, ще ме застреляш ли? — спокойно попита Стефани.

— Не ти препоръчвам да ме притискаш — отвърна той. — В момента със сигурност ти приличам на покорен участник в собственото си унижение, но това си е мой проблем, Стефани. Уверявам те, че възнамерявам да довърша онова, което съм започнал.

Тя не отговори.

— Намери ни такси! — заповяда Торвалдсен, обръщайки се към Меган.

Тя изтича до края на моста и вдигна ръка пред първото такси, което мина по булеварда. Стефани продължаваше да мълчи, но твърдостта остана в очите ѝ. Но там имаше и още нещо, което Торвалдсен усети безпогрешно. Тази жена не възнамеряваше да го спре.

Той действаше импулсивно — по-скоро панически, отколкото с някакъв план, а тя очевидно му симпатизираше. Разумна и опитна, тя не можеше да му помогне, но сърцето не ѝ позволяваше да му попречи.

— Хайде, върви — промълви тя.

Торвалдсен се обърна и закуцука към таксито. Озовал се вътре, той се извърна към Меган и протегна ръка.

— Джиесемът ти!

Тя му го подаде. Той свали прозореца и го изхвърли навън.

* * *

Ашби беше парализиран от ужас. Моторницата летеше на пълни обороти, пробивайки си път сред другите корабчета, които се движеха в обратна посока.

Нещата се бяха развили прекалено бързо. Димът го беше обвил внезапно, докато разговаряше с Питър Лайън. В ръката на мъжа със зеленото палто проблесна пистолет. Кой е той? Човек на американците?

— Ти си голям глупак! — извика мъжът.

— Кой сте вие?

Пистолетът се насочи в гърдите му. Над него блеснаха кехлибарените очи.

— Аз съм човекът, на когото дължиш голяма сума пари!

* * *

Малоун отстрани от лицето си последните остатъци от косми и лепило, а после ловко свали контактните лещи в кехлибарен цвят.

Хората бързо се изнизваха от туристическото корабче, което беше спряло на най-близкия кей. Малоун и Сам слязоха последни и се изкачиха по каменните стъпала към улицата, където ги чакаше Стефани.

— Какъв беше този маскарад? — остро попита тя.

— Получи се страхотна бъркотия, нали? — промърмори той.

Сам смутено местеше очи от единия към другия.

— Трябваше да притиснем Ашби. Реших да му се обадя и да поискам среща, представяйки се за Питър Лайън.

— А тази дегизировка?

— Французите ни помогнаха. Хора от тяхното разузнаване доведоха гримьор. Снабдиха ме и със записващо устройство, което да регистрира признанията му. Но Питър Лайън е имал други намерения.

— Той ли беше? — стреснато го изгледа Сам. — Човекът със зеленото палто? И конската опашка?

Малоун кимна.

— По всяка вероятност и той иска Ашби. Димката беше нелошо хрумване.

— Хенрик беше тук — информира го Стефани.

— Много ли е ядосан?

— Той е наранен, Котън, което замъглява разума му.

Отдавна искаше да поговори с приятеля си, но все не му оставаше време. Измъкна мобилния си телефон, който беше изключил, преди да се качи на борда. Хенрик го беше търсил още няколко пъти, но имаше и още един познат номер. Доктор Жозеф Мурад. Натисна бутона за бързо набиране и професорът вдигна още на първото позвъняване.

— Успях — съобщи той. — Разкрих всичко.

— Установихте ли мястото?

— Мисля, че да.

— Свързахте ли се с Хенрик?

— Току-що. Вие си бяхте изключили телефона и затова набрах него. Настоява да се срещнем.

— Не бива, професоре. Кажете ми къде е срещата, аз ще се оправя с него.

Ашби беше свален на брега близо до остров Сен Жермен, южно от стария градски център. Вече беше разбрал, че този тип с пистолет в ръка е истинският Питър Лайън, а онзи на корабчето вероятно е бил американски агент. Горещо на улицата ги чакаше кола. Лайън вдигна ръка и от колата излязоха двама мъже. Единият отвори задната врата и издърпа Каролайн.

— Любимият ти мистър Гилдхол няма да се присъедини към нас — изръмжа Лайън. — Страхувам се, че има много дълъг ангажимент.

Ашби разбра какво означават тези думи.

— Не беше нужно да го убиваш — поклати глава той.

— Напротив — засмя се Лайън. — Беше единствената възможност.

Положението ставаше отчаяно. За да пипне Каролайн и Гилдхол, Лайън очевидно беше следил всяка негова стъпка. Красивото лице на любовницата му беше разкривено от страх. И неговото сърце беше свито.

— Реших, че ще се нуждаеш от близостта на мис Дод — прошепна в ухото му Лайън и го поведе нагоре. — Което е единствената причина да е още жива. Предлагам ти да не пропилиеш шанса, който ѝ дадох.

— Искаш съкровището, нали?

— Че кой не би го поискал?

— Снощи каза, че не се интересува от него.

— Но после размислих. Безотчетен източник на средства, неизвестен на нито едно правителство по света. С него бих свършил много неща, и то, без да се налага да контактувам с мошеници като теб.

Колата беше паркирана под голите дървета на странична уличка, далеч от оживения трафик на близкия булевард. Наоколо беше пусто. Офисите и ремонтните работилници бяха затворени за празника. Лайън отново измъкна пистолета и започна да навива заглушител на дългата цев.

— Вкарайте я обратно в колата! — подвикна на двамата си помощници той.

Каролайн беше хвърлена на задната седалка. Лайън се наведе през отворената врата, стиснал пистолета с две ръце.

— О, боже, не! — простена тя.

— Млъквай!

Каролайн се заплака.

— Лорд Ашби, мис Дод — изправи гръб терористът. — Ще ви попитам нещо само веднъж. Ако не получа искрен и ясен отговор, ще натисна спусъка. Разбрахте ли какво ви казвам?

Ашби не отговори.

— Не ви чух, лорд Ашби — рязко се обърна Лайън.

— Какво толкова има за разбиране?

— Кажете ми къде е скрито съкровището!

Когато се разделиха преди няколко часа, Каролайн все още не беше изяснила всички детайли, въпреки че отправната точка вече й беше ясна. *Дано е научила повече*, помисли си с надежда той.

— В базиликата „Сен Дьони“ — бързо отвърна младата жена.

— Сигурна ли си? — попита Лайън, без да отделя поглед от лицето на Ашби, въпреки че пистолетът му беше насочен към вътрешността на колата.

— Почти. За да бъде сигурна, трябва да го видя с очите си. Трябва да огледам вътрешността на храма, защото току-що изчислих, че...

Лайн свали оръжието.

— Моли се да откриеш мястото! — изръмжа той.

Ашби продължаваше да стои неподвижен.

— Сега е твой ред — каза Лайън и насочи пистолета в гърдите му. — Имам два въпроса, на които искам бърз отговор. Поддържаш ли директна връзка с американците?

Този е лесен, помисли си Ашби и кимна.

— Носиш ли телефон у себе си?

Ново кимане.

— Дай ми го и продиктувай номера.

* * *

Изправен до Сам, Малоун се опитваше да определи следващите си действия. Телефонът на Стефани издаде мелодичен сигнал. Тя погледна дисплея и обяви:

— Ашби.

— По-скоро е Лайън, който иска да говори с теб — моментално реагира Малоун.

Тя натисна бутончето с надпис SPEAKER.

— Разбрах, че вие ръководите операцията — прозвуча мъжки глас.

— Така изглежда — отвърна Стефани.

— Вие ли бяхте снощи в Лондон?

— Да.

— Хареса ли ви днешното шоу?

— Беше ни страшно забавно да тичаме след вас.

— Трябваше да ви създам работа, за да мога да се оправя с лорд Ашби — засмя се Лайън. — Вероятно вече сте разбрали, че на този човек не може да му се има доверие.

— Предполагам, че в момента и той си мисли същото за вас.

— Трябва да ми благодарите за услугата. Позволих ви да подслушате разговора ми с него в „Уестминстър“, появих се на туристическата обиколка по местата на Изкормвача, за да можете да ни проследите, подарих ви онези кулички, за да разберете за какво става въпрос, а накрая дори нападнах агента ви. Какво още ви трябваше? Единственото нещо, което не исках да разберете, беше истинската мишена на Ашби — Айфеловата кула. Предполагах, че ще намерите начин да му попречите.

— Какво значение щеше да има, ако не бяхме намерили такъв начин? Вие пак щяхте да си получите парите и да чакате следващата поръчка.

— Вярвах, че ще успеете.

— Надявам се, че не очаквате нещо в замяна.

— Не, за бога! Просто не исках онзи глупак Ашби да успее.

Малоун си даде сметка, че стават свидетели на изключителна арогантност от страна на Питър Лайън, който на всяка цена държеше да им натрие носовите с факта, че както винаги е крачка напред.

— Но аз искам да ви предложа друга информация — добави южноафриканецът. — Този път съвсем конкретна, без неясноти. Става

въпрос за условието, което поставиха френските фанатици, изразили желание да поемат вината за тази бъркотия. Условие, за което изобщо не съм споменавал пред лорд Ашби. Те са сепаратисти, борят се срещу несправедливото отношение на държавата към тях. Ненавиждат многобройните ограничения, които възприемат като расистки. Омръзнало им е да протестират. Според тях това е довело до още по-големи репресии — например затварянето на няколко джамии в Париж през последните години. Срещу помощта, която ми оказаха за „Инвалидите“, тези хора искат да отправят едно много по-категорично послание. Предстои самоубийствен бомбен атентат — добави Лайън.

По гърба на Малоун полазиха ледени тръпки.

— Ще стане по време на коледната литургия в една от парижките църкви. Според тях ще бъде подходящ отговор на всекидневното затваряне на някой от техните храмове.

В Париж имаше буквално стотици църкви.

— Това звучи несериозно, особено след трите ви поредни провала — отбеляза Стефани.

— Разбирам какво искате да кажете, но тук става въпрос за реална заплаха. Полицията няма как да я предотврати. Можете да го направите само вие.

— Глупости! Просто се опитвате да спечелите време.

— Естествено. Но готова ли сте да рискувате, като приемате думите ми за лъжа?

По очите ѝ пролича, че мисли точно като Малоун.

Просто нямаме друг избор.

— Къде? — кратко попита тя.

— Не е толкова лесно — засмя се Лайън. — Ще трябва малко да половувате. Една претъпкана с хора църква разчита на помощта ви. Разполагате ли с наземен транспорт?

— Да.

— Скоро пак ще ви се обадя.

Линията прекъсна. По лицето на Стефани пробяга тревога, която бързо отстъпи място на увереността. Двайсет и пет години в разузнаването все пак си бяха предимство.

— Тръгвай след Хенрик — обърна се към Сам тя.

Професор Мурад вече ги беше осведомил, че Торвалдсен ще се насочи към базиликата „Сей Дьони“.

— Опитай се да го удържиш, докато пристигнем.

— Как?

— Не знам. Измисли нещо.

— Слушам, госпожо.

Малоун се усмихна на сарказма в гласа му.

— И аз ѝ отговарях по този начин, когато ми подрязваше крилцата — подхвърли той. — Но ти можеш да се справиш с него. Просто го дръж изкъсо.

— Лесно е да се каже — поклати глава младият мъж.

— Той те харесва — сложи ръка на рамото му Малоун. — В момента си има неприятности и ти трябва да му помогнеш.

Елиза Ларок крачеше напред-назад из парижкия си апартамент и се опитваше да подреди обърканите си мисли. Вече се беше консултирала с оракула, задавайки му конкретния въпрос: *Ще успеят ли враговете ми?* Отговорът, който получи, беше повече от загадъчен: *Затворникът скоро ще се върне у дома, въпреки че в момента страда под натиска на враговете си.*

Какво означава това, за бога?

Паоло Амбрози чакаше обаждането ѝ, готов за действие. Но преди да умре, Греъм Ашби трябваше да отговори на много въпроси. Най-вече за мащабите на предателството си, което щеше да ѝ позволи да направи оценка на щетите. Нещата се промениха. Самолетът, който заплашително връхлиташе към Айфеловата кула, продължаваше да бъде пред очите ѝ. Освен това трябваше да помисли как да възстанови контрола над стотиците милиони евро на Парижкия клуб, които бяха депозирани в банката на Ашби. Днес беше празник и нищо не можеше да се направи. Проблемът щеше да бъде решен утре сутринта.

Беше се предоверила на Греъм Ашби. А какво да каже за онзи чуждак Хенрик Торвалдсен, който я беше предупредил, че американците са в течение на нещата? Пълен провал ли беше това? Нима всичко бе поставено на карта? Ако са направили връзка с поведението на Ашби, няма ли да стигнат и до нея?

Стационарният телефон на масичката иззвъня. Малцина знаеха този номер. Само най-близките приятели и част от персонала. Плюс Ашби. Тя вдигна слушалката.

— Мадам Ларок, аз съм човекът, когото лорд Ашби нае за представлението тази сутрин.

Елиза запази мълчание.

— На ваше място и аз бих проявил предпазливост — добави гласът. — Обаждам се да ви уведомя, че държа лорд Ашби. Ние двамата имаме някои сметки за уреждане. След като това стане, възнамерявам да го убия. Бъдете сигурна, че задълженията ви към него ще бъдат уредени.

— Защо ми го казвате тогава?

— Защото бих желал да ви предложи услугите си в бъдеще. Найясно съм кой всъщност плаща сметката. Ашби е бил само ваш агент. Това е начинът, по който искам да ви поднеса извиненията си за днешния провал. Достатъчно е да ви кажа, че нашият британски приятел излъга и мен. Идеята му е била да убие вас и приятелите ви, а после да хвърли вината върху мен. За щастие никой не пострада.

Само физически, поклати глава тя.

— Не казвайте нищо, мадам. Но бъдете спокойна, защото проблемът ви ще бъде решен.

Телефонът онемя.

* * *

Ашби се вцепени от думите *възнамерявам да го убия*. Каролайн също ги чу и потръпна от ужас, но той се опита да я окуражи с поглед. Лайън изключи мобилния си телефон и се усмихна.

— Искаш да я разкараш от гърба си, нали? — подхвърли той. — Ето, разкарах я. Тя нищо не може да направи и прекрасно го знае.

— Подценяваш я — промърмори Ашби.

— Напротив, подцених теб. Но тази грешка няма да се повтори.

— Не е нужно да ни убивате! — обади се на пресекулки Каролайн.

— Зависи единствено от желанието ви за сътрудничество.

— А какво ще ти попречи да ни убиеш, след като получиш сътрудничеството ни? — попита Ашби.

Лайън приличаше на гросмайстор, който очаква хода на противника си и знае какъв ще бъде неговият.

— Абсолютно нищо — отговори той. — Но за ваше нещастие нямате никакъв друг избор.

* * *

Хенрик слезе от таксито и вдигна глава към самотната камбанария на базиликата „Сен Дьони“. Липсата на нейния близък се

отразяваше на цялата архитектура и църквата приличаше на инвалид, лишен от протеза.

— Другата камбанария е било опожарена през деветнайсети век, ударена от мълния — поясни Меган. — Така и не я възстановили.

По пътя насам му беше разказала всичко, което знаеше за това място, където векове наред са били погребвани френските крале. Построен през XII век, петдесет години преди „Нотр Дам“, този храм се беше превърнал в национална светиня и пръв представител на готическата архитектура. Голяма част от гробовете били унищожени по време на Френската революция, но повечето били възстановени и днес са собственост на държавата.

Строително скеле обвиваше две от външните стени на базиликата, а главният вход беше затворен от временна бариера, край която се виждаха два фургона.

— Май ремонтират нещо — отбеляза Торвалдсен.

— В този град вечно ремонтират нещо.

Той вдигна глава към небето. Слънцето се беше скрило зад стоманеносиви облаци, температурата падаше. Наближаваше буря.

Кварталът се намиреше на десетина километра от Париж. Пресичаше го Сена и един изкуствен канал. Беше нещо като промишлена зона с много складове и производствени предприятия.

Започна да се спуска мъгла, павираният площад пред църквата бързо се опразваше.

— Времето се разваля — отбеляза Меган, оглеждайки се наоколо. — Това е работнически район, туристите рядко се отбиват тук. По тази причина „Сен Дьони“ не е толкова известна, но по мое мнение тя е по-интересна от „Нотр Дам“.

Торвалдсен се интересуваеше от историята само дотолкова, доколкото тя имаше връзка с издирването на Ашби. Професор Мурад му беше разказал какво е успял да дешифрира. То със сигурност беше известно и на Ашби, тъй като Каролайн Дод беше не по-малко опитен експерт.

Мъглата се превърна в ситен дъждец.

— Какво ще правим? — попита Меган. — Базиликата е затворена.

Къде се губи Мурад? Още преди час се беше обадил, че тръгва насам.

Торвалдсен посегна към телефона си, но в същия момент той звънна. Вместо името на Мурад върху дисплея се изписа името на Котън Малоун. Той натисна бутона за връзка.

— Искам да ме изслушаш, Хенрик — рече Малоун.

— Защо трябва да го правя?

— Защото се опитвам да ти помогна.

— Правиш го по доста странен начин. Като предаваш книгата на Стефани, ти всъщност помагаш на Ашби.

— Знаеш, че не е така.

— Не, не знам.

Изрече тези думи на висок глас, стряскайки Меган. Направи върховни усилия да запази спокойствие.

— Знам, че й даде онази книга, а после се качи на корабчето с Ашби, за да изпълниш задачата на бившата си шефка. Това нямаше нищо общо с мен, Котън!

— Хенрик, позволи ни да си свършим работата.

— Мислех те за приятел, Котън. Дори нещо повече — за най-добрия ми приятел. Винаги съм бил на твоя страна, винаги съм бил готов да ти помогна. Чувствах се задължен... — Гласът му пресекна от наплива на емоциите. — Заради Кай. Ти беше там и спря убийците му. Възхищавах се от теб, уважавах те. Преди две години дойдох в Атланта, за да ти благодаря, и бях сигурен, че съм намерил добър приятел... Но ти не постъпи като приятел, а ме предаде.

— Постъпих така, както трябваше.

Торвалдсен не искаше да слуша оправдания.

— Имаш ли да ми кажеш нещо друго? — рязко попита той.

— Мурад няма да дойде.

Датчанинът посърна от новия удар.

— Налага се да откриеш сам онова, което търсиш в „Сен Дьони“ — добави Малоун.

— Сбогом, Котън — успя да се овладее датчанинът. — Това беше последният ни разговор.

Линията прекъсна.

* * *

Малоун затвори очи. Това беше последният ни разговор. Хладните думи на приятеля му го пронизаха като нож. Човек като Хенрик Торвалдсен никога не говореше празни приказки. А той току-що беше изгубил верен приятел.

Стефани мълчаливо го наблюдаваше от съседната седалка. Отдалечаваха се от „Нотр Дам“ към Гар дю Нор, следвайки току-що получените инструкции на Лайън. Ситни дъждовни капчици покриваха предното стъкло.

— Ще му мине — обади се тя. — Сега не е време да щадим чувствата му. Знаеш какви са правилата. Задачата трябва да бъде изпълнена.

— Той ми е приятел — поклати глава Малоун. — Освен това мразя правилата.

— В момента му помагаш.

— Но той вижда нещата по друг начин.

Дъждът увеличи уличните задръствания. Очите му машинално опипваха балконите и фасадите на околните сгради, които чезнеха нагоре в сивото небе. Минаха покрай няколко антикварни книжарници с отрупани с книги и плакати витрини. Това го накара да помисли за собствения си бизнес. Същият, който беше купил от Торвалдсен. Неговият хазяин, а после и близък приятел. Спомни си за редовните им срещи в четвъртък вечер в Копенхаген, за многобройните си посещения в Кристиангаде, за авантюрите, които бяха преживели. Бяха прекарвали много време заедно.

— Сам ще има май твърде много работа — промърмори той.

Дългата колона от таксите беше доказателство, че приближават гарата. Лайън ги беше инструктирал да се обадят в момента, в който се приближат към нея. Стефани извади телефона си и набра номера.

* * *

Сам излезе от станцията на метрото и закрачи, криейки се от дъжда под козирките на сградите. Целта му беше площад „Жан Жорес“. Вляво се виждаше базиликата „Сен Дьони“, чиято средновековна естетическа хармония бе нарушена от липсата на втора камбанария. Той беше избрал метрото, за да избегне оживения трафик

на празничния следобед. Очите му пробягаха по пустия площад, опитвайки се да открият Торвалдсен. Жълтеникавата светлина на уличните лампи се отразяваше в мокрия паваж.

Дали е влязъл в църквата?

Потърси информация от млада двойка, която бързаше към станцията на метрото. От нея научи, че базиликата е затворена за ремонт още от лятото. Доказателство за това беше скелето, опасващо фасадата ѝ.

Миг по-късно зърна Торвалдсен и Меган, които стояха близо до фургон на шейсет метра от него, и забърза към тях.

* * *

Вдигнал яката на палтото си, Ашби крачеше по безлюдната улица редом с Каролайн и Лайън. Над града се спускаше сивото наметало на дъждовните облаци. Дотук бяха стигнали с помощта на моторницата, която ги стовари на малък бетонен кей под магистралата непосредствено след завоя на Сена. Бяха на няколко пресечки от базиликата „Сен Дьони“. Студеният дъжд се усилваше.

Подминаха колонадата пред входа на Музея на изкуствата и историята. Лайън им направи знак да се скрият под козирката. Миг по-късно телефонът му иззвъня. Той го включи, послуша известно време и се разпореди:

— Тръгнете на север по булевард „Мажента“ и завийте на изток по булевард „Рошешоар“. Обадете се пак, когато стигнете до площад „Клиши“.

След тези думи изключи телефона.

Каролайн продължаваше да потръпва от ужас. *Дали няма да се поддаде на паниката и да побегне*, запита се Ашби. Би било глупаво, защото Лайън нямаше да се поколебае да я застреля, независимо от желанието му да намери съкровището. Единственото разумно поведение беше изчакването, с надеждата за някаква грешка от страна на похитителя. Ако такава не се случи, ще трябва да измисли нещо друго. Може би да предложи банка, чрез която да се перат пари и където не задават въпроси.

Но за това щеше да мисли, когато му дойде времето. В момента просто се надяваше, че Каролайн има отговор на въпросите, които щеше да ѝ зададе Лайън.

Торвалдсен и Меган поеха по покритата с чакъл пътека покрай северната част на базиликата.

— От другата страна се намира някогашното абатство, което е построено доста по-късно от храма — поясни Меган. — Някъде през деветнайсети век, макар че някои негови части са по-стари. В момента е колеж. Именно то подхранва легендите, които се носят за това място. Една от тях гласи, че след като бил обезглавен на Монмартър, евангелистът Сен Дьони, първи епископ на Париж, просто станал и тръгнал, носейки главата си в ръце. Погребан е от една светица, там където е паднал. На мястото било построено абатството, което постепенно се превърнало в това чудовище... — Ръката ѝ посочи базиликата.

Единствената мисъл на Торвалдсен беше как да проникнат във вътрешността на храма. Трите портала на северната фасада бяха залостени отвън с дебели метални пръти. Пред тях се появи полукръгла каменна пристройка с прозорци с витражи, която би трябвало да е вътрешната галерия. Дъждът продължаваше да вали. Трябваше им подслон.

— Нека погледнем какво има зад ъгъла — каза той.

* * *

Ашби гледаше базиликата с нескрито възхищение, смятайки я за истинско чудо на архитектурата и инженерната мисъл. В момента крачеха по посипана с чакъл пътека край южната стена. Бяха успели да проникнат вътре през отвор във временната ограда.

Лицето и косата му бяха мокри, ушите му пареха от студа. Слава богу, че беше облякъл дебело палто, а на ръцете си имаше кожени ръкавици. Каролайн също беше облечена подходящо за сезона, но русата ѝ коса вече беше подгизнала от влага и залепнала за главата. От двете страни на пътеката бяха разхвърляни натрошени тухли и парчета

мрамор. Зад строителния фургон близо до стената се виждаха части от скелето. Няколко крачки по-нататък започваха стъпалата към главния вход на базиликата, висок готически портал, чиито крила бяха блокирани от метални планки.

Лайън изтича нагоре и опита здравината на ключалките.

— Ще ни трябва онази голяма тръба ей там, сред боклуците — обърна се той.

— Възнамерявате да разбиете вратата? — учудено го погледна Ашби.

— А защо не? — отвърна Лайън.

* * *

Малоун погледна Стефани, която отново набираше номера на Ашби. Току-що бяха излезли на оживения площад „Клиши“.

— На юг по Рю Амстердам до „Сен Лазар“ — пропука в мембраната гласът на Лайън. — Църквата се намира точно срещу тази гара. Побързайте, защото всичко трябва да приключи в рамките на половин час. Не се обаждайте повече, защото няма да вдигна.

Шофьорът чу инструкциите и стъпи на газта. След по-малко от три минути видяха гарата „Сен Лазар“.

Срещу нея се издигаха фасадите на две църкви.

— Коя от тях? — попита Стефани.

* * *

Сам прекоси северния край на площада и последва Хенрик и Меган, които продължаваха да крачат под дъжда и скоро се скриха зад ъгъла, отстоящ на трийсетина метра от него. Тази част на базиликата беше закръглена и с многобройни извивки, съвсем различна от фасадата, която гледаше към площада.

Той намали крачка и предпазливо надникна зад ъгъла. Не искаше Торвалдсен да забележи присъствието му.

Видя ги почти веднага. Бяха намерили укритие под нещо като навес, който свързваше църквата със съседната постройка. Някъде

отвъд тях се разнесе силен удар на метал в метал. Последваха го други, равни и ритмични.

* * *

Ашби стовари тежката тръба върху бравата. На четвъртия удар дръжката се счупи и звънна на каменните стъпала.

— Не беше трудно — промърмори Лайън и открехна вратата.

Ашби захвърли тръбата. През цялото време терористът благоразумно го беше държал на мушка. Пистолетът в ръката му се насочи към Каролайн.

— Време е да разберем дали подозренията й ще се окажат верни.

* * *

— Не мислиш, че Лайън ще опрости нещата, нали? — каза Малоун, после взе решение: — Ти ще заобиколиш църквата отдясно, а аз — отляво.

Колата спря и двамата изскочиха под дъжда.

* * *

Ашби беше доволен, че се озоваха във вътрешността на базиликата. Тук беше сухо и топло. Осветлението беше слабо, но напълно достатъчно, за да му даде представа за величественния неф, извитите трийсетметрови колони, елегантните арки и островърхите сводове. Прозорците с витражи бяха твърде много, за да бъдат преброени, но мрачният зимен ден навън не позволяваше на светлината да открие величествените им цветове. Впечатлението за лекота и безтегловност на високите стени се засилваше от отсъствието на всякаква видима опора за почти невидимия покрив над главите им.

Разбира се, той беше наясно, че такава опора има, но тя се намираще отвън, във вид на подпорни каменни арки. Умишлено

насочваше съзнанието си към детайлите, за да прогони стреса. Сега се нуждаеше от бистър ум, който да му позволи да се възползва и от най-малкия шанс.

— Ваш ред е, мис Дод — подхвърли Лайън.

— Не мога да мисля с насочен в главата ми пистолет! — гневно отвърна младата жена. — Просто не мога! Не понасям пистолетите, не понасям и вас! Никак не ми харесва, че съм тук!

— Хубаво — свъси вежди южноафриканецът, скри оръжието под палтото си и разтвори ръце. — Така по-добре ли е?

Каролайн отчаяно се бореше да си възвърне самообладанието.

— Защо трябва да говоря, след като и бездруго ще ни убиете?

Жестоките ястребови очи се заковаха в лицето ѝ.

— Ако не започнеш да говориш, ще те застрелям още в тази секунда! Но ако открием нещо, може би ще реша нещо друго. Освен това лорд Ашби следи всяко мое движение и чака грешката, която ще му даде шанс да докаже, че е мъж...

Събрал последните остатъци от куража си, Ашби вдигна глава.

— Може би ще я дочакам!

Устните на Лайън се разтеглиха в иронична усмивка.

— Надявам се да стане — каза той, после отново се обърна към младата жена. — Ще започваме ли, мис Дод?

* * *

Торвалдсен предпазливо се промъкна през откренатия портал, зад който бяха изчезнали Ашби, Каролайн Дод и мъжът със зеленото палто. Вече беше сигурен, че именно той беше скочил от корабчето след англичанина.

— Какво ще правим? — прошепна в ухото му Меган.

Беше крайно време да прекрати партньорството си с тази жена. Обърна се и ѝ махна с ръка да го последва навън. След няколко крачки под дъжда отново се озоваха под навеса, който им беше послужил за прикритие. Зад него се виждаха някакви гишета, вероятно за продажба на входни билети.

— Искам веднага да напуснеш това място! — отсече категорично той и я хвана за ръката.

— Не си чак толкова твърд, колкото искаш да изглеждаш, старче!
— моментално реагира тя. — Ще се оправя и сама!

— Не е нужно да се забъркваш.

— Нима ще убиеш жената и другия мъж?

— Ако се наложи.

— Напълно си се побъркал! — поклати глава тя.

— Точно така, побъркал съм се. А сега изчезвай!

Дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Нещата се развиваха странно, като в хипнотичен транс. Един разумен и рационален живот беше на път да потъне в талазите на непоносимата мъка. Колко заместители на щастieto беше изпробвал след смъртта на Кай? Работа, политика, филантропия? Изгубени души като Котън и Сам? Нито един от тях не беше успял да потисне ярките пламъци на гнева, които бушуваха в душата му. Но това беше негова битка. Не му трябваше чужда помощ.

— Не искам да ме убият — промълви най-сетне Меган с някакъв скрит упрек в гласа.

— В такъв случай си тръгвай — отвърна Торвалдсен и ѝ подхвърли мобилния си телефон. — Вече няма да ми трябва.

Обърна се и понечи да тръгне към църквата.

— Старче! — повика го тя.

Той спря, но не се обърна.

— Пази се, моля те!

В тихия ѝ глас се долови искрена загриженост.

— Ти също — отвърна той и излезе под дъжда.

Малоун се промъкна между тежките букови крила на портала на църквата „Сен Андре“. Типичен парижки храм с високи фронтони и апсиди, крепени отвън с помощта на подпорни каменни арки. Готическо съвършенство от най-чист вид.

Дървените скамейки от двете страни на централната пътека бяха запълнени от посетители. Въздухът беше хладен въпреки включеното отопление. Повечето хора бяха с палта. Мнозина носеха раници, чанти и пазарски торбички. Това означаваше, че задачата му да открие евентуална бомба или друго оръжие става хилядократно по-трудна.

Той се плъзна с небрежна крачка встрани от тълпата. Вътрешността на храма беше изпълнена с многобройни, потънали в сянка ниши. Освен че поддържаха покрива, високите колони предлагаха удобно прикритие за евентуалния атентатор.

Малоун стискаше пистолета в джоба си, готов за мигновена реакция. Но срещу какво? Телефонът му започна да вибрира. Той се оттегли зад близката колона и го включи.

— Тук службата свърши и хората се разотиват — съобщи Стефани.

Отново го обзе чувството, което го стисна за гърлото още с влизането в храма.

— Тръгвай насам — прошепна в отговор той.

* * *

Ашби се насочи към главния олтар. Бяха проникнали през една от страничните врати на базиликата, в непосредствена близост до вътрешното стълбище, което започваше от криптата и свършваше над олтара. Централното пространство беше запълнено с дълги редици дървени столове, стигащи чак до главния вход. Северната стена беше заета от огромен прозорец розетка, потъмнял от настъпващия здрач. Между местата за богомолците и стените бяха разположени

многобройни саркофази, облицовани с мраморни плочи. Паметниците и статуите описваха почти пълен кръг около нефа.

— Желанието на Наполеон е било съкровището да стигне до сина му — започна с треперещ глас Каролайн. — То било скрито много добре, за да е достъпно единствено за хората, които императорът е избрал.

— Така би постъпил всеки човек с голяма власт — кимна Лайън. Дъждовните капки звучно барабаняха по медния покрив.

— След петгодишно изгнание той разбрал, че умира и никога няма да се върне във Франция — продължи младата жена. — Затова направил опит да съобщи местонахождението на сина си.

— Чрез книгата, която онази американка ти предаде в Лондон? — попита Лайън, обръщайки се към Ашби.

Той кимна.

— Нали я беше получил от Ларок? — изненадано вдигна глава Каролайн.

— Излъгал те е — сухо поясни Лайън. — Но това вече няма значение. С какво е толкова важна тази книга?

— В нея има закодирано послание.

Предлага информацията си твърде бързо, помисли си Ашби, но нямаше как да я спре.

— Мисля, че успях да дешифрирам последното послание на Наполеон — добави Каролайн.

— Разкажи ми — рече Лайън.

* * *

Сам видя как Торвалдсен обърна гръб на Меган, а тя изскочи под дъжда и се затича към мястото, на което беше заел позиция — под една от носещите колони на външната стена. Притисна гръб към влажния камък и зачака. Нервите му бяха толкова опънати, че изобщо не усещаше студа.

Меган изскочи иззад ъгъла.

— Къде си тръгнала? — тихо попита той.

Тя ахна от изненада.

— По дяволите, Сам! Уплаши ме до смърт.

— Какво става?

— Приятелят ти се готви да направи голяма глупост!

Той беше на същото мнение.

— Какво беше онова тракане?

— Ашби разби портала в компанията на още двама души.

Сам пожела да научи повече за придружителите на англичанина. Не познаваше описаната от Меган жена, но мъжът явно бе онзи от туристическото корабче. Питър Лайън. Трябваше незабавно да се свърже със Стефани. Бръкна в джоба си за телефона.

— В тези машинки са монтирани проследяващи устройства — посочи апаратчето Меган. — Вероятно вече знаят къде се намираш.

Едва ли, помисли си той. Стефани и Малоун са заети с новите машинации на Лайън, докато той самият беше изпратен да се грижи за Торвалдсен, а не да се изправи срещу издирван терорист.

Пътуването дотук му беше отнело дващест минути с метро. Значи се намираше далеч от центъра на Париж, в някакво почти безлюдно и удавено от дъжда предградие.

Това беше проблемът, с който трябваше да се справи. *Сам, никога не забравяй, че глупостта може да те убие.* Норстръм, Бог да го благослови, беше прав. Но Хенрик се нуждаеше от помощта му.

Сам пушна телефона обратно в джоба си.

— Нали не си намислил да влизаш вътре? — сякаш отгатна мислите му Меган.

— Трябва — поклати глава той, въпреки че осъзна колко глупаво звучи тази дума.

— Значи отново ще повториш онова, което направи на Айфеловата кула? — втренчено го погледна тя. — Качи се горе въпреки опасността да загинеш с всички останали?

— Нещо такова.

— Старецът иска да убие Ашби, Сам. Нищо не може да го спре.

— Аз мога.

— Господи — въздъхна тя. — Аз те харесвам, Сам. Наистина те харесвам. Но в момента се държиш абсолютно безумно!

Тя стоеше под дъжда с разкривено от емоции лице. В съзнанието му бавно изплува спомена за снощната им целувка под земята. Между тях имаше нещо. Връзка, привличане... Но в очите ѝ се четеше друго.

— Не мога! — изхлипа тя, обърна се и побягна.

* * *

Торвалдсен търпеливо изчакваше подходящия момент. Ашби и спътниците му не се виждаха никъде в огромното тъмно помещение. Мракът навън беше не по-малко плътен и това му позволи да се прокрадне незабелязано във вътрешността на храма.

Една странична врата в южния край се отвори и той светкавично потърси укритие зад някаква триумфална арка с пишно украсен саркофаг, под която се виждаха две фигури от потъмнял мрамор. И двете лежах с изпънати ръце и крака като каменни трупове. Бронзовата табела отпред информираше, че саркофагът е изработен през XVI век и в него са положени телата на крал Франсоа I и съпругата му.

Откъм високите готически колони в другия край долетяха гласове. На слабата светлина се очертаваха още няколко гроба и дървени, акуратно подредени скамейки. Гласовете долитаха до него отдалеч и бързо заглъхваха. Слухът му вече не беше както някога, а и трополенето на дъжда върху покрива пречеше.

Трябваше да се придвижи по-наблизо. Напусна скривалището си и пропълзя към следващия паметник, изобразяващ изящна женска фигура, малко по-дребна от предишните. Топъл въздух го лъхна от близката решетка на пода. От подгизналото му палто капеше дъждовна вода. Той извади пистолета от джоба му и внимателно си съблече палтото. Промъкна се към следващата колона, която разделяше южния трансепт от нефа, като внимаваше да не разбута столовете. Едно скърцане беше достатъчно, за да ликвидира предимството му.

* * *

Ашби слушаше треперещия глас на Каролайн, която, преодолявайки страха, разказваше на Лайън какво беше открила.

— Римските цифри представляват скрито послание — извади лист хартия от джоба си тя. — Това е шифър, наречен „Възелът на маврите“. Корсиканците са го заимствали от арабските пирати, които опустошавали бреговете на острова.

Лайън дръпна листа от ръцете ѝ.

CXXXV II CXLII LII LXIII XVII
II VIII IV VIII IX II

— Обикновено цифрите указват страница, ред и дума от някакъв документ — поясни Каролайн. — Изпращачът и получателят разполагат с един и същи текст. Дешифрирането на посланието от някой друг е почти невъзможно, защото само те двамата знаят заглавието на книгата, която използват.

— Но ти си успяла — отбеляза Лайън.

— Наполеон изпратил цифрите на сина си през 1821 година. Тогава момчето било едва десетгодишно. Императорът му завещал четиристотин книги от личната си библиотека, като само една от тях е спомената със заглавието си. Но момчето трябвало да ги получи чак след като навърши шестнайсет. Шифърът е малко странен, защото съдържа само две групи цифри. Това означава, че те сочат единствено страница и ред. За да го декодира момчето — или по-скоро майка му, на която фактически пише Наполеон — трябвало да знае заглавието на използвания текст. Той не може да бъде от самото завещание, защото майка и син не знаели за съществуването му. По онова време Наполеон бил все още жив.

Каролайн продължаваше да трепери от страх, но Ашби не се намеси.

— След доста размисъл стигнах до заключението, че императорът е използвал универсален текст, който винаги е на разположение — продължи тя. — А после осъзнах, че той е оставил конкретен знак къде да се търси.

Лайън беше искрено впечатлен.

— Явно притежаваш аналитичен ум — заяви той.

Комплиментът не беше в състояние да потисне страховете ѝ.

Ашби чуваше тези неща за пръв път и слушаше с не по-малък интерес.

— Библията — прошепна Каролайн. — Наполеон е използвал Библията.

Малоун внимателно оглеждаше лицата на богомолците, но не изпускаше от очи и главния вход, където се бяха струпали още хора. Много от тях се спираха пред декоративния купел, потапяха пръсти в светената вода и се кръстеха. Миг преди да насочи вниманието си другаде, някакъв мъж се втурна покрай тях, без да обръща внимание на купела. Нисък, с бяло лице, тъмна коса и дълъг орлов нос, облечен с черно палто до коленете. На ръцете си имаше кожени ръкавици, лицето му беше замръзнало в някаква тържествено мрачна гримаса. На гърба си носеше голяма раница.

Пред олтара се появиха свещеник с двама помощници, на амвона се изправи проповедник. Женски глас по радиоуредбата призова за внимание. Присъстващите утихнаха.

Малоун се придвижи към олтара, като заобикаляше хората, изправени на централната пътека между дървените скамейки. За негов късмет тук нямаше много богомолци. Успя да зърне Дългия нос, който си пробиваше път по страничната пътека. Лицето му се мяркаше между колоните.

Вниманието му беше привлечено от друг субект, който се намираще на същата пътека. Мургава кожа, къса коса, прекалено широко палто, без ръкавици. Прокле се, че беше позволил всичко това. Без подготовка, без размисъл, оставил се да бъде подведен от един масов убиец, той беше преследвал призраци. Никоя операция не можеше да се реализира по този начин.

Той насочи вниманието си към Мургавия. Дясната му ръка беше скрита в джоба на палтото, а лявата висеше свободно покрай тялото. Не хареса напрегнатия му поглед, но отдаде това на ирационалното си мислене.

Тишината беше нарушена от силен глас. Той принадлежеше на надхвърлила трийсет жена с тъмна коса и груби черти на лицето, която седеше на една от дървените скамейки и крещеше нещо на мъжа до себе си. Ограничените му познания по френски се оказаха достатъчни,

за да разбере, че става въпрос за някакъв скандал. Жената изкрещя още нещо, скочи и напусна мястото си.

* * *

Сам безшумно се промъкна в „Сен Дьони“, надявайки се да не привлича внимание. Вътре беше тихо. Торвалдсен, Ашби или Питър Лайън не се виждаха никъде. Беше без оръжие, но не можеше да остави приятеля си в беда. Дойде време да върне услугата на датчанина.

Не виждаше почти нищо на слабата светлина, а плющенето на дъжда и свиренето на вятъра му пречеха да чува. Погледна вляво от себе си и успя да различи познатата сгърбена фигура на Торвалдсен близо до една от солидните колони на двацетина метра по-нататък.

От централната част на храма долетяха гласове. Сам успя да различи отделни думи. В мрака се размърдаха три неясни фигури.

Реши да не рискува, приближавайки се към Торвалдсен, и предпазливо тръгна напред.

* * *

Ашби слушаше обясненията на Каролайн и чакаше.

— По-точно Наполеон е използвал Псалмите — добави младата жена и посочи с пръст първия ред цифри.

CXXXV

II

— Псалм 134, стих 2 — уточни тя. — Преписах си текста.

Тя извади от джоба си друг лист хартия.

— ... които стоите в дома Господен, в дворите на дома на нашия Бог...

— Умно — усмихна се Лайън. — Продължавай.

— Следващите две групи цифри са от Псалм 141, стих 4. *Гледам надясно и виждам.*

— Откъде знаеш, че... — започна Лайън, после изведнъж млъкна и насочи вниманието си към главния олтар и вратата, през която бяха проникнали в храма. Дясната му ръка стисна пистолета, тялото му рязко се завъртя.

— Помощ! — извика Каролайн. — Помогнете ни! Тук има въоръжен човек!

Лайън насочи пистолета в главата ѝ. Ашби беше принуден да действа.

Каролайн отстъпи назад, сякаш отдалечаването от похитителя щеше да ѝ помогне. В очите ѝ се четеше безумен страх.

— Би било глупаво да я застреляш — обади се Ашби. — Само тя знае къде е скрито съкровището.

— Кажи ѝ да млъкне и да стои мирно! — изръмжа Лайън, без да отмества пистолета.

Ашби закова очи в лицето на любовницата си и вдигна ръка.

— Спри, Каролайн. Моля те!

Тя усети настойчивостта в гласа му и замръзна на място.

— Не ми пука за съкровището! — изръмжа Лайън. — Издаде ли още един звук, ще ѝ пръсна черепа!

* * *

Торвалдсен стана свидетел на начина, по който Каролайн Дод предизвика съдбата. Той също беше доловил шума откъм портала, през който беше проникнал в храма. На двайсетина метра вдясно, оттатък дългата редица паметници и саркофази.

Някой беше влязъл в базиликата. И беше съобщил за присъствието си.

* * *

Сам се обърна към вратата точно навреме, за да улови очертанятията на тъмна фигура, изправила се в подножието на стълбите

към галерията зад главния олтар. Очертания, които му бяха познати. Меган.

* * *

Ашби усети полъха на студен въздух. Сякаш някой беше разтворил по-широко вратата, която той беше разбил.

— Навън бушува буря — подхвърли той.

— Ти също млъквай!

Най-накрая Лайън беше изгубил самообладание. Ашби понечи да се усмихне, но благоразумно се въздържа. Кехлибарените очи на терориста светеха тревожно като на доберман. Тялото му бавно се завъртя към източника на шума заедно с пистолета. Ашби го забеляза едновременно с него. Леко движение на трийсетина метра от тях, на стъпалата вдясно от олтара към галерията.

Там имаше някой. Лайън стреля два пъти в бърза последователност. Благодарение на заглушителя под купола отекнаха сравнително тихи пропуквания като от спукани балони. После от мрака излетя стол и се стовари върху Лайън. Последва го още един.

Малоун задържа вниманието си върху жената, която си пробиваше път между скамейките. Мъжът, на когото беше крещяла, се втурна след нея, после обърна гръб на олтара и се понесе към главния портал. Беше облечен с тънък найлонов шлифер, разкопчан на гърдите. Малоун не забеляза нищо подозрително. Очите му отново опипаха тълпата.

Сравнително бързо откри Дългия нос с раницата, който си проби път между богомолците пред олтара, коленичи и се прекръсти. После Малоун забеляза Мургавия, който излезе от сянката на страничния трансепт, разбута хората пред себе си и спря пред плюшените възета, които не позволяваха достъп до олтара. Не му хареса онова, което видя. Пъхна ръка под якето и стисна ръкохватката на пистолета.

* * *

Сам видя как Лайън стреля по посока на Меган и чу острия звук на рикоширалите в камъка куршуми. Надяваше се това да означава, че са пропуснали целта си. После в църквата се разнесе друг, различен шум. Последван от още един.

* * *

Ашби видя как сгъваемите столове се стовариха върху Лайън. Изненадан от нападението, терористът изгуби равновесие и се олюля. То беше дело на Каролайн, която се беше възползвала от раздвоението на вниманието му. После тя бързо се скри в мрака. Лайън успя да остане на крака. В следващия миг осъзна, че Каролайн е изчезнала. Пистолетът му се насочи в гърдите на Ашби.

— Прав беше, като каза, че само тя знае мястото — каза южноафриканецът. — А това означава, че нямам нужда от теб.

Подробност, която беше убягнала от вниманието на Каролайн.

— Върни я обратно!

— Каролайн, върни се! — извика в мрака Ашби. За пръв път в живота му някой се прицелваше в него. Усещането беше смразяващо. И никак не му хареса.

— Върни се, моля те!

* * *

Торвалдсен видя как Каролайн Дод запраща столовете към Лайън, а после изчезва в мрака към западния трансепт. Очевидно беше решила да използва за прикритие редицата саркофази и се приближаваше към него. Друг път за бягство нямаше, тъй като далечният трансепт се намираше твърде близо до Питър Лайън и беше много по-добре осветен.

Очите му бяха свикнали с тъмнината и той предпочете да остане на място. Но без да изпуска от поглед Лайън и Ашби. После я видя. Тъмна фигура, която безшумно се промъкваше към него. Или по-скоро към отворените врати, зад които вилнееше бурята. Към единствения изход.

Бедата беше там, че и Лайън го знаеше.

* * *

Пръстите на Малоун стиснаха ръкохватката на беретата. Не искаше да стига до крайности, но беше твърдо решен да застреля Мургавия, ако се наложи.

Мишената стоеше на десетина метра от него. Малоун не го изпускаше от очи, готов за мигновена реакция. Една жена се приближи до Мургавия, хвана ръката му и нежно го целуна по бузата. На лицето му се изписа изненада, последвана от широка усмивка. Двамата започнаха да си говорят нещо. После, хванати за ръце, тръгнаха обратно към изхода. Пръстите на Малоун се отпуснаха. Фалшива тревога.

Литургията започна и погледът му отново се насочи към нефа. Почти веднага зърна Дългия нос, който си пробиваше път към централната пътека. Малоун беше готов да заповяда незабавна евакуация, но по всичко личеше, че тревогата му щеше да се окаже напразна. Една жена се изправи от мястото си на скамейката, на която доскоро седеше Дългия нос, и размаха ръце да привлече вниманието му. Онзи я видя, но продължи към пътеката. Жената грабна раницата от стола до себе си и хукна след него.

Малоун остана в трансепта. Дългия нос се обърна, изчака жената да го наближи, а после изтръгна раницата от ръцете ѝ и я запрати обратно. Черната раница се плъзна по мраморния под и спря пред стъпалата, които водеха към олтара. Без да губи нито секунда, Дългия нос хукна към изхода.

В съзнанието на Малоун изплуваха картините от инцидента в Мексико Сити. Трябваше да направи нещо.

Торвалдсен чакаше приближаването на Каролайн Дод, която се придвижваше към южния портал на базиликата, като ловко използваше многобройните ниши в каменната стена. Той приклепна, продължавайки да стиска пистолета. Свободната му ръка се протегна напред, готова да сграбчи жертвата. Не можеше да ѝ позволи да избяга. В продължение на цяла година беше прослушвал записите на разговорите ѝ с Ашби. Явно не знаеше много неща, но не беше невинна.

Той се притисна към късата страна на мраморния саркофаг, украсен с изящна ренесансова резба. Дод се насочваше към дългата му страна, използвайки за прикритие статуята зад него. И двамата бяха скрити зад високата колонада. Торвалдсен изчака жената да се изравни с него, после я сграбчи за врата и притисна длан към устата ѝ. Събори я на пода, опря дулото в шията ѝ изсъска:

— Или ще мълчиш, или ще те издам на онзи с пистолета! Кимни, ако разбираш какво ти казвам.

Каролайн Дод се подчини и той разхлаби хватката си. Тя рязко се отдръпна от него.

— Кой сте вие, по дяволите?

Въпросът беше зададен с искрица надежда, която не убягна от вниманието му. И той реши да се възползва от нея.

— Човекът, който може би ще ти спаси живота!

* * *

Без да отмества поглед от дулото на пистолета, Ашби успя да запази хладнокръвното изражение на лицето си. Дали не беше настъпил последният му миг? Лайън нямаше причини да запази живота му.

— Каролайн! — отново извика той. — Моля те, върни се! Иначе този човек ще ме убие!

* * *

Торвалдсен не можеше да позволи на Питър Лайън да извърши онова, за което беше стигнал чак дотук.

— Кажи на Лайън да дойде и да те хване! — прошепна на Каролайн той.

Тя категорично отказа с поклащане на глава. Явно се нуждаеше от известна доза увереност.

— Той няма да дойде, но така Ашби ще спечели малко време.

— Откъде знаете кои сме?

Сега не беше време за обяснения. Торвалдсен насочи пистолета в главата ѝ и сухо нареди:

— Направи го, или ще те застрелям!

* * *

Сам реши да предприеме нещо. Трябваше да разбере дали Меган е жива и здрава. Не бе забелязал движение горе на стълбите зад олтара. Лайън изглеждаше загрижен единствено за Каролайн Дод и принуждаваше Ашби да я накара да се върне в западния край на нефа.

Може би сега трябва да действам, помисли си Сам. Докато Лайън е зает с други проблеми.

В следващия миг някъде отгоре се разнесе гласът на Меган:

— Не улучи, мръсноко! — предизвикателно извика тя.

Какво става, по дяволите?

* * *

— А ти коя си? — извърна се към тъмното Лайън.

Ашби също се интересуваше от отговора на този въпрос.

— Искат ли да знаеш, а?

Думите ѝ отекваха в каменните стени и ехото не позволяваше да се установи точното ѝ местоположение, но Ашби предположи, че е някъде горе, в галерията.

— Ще те убия! — изръмжа Лайън.

— Но първо трябва да ме намериш. Което означава да гръмнеш почитаемия лорд Ашби, който ти прави компания.

Какво става? Откъде знаеше името му тази жена?

— А мен познаваш ли ме? — вдигна глава Лайън.

— Разбира се. Ти си Питър Лайън, прочутият терорист.

— За американците ли работиш?

— Работя за себе си.

Ашби забеляза, че Лайън е доста объркан. Пистолетът остана насочен в гърдите му, но вниманието му беше привлечено от женския глас.

— Какво искаш? — попита южноафриканецът.

— Да ти одера кожата.

— Мнозина мечтаят за това — ухили се Лайън.

— Така се говори. Но аз съм тази, която ще го направи.

* * *

Торвалдсен слушаше размяната на реплики между Меган и Лайън. Веднага разбра, че тя се опитва да обърка терориста, принуждавайки го да допусне грешка. Доста безразсъдно от нейна страна. Същевременно беше принуден да признае, че младата жена бе преценила ситуацията изключително точно. В резултат на нейната намеса Лайън беше изправен пред три заплахи едновременно — Ашби, Каролайн и непознат глас. И трябваше да направи някакъв избор.

Пистолетът му остана насочен в главата на Каролайн Дод. Не можеше да позволи на Меган да поеме подобен риск. Опря дулото в челото на Дод и прошепна:

— Кажу ми, че ще се покажеш!

Тя поклати глава.

— Всъщност няма да го направиш — добави той. — Искам само да го подмамиш насам, за да мога да го застрелям!

Жената се замисли, после кимна. Все пак той държеше пистолета.

— Добре, Лайън, връщам се! — извика тя.

* * *

Малоун започна да си пробива път между богомолците, заели близките пейки. Смяташе, че разполага с минута-две, тъй като Дългия нос явно беше планирал да се измъкне навън преди експлозията. Но това време беше почти „изядено“ от самарянката, която се беше опитала да му върне „забравената“ раница.

Той се добра до централната пътека и се насочи към олтара. Отвори уста да изкрещи предупреждение, но миг по-късно побърза да я затвори. Тревогата щеше да доведе до паника. Единственият му шанс беше да изхвърли бомбата.

Очите му се плъзнаха по множеството, но не пропусаха и архитектурата на храма. Близко до олтара той забеляза парапет на стълбище, което най-вероятно водеше до криптата. Всички стари църкви разполагат с крипти. Свещеникът забеляза раздвижването и прекъсна проповедта.

Малоун протегна ръце към раницата. Нямахше време да провери дали е прав, или греша. Грабна я с две ръце и механично установи, че е доста тежка. После се завъртя и я хвърли надолу по каменните стъпала. За миг успя да зърне откренатата желязна врата на три метра под земята, зад която се процеждаше слаба светлина.

— Всички да легнат! — изкрещя той, обръщайки се с лице към дървените скамейки. — В църквата има бомба! Залегнете с лице към пода! Използвайте скамейките за прикритие!

Някои от богомолците светкавично изпълниха заповедта, други стояха прави и объркано го гледаха.

— Лягайте по очи и...

Бомбата експлодира.

Дочул гласа на Каролайн, Ашби изпусна дълбока въздишка на облекчение. Лайън бавно свали пистолета.

— Седни на този стол! — заповяда му той. — И да не си мръднал от него!

Ашби светкавично прецени, че не може да се добере до единствения изход от базиликата, и предпочете да изпълни заповедта.

— Хей, нима си въобразяваш, че тя наистина ще се върне? — подвижна гласът от тъмното.

Вместо да отговори, Лайън се обърна и тръгна към олтара.

* * *

Сам не можеше да повярва, че Меган нарочно подмамва Лайън към себе си. Какво стана с онова *не мога*, което беше изхлипала под дъжда? Очите му проследиха фигурата на Лайън, който крачеше по централната пътека между редовете празни скамейки с пистолет в ръка.

— *Ако всичките ми приятели скочат от моста, аз няма да скоча с тях, а ще се стремя да бъда отдолу, за да ги улова* — каза Норстръм.

Сам направи опит да осмисли тези думи.

— *Истинските приятели са заедно дори когато падат* — продължи Норстръм.

— *А ние истински приятели ли сме?*

— *Разбира се.*

— *Тогава защо винаги повтаряш, че ще дойде време да си тръгна?*

— *Защото така ще стане. Но приятелите си остават приятели въпреки разстоянието, защото сърцата им са близо едно до*

друго. Не забравяй, Сам, че и най-добрия ти приятел някога е бил непознат за теб.

Преди два дни Меган Морисън беше непозната, но сега рискуваше живота си. За него? Или за Торвалдсен? Беше без значение.

Заедно щяха или да успеят, или да се провалят.

Реши да използва единственото оръжие, с което разполагаше. Същото, което беше използвала Каролайн Дод. Съблече мокрото си палто, грабна един от близките столове и го запрати по Питър Лайън.

* * *

Торвалдсен видя стола, който описа дъга над пътеката и полетя към Лайън. Кой още е тук? Меган беше в галерията над олтара, Дод трепереше от страх на метър от него, а Ашби бе близо до западния трансепт.

Лайън видя стола и светкавично се отмести встрани. Столът с трясък се стовари върху мраморния под. В следващия миг той изстреля един куршум по посока на епископския трон.

* * *

Сам напусна укритието си в мига, в който Лайън избегна летящия стол. Хукна наляво, между колоните и саркофазите, насочвайки се към мястото, където стоеше Ашби.

Тресна втори изстрел. Куршумът звънна в камъка на няколко сантиметра от дясното му рамо. Това означаваше, че е разкрит. Ново звучно пропукване. Този път куршумът рикошира малко пред него и нещо го парна в лявото рамо. Острата болка го накара да залитне и да се просне на пода. Претърколи се и направи опит да огледа щетите. Левият ръкав на ризата му беше разкъсан и бързо потъмняваше от кръв. Прониза го остра болка в главата. Повторният оглед показа, че не е ранен, а само одраскан. Но болката беше ужасна.

Сам притисна с длан лявото си рамо и бавно се изправи.

* * *

Торвалдсен се опита да види по кого бе стрелял Лайън. Явно това беше човекът, който беше хвърлил поредния стол. Миг по-късно зърна тъмна фигура. Тя се стрелна към другата страна на паметника, който му служеше за укритие.

Дод също я видя и панически побягна, търсейки укритие сред редицата саркофази, дялящи я от централната пътека.

В последния момент Торвалдсен успя да види лицето на човека, който прелетя покрай него. Сам.

Разнесоха се още два изстрела, последвани от шума на падащо тяло. *Не! Моля те, Господи, не!* Той се прицели в Питър Лайън и натисна спусъка.

* * *

Ашби приклепна, търсейки по-сигурно укритие. Храмът се тресеше от безразборна стрелба, идваща от различни посоки. Той видя как Лайън се хвърля на пода и търси укритие между дървените столове.

Къде изчезна Каролайн? Защо не се връща?

* * *

Торвалдсен не можеше да допусне Сам да пострада. Намесата на Меган беше повече от достатъчна. Каролайн Дод беше изчезнала, вероятно към отворения портал, отвъд който бурята вилнееше с пълна сила. След секунда Лайън щеше да реагира. Приведен ниско над каменния под, той хукна в посоката, в която беше изчезнал Сам.

* * *

Малоун скри глава между ръцете си. Оглушителната експлозия разтърси храма, прозорците задрънчаха. Но бомбата беше избухнала на три метра под земята, пред входа за криптата. От това силата ѝ беше значително намаляла. Над стълбището се изви гъст облак дим и прах.

Малоун вдигна глава. Хората наоколо изглеждаха добре.

Миг по-късно настана паника и всички се втурнаха към изхода. Свещеникът изчезна зад олтара, следван от двамата млади помощници.

Малоун се изправи. Нападателят със сигурност беше избягал, непосредствената опасност беше отминала. Сред оредяващата тълпа изплува фигурата на Стефани, опряла пистолета си в ребрата на Дългия нос.

През портала нахлуха трима униформени полицаи. Единият от тях зърна автоматичния пистолет в ръцете на Стефани и моментално разкопча кобура си. Колегите му направиха същото.

— *Baissez votre arme. Immédiatement* — изкрещя първият. *Хвърли оръжието, веднага!*

В църквата се появи цивилен агент, който заповяда на полицаите да свалят оръжието. Те се подчиниха. Миг по-късно се втурнаха напред и щракнаха белезниците на Дългия нос. Стефани се обърна и тръгна по централната пътека.

— Добър улов — похвали я Малоун.

— Твоето хвърляне беше още по-добро.

— Какво правим сега? — попита той. — Явно получихме последното послание на Лайън.

— Прав си.

В ръката му се появи мобилен телефон.

— Май е време да си поговорим с Хенрик — промърмори той. — По всяка вероятност Сам е някъде около него.

Беше изключил апарата в таксито, с което пътуваха към църквата. Сега видя, че на екрана е изписано пропуснато обаждане, направено преди двайсетина минути. Торвалдсен. Беше го търсил след предишния им разговор. Забеляза индикацията за гласова поща и натисна бутона за прослушване.

— „Аз съм Меган Морисън. Бях заедно със Сам на Айфеловата кула когато се появихте вие. Хенрик ми даде телефона си и в момента набирам номера, от който сте го търсили. Надявам се, че вие сте Котън Малоун. Лудият старец влезе в «Сен Дьони», където се намира Ашби.

Англичанинът е в компанията на един мъж и една жена. Според Сам мъжът е Питър Лайън. Той също влезе в храма. И двамата се нуждаят от помощ. Отначало реших, че ще оставя Сам да си се оправя, но... Просто не мога. Той със сигурност ще пострада. Ще вляза след него. Реших, че трябва да ви съобщя.“

— Трябва да отидем там! — напрегнато рече Малоун.

— Разстоянието е не повече от десетина километра, а трафикът е ужасен — поклати глава Стефани. — Информирах парижката полиция и те обещаха веднага да изпратят хора. В момента един хеликоптер се насочва насам, за да ни вземе. Може би вече е навън. Улицата е разчистена, за да може да кацне.

Тази жена мислеше за всичко.

— Не мога да изпратя там полицията с включени сирени — обясни тя. — Трябва да пипнем Лайън, защото това е единственият ни шанс. Наредих им да действат тихо.

Умно, помисли се Малоун. Но не и за хората в храма.

— Трябва да ги изпреварим — добави Стефани.

— Ами тогава да тръгваме.

Притиснал раната си с длан, Сам предпазливо се промъкваше към дъното на храма, където трябваше да има изход към площада. Беше успял да отвлече вниманието на Питър Лайън от Меган, но с цената на собствената си кръв. Надяваше се другите да задържат Лайън, докато дойде помощ.

Откривайки огън по терориста, Торвалдсен очевидно се беше опитал да му помогне да избяга. Но къде беше датчанинът? Сам се добра до последната от дългата редица колони, които крепяха свода. Пространството отвъд нея беше напълно открито. Притисна гръб в колоната и внимателно надникна по посока на нефа.

Лайън тичаше към стълбището вляво от олтара, което водеше към скривалището на Меган.

— Не! — изкрещя Сам.

* * *

Ашби не вярваше на ушите си. Лайън най-последно се насочи към другия край на църквата и така му предостави шанса да се измъкне през отворения портал. Въоръжен с търпение, той гледаше как терористът предпазливо се насочва към южния край на храма, внимавайки да не получи някой куршум. Нямаше представа кой стреля по него, но беше дяволски доволен от появата му.

Изведнъж чу остър вик вдясно от себе си. Сякаш някой искаше да каже на Лайън: *Тук съм, а не там!*

* * *

Торвалдсен стреля още веднъж, разтревожен от опитите на Сам да привлече вниманието към себе си.

Лайън потърси укритие зад един от саркофазите близо до олтара.

Не биваше да му позволи да се качи в галерията, където беше намерила убежище Меган. Затова се втурна към южния трансепт, по посока на Лайън и остави Ашби и Сам зад гърба си.

* * *

Ашби потърси укритие в сенките наоколо. Лайън се намираше на трийсет метра от него, обкръжен от врагове. Каролайн изобщо не се появи и той предположи, че е избягала навън. Единственото му желание беше да я последва. Съкровището вече не беше толкова важно, поне засега. Мислеше само за бягство. Приведен към пода, той пресече южния трансепт и се насочи към отворената врата.

* * *

Малоун закопча колана си в момента, в който хеликоптерът се отлепи от уличната настилка. Дъждовното небе бързо потъмняваше. Стефани се настани до него. И двамата бяха силно разтревожени.

Гневният и горящ от желание за мъст баща едва ли беше най-подходящ партньор за един млад и неопитен агент срещу противник като Питър Лайън. Единият не мислеше, а другият все още не се беше научил да мисли. Събитията се развиваха толкова бързо, че Малоун нямаше време да се замисли за разрива между него и Торвалдсен. Беше действал по най-правилния според него начин, но това беше наранило приятеля му. Никога досега не си бяха разменяли остри думи. Е, имало бе раздражение и дребни неразбирателства, но те бързо се изглаждаха.

Трябваше да поговори с Хенрик и нещата щяха да дойдат на мястото си.

Кос поглед към Стефани го увери, че и тя се проклينا за включването на Сам. В един момент беше добър ход, но при създадите се обстоятелства можеше да се окаже фатално.

* * *

Сам беше доволен, че успя да разколебае Лайън, който спря в подножието на стълбите към галерията. Лявата ръка го болеше ужасно, а дясната притискаше кървящата рана.

Мисли! — заповяда си той. Не след дълго в главата му се оформи друго решение.

— Хенрик! — извика той. — Човекът с пистолета е издирван терорист. Дръж го на мушка, докато пристигне помощта!

* * *

Чул гласа на Сам, Торвалдсен изпита огромно облекчение. Момчето беше добре.

— Името му е Питър Лайън! — обади се някъде отгоре Меган.

— Радвам се, че съм толкова популярен — реагира Лайън.

— Не можеш да убиеш всички — подхвърли Сам.

— Но мога да убия един или двама от вас.

Това е напълно вероятно, помисли си Торвалдсен. Особено предвид факта, че само той освен Лайън беше въоръжен. Вниманието му беше привлечено от някакво движение. Вдясно от него, близо до изхода. Самотна фигура, която се насочваше към вратата. Отначало помисли, че е Каролайн Дод, но после осъзна, че фигурата е на мъж.

Ашби.

Англичанинът се бе възползвал от объркването и предпазливо се промъкваше към изхода. Торвалдсен обърна гръб на Лайън и безшумно се насочи натам. Беше доста по-близо до вратата и пристигна пръв. Зае позиция зад статуята на Франсоа и зачака. Мраморният под беше мокър от дъжда. Лишен от връхна дреха, той потръпна от студ.

Стъпките на Ашби заглъхнаха. Вероятно се оглеждаше, за да бъде сигурен, че ще успее да преодолее последните десет метра.

Торвалдсен предпазливо надникна. Ашби тръгна напред. Датчанинът изскочи иззад статуята и насочи пистолета в гърдите му.

— Няма да излезеш оттук! — извика той.

Стреснат от внезапната му поява, Ашби се подхлъзна на мокрите плочи и падна по очи. После обърна лице към нападателя.

— Торвалдсен? — смаяно прошепна Ашби.

— Стани! — заповяда датчанинът.

Той бавно се изправи. Дулото продължаваше да е насочено в него.

— Ти ли стреля по Лайън?

— Не исках той да свърши работата, заради която съм тук.

— А каква е тя?

— Да те убия!

* * *

Сам долови гласовете, долитащи откъм изхода на трийсетина метра от него. Но ехото под високия свод и шумът на бурята му попречиха да различи думите. Беше сигурен, че единият от тях принадлежи на Торвалдсен. По всяка вероятност приятелят му най-сетне се беше изправил лице в лице със смъртния си враг.

Но Лайън все още беше тук. Той със сигурност беше разбрал, че само един от тримата му нападатели е въоръжен, защото останалите двама не се бяха включили в стрелбата.

Миг по-късно видя фигурата на южноафриканеца, която напусна укритието си до олтара и изчезна зад близките статуи, поемайки по посока на гласовете. Сам бързо го последва.

* * *

Малоун погледна часовника си. Вятърът подмяташе хеликоптера и обливаше илюминаторите с плътни струи дъждовна вода. Умът му работеше на високи обороти, сякаш в синхрон с въртенето на роторите. Летяха с максимална скорост към предградието Сен Дьони, а под тях се стелеше сивата мрежа на парижките улици. Отдавна не се

беше чувствал толкова безпомощен. Стефани погледна часовника си и вдигна четири пръста. До края на пътуването оставаха по-малко от пет минути.

* * *

Торвалдсен си даваше сметка, че трябва да действа бързо, но искаше мръсникът да разбере защо ще умре.

— Преди две години, Мексико Сити — дрезгаво прошепна той. — Синът ми беше един от седмината, които бяха простреляни по твоя заповед от хората на Амандо Кабрал. Убих го. Сега е твой ред.

— Допускате сериозна грешка, хер Торвалдсен...

— Хич не се и опитвай! — сряза го датчанинът. — Не обиждай паметта на сина ми с лъжите си! Знам всичко за случилото се. Две години те търся. Най-последно ми падна в ръцете.

— Нямах никаква представа какво е намислил Кабрал, повярвайте ми! Искан да отправя предупреждение към онези прокурори, нищо повече!

Торвалдсен направи крачка назад към саркофага на Франсоа. Сложната плетеница от колони и арки предлагаше удобно прикритие от Лайън, който вероятно вече се промъкваше насам. *Време е да сложиш точка, рече си той. Още сега.*

* * *

Притиснал с длан раната си, Сам продължаваше пътя си към вратата. Лайън не се виждаше никъде. Когато го зърна за последен път, той пресичаше пространството пред олтара на двайсетина метра от Торвалдсен и Ашби. Трябваше да рискува и да предупреди приятеля си.

— Лайън се промъква към теб, Хенрик! — извика той.

* * *

Ашби изпадна в паника. Трябваше на всяка цена да напусне това проклето място. Двама мъже с пистолети искаха смъртта му. Трети току-що предупреди за приближаването на Лайън.

— Чуй ме, Торвалдсен! Не съм убил сина ти!

Екна изстрел, ушите му писнаха. Подскочи от изненада, след което осъзна, че Торвалдсен беше стрелял в пода близо до левия му крак. Острият звук от съприкосновението на метала с камъка го накара да се олюлее. Понечи да хукне към вратата, но веднага се овладя. Беше наясно, че ще умре още на първата крачка.

* * *

Сам чу изстрела.

— Стой на място, жалко изчадие! — изкрещя гласът на Торвалдсен. — Даваш ли си сметка какво си направил? Той беше най-прекрасният син на света, но ти не се поколеба да го застреляш като куче!

Сам спря, за да оцени ситуацията. *Действай разумно*, заповяда си той. Спомни си съветите на Норстръм. Той винаги е бил разумен. Пропълзя към близката колона и предпазливо надникна. Лайън беше заел позиция на няколко метра от него, използвайки прикритието на друга колона. Стоеше неподвижно, гледаше и слушаше.

* * *

— Казах ти да не мърдаш! — изръмжа Торвалдсен. — Следващият куршум няма да улучи пода!

Отдавна чакаше този момент. Безброй пъти си беше задавал въпроса как ще се почувства, когато най-сетне се изправи очи в очи с убиеца на Кай. Но не забравяше и предупреждението на Сам. Терористът беше някъде наблизо.

— Бъди разумен, Торвалдсен — проплака Ашби. — Нима не разбираш, че Лайън ще убие и двама ни?

Датчанинът само можеше да се надява, че Сам и Меган ще пазят гърба му, въпреки че изобщо не би трябвало да са тук. Почувства се

странно. Милиардите евро, които притежаваше, не можеха да му свършат никаква работа. Беше попаднал на място, където важаха законите на вендетата. Пред очите му се появи лицето на Кай. Първо като дете, после като юноша. Беше обещал на Лизет да направи всичко възможно, за да го превърне в мъж. Фамилията Торвалдсен имаше 400-годишна история, бе преживяла войни и нещастия, включително опитите на нацистите да я изтрият от лицето на земята. Когато се роди Кай, той беше на седмото небе. Фамилията имаше своят наследник. Никога не беше държал детето да бъде непременно момче. Важното беше да е здраво и да расте, за да продължи рода. Само за това се беше молил.

Пази се, татко. Ще се видим след няколко седмици. Последните думи, които чу от Кай по телефона. А няколко седмици по-късно той наистина го видя. В ковчег. Благодарение на нищожеството, треперецо на няколко крачки от него.

— Никога ли не ти е минавало през ума, че аз ще направя всичко възможно, за да отмъстя за сина си? — попита той. — Нима си се мислил за толкова умен и важен, че безнаказано да убиваш хора?

Ашби мълчеше.

— Отговори ми! — изкрещя Торвалдсен.

* * *

Ашби беше на края на силите си.

Старецът насреща му беше побъркан. Обсебен от омраза. Единственият начин да избегне опасността беше да се изправи срещу нея. Особено след като забеляза Питър Лайън, който беше заел позиция зад една от колоните и хладно наблюдаваше развоя на събитията. По всичко личеше, че и Торвалдсен си даваше сметка за присъствието му.

Също като останалите двама, които бяха приятели на датчанина.

— Направих каквото трябва! — заяви Ашби.

— Точно така. И уби сина ми.

— Не съм имал подобни намерения. Интересувах се единствено от прокурорката. Но Кабрал се престара. Нямахше нужда да избива всичките онези хора.

— Имаш ли деца? — попита Торвалдсен.

Ашби поклати глава.

— Значи не можеш да ме разбереш.

Трябваше да печели време. Лайън все още не се намесваше и продължаваше да стои зад колоната. Но къде бяха останалите?

— Наблюдавах те в продължение на две години — продължи Торвалдсен. — През това време ти се проваляше във всичко, с което се залавяше. Губеше пари от всичките си бизнес начинания. Банката ти има сериозни проблеми, активите ти са почти изчерпани. Беше ми забавно да гледам как двамата с любовницата ти се опитвате да откриете съкровището на Наполеон. Затова сте тук, нали?

Този глупак предоставя твърде много информация на Питър Лайън, помисли си Ашби.

— Грещиш, Торвалдсен — отново се опита да проведе разговор той. — Аз разполагам с неограничени активи, но те не са там, където предполагаш. Само преди няколко дни се сдобих със сто милиона евро в злато.

Искаше Лайън да се увери, че няма смисъл да го убива.

— Не ми трябват парите ти! — викна Торвалдсен.

— Но на мен ми трябват — обади се Лайън, напусна укритието си зад колоната и стреля в гърдите на възрастния мъж.

* * *

Сам се закова на място, чул звука от изстрел с пистолет със заглушител. Не успя да чуе нищо от разговора, тъй като се намираше на петнайсетина метра от участниците в него. Надникна към нефа. Питър Лайън беше изчезнал.

* * *

Торвалдсен не усети проникването на куршума в гърдите си, но излизането му от обратната страна беше придружено от разкъсваща болка. После координацията между мозък, нерви и мускули се прекъсна. Краката му се подгънаха, главата му се изпразни. Това ли

беше почувствал Кай? Така ли беше загинало момчето му? Каква гадост!

Очите му се обърнаха с бялото нагоре. Тялото му се сгърчи. Дясната ръка изпусна пистолета, той рухна и главата му се удари в мраморния под. Всяко поемане на въздух му причиняваше непоносима болка. Направи опит да овладее болката в гърдите си. Всички звуци се стопиха някъде далеч. Очите му престанаха да виждат. Светът избледня и изчезна.

На около километър и половина напред се очертаха контурите на базиликата „Сен Дьони“. Площадът пред нея беше пуст, без следа от полицейски коли. В района наоколо нямаше жива душа.

Малоун измъкна беретата и двата резервни пълнителя. Беше готов. Потисна нетърпението си и зачака приземяването на хеликоптера.

* * *

— Беше крайно време — въздъхна с облекчение Ашби.

Торвалдсен лежеше на пода, от раната на гърдите му бликаше кръв. Но този идиот изобщо не го интересуваше. Важен беше Лайън.

— Сто милиона евро в злато? — попита терористът.

— Съкровището на Ромел, изчезнало след войната — кимна Ашби. — Но аз го открих.

— И си убеден, че с него ще откупиш живота си?

— А защо не?

В монотонното барабанене на дъжда по покрива се появи нова нотка.

Туп, туп, туп.

Шумът ставаше все по-силен. Лайън също го забеляза. Хеликоптер.

* * *

Сам пропълзя към мястото на действието и почти веднага забеляза пистолета в ръцете на Лайън. После видя кръвта, която бликаше на тласъци от гърдите на Торвалдсен.

О, господи! Не!

* * *

— Къде е златото? — попита Лайън.

— В банков трезор. Само аз имам достъп до него.

— Никога не съм те харесвал — изръмжа южноафриканецът. — От самото начало се опитваш да манипулираш ситуацията.

— Какво ти пука? Нает си да свършиш определена работа, за която си плащам. Защо трябва да се интересуваш от целите ми?

— Оцелял съм, защото не позволявам да ме правят на глупак — отсече Лайън. — Ти си влязъл в преговори с американците, които впоследствие се намесиха в нашия план. Те също не те харесват, но са готови на всичко, за да ме пипнат.

Свистенето на роторите стана още по-ясно. Хеликоптерът беше над главите им.

— Трябва да се махаме отгук — обади се Ашби. — Прекрасно знаеш какво означава този шум.

В кехлибарените очи проблеснаха опасни пламъчета.

— Прав си, трябва да се махам — кимна Лайън, вдигна пистолета и натисна спусъка.

* * *

Торвалдсен отвори очи. Черните точки изчезнаха, но светът наоколо тънеше в мъгла. Долови гласове. Пред Ашби стоеше мъж с пистолет в ръка. Питър Лайън. Видя как терористът стреля в Ашби. Проклет да бъде!

Направи опит да потърси оръжието си, но мускулите отказаха да му се подчинят. От гърдите му бликаше кръв, силите го напускаха. Долови воя на вятъра и тропането на дъжда по покрива, примесен с плътен грохот. Разнесе се още едно пропукване. Лицето на Ашби се разкриви в болезнена гримаса. Второ пропукване, после трето. На челото на убиеца на сина му се появиха две алени дупки. Питър Лайън довърши това, което Торвалдсен беше започнал. Тялото на Ашби рухна на пода, а старият датчанин затвори очи, обзет от странно спокойствие. Нервите му бавно се отпуснаха.

* * *

Сам си пое въздух и се изправи. Краката му бяха измръзнали. Страх ли беше това? Не, беше нещо повече. Мускулите му бяха парализирани от ужас, в главата му цареше паника. Лайън застреля Ашби с четири куршума. Ей така, сякаш на шега. Бум, бум, бум, бум...

Англичанинът със сигурност беше мъртъв. Но Торвалдсен? Стори му се, че миг пред смъртта на Ашби датчанинът беше помръднал. Кръвта му продължаваше да изтича по мраморния под с тревожна бързина.

Краката на Сам отказваха да помръднат. Под високия свод ечна пронизителен писък. Меган се появи от мрака и се стовари върху Питър Лайън с цялата тежест на тялото си.

— *Татко, татко?*

Гласът на Кай беше същият от последния им телефонен разговор.

— *Тук съм, тате.*

— *Къде, синко?*

— *Навсякъде. Ела при мен.*

— *Аз те предадох, сине.*

— *Сложи точка на вендетата, тате. Всичко свърши. Той е мъртъв. Все едно че ти си го убил.*

— *Липсваше ми, сине.*

— *Хенрик!*

Женски глас, който не беше чувал от много години. Лизет.

— *Ти ли си, скъпа?*

— *Да, Хенрик. Аз също съм тук, при Кай. Чакаме те.*

— *Как да ви намеря?*

— *Трябва да се откажеш.*

Торвалдсен се замисли върху думите ѝ. Какво искаше да каже? Настоятелността ѝ го плашеше.

— *Как е там? — пожелала да узнае той.*

— *Тихо и спокойно.*

— *И прекрасно — добави Кай. — Няма вече самота.*

Той не можеше да си спомни времето, когато не беше се чувствал самотен. Но сега имаше Сам. И Меган. Те останаха в църквата. С Лайън.

Остър вик прониза тишината.

Той направи опит да разбере какво става. Меган беше нападнала Лайън. Телата им се търкаляха по пода.

Торвалдсен не можеше да помръдне. Ръцете му бяха разперени в страни, от гърдите му течеше кръв, а краката му сякаш не съществуваха. Пръстите му бяха замръзнали. Нищо не функционираше. Зад очите му се надигаше пареща болка.

— Хенрик?

Гласът на Лизет.

— Нищо не можеш да направиш.

— Трябва да им помогна.

Сам видя как Меган скача върху Лайън и двамата се претърколиха на пода.

— Мръсник такъв! — изкрещя младата жена.

Трябваше да ѝ се притече на помощ. Да направи нещо. Но страхът го парализираше. Чувстваше се мек и безпомощен. Тръсна глава и с огромно усилие на волята заповяда на краката си да се раздвижат.

* * *

Лайън успя да отметне Меган от себе си. Тялото ѝ отлетя назад и глухо тупна в основата на близкия паметник. Сам напрегна взор и успя да види пистолета на Торвалдсен, който се търкаляше на два-три метра от приятеля му. Краката му се раздвижиха, тялото му се стрелна напред, пръстите му намериха ръкохватката.

* * *

Малоун разкопча предпазния колан в мига, в който колелата на хеликоптера докоснаха паважа. Стефани стори същото. Той протегна ръка и рязко отвори вратата. Скочи с беретата в ръка. Студените дъждовни капки опариха бузите му.

* * *

Сам стисна пистолета с окървавените си пръсти и намери спусъка. Стоеше в сянката на колонадата, на няколко метра от Хенрик и Ашби. Обърна се в момента, в който юмрукът на Лайън потъна в лицето на Меган и тялото ѝ се блъсна в саркофага зад гърба ѝ.

Лайън потърси пистолета си. Боботенето навън намаля. Това означаваше, че хеликоптерът се е приземил на площада. Явно осъзнал този факт, Лайън грабна пистолета си и хукна да бяга. Сам се пребори с острата болка в рамото, излезе от прикритието си и вдигна оръжието.

— Дотук беше! — извика той.

Лайън се закова на място, без да се обръща.

— Третият глас — промърмори той.

— Не мърдай! — заповяда Сам и насочи пистолета в главата му.

— Предполагам, че ще натиснеш спусъка и при най-малкото ми движение, нали? — подхвърли терористът.

Сам се учуди, че Лайън безпогрешно усеща насоченото оръжие.

— Намерил си пистолета на стареца — констатира Лайън.

— Главата ти представлява отлична мишена — увери го Сам.

— От гласа ти личи, че си млад. Вероятно си американски агент.

— Млъквай!

— Какво ще кажеш, ако хвърля оръжието?

Но пистолетът остана в ръката му. Дулото сочеше надолу.

— Пусни го да падне.

Лайън разтвори пръсти. Оръжието изтрака на пода.

— Така по-добре ли е?

Разбира се, че е по-добре, помисли Сам.

— Май никога не си стрелял по човек, а? — попита Лайън.

— Млъквай, да те вземат дяволите! — изръмжа Сам.

— Така и си помислих. Нека проверим дали съм прав. Сега аз ще си тръгна, но ти няма да застреляш в гръб един невъоръжен човек, нали?

Сам започна да губи търпение.

— Обърни се! — остро заповяда той.

Лайън не се подчини и направи крачка напред. Сам стреля в краката му.

— Следващият куршум ще бъде в главата ти! — предупреди той.

— Едва ли — небрежно отвърна Лайън. — Видях реакцията ти, когато застрелях Ашби. Стоеше неподвижен и не знаеше какво да правиш.

След тези думи направи още една крачка напред. Сам отново натисна спусъка.

* * *

Малоун чу двата изстрела във вътрешността на храма. Хукна към временната ограда, която препречваше южния вход. Стефани го последва. Трябваше да открият вратата, през която хората преди тях бяха проникнали в църквата. Но трите портала, които се появиха пред очите им, бяха здраво залостени. Студени капки дъжд се стичаха по лицата им.

* * *

Вторият куршум рикошира в пода.

— Казах ти да спреш! — извика Сам.

Но Лайън беше прав. Никога през живота си не беше стрелял по човек. Технически беше подготвен да го направи, но нямаше умствената нагласа за един толкова смразяващ акт. Направи усилие, за да насочи мислите си в чисто практическа посока. Стегна се. Пристъпи две крачки и се прицели.

— Заклевам се, че ще те застрелям! — процеди той. Изрече тези думи спокойно, въпреки че сърцето блъскаше в гърлото му.

— Не можеш — отвърна Лайън и продължи напред.

— Не ме познаваш!

— Може би, но знам какво е страх.

— Кой казва, че се страхувам?

— Усещам го.

Меган се размърда и глухо простена.

— Има хора, които могат да отнемат живот, без да се замислят, но има и такива като теб, които трябва да бъдат провокирани, за да го направят. А аз не те провокирам.

— Ти застреля Хенрик!

— А, значи така се казва той — спря се Лайън. — Приятел ли ти е?

— Не мърдай! — заповяда Сам и веднага се прокле за умолителния тон, който се промъкна в гласа му.

Три метра дяляха Лайън от откренатата врата. Той направи още една крачка. Движенията му бяха безупречно контролирани, както и гласът му.

— Не се безпокой, няма да кажа на никого, че не си стрелял — обади се терористът.

До портала оставаха само два метра.

— *Тате, ела при нас — прозвуча гласът на Кай през синкавото сияние, което се спускаше пред очите му.*

В душата му нахлуха странни и красиви мисли. Но той просто не би могъл да разговаря с жена си и със сина си. Вероятно това беше плод на шока, в който се намираше.

— *Сам има нужда от мен! — извика той.*

— *Не можеш да му помогнеш, скъпи — отговори Лизет.*

Въздухът не му достигаше.

— *Време е да се съберем всички заедно, тате.*

Сам усети предизвикателството.

Всъщност Лайън действа доста разумно, призна си той. Подканяйки го да реагира, той се надяваше да блокира решителността му, като го остави да се колебае толкова дълго, колкото трябваше. Явно

беше добър психолог, което обаче не означаваше, че непременно ще спечели. Просто защото нямаше как да знае, че Сам вече беше разрушил кариерата си за неизпълнение на заповеди от висшестоящите.

Лайън продължаваше да се промъква към изхода. Един метър. Петдесет сантиметра. *Майната ти, Лайън!* Пръстът на Сам натисна спусъка.

* * *

Малоун видя тялото, което се люшна напред, излетя през вратата и се просна на мократа настилка. Двамата със Стефани изкачиха хлъзгавите каменни стъпала и го обърнаха. Лицето принадлежеше на мъжа от лодката, който беше отвлякъл Ашби.

Питър Лайън. С дупка в главата.

Малоун вдигна глава. На прага се появи Сам с пистолет в ръка. От рамото му течеше кръв.

— Добре ли си?

Младият мъж кимна, но изражението на лицето му беше такова, че остра болка прониза сърцето на Малоун.

Сам се отмести и двамата със Стефани се втурнаха в църквата. Меган се олюляваше край един от саркофазите и Стефани ѝ се притече на помощ. Очите на Малоун се впиха в тялото на Ашби, а после се преместиха върху мъжа, който лежеше близо до него.

Торвалдсен.

— Трябва ни линейка! — извика той.

— Той е мъртъв — тихо отвърна Сам.

Ледени тръпки пробягаха по гърба на Малоун. Краката му изведнъж отказаха да се движат. Втори, по-внимателен поглед го увери, че Сам е прав. Пристъпи към приятеля си и коленичи до него. Дрехите му бяха пропити с лепкава кръв. Пулс нямаше.

— Все пак да го закараме в болница — прошепна той.

— Няма да му помогне — отвърна Сам.

За съжаление е прав, тежко въздъхна Малоун. Но не можеше да се примири. Стефани и Меган се приближиха. По-възрастната жена

подкрепяше по-младата. Отворените очи на Торвалдсен гледаха невиждащо.

— Опитях се да помогна — прошепна Меган. — Но побърканият стар глупак... Твърдо бе решил да убие Ашби. Аз... направих опит да...

Гласът ѝ заглъхна в ридания, по бузите ѝ се търкаляха сълзи.

Торвалдсен се беше появил в живота на Малоун точно навреме — преди две години в Атланта, когато отчаяно се нуждаеше от приятел. Бе му предложил нов живот в Дания, който той без колебание бе приел. И никога не беше съжалявал. През следващите дваайсет и четири месеца бяха неразделни, но последните дваайсет и четири часа бяха достатъчни, за да разрушат всичко.

Това беше последният ни разговор.

И наистина се оказа така. Дясната му ръка се вдигна към гърлото. Сякаш искаше да стигне до сърцето. Обзе го отчаяние.

— Оказа се прав, приятелю — прошепна той. — Ние с теб няма да разговаряме никога вече.

Париж

Неделя, 30 декември

14:40 ч.

Малоун влезе в базиликата „Сен Дьони“, която остана затворена по коледните празници както за посетители, така и за ремонтни дейности, тъй като беше обявена за местопрестъпление. Трима души бяха загинали тук. За двама от тях той изобщо не съжаляваше.

Но смъртта на третия му причини дълбока болка.

Собственият му баща беше починал преди трийсет и две години, когато Малоун беше едва десетгодишен. Тогава изпита повече самота, отколкото болка. Но смъртта на Торвалдсен беше различна. Сърцето му се свиваше от болка и угризения.

Погребаха го в семейната гробница в Кристиангаде, до съпругата и сина му. На скромната церемония присъстваха много малко хора. Към завещанието му откриха написана на ръка бележка с последната му молба — погребението да не бъде публично. Но смъртта му получи широк отзвук в света. В имението пристигнаха купища писма и съболезнователни телеграми от хилядите работници и служители в неговите компании — убедително доказателство за отношението им към своя работодател. На погребението присъстваха Касиопея Вит и Меган Морисън, чието лице все още носеше следи от синини. Към тях се присъединиха Малоун, Стефани, Сам и Джеспър и засипаха със суха пръст скромния чамов ковчег. Никой не промълви нито дума.

През последните няколко дни Котън Малоун се опитваше да прогони самотата със спомени от последните две години, които беше прекарал в компанията на своя приятел. Състоянието му беше странно — нещо средно между сън и реалност. Лицето на Торвалдсен беше непрекъснато пред очите му. Никога нямаше да забрави тъмните очи под рунтавите вежди, издължения нос с разширени ноздри, масивната челюст и волевата брадичка. И въпреки изкривения гръбнак този човек винаги беше стоял с високо вдигната глава.

Малоун погледна към високия таван над централната пътека. Внушителните размери и пищността на нефа, както и многобройните скулптури придаваха особена тържественост на средновековната базилика. Величието ѝ се подчертаваше още повече от ярката слънчева светлина, проникваща през многобройните витражи. Статуите на светци и крале блестяха с тъмночервените си роби. По ръцете и главите им играеха тюркоазени отблясъци, сенките преливаха в масленозелено, розово и накрая в бяло. При цялото това великолепие му беше трудно да не мисли за Бог, за красотата на природата и преходността на живота. Като този на Хенрик.

Малоун измъкна лист хартия от джоба си и бавно го разгърна.

CXXXV II CXLII LII LXIII XVII
II VIII IV VIII IX II

Професор Мурад му беше обяснил какво точно да търси — следите, които Наполеон беше оставил за сина си. Започна с Псалм 134, стих 2:

Които стоите в дома Господен, в дворите на дома на нашия Бог.

После се прехвърли на Псалм 2, стих 8:

И ще Ти дам народите за Твое наследство.

Типичната за Наполеон грандомания.
Дойде ред на Псалм 14, стих 4:

Гледам вдясно и виждам.

Макар и съвсем конкретна, точната отправна точка беше трудна за определяне. Базиликата „Сен Дьони“ беше огромна — на дължина колкото футболно игрище и наполовина широка. Но следващият стих решаваше дилемата. Псалм 52, стих 10:

Аз пък съм в Божия дом като зеленееща се маслина.

Запознал се с Псалмите благодарение на професора, Малоун бързо откри един от тях, който описваше със смайваща точност събитията от отминалата седмица. Псалм 143, стих 4: *Човек е като дъх, дните му — като преклонна сянка.* Дано Хенрик най-сетне да е намерил покой.

Аз пък съм в Божия дом като зеленееща се маслина.

Малоун погледна надясно и забеляза един типичен готически паметник, в който се преплитаха елементите на древен храм. Горната платформа бе украсена с няколко фигури в молитвени пози. Най-отгоре бяха положени две каменни статуи на умиращи, а основата беше украсена с релефи в италиански стил.

Той се приближи към него, стъпвайки безшумно с гумените си подметки. На пода вдясно от паметника видя мраморна плоча, върху която беше гравирано самотно маслиново дръвче. Табелата указваше, че гробът е от XV век. Според професор Мурад в него бил погребан Гийом дю Шастел, един от любимите придворни на Шарл VII. Кралят го обичал толкова много, че го удостоил с честта да бъде погребан в „Сен Дьони“.

Псалм 62, стих 10 гласеше: *А ония, които търсят да погубят душата ми, ще слязат в земната преизподня. Ще бъдат поразени със силата на меча; ще станат плячка на лисиците.*

Малоун вече беше получил разрешение от френските власти да направи необходимото за разбулване на загадката, включително и да унищожи някои паметници в църквата, ако се наложи. Голяма част от тях бяха реставрации от XIX и XX век и не представляваха особена ценност. Преценявайки какво го чака, той беше помолил да му доставят съответните инструменти и оборудване, които го чакаха на малка купчина до западната стена.

Сега той прекоси нефа и вдигна един голям чук.

Запознавайки го с детайлите, професор Мурад бе изразил мнение, че онова, което търсеха, почти сигурно лежи някъде под основите на храма. След като изчете всички стихове, Малоун бе напълно съгласен с него.

Върна се към маслиновото дръвче, гравирано в пода. Последното послание на Наполеон към сина му се съдържаше в Псалм 16, стих 2: *От твоето лице да излезе съд за мене; твоите очи да погледнат правотата.*

Малоун вдигна чука и го стовари върху плочата. Мраморът не се счупи, но подозренията му се потвърдиха. Ударът прозвуча кухо, сякаш отдолу нямаше твърд камък. Нови три удара, и плочата се напука. След още два се пръсна на късове и в пода на храма зейна черен правоъгълник. В лицето го лъхна студено течение.

Мурад му беше разказал за внезапното решение на Наполеон през 1806 г. да прекрати оскверняването на „Сен Дьони“ и повторно да я обяви за императорска гробница. Той заповядал да възстановят същото абатство, създал монашески орден, който трябвало да следи за реставрацията на базиликата, възложена на група архитекти. Едва ли му е било трудно да поръча някои изменения в нея, включително тази дупка. Запазването ѝ в тайна толкова дълго време си оставаше загадка, но това вероятно се дължеше на хаоса в следнаполеонова Франция, настъпил след заточението на императора на остров Света Елена. Малоун остави чука и отиде до стената, за да вземе въже и електрическо фенерче. Насочи лъча в дупката и веднага забеляза, че тя представлява нещо като шахта шейсет сантиметра на метър, която се спускаше отвесно седем-осем метра надолу. На каменното ѝ дъно се виждаха останките от дървена стълба. Беше се запознал с чертежите на храма, които потвърждаваха наличието на огромна крипта под него. Част от нея беше отворена за публиката, но никой не знаеше какво лежи тук, близо до западната стена. По всяка вероятност Наполеон бе обърнал внимание на този пропуск и бе решил да се възползва от него.

Поне Мурад мислеше така.

Малоун завърза въжето около основата на близката колона и опита здравината му, а после хвърли другия му край в дупката. След кратък размисъл прибави към него и чука, който може би щеше да му потръбва. Закачи фенерчето на колана си, хвана въжето с две ръце и започна да се спуска.

Стигна до дъното на шахтата и насочи лъча на фенерчето към хоризонталния тунел, чезнещ в мрака. Добре знаеше, че Париж е прорязан от километри подземни проходи, изкопани от миньорите и каменоделците, които се нуждаели от огромно количество варовик за строителството на града.

Внимателно тръгна напред, следвайки извивките на тунела. От стените стърчаха остри каменни късове, на други места тъмнееха дълбоки дупки. Измина около шейсет метра и спря. Стомахът му се сви от странния аромат, наподобяващ сварени праскови, който помнеше от детството си в Джорджия. Под краката му скърцаше чакъл. Тук властваха студ и всепоглъщаща тишина.

По негова преценка той вече се намирал извън базиликата, на изток от самата сграда. Може би под горичката и затревената площ, които запълваха пространството между манастира и Сена.

Дясната стена на галерията пред него леко се разширяваше. Подът беше засипан с каменни отломки. Насочи фенерчето натам. Върху повърхността на камък видя символ, който му беше познат от текста, написан от Наполеон в книгата за Меровингите. Той беше част от четиринайсетте реда, изписани с нечетливия почерк на императора.

Някой бе поставил камъка върху купчината отломки като маркер, който търпеливо бе чакал да бъде открит в продължение на двеста години. В дъното на нишата имаше полуотворена метална врата. През прага ѝ беше прехвърлен електрически кабел, който правеше завой на деветдесет градуса и изчезваше в мрака на тунела.

Малоун изпита задоволство от правилните си предположения.

Указанията на Наполеон сочеха път надолу, а маркерът показваше точно къде трябва да се търси.

Той бутна вратата и насочи лъча към стената до нея. Върху камъка беше закрепен електрически ключ. Той протегна ръка и го натисна. Включиха се няколко жълтеникави лампи, пръснати по пода на просторното помещение. Размерите му бяха приблизително петнайсет на дванайсет метра, а таванът се издигаше на около три.

Преброи около трийсет дървени сандъка, няколко от които бяха полуотворени.

Бяха пълни с акуратно подредени златни и сребърни кюлчета. Върху всяко от тях беше гравирана кралска корона в буквата „Н“ отдолу. Официалният печат на император Наполеон. Съседният сандък се оказа пълен със златни монети, а тези до него — със сребърни съдове. Три други до стената преливаха от скъпоценни камъни. Императорът очевидно беше подбирал съкровището си така, че да издържи на капризите на времето. Преобладаваха благородните метали и скъпоценните камъни.

Очите му бавно обходиха просторното помещение, задръстено от богатството на една рухнала империя. Съкровището на Наполеон.

— Вие трябва да сте Котън Малоун — прозвуча женски глас зад гърба му.

Той се обърна.

— А вие трябва да сте Елиза Ларок.

Жената на прага беше висока, с достолепна осанка, в която обаче имаше нещо хищно, което тя не се опитваше да скрие. Беше облечена с елегантно вълнено палто, стигащо до коленете. До нея стоеше слаб и съсухрен мъж със спартански черти. Лицата им бяха безизразни.

— А това трябва да е приятелят ви Паоло Амбрози — добави Малоун. — Доста интересна личност. Ръкоположен за свещеник, за кратко време служи като секретар на папа Петър II, но изчезва безследно след внезапното прекъсване на папския мандат. Носят се различни слухове за неговия... хм... морал. А сега изведнъж се появява тук.

Ларок изглеждаше впечатлена.

— Май не сте изненадан от нашето присъствие, а?

— Очаквах ви.

— Наистина ли? Казаха ми, че сте били изключителен агент.

— Имал съм своите звездни мигове.

— Да, Паоло наистина изпълнява специфичните задачи, които му възлагам от време на време — кимна Ларок. — След събитията през миналата седмица реших, че ще бъде добре да го имам до себе си.

— Хенрик Торвалдсен умря по ваша вина — сухо обяви Малоун.

— От къде на къде? Преди да се намеси в бизнеса ми, аз изобщо не го познавах. Тръгна си внезапно от срещата на Айфеловата кула и

повече не го видях. — Жената замълча за момент, после вдигна глава. — Не казахте откъде знаете, че именно днес ще бъда тук...

— По света със сигурност има хора, които са по-умни от вас — отвърна Малоун и със задоволство установи, че е успял да я засегне. — Просто ви наблюдавах. Открихте Каролайн Дод по-бързо, отколкото очаквах. Колко време ви отне да научите за това място?

— Мис Дод беше любезна да сподели своите заключения, но аз реших да потърся друг път към подземията на базиликата. Бях сигурна, че ще намеря, и се оказах права. Открихме точния тунел преди няколко дни, отворихме пещерата и прокарахме електричество.

— А Дод?

— Тя твърде много ми напомняше за предателството на Ашби — въздъхна Ларок. — Затова реших да я оставя на Паоло.

В дясната ръка на Амбрози проблесна пистолет.

— Все още не сте отговорили на въпроса ми — подхвърли Ларок.

— Когато напуснахте жилището си, предположих, че ще се появите тук. Беше време да си получите наградата, нали? Но за целта някой трябваше да ви помогне за извозването на съкровището.

— Не беше лесно да открия такива хора — призна тя. — За щастие на света винаги ще се намери някой, който е готов на всичко за пари. Налага се да прехвърлим съкровището тук в малки сандъчета и да ги запечатаме. Едва след това ще ги изнесем.

— Не се ли страхувате, че някой от тези хора може да ви издаде?

— Сандъците ще бъдат запечатани, преди те да се появят.

Малоун оцени съобразителността ѝ с леко кимане на глава.

— А вие как стигнахте дотук? — попита тя.

— През официалния вход — отвърна той и вдигна пръст нагоре.

— Още ли работите за американците? — поинтересува се Ларок.

— Торвалдсен ми разказа някои неща за вас.

— Работя за себе си — отвърна той и ръката му описа широк кръг наоколо. — Дойдох за това тук.

— Не ми приличате на търсач на съкровища.

Малоун се отпусна на близкия сандък, безкрайно уморен от безсънието и неизбежния му спътник униинето.

— Точно тук грешите — възрази той. — Обичам съкровищата. Особено когато имам шанс да ги отнема от нищожества като вас.

— Мисля, че именно вие ще останете с празни ръце — изсмя се на драматичното му изявление тя.

— Играта ви свърши — поклати глава Малоун. — Край на Парижкия клуб и на финансовите манипулации. Съкровището го няма.

— Не мисля така.

Той не обърна внимание на забележката и продължи:

— За съжаление няма живи свидетели, за да бъдете съдена. Доказателствата са крайно недостатъчни. Приемете нашия разговор като последен шанс да отървете затвора.

Ларок се усмихна на абсурда в тези думи.

— Винаги ли сте толкова разговорлив пред лицето на смъртта?

— Открай време съм безразсъден — сви рамене той.

— Вярвате ли в съдбата, мистър Малоун?

— Не съвсем.

— А аз вярвам. На практика съдбата управлява живота ми. Семейството ми го е правило от векове. Когато научих за смъртта на Ашби, зададох един конкретен въпрос на оракула, който притежавам: *Ще се обезсмърти ли името ми за поколенията?* Искате ли да чуете отговора?

— Разбира се — подигравателно се усмихна Малоун.

— *Добронамереният приятел ще бъде съкровище и радост за очите.*

Елиза направи кратка пауза, описа широк кръг с ръка и тържествуващо добави:

— А на следващия ден открих всичко това...

Малоун реши, че е крайно време да сложи край на представлението. Показалецът му се насочи към нещо зад гърба на Ларок, принуждавайки я да се обърне. Тя неволно се подчини и хвърли кос поглед през рамо. Зад нея стояха Стефани Нел и Сам Колинс с пистолети в ръце.

— Вероятно пропуснах да спомена, че не съм сам — каза Малоун. — Те чакаха да се появите.

Ларок се втренчи в него. Гневът в очите ѝ потвърди това, което той вече знаеше.

— Радостта за очите е единственото, което получавате, мадам.

Сам обезоръжи Амбрози, който не оказа съпротива.

— Нещата ще останат такива — увери го Малоун. — Човекът, който ви отне пистолета, беше одраскан от куршум. Нищо сериозно, но много болезнено. Той за пръв път в живота си застреля човек, и то самия Питър Лайън. Уверих го, че втория път ще му бъде много по-лесно.

Амбрози не отговори.

— Сам стана свидетел и на смъртта на Хенрик Торвалдсен — добави Малоун. — Все още е потиснат. Аз и Стефани също. С удоволствие бихме ви пръснали мозъците, но за ваш късмет не сме убийци. Жалко, че вие не можете да кажете същото за себе си.

— Аз не съм убивала никого — отрони Ларок.

— Но сте тласкали други да го правят, за да се облагодетелствате. — Той стана от сандъка и сухо разпореди: — А сега се махайте по дяволите!

Ларок не помръдна.

— Какво ще стане с всичко това тук?

— Други ще решат — преглътна Малоун, опитвайки се да скрие емоциите си.

— Може би не разбирате, че аз имам законни права върху съкровището — изгледа го тя. — Един от моите предци е изиграл решителна роля за свалянето на Наполеон. До последния си дъх е търсил заграбеното от императора.

— Казах ви да се махате!

Не му се искаше дори да си представи как Торвалдсен би разрешил проблема. Това му донесе успокоение.

Ларок очевидно си даде сметка, че няма аргументи, и направи знак на Амбрози да си тръгват. Стефани и Сам отстъпиха встрани, за да им направят път.

На прага Ларок се поколеба за момент, после спря и се обърна към Малоун.

— Може би пътищата ни отново ще се пресекат.

— Би било удоволствие за мен.

— Но тогава обстоятелствата ще бъдат коренно различни от днешните.

След тези думи жената се обърна и излезе.

— Дамата може да създаде проблем — обади се Стефани.

— Предполагам, че имаш хора отвън, нали?

Стефани кимна.

— Френската полиция ще ги изведе навън, а после ще запечата тунела.

Той бавно си даде сметка, че всичко е свършило. Най-последно. Последните две седмици бяха сред най-ужасните в целия му живот. Нуждаеше се от почивка.

— Разбрах, че вече имаш нова работа — обърна се към Сам той.

— Официално съм назначен за агент в отдел „Магелан“ — кимна Колинс. — Чух, че е станало благодарение на теб.

— Трябва да благодариш на себе си. Хенрик щеше да се гордее с теб.

— Надявам се — промърмори Сам и посочи сандъците. — А какво ще стане с всичко това?

— Остава в полза на френската държава — обясни Стефани. — Произходът му е неизвестен, но съкровището е намерено на френска територия, следователно си е тяхно. Те твърдят, че с него ще компенсират част от щетите, причинени от Котън.

Малоун дори не се усмихна, защото беше насочил вниманието си към вратата. Елиза Ларок беше скрила заплахата си под обвивката на любезността. Но тя беше съвсем ясна — *когато се срещнем отново, нещата ще бъдат различни*. Неведнъж го бяха заплашвали. Освен това Ларок беше частично отговорна както за смъртта на Хенрик, така и за чувството на вина, което щеше да остане в душата му, докато е жив. Следователно й беше длъжник, а той беше от хората, които винаги си плащат дълговете.

— Оправи ли се, след като гръмна Лайън? — обърна се към Сам той.

Младият мъж кимна.

— Все още виждам как главата му се пръсна, но мисля, че ще го преодоля.

— Не си позволявай да свикнеш. Убийството е сериозна работа, дори когато обектът го заслужава.

— Говориш като един човек, когото познавах — отбеляза Сам.

— И той ли беше умник като теб?

— Много по-голям, отколкото съм си представял.

— За Парижкия клуб ти се оказа прав, Сам — рече с въздишка Малоун. — Поне част от конспирациите, за които говореше, се оказаха

реални.

— Доколкото си спомням, ти ме смяташе за откачен.

— Половината ми познати мислят и мен за такъв — засмя се Малоун.

— Меган Морисън направи всичко възможно да ѝ повярвам — намеси се Стефани. — Много свястно момиче.

— Възнамеряваш ли да я видиш отново? — попита Малоун, обръщайки се към Сам.

— От къде на къде?

— От тона в телефонното ѝ съобщение личеше, че се тревожи за теб. Тя се върна на онова място заради теб. А аз видях как я гледаш на погребението на Хенрик. В очите ти имаше нещо повече от интерес.

— Не знам, може би — обърка се младежът. — Ще ми предложиш ли съвет?

Малоун шеговито вдигна ръце.

— Не мога. Жените не са силната ми част.

— Я повтори! — присви очи Стефани. — Кой изхвърляше бившите си съпруги от самолет?

Той се усмихна.

— Хайде да тръгваме — изведнъж се разбърза Стефани. — Французите изгарят от нетърпение да поемат контрола.

Насочиха се към изхода.

— Нещо не ми дава покой — въздъхна Малоун, обръщайки се към Сам, който крачеше до него. — Стефани беше споменала, че си израснал в Нова Зеландия, но ти не говориш като „киви“. Защо?

— Дълга история — усмихна се Сам.

Същият отговор, който самият той му даде, когато Сам го попита за необичайното име „Котън“. Същите две думи, с които беше отговарял и на въпросите на Хенрик на същата тема, обещавайки някой ден да му обясни за какво става въпрос. За съжаление този някой ден така и не настъпи.

Малоун харесваше Сам Колинс. Младежът много приличаше на него самия преди петнайсет години, в началото на кариерата му като агент на „Магелан“. Сега той беше пълноправен член на специалния отряд и щеше да се изправи пред многобройните рискове, свързани с тази професия.

Всеки ден можеше да се окаже последен в живота му.

— Какво ще кажеш аз да ти разкажа моята история, а ти —
твоята — предложи Сам.

— Дадено.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря сърдечно на моята агентка Пам Ейхърн. Изминахме дълъг път, нали? На Марк Тавани, Бек Стван и чудесния екип от „Реклама и продажби“ на „Рандъм Хаус“ благодаря отново за чудесната работа... Вие всички сте несъмнено най-добрите.

Специални благодарности на прекрасния писател и приятел Джеймс Ролинс, който ме спаси от удавяне в басейн във Фиджи; на Лорънс Фестал, който ми оказа неоценима помощ по отношение на френския език; и на съпругата ми Елизабет и на Бари Ейхърн, които измислиха заглавието на книгата.

И накрая, посвещавам тази книга на Джина Сентрело, Либи Макгуайър, Ким Хоуви, Синди Мъри, Кристин Кабело, Каръл Лоуенстейн и Рейчъл Кайнд. Седем невероятни жени. Абсолютни професионалистки. На тях дължа мъдростта и жизнеутвърждаващото творчество във всички мои книги.

Нито един писател не би могъл да иска нещо повече. За мен беше чест да бъда част от вашия екип. Тази книга е и ваша.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Работата по тази книга ме отведе във Франция, а после и в Лондон. В продължение на няколко дни двамата с Елизабет бродехме из Париж, за да се запознаем с всички места, описани в книгата. Аз не обичам подземията, а тя трудно понасяше височината на Айфеловата кула. Но оставяйки невротичните си състояния настрана, ние успяхме да намерим всичко, за което бяхме дошли. Както в предишните ми седем книги, сюжетът на тази също беше обект на създаване, комбиниране, коригиране и отстраняване на много нереални ситуации.

Сега е време да теглим разделителната черта между фактите и измислиците.

През 1799 г. генерал Наполеон Бонапарт действително завладял Египет. Той управлявал тази страна за известен период от време, чакайки подходящия момент да се завърне във Франция и да я подчини на абсолютната си власт. Разбира се, че е посетил пирамидите, но няма доказателства да е влизал в някоя от тях. Съществуват сведения, че е направил това в Голямата пирамида в Газа и е излязъл дълбоко разтърсен. Но те не са потвърдени от никой уважаващ себе си историк. Историята обаче беше прекалено изкушаваща и аз включих интерпретацията си в пролога на книгата. Събитията във вътрешността на пирамидата с участието на загадъчния прорицател (Глава 37) са изцяло моя измислица. Но мъдреците на Наполеон съществували реално. Именно те открили една неизвестна до онзи момент цивилизация и поставили основите на науката египтология.

Не успях да посетя Корсика, но по всичко личи, че това е едно изключително интересно място. Бастия (Глава 2 и 14) е описана толкова коректно, колкото са ми позволили снимките. Мисля, че това се отнася и за Кап Корс с древните наблюдателни кули и манастирски сгради. Златото на Ромел също е съществувало реално. То изчезва в края на Втората световна война и пръст в тази работа имат корсиканците (както е описано в Глава 6). Петият участник и закодираното послание на Наполеон в книгата от XIX век са

единствените добавки, които съм си позволил. Въпросното съкровище и до ден-днешен не е открито.

Моя измислица е и „Възелът на маврите“, споменат в Глава 6, 12 и 39, но системата за кодиране съм заимствал от „Изгубените тайни на свещения кивот“ от Греъм Филипс. Оттам използвах и Псалмите с техните многобройни интерпретации. Конкретните части от тях са цитирани точно, тъй като съдържат в себе си достатъчно тайнственост.

Реален е и Парижкия клуб, описан в Глава 4. Той е добронамерена организация на няколко от най-богатите държави в света, създадена, за да помага за Реструктурирането на дълговете на развиващите се страни. Парижкия клуб на Елиза Ларок няма нищо общо с него. Историческите му връзки с Наполеон са художествена измислица.

Инцидентът в Египет, при който Наполеон става свидетел на убийството на майка с малко дете (Глава 4), се е случил в действителност, но през въпросния ден той не е намерил никакви ръкописи. Те са моя измислица.

Всичко, което се споменава за фамилията Ротшилд (Глава 5 и 24), представлява исторически факт. Тя действително е финансирала крале, правителства и войни, трупайки огромни печалби.

Луис Етиен сен Дьони (Глава 16) е служил вярно на Наполеон. Той придружава господаря си както на Елба, така и на Света Елена, където прилежно записва всичките му мисли и разсъждения (Глава 40). Наполеон му завещал 400 книги от личната си библиотека (Глава 16,17 и 24) и му заповядал да ги съхранява, докато синът му навърши шестнайсет години. Добавката на едно конкретно заглавие (описващо историята на Меровингите) е мое дело, също като начинът, по който Сен Дьони се освобождава от колекцията (Глава 16).

Париж е описан точно от начало до край (започвайки от Глава 18), включително книжарницата „Шекспир и компания“ на Левия бряг на Сена, срещу „Нотр Дам“.

За основа на конспиративните теории на Сам Колинс и Меган Морисън добра работа свърши книгата на Г. Едуард Грифин със заглавие „Създанието от остров Джекил: втори поглед към Управлението на Федералния резерв“. Тя ме насочи и към Изпълнителна заповед № 11110 (Глава 24), издадена от президента Кенеди малко преди да бъде убит.

Много интересно е Уестминстърското абатство в Лондон с неговия Ъгъл на поетите (Глава 19). Нощната туристическа обиколка по местата на Джак Изкормвача (Глава 43) съществува в действителност (аз самият участвах в такава обиколка).

Долината на Лоара е забележително място (Глава 20). Замъкът на Елиза Ларок е мое творение, въпреки че използвах за модел фантастичния замък „Шенонсо“, който също е построен на двата бряга на река Шер. Денонощното оживление в Латинския квартал в Париж е пресъздадено точно, също като музея „Клуни“ (споменат за пръв път в Глава 26) с многобройните си средновековни експонати (Глава 28). Комплексът „Домът на инвалидите“ и църквата към него (Глава 36) фигурират сред най-големите забележителности на Париж. Саркофагът на Наполеон (Глава 36) наистина е величествен. Когато бях там, военното крило на музея действително беше в ремонт и аз реших да го включа в историята (Глава 38). Художествена измислица е само изложената там книга за Меровингите (Глава 36 и 38). Хотел „Риц“ с неговия бар „Хемингуей“ (Глава 33) и ресторант „Гран Вефур“ (Глава 37) съществуват в действителност. Неотразимото очарование на парижките подземия за Меган Морисън практически отразяват моето лично смайване от тяхното съществуване.

Реална личност е и Поцо ди Борго (Глава 20,23 и 35). Като дете той бил сред близките приятели на Наполеон, но впоследствие се превърнал в най-заклетия му враг. Животът му е описан коректно, включително и клетвата му за корсиканска вендета. Той успял да убеди цар Александър да не подписва мирен договор с Франция — един акт, който поставил началото на края за Наполеон. Интересът му към скритите съкровища е плод на художествена измислица, също като фамилията му връзки с Елиза Ларок.

Абат Буонавита (Глава 25 и 46) действително е живял на Света Елена заедно с Наполеон, но напуснал острова малко преди смъртта на императора. Позволили му да изнесе няколко лични писма на Наполеон до съпругата и детето му. Добавката за тайните послания в тях е моя измислица. Истина обаче е посещението на принц Дьо Жоанвил на острова през 1840 г. (Глава 37) със задачата да пренесе тленните останки на императора във Франция. Правилно са цитирани изказванията на официалните лица, които са част от делегацията.

Особено интересна роля в тази история играе Айфеловата кула. Подобно на Сам, Стефани и Меган, аз също изкачих стотиците железни стъпала, водещи до първата и втората площадка (Глава 39). Кулата е предадена точно, включително и залата „Густав Айфел“ (Глава 39, 48 и 49). Реални са и изследванията върху изненадващия „ефект на целувката“ върху продължителността на живота, за които споменава Меган Морисън.

Четиринайсетте реда кодирана информация под формата на повисоко изписани букви (Глава 39 и 47) произхождат от легендата за Рен льо Шато, която използвам в романа „Наследството на тамплиерите“. Попаднах на двата ръкописа, докато събирах материал за него. Реших да ги включа в тази история, по простата причина че никой не ги е виждал в действителност, а и заради тайното послание, което се съдържа в тях: *На крал Дагобер II и на Сион принадлежи съкровището и той лежи мъртъв до него*. Изключих само титлата „втори“. Дагобер I е един от най-великите крале на Меровингите, надгробната му статуя се намира в базиликата „Сен Дьони“ (Глава 61). А Наполеон действително е изпитвал силно влечение към Меровингите (Глава 33). Тези факти, които на пръв поглед нямат нищо общо помежду си, някак изведнъж се подредиха в главата ми. Надявам се, че познавачите на историята на Рен льо Шато ще ми простят.

Базиликата „Сен Дьони“ е сред най-големите културни паметници на Франция. Местоположението ѝ северно от центъра на Париж я оставя някак встрани от интереса на туристите. Това е много жалко, тъй като мнозина от тях така и не се запознават с изключителната ѝ архитектура, която в много отношения засенчва самата „Нотр Дам“.

В Глава 67 и 77 църквата е описана точно, включително реставрационните работи, които се извършваха по време на моето посещение там. Добавил съм само издълбаното в надгробната плоча маслиново дръвче и шахтата под него (Глава 77).

Законите, приети от американския Конгрес (Глава 51 и 52) и известни като Закон за модернизацията на финансовите услуги (на Грам, Лийч и Блайли) и Закон за модернизация на фючърните сделки, са приети през 1999 и 2000 г. Днес много експерти са на мнение, че те представляват катастрофален опит за дерегулация на финансовите пазари и до голяма степен са причина за финансово-икономическата

криза от 2008 г. Авторитетното телевизионно предаване „60 минути“ прави задълбочен анализ на тяхното въздействие.

Привържениците на конспиративните теории от години лансират идеята за огромните печалби на Осама бин Ладен от късата продажба на акции след нападението срещу Световния търговски център на 11 септември. В Съединените щати се провежда разследване, а статията във френския печат, за която споменавам в Глава 52, действително съществува. На практика обаче никой не може да докаже, че подобни продажби са били осъществени в действителност.

Идеята за извличане на печалби от хаоса (Глава 52) съвсем не е нова. Примерът с Югославия в Глава 24 е напълно реален. Политическата мъдрост в четирите древни папируса (Глава 27, 29 и 40) е адаптирана версия на текста в „Записки от Желязната планина“. Според този документ в началото на 1963 г. била създадена Група за специални проучвания, чиято задача била да изследва проблемите, които биха възникнали, ако САЩ навлязат в продължителен период на мир. Групата се събирала в противоатомното скривалище, известно като „Желязната планина“, в продължение на две години. Един от нейните членове — анонимен професор от Средния запад, решил да даде публичност на своите наблюдения. През 1967 г. те излизат на бял свят благодарение на издателство „Дайъл Прес“.

Книгата има голям успех и се превръща в бестселър. Но специалистите са единодушни, че като цяло „Записките“ са една огромна фалшификация. Малко по-късно „Книгата за рекордите на Гинес“ я окачествява като „най-успешната литературна измама“. Но въпреки това идеите за войната, мира и политическата стабилност във въпросните „записки“ са най-малкото интригуващи. Днес особено популярна е една от тях — а именно твърдението, че когато се намира под заплаха, съвременното общество е склонно да понася много по-големи ограничения, отколкото в нормално мирно време.

Оракулът на Елиза Ларок е действителен. „Книгата на съдбата“, притежавана и използвана от Наполеон, все още е под печат. Всички въпроси и отговори, цитирани в Глава 8, 10, 29 и 67, са извадени от оригиналния Оракул. Но самата му история (Глава 8) съдържа доста противоречия. Наполеон е бил много суеверен, съдбата е играла важна роля в решенията му (Глава 10), но дали наистина се е консултирал с

оракула ежедневно? Никой не знае. Идеята обаче е безкрайно привлекателна.

Напълно вярно е твърдението на Елиза Ларок, че с изключение на Исус Христос няма друга историческа фигура, за която да са били написани повече книги, отколкото за Наполеон. Но въпреки това той си остава загадъчна личност. От една страна, императорът е компетентен администратор с изключителни възможности (според разсъжденията на Елиза Ларок в Глава 35), но от друга, е човек, който непрекъснато предава семейство, приятели, родина. Омразата му към финансистите и увеличението на държавния дълг е исторически факт (Глава 16). Освен това е привърженик на грабежите — нещо, което го превръща в един модерен Мервинг. Разбира се, той би отвърнал, че заграбеното от него е военна плячка, която по право му принадлежи. И може би ще е прав. Но въпросът дали е заделил нещо от тази плячка за лично ползване остава открит. Всъщност именно той играе централна роля в нашата история.

Никой не знае. И никой няма да узнае.

Но изследванията и споровете за живота на Наполеон ще продължават. Всяка книга, която го обяви за светец, ще бъде последвана от друга, която ще твърди точно обратното.

Но може би самият Наполеон го е казал най-добре:

Въпреки всички опити да ме ограничат, потиснат и заглушат, никой не може да ме изтрие от паметта на човечеството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.